

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

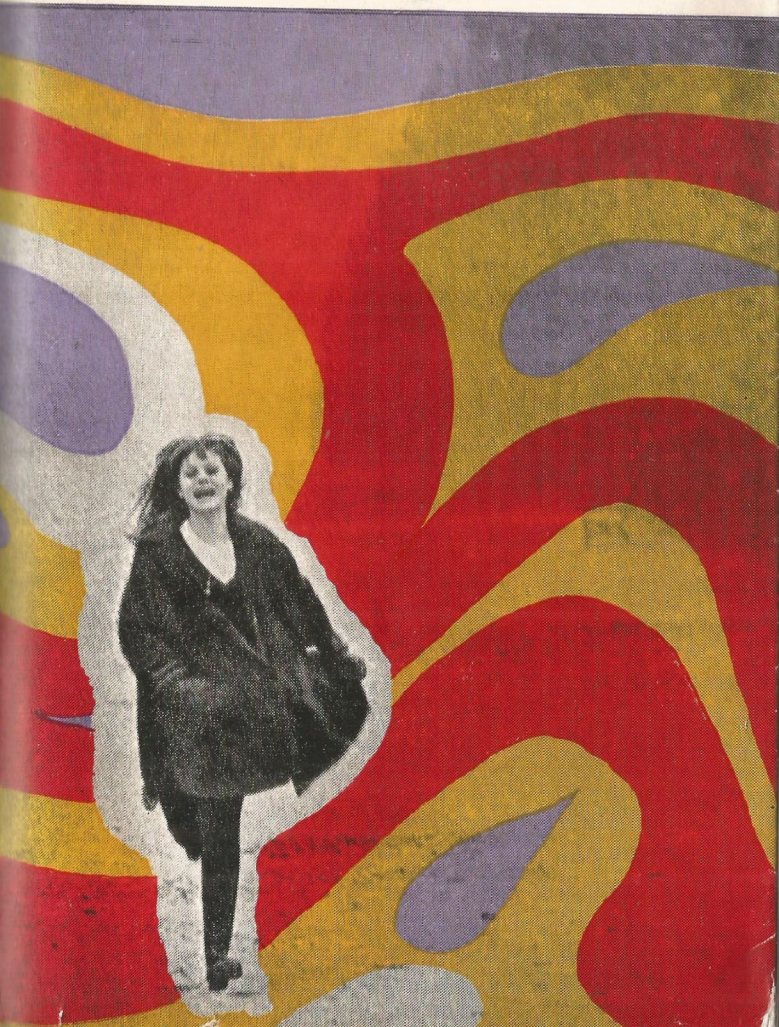
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Thomas Fall
**aslanlar
şirketi**

ASLANLAR ŞİRKETİ
Thomas Fall

Thomas Fall

ASLANLAR ŞİRKETİ

Çeviren :
S. Salih Gör

HABORA KİTABEVİ
Başmusaip Sk. Tan Ap. D. 1
Cağaloğlu — İstanbul

BİRİNCİ KESİM

Birinci Bölüm

Dan şöyle bir baktı önce. Karoserisi yarı değiştirilmiş ford marka eski arabayı sarsıntılarla kaydırarak çimenler üzerinde durdurdu. İleriye gösterdi. Bir palmiye yığınının ardındaki çukurda bir kurt körpe bir sığırı altına almış, bağırsaklarını yiyordu.

«Vay canına be!» diye haykırdı en büyükleri Milo. «Pisboğaz canavar, başını öküzün karnına nasıl da gömmüş ulan! Bizi görmüyor bile!»

«Ve hayvan yaşıyor hâlâ!» diye söylendi üçünün en genci Stuart. «Şuna bir patlatayım mı Milo?»

Dan, başıyla onayladı. Milo silâhı Stuart'a verdi. «Çimenlerde biraz sürünedur!» dedi. «Sonra olduğun yerde sessizce bekle. Çevresinde arabayı sürerek, sana doğru yönelteceğiz onu.»

Stuart forddan sıçradı yere. Dan vites taktı. Araba usulca ileri hareket etti. Kurt, kurbanından ayrılmıyordu. Öküzün bacakları bir kez daha can havliyle titredi durdu.

Dan, büyük bir çember çizerek arabayı sürüyordu. Kurt birden gürültüyü duydu. Kanlı ağzını havaya kaldırdı. Yıldırım hızıyla döndü, çok kısa bir süre şaşkın-güvensizce ne yana kaçacağını ayarladı. Dan arabayı çevirdi, gaza bastı ve kurda sürdü. Kornaya bastı, eliyle motor kapağına vurdu. Plânları tutmuştu. Kurt Stuart'a doğru koşuyordu.

Dan öküzün yanında firene basarak, bekledi.

Stuart ayağa kalkıp nişan aldı. Kurt yaklaşınca iyice, tüfeği ateşledi. Vahşi hayvan arkaya düşüp kalakaldı. Kurşun boğazını delmişti.

«Desinler bakalım hadi, Teksas'lı Greer kardeşler bir kurdu avlamayı nasıl bilemezlermiş, hey!» dedi Dan. «En tiksindiğim, kurbanlarını yaşarken zıkkımlanmaları bunların!»

«Kurtların mı yoksa Greer kardeşlerin mi?» dedi Milo. Pişmiş kelle gibi sırttı.

Dan bu alaylı imâyâya kızdı. Şu sıralar Milo'nun yanında düşüncelerini toparlamak zorunda kalıyordu hep.

«Kimi amaçlamış olabilirim ki?» diye sordu. Sonra bağırdı: «Çabuk hadi, Stu, şu zavallı hayvanı kurtar artık!»

Stuart geldi yanlarına. Öküzün kafasına bir kurşun sıktı. «Duyduğuma göre, karınlarından yara alan sırtlanlar acıya dayanamaz kendi kendilerini yerlemiş!» dedi tiksintiyle.

«Kurtlar da öyledir!» dedi Milo. «Yaratılışları gereği. Hayvanlar huylarını tutarlar bazan. Ve insanlar da daha ayrı değildirler!»

«Amma da küstahsın!» dedi Dan.

«İnsanların çoğunun barsak yiyen kurtlar kadar adi olduklarına inanmıyor musun yani?» diye sordu Stuart.

«Evet, tabi-biz Greer'leri saymazsak! Ve bir iki dost komşuyu belki!»

Dan kardeşine baktı. Milo'nun yüzünün şakaklarından kara-kıvırcık saçlarına kadarki üst bölümü yuvarlak, alt bölümü demir gibi sert çenesiyle köşeliydi. Sır çıkmıyordu yüzünden. Milo, diyeceği olan bir kişiydi. Dedikleri etkileyiciydi. Konuşmaları Dan'ı coşuturdu. Stuart içinse, hepsi birdi. Kolay kanardı.

Dan, Milo ne zaman bönleşir ne zaman şeytanlaşır ayıramazdı. Kardeşi şaşırtırdı onu hep.

Dan için, en gençleri olan onyedilik Stuart'ı anlamak, Milo'dan daha kolaydı. Pek uzun boylu değildi ama, bir boğa kadar güçlüydü Stu. Güney Teksas okul takımlarının en ünlü futbolcularından biriydi. O-nun gibi sert savunma oyuncusu yoktu. İlerde, bir üniversite takımında isim yapabilirdi mutlaka. Stu ne zekiydi ne de aptal. Bunca güçlü-kuvvetli bir genç adam, bu kadar yumuşak olsun! Hayret ederdi Dan, şaşıırırdı doğrusu. Aradabir müthişleşen Milo'nun tam tersi bir kişiydi.

Stuart kardeşi Dan'a merakla bakıyordu. Dan farkındaydı. Milo: «Biz Greer'leri saymazsak tabi!» dediğinde Stu'nun özel bir sanıya vardığını ve kulaklarına kadar kızardığını sezmişti. Milo'ya döndü Stu.

«Bana anlattığın o Wall-Street kurtları da burdaki bozkurtlardan apayrı değildirler sanırım!» dedi. «Ama birşey var Milo, inanmadığım birşey. Ortak banka hesaplarını borsa çekişmelerinde yitirdikleri için, elele pencereden atlamış olan o iki kişinin işine bir türlü aklım ermiyor benim!»

Dan, Stuart'ın söyleşiyi olumsuz bir çizgiye sürmek istediğini sezdi. Ona teşekkür borçluydu. Ve de Milo'yla konuştuklarının tehlikeli ilişkisi onu hiç te ilgilendirmiyordu.

Milo borsa dalavereleriyle dolmuştu âdeta. Günlerce başka şeylerden söz etmezdi. İflas eden bir milyonerc pencereden mi atlamış; anlatır dururdu yenisinden abartarak. Ve çabuk sonuca varırdı. Zaten yığınla boktan şey öğrendiğini söylerdi. O zamana kadar az kazanç getiren tuzocağının işler duruma gelmesi, artık düşünülemez bir durumdu.

Dan'ın gözünde bu konu, Milo'nun Lucy Gra-

ham'la evleneceğinden söz etmesinden daha dayanırlıydı. Milo'nun uzayan konuşmaları, tuzocağını büyütme ve de çok yakından evlenebilmek için koleji terkedip terketmeyeceği sorununu hiç mi hiç açıklığa kavuşturmazdı.

Milo hırsla, tutkuyla gülüyordu. Dan onu, biraz düşmanca bir ilgiyle dinliyordu. «Ah, Newyork'u göreydim bir, ve Wall Street'i!»

«Bilmem ki gürültüsüne dayanabilir miydim oranın?» dedi Stuart.

«Oraya hiç gitmeden, gürültüsünü nasıl bilebilirsin?» diyerek onu kınadı Milo. «Lucy'yle evlenince Newyork'a gideceğim!»

«Sürekli mi?» diye sordu Stuart inanmaz gibi.

«İlerde belki. Tuzlar para getirince. Neler olacağı bilinmez ki!»

«Gerçekten evleneceksin demek, ha?» Dan, yüz kaslarının katılaştığını sandı. «Milo'yla Lucy! Ne inanılmaz şey!»

«Anlaştık Lucy'yle!» dedi Milo. «Zamanını bilmiyoruz yalnız. Aramızdaki birşey tabi. Bubayla ana, koleje gitmeğe zorluyorlar beni. Ama bıktım inan, şurama geldi Dan. Bubayı kandırayım da gelecek yıl benim yerime seni yollasın. Stui bu futbol sezonunda da eski formunu tutarsa, gelecek güze kadar en azından bir düzine burs önerisi alacaktır!»

«İki öneri aldım bile!» dedi Stuart.

Dan, kuruyan dudaklarını yaladı. Sordu: «Lucy, öğrenimini bırakıp, fabrikayı büyütmeni mi uygun buluyor?»

Milo alçalttı sesini. «Sanırım öyle. Aramızdaki şeyler bunlar!» Dan, kardeşinin günboyu bunları düşündüğünü, geceleyin bataklıkta timsah avlarken de kararını verdiğini biliyordu. Gözlerinin içine baktı

Milo'nun. «Senin o Wall Street'inin tümüne bir avuç dolusu tavuk boku olsun vermezdim!»

Milo geniş geniş sırttı. Lucy'den sözedileliberi hava gerginleşmişti. Bu hoşuna gidiyordu onun. «Hayvanı ayıklayalım, yüzelim!» dedi. «Sonra eve taşıyalım. Aç bir kurt tanrı vergisi huyunu özetledi diye, şu güzelim eti burda çürümeye terketmek anlamsız olur!»

Stuart konuşmadı. Cep bıçağını çekip çıkardı. Hayvanın karnını yukardan aşağıya deşti. Ardından Dan karın boşluğunu iki eliyle ayırdı. Stu, yemek borusunu çekip almak için işe girişti. Milo'nun çiğ bakışlarını duydu Dan. Kendi kendine, Milo'yla dışıdışe bir savaşa girmeğe yemin etti. Kardeşi olsun olmasın.

Nal seslerini duyduklarında, Stuart buğusu tüten barsağın son bölümünü çekip çıkarıyordu.

«Gelen buba!» dedi Milo ve yaklaşan atlıya doğru döndü.

«Hayır, bubamın atına binmiş olan Whiskers bu!» dedi Stuart. «Bakalım ne istiyor! Bayağı meraklandım!»

Çiftliğin işçi çavuşu olan yaşlı zenci, ağzı köpüklü kısrağı, gemini sertçe çekerek durdurdu. Greer'ler kıyı bölgesinde hayvancılık yapıyorlardı. Sığır çobanları zencilerdi. Whiskers, Ethan Greer'in sevdiği ata binip önemli bir göreve yollandığında, kendini çok mutlu sayardı. Ethan'ın atıyla gönderildiği zaman, her iş önemliydi onca. «Daddy'niz eve dönmenizi ister. Sizi aramamı söylemişti. Bu gece bataklığın orda timsah gözlediğini biliyordum!»

«Ne istiyor, de hadi!»

Yaşlı adam, başını kaldırdı. «Bay Milo, Daddy'niz sırrını kimselere açmaz, bilirsiniz!»

«İyi, peki! Geliyoruz. Ama şu kızartmalık eti de götürelim hele!»

«Kurt mu haklamış onu?» Whiskers kuşkuyla çevresine bakındı.

«Palmiyelerin orda yatıyor. Stu vurdu!»

«Pis, boklu kurt...» diye mırıldandı. Sonra kısrağı mahmuzladı. Atıyla otlığın içinden geçerek, çiftliğe doğru yollandı.

Stuart hayvanı sırtlamış, arabaya götürüyordu. Dan ardından baktı.

«Kırılacak bir yerin Stuiel!» dedi. Ofliya ofliya, parçalanmış hayvanı arabanın arka oturma yerine atmıştı Stuart.

«Sürükleyeseydik!» dedi Milo.

«Kaldırıp kaldıramıyacağımı denemem gerekti mutlaka!» dedi Stuart. Omuzları gevşedi.

İkinci Bölüm

Üç kardeşin anneleri Effie, babaları Ethan'la ovalık kıyıdaki verimli toprak parçasını işletiyorlardı. Arazi, tek parmağı uzanık bir yumruğa benziyordu hemen hemen: Ucu Greer Point adını taşıyan bu arazi dilimi, Meksika körfezi'nden Veracruz'u gösteriyordu. Yumruğun ön bölümü güzelim otlaklarla kaplıydı. Parmağın ortasında pamuk tarlaları yayılıyor, içerlere doğru sedir koruluğu uzanıyordu. Ethan'ın büyük babası Anselm Greer'e, Teksas'a ilk yerleştiği sırada verilen bu arazi, Greer ailesinindi.

Ethan'ın elceğiziyle yaptığı ev, her çeşit havaya göğüs geren iki katlı beyaz bir ahşap yapıydı. Ethan Greer çalışma odasının masası başında oturuyordu. Yazı masası, meşeden yapılmış bir iskemle,

Ethan'ın, içinde, çiftliğin ve tuzocağının hesaplarını sakladığı bir sandık vardı odada.

«Çocuklar,» dedi Ethan, «bu sabah bazı önemli kararlara vardım. Siz üçünüz ilerki günlerde bir sonuca ulaşmak zorundasınız!»

Dan, kardeşleriyle sessizce ayakta duruyor, babasına bakıyordu. Ethan irice, boylu boslu, sert derili kıvrıkcık saçlı bir adamdı. Taşıdığı izler, kızıl derili kanı taşıdığını eleverir gibiydi. Kalktı ve pencereye yürüdü. Boş gözlerle dik dik baktı oğullarına. Bu, alışılmamış bir durumdu.

«Anamız bir şey mi yaptı ki?» diye sordu Dan. Ansızın bir korkuya kapılmıştı.

Effie Greer'in buhran dönemi gebeliği, üç yetişkin oğluyla birlikte aileyi huzursuz kılmıştı. Annele-
rinin gebeliğine sırası geldikçe takılırlardı. Ama artık bu şakaları bırakmıştı. Ethen Greer usulca: «Ananız bugün kuşluğa karşı öldü. Küçük bir kardeşiniz var. Adı Grace!» dedi.

Yüzü hâlâ anlamsızdı. Arkasını döndü. Konuşmasını sürdürmeden önce bir süre pencereden dışarı baktı.

«Ananız ardından ağlamanızı istemezdi, eminim!» diyerek dönmeden söze başladı. «Hayatı boyunca acı da çekti ama, onu hiçbir zaman ağlarken görmedim. Anısı için sizlere kadınlar konusunda bazı şeyler diyeceğim. Bildiğiniz gibi, gençlere nutuk çekmeğe fazla önem vermem. Hep derdi ki: Eğer namuslu ve neşe içinde yaşarsak, oğullarımız ders alırlar bizden. İşte şimdi, sizlere teker teker kadınlar üstüne kişisel diyeceklerimin olduğu bir andır!»

Sustu, sözlerini topladı. Tam yerine oturtmak istiyordu. Konuşmağa yeniden başladığında, sesindeki derin dalgalanışı sezdi Dan.

«Senle başlıyorum Stuart! En küçük oğlumsun. Sanırım, ben onyediyi yaşındayken senden olgundum. Ama insanlar, kuşaklar değiştikçe daha geç olgunlaşıyor. Zamanı gelecek, hayatın yavanlığından, insanlar hiç olgunlaşmıyacaklar. Seninle başlıyorum. Çünkü sana diyeceklerim, kolay anlatılacak şeylerdir!»

Yine sustu. Sonra, kararlı, sürdürdü sözünü: «Stuart, raslantıyla öğrendim ki, yaz boyu kentte o küçük pasaklı Maggie MacCamble'yle yatıp durmuşsun. Yadsıma, dur bakalım. Daddy'si ikiyüz dolarımı şantajla almak istedi. Paul MacCamble'ninki kadar berbat, boktan lâkırdılar duymamıştım hiç ben. 'Genç Greer'lerden biri zorla ırzageçmek suçuyla dâva edilirse, şu kent dehşetten donakalırdı Ethan!' Vurdum ona; sarhoşlara vurulmaz çünkü. Ama, gerekeni gırtlığının tüm gücüyle haykırdım yüzüne ve kaçıp gitti. Senden gebe bile kalabilir oğul, o zaman seni avcuna almış olur. Ama sözüm bu değil! Diyeceğim, gerçek bir erkek olmak istersen şunu yap: Yatmasını bilen, evlenmeğe de yeterlidir. Dünyadaki tüm kadınlara geçerlidir bu kural. Bu gerçeği bilmeyen erkek, pasaklı bir kadın bile elde edemez. Bir erkeğin kiminle yattığını de, ruhunun içini okuyayım sana ben. Maggie için, kapısını kollayan her erkek iyidir. Ve de bir sürü bunlar, bildiğimce. Gebe kalırsa işin içinden nasıl sıyrılacaksın? Yüz kişiyle daha yatmıştır belki. Üstelik üç tane de koruyucusu var. Açıkça bakma artık gözlerime benim. Oğul, bu konu üstüne iyice düşünmenin zamanıdır artık! Hepsi bu kadar. Şimdi sıra sende Milo. Dan'ı en sona sakladım!»

Ellerini arkasında bağladı ve bacaklarını daha gerdi, durdu.

«Anneniz demişti ki: 'Yalnızca ilâhlar özverilidir-

ler. Basit insanlar yaratılışları gereği çekişir dururlar. Milo, yaratılışının gerekleri konusunda açıklığa kavuşmuş olduğunu umarım. Evlenmek için koleji bırakacaksan, kendini ayarlamış olmalısın. Günah üstüne garip fikirler öne süren bir somurtgan papazın kızı da olsa, iyi bir kızdır Lucy. Annesinin gözünde namuslu ve çok güzel bir kız. Lucy'yle evlenirsen ananın hayır duasını alacağından emin ol. Benimkini de tabii. Gerçi babanız imtiyazlı bir insan değil ama, olsun. Birine aşıksın diye öğrenimini kesecek kadar kısa görüşlü olduğunu ummam. Öğrenim seni zenginleştirmez, doğru. Bunun için şans, ve belirli bir yetenek gerekir. Ama birgün dileğince zenginleşirsen, mutluluğunu ayarlayacak ender bir iktidar süpabı olacaktır o. Öğrenim, sana olayları oturaklı düşünme gücünü kazandırır ve bu da hayatı daha zengin kılar. Evlenmeği, öğrenimini yoluna koyana kadar uzatacak mısın? Yazık olur. Lucy'ye annen üzülürdü yaşısaydı!»

Ethan yine kısa bir süre sustu. Öylece durdu. Dan, Milo'ya, sonra da Stuart'a gözattı. Kardeşleri dik dik yere bakıyordular.

«Çiftliği, otlakları, tuzocağını bir anonim şirket yapacağım.» diyerek sürdürdü sözünü Ethan. «Büyük bir sorun değil. Bir avukat, kuruluşuyla uğraşiyor. Anneniz büyükbabası Stockton'dan küçük bir mirasa konmuştu. Sizlere söylememiştim. Borsa dalaverelelerinden sonra değeri dört beşbin dolar dolaylarında kalan hisse senetleri. Firmalar iflâs etmedikçe, değerleri durmadan yükselecektir. Bunlar, şirketin sermayesine eklenecek. Biz dördümüz ve küçük Grace, eşit haklara sahip paydaşlar olacağız. Hisseleriniz, siz yirmibir yaşınıza ulaşıncaya kadar, saklanacaktır. Milo, sen payına gelecek ay kavuşuyorsun. Dan, sen

birbuçuk yıl bekleyeceksin. Stuart'ınsa dört yıl kadar beklemesi gerek. En çok da küçük kardeşiniz bekleyecek. Reşit olup payına kavuşanın reşit olmayana vasilik görevi vardır. Reşit olan, bütün kararlarda söz sahibidir ve de sorumluluk taşır. Kolej öğreniminizi sürdüreceğinizi umarım. Ama, sizlere bu olanağı sağlamak uğruna hiçbir şeyi satmak yoluna gitmeyeceğim. Size yardım edeceğim. Çalışır, birbirinizi karşılıklı korursanız, öğreniminizin sonunda küçük birer anaparanız olacaktır. İşte, annenize yapacağım anıt budur. Spindletop petrol arazisinin bir tuz alanı olduğunu unutmayın. Bizim burda petrol yoktur belki. Sekiz yıl önceki sondajlardan bir sonuç alınamamıştı. Buna karşılık çokça tuz ve hattâ kükürt vardır işletilecek. Şunu da diyeyim sizlere: Bana, bu araziyi satıp satmıyacağımı bile birkaç kez sordular.»

Sonra, yavaşlattı sesini: «Ananızı toprağa verme hazırlıklarını bu akşam görüşürüz. Yarın hastaneye gideceğiz. Orda küçük kızkardeşinizi görebileceksiniz. Anneniz, ırmağın yukarsındaki sedirli tepeye gömülmek istediğini söylemişti. Orasını, Teksas'ın en güzel yeri sayardı o. Sen Milo ve sen Stuart, gidebilirsiniz artık. Dan'la yalnız konuşmak istiyorum!»

Dan, başını kaldırıp bakmadı. Ama, onların dışarı çıktıklarını ve kapıyı arkalarından hızla kapadıklarını duydu. Usulca döndü babası.

Ethan'ın acıdan çökmüş gözlerinde, açıkça sezilen bir öfke vardı.

Dan, susmuş duruyordu.

«Konuş artık!» diye kükredi Ethan. «Kardeşinin sevdiği kızın peşindesin. Seni gözetledim!»

Dan hep susuyordu.

«Annen biliyordu bunu. Öldüğü sıra, onu sıkı sıkı biricik hüznüydü!»

Sessizlik sıkıcıydı. Hareketsiz karşıkarşıya duruyorlardı.

«Benle bu konuyu konuşmıyacak mısın?»

«Hayır!»

«Neden?»

«Çünkü beni önceden suçladın. Kendimi temize çıkarmak zorunda değilim çünkü!»

Ethan ağzını açtı. Ama tek sözcük çıkmadı oradan. Sonra, sesi yavaşladı, suçlayıcı tonunu yitirdi.

«Dan, seni her zaman en akıllı oğlum saydım ben. Annen o yaşında gebe kalınca, Milo'yla Stuart utan-dılar. Sen utanç duymadın sanıyorum... Ya da hiç olmazsa belli etmedin durumunu. Bu olumlu birşey senin namına. Duygulusun. Biliyorum. Bu nedenle Milo'nun önünde sehi konuşturmak istemedim. Yanılabilirim de. Yanılıyor muyum, oğlum? Gerçekleri söyle bana!»

«Seni ilgilendirmez bunlar buba! Birşey söyle-miyeceğim sana, diyeceğim yok!»

Ethan tokadı yapıştırdı oğluna. «Benimle bu biçim konuşma!» dedi. Ama hemen sardı kollarına oğ-lunu ve kendine çekti. «Üzüldüm Dan, bağışla!»

«Yüze çakılan bu tokat,» dedi Dan usulca, «In-sana Paul MacCamble'yi hatırlatıyor. Demek başka türlü davranamazdın! Haksız olduğuma inanıyorsun, öyleyse vuracaksın!»

«Evet, öyle!» dedi Ethan. Derinden yaralıydı.

«Yanlış bir oğlunu tokatlamış olabilirsin. Düşü-nüyorum ve anlıyorum ki, Lucy'yi seviyorum...» Duy-gularını çekinmeden açığa vurmuştu. «Daha o, dana-ların üstüne sıçrayan küçük vahşi bir kızken seviyor-dum onu ben. Benden uzağa atlar, çıplak ayaklarıyla atlaslara tırmanır, gözüpek davranışlarla yere bük-kerdi onları. Birgün, yüzünde sivilceler belirince, ne-

denini anlar gibi oldum. Onun, yakında bir kadın görünüşü kazanabileceğini ve anne olabileceğini düşününce, soluğum kesildi sanki. Gitgide güzelleşiyordu. Artık bir çocuk gibi sıçrayamıyordu. Top oynamak istediğinde alay ediyordum onunla. O zaman, genç bir kadın oluşunun farkına varıyordum. Uzun uzun düşünüyordum. Olan biteni nasıl açıklamalıyım ona. Bu korkunç güzel mucizeyi nasıl anlatmalıyım. Düşünüp duruyordum. Ama o, bir genç kız kalmak istiyordu sanki hep. Milo bu yıl kolejden döndüğü zamana ve onun Houston'da tanıdığı kızlar gibi gelişmiş olduğunun bilincine varana değin, bir kez olsun bakmamıştı ona oysa. Onu yukardan aşağıya süzüp duruyordu. Bu utanmazlığı yüzünden onu öldürebilirdim. Sanırım bu durum Lucy'nin hoşuna bile gidiyordu, buba. Ben de onu Milo'nunki gibi süzmek istedim, ama benimle alay etti. Milo'yla alay etmiyordu oysa. Onun kentli görünüşü hoşuna gidiyordu ve başını döndürüyordu. Şimdi bir de dünya görüşünden söz ediyor. Ekonomi tarihi, Wall Street ve borsalar üstüne söz ediyor. Böylece kızın başını döndürüyor!»

Heyecanlanmıştı. Kızdı kendi kendine. Sevdiği iki yetişkin oğlunun bir kız yüzünden dalaşmalarını nasıl açıklamalıydı bir babaya... ve de bu kız şapşal bir kesimcinin (Mültezim) kızıysa!

«Lucy biliyor mu bu konuda birşeyler?» diye sordu Ethan.

«Milo kendisine kur yapalıberi gözlerime bakamıyor!»

«Onunla hiç konuşmadın mı? Sevgini açıklamadın mı hiç?»

«Herkeslerin onu sevdiğimi bildiğini sanıyordum. Lucy de bilir diyordum. Bütün kuşlar, bütün otlar ve sığırlar bilirler bunu, diyordum!»

«Sevdiğini hiç söylemediysen, bir savın kalmamış demektir ama!»

«Biliyorum! Bütün bunları anlatmamalıydım sana!» dedi Dan. «Vuruşun sarstı beni, söyledim ah! Annemle konuşmayı ne kadar isterdim!»

Sıkıcı bir sessizlik başladı yeniden.

«Kardeşler birbirlerini tutmalılar, Dan!» dedi Ethan bir süre sonra. Kararlı bir deyişti bu. «Gelecek siz üçünüze çok şeyler verebilir... Küçük Grace'a da. Birbirinizi sevin ve sayın. Kardeşler birbirlerine karşılıklı yardım edebilirler ve korurlar. Umarım anladın beni!»

«Anladım!» dedi Dan. «Milo da anlar mı acaba, bunu düşünüyorum!»

Üçüncü Bölüm

Geçen zaman, annelerinin ölüm acısını azaltmıştı. Dan, sedirli tepedeki toprağa verme törenini düşündükçe, gömülme konuşması sırasında hep ordakilerin ayakkablarına ve çizmelerine baktığını hatırlıyordu. Öteki sahneler şöylece inmişti bilinçaltına: Mezar çukuru... Çimenlerin kokusu... Toprağı örten çimen halısının yalancı yeşili... Karalar giymiş kadınlar ve üstlerinden kaçan pazar giysileriyle erkekler... Ve de Lucy; güzel, kara saçlı, esmer yanığı Lucy. İçinde kıvıl kıvıl oynayan şakacı titreşimleri gizlemek için, ısıltılı-yeşil gözlerini kapamıştı. Bilinçli olarak yalnız çizmelere bakmıştı: Milo'nun yepyeni, boyasını içmiş elişlemeli çizmeleri. Stuart'ın açık kahverengi, konçlarındaki boya sertleşmiş çizmeleri. Ethan'ın eskimiş, kırıkmış, boyasız çizmeleri. Papazın ayakkabıları... Ve Lucy'nin rugan ayakkabıları için-

de narin ayakları.

Düğün kararlaştırılmamıştı henüz. Hiç değilse, resmi olarak belli değildi. Kuşku içindeydi. Acılı, acayip bir umut ona, daha bir süre vakit var diyordu sanki fısıltıyla.

Doğan çocuk, acılı babanın ve üç yardımsızın hayatlarını darmadağın etmişti. Ansızın anasız kalmıştı oğullar. Ölümün buğulu atmosferi, hayatı azaba boğmuştu. Yirmi yıldır aralıksız evişlerini yapan, çocuklara bakan, aşçılık ve sütinelik görevlerini yüklenen, yaşlı Whiskers'in karısı Delilah evişlerine tüm gücüyle elatmıştı. Domuz kesimi zamanı çatıp, kış yaklaştığı sırada, aile eski havasına kavuşmuştu.

Dan, Lucy'yle yalnız konuşmak istiyordu. Milo, kızı kesim gününe çağırmıştı.

Kesimciler, sığır çobanları ve Greer'lerin komşuları kesimde yardım edeceklerdi. Bazı kesimciler, etlerini Ethan'ın büyük buğlama evinde ve sucuk makinesinde işlemek için kendi domuzlarını da yanlarında getirmiştiler. Lucy'nin babası da aralarındaydı. Pazarları Bay Bend'e giden sokağın yanındaki kilisede vaiz veriyor, hafta arası Ethan'ın pamuk çiftliklerinden birini işletiyordu. Kesimin son günü, yılın en büyük günüydü. Verime teşekkür bayramını parlak bir şekilde kutlardı: Delilah'ın büyük kazanında taze sucuklar kızartılırdı. Herkes denerdi ve en iyi sucuk yapabilmenin yöntemini sunardı. Gelveston Island'daki bir içki yapımevinden gizlice kayıkla getirilmiş ve mutfağın ordaki depoda saklanmış olan viskiler, erkekler arasında elden ele dolaşıyordu.

Ethan gramfonu açıp, bir iki vals plâğı koyduğunda, herkes azbuçuk çakırkeyif olmuştu. Bu yıl eğlence yapılmıyacak diye ödleri kopmuştu. Papazla Lucy'nin annesi hemen ayrılıp gitmiştiler. Bakıp izle-

menin vereceği korkunç günah. danstan da sıkıcı gelmişti onlara besbelli.

Bir saat süresince sofalar valse, fokstrota uyan adımlarla sarsıldı. Ev, çatıdan balkona, geniş sofalara kadar şamatacı gülüşlerle ve baharatlı et kokularıyla dolmuştu. Viski yavaş yavaş etkisini gösteriyordu: İki delikanlı birbirlerinin saçlarına yapışmışlardı. Taraçada, biri ötekini iterek, üstüne çullanmıştı. Bu, mutlu anların son demleriydi.

Milo Dan'a: «Lucy'yi benim yerime eve bırakır mısın? Tanıdıkları işe karışıp, ortalık kızıışmadan şu iki sarhoş herifin akıllarını başlarına toparlamağa çalışayım!» dedi. Sonra Lucy'ye dönerek anlamlı bir şekilde: «Dan seninle konuşmak istiyor sanırım!» dedi. Sonra sırtıttı. Dan acı acı düşündü: Kendine çok güveniyorsun, Milo!»

Bay Bend yoluna sapmadılar. Çitle çevrili, eski araba yoluna çıkan ahırların ardındaki patikaya girdiler. Yol, ırmağın kıyısında uzanıyordu. Lucy'nin yakınlığı, yürürken aradabir çevirdiği yüzünün profili, allak bullak ediyordu onu. Lucy'lerin eve giden bu yola sayısız kez girmiştiler. Papaz Graham buraların kesimcisiydi.

Gecenin sessizliğini bozmuşlardı. Otlaklar arasında bir yerde, bir baykuş öttü. Bir sürü yaban ördeği uçuştı birden.

«Daha da dansetmek isterdim. Yazık ki içkiyi kaçırınlar birbirlerine giriyorlar!» dedi Lucy.

«Sevindim buna ben. Yoksa Milo eve bırakacaktı seni!»

«Bir kesimci ailesinden gelmeme ve bir papazın kızı olmama rağmen, babanın hoşuna gittiğim için gurur duyuyorum!»

Yükselen ayın ışığı Lucy'nin gözlerinde yansıyor. Sanki kendisine dikmişti bir an gözlerini. Ancak omuzlarına geliyordu Lucy.

«Lucy, gerçekten evleniyor musun Milo'yla. Yoksa?»

«Kendisi sordu bana!» Rahattı söylerken. Dan rahatladı.

«Daha bir cevap vermedin mi ona?»

İçini çekti ve yürüme hızını artırdı. «Belki, dedim ona. Hepsi bu kadar.»

«Tam emin değilsin demek ki?»

«Bizim yaşımızdakiler neden emin olabilirler ki?!»

Sessiz gülüşünde hafif bir hüzün çınlar gibiydi. Onu sabırsızca izliyordu Dan. Tutup kendine çekmek istiyordu, hem nasıl. Lucy'ye istediğini anlamış gibi, uzak tutuyordu kendinden Dan'ı.

«Kayığa binip, köprüye kadar gidelim mi?» dedi kız.

Irmağa doğru inmeğe başladılar. Dan'ın kayığı orda bir ağaç kütüğüne bağlı duruyordu. Yokuştaki dallar çatırtılar çıkarıyordu. Bu çatırtılı seslere dikkatini çekmek için, Dan'ın kolunu tutmuş sıkıyordu kız.

Yamaca tırmanarak, ellerini şakaklarına dayayıp vahşi bir sesle bağırdı Dan. Gülerек, kayığın yanına indi. «Blinky'ydi!» dedi. «Ahırların arkasında görmüş-tüm onu. Önünden geçiyorduk. Arkamızdan geleceğini düşündüm hemen!»

Gözlerini durmadan kırptığı için Blinky derlerdi ona. Graham'ın işlettiği yerin hemen yanındaki arazi-i işleten, uzaktan Whiskers ve Delilah'la akraba olan zenci ailesi Thomasons'lardandı. Blinky en büyük, gelişkin, açık renkli oğullarıydı. Pek normal değildi ama, zararsızdı.

«Bu Blinky son zamanlarda beni durmadan izliyor!» dedi Lucy.

«Ondan korkuyor musun?»

«Hayır, üstüne gidersem, kaçıyor.»

Dan kayığı çözdü. Lucy arkaya binip oturdu. Kayık akıntıya doğru yollandı. Bir yılan balığı suda hışır hışır yüzerek yanlarından geçti, suları sıçrattı üzerlerine. Akıntı yukarı, bir meşe kütüğünün yanındaki yaban kedisi miyavladı cırlak cırlak.

«Oy, oy Lucy! Şu ülkeye hayranım.»

«Evet, biliyorum!» dedi kız.

«Milo ocak ayında koleje dönmek isterse, ben ve Stu babamıza yardıma hazırız!»

«Gitmesi gerektiğini ben ona söyledim!» dedi kız. «Ama o, tuzocağını düzene koymak istiyor. Ben bile, olanak bulabilsem bir tecim okuluna girmek isterdim. Ama bir hayâl bu. Ocakları başkalarının satınalmak istediklerini sanıyor. Bu nedenle mi koleji bırakmak istiyor acaba?»

«Hoston'lu simsar Albert May satınalmak istiyor. Petrol ve kükürt tecimiyle uğraşiyor. Babam satmak istemiyor. Neden, bu olamaz demek ki!»

«Tuzocaklarının dibinde kükürt bulunduğunu söylüyor!»

«Kükürt işleteceğime kokarca avlıyayım daha iyi. Kokarcalar daha hoş kokarlar çünkü!»

«Bakın hele!» dedi Lucy. «Hiç de cimri değilmişsin Danny! Milo'ya kalırsa, siz üçünüz günün birinde buranın milyonerleri olacaksınız. Ama sana kalırsa, kayığa binip kaz avlamak, kara leylek gözetlemek daha iyidir!»

İşte ilişkimizi bozacak şey, diye düşündü Dan.

Kıza baktı. «Bir süre önce Milo, Newyork'a giderek, yüksek bir pencereden nasıl atlanacağını öğ-

renmek istemişti!» dedi. «Ne yapacağını bilmiyor!»

«Milo'nun istediği ay. Elde etmesi olanak dışı da değil!»

«Bence yıldızlar iyi!» dedi Dan. «Sırtlarına binip sizlere bakarım yukardan!»

«Sen yoksulluk nedir bilmedin!»

«Milo da!»

«Hayatı boyu yoksul yaşamış bir insan, parayla alay edemez. Ve ben paradan söz ediyorum!»

«Dinliyorum Lucy!» dedi Dan öfkeyle.

Bir timsah kayığın yakınından sessizce geçti. Kıyıda, bir misk faresi sürünerek deliğine girdi. Kayık bir dönemeci aldı. Yosun kaplı dalların altından geçtiler. Üzerlerindeki ipek gibi beyaz tilki çiçekleriyle, korkunç güzeldiler.

«Danny, inatçı Danny!» dedi Lucy sevecen. «Parayı kokarcadan berbat bulan biricik erkek olmalısın Teksas'ta!» Tatlı tatlı güldü.

Hüznü büyüdü. «Kükürt demiştim!» diye cevapladı.

«Niçin paraya bu kadar karşısın?»

«Değilim! Ağıra patlamadıkça, kabulüm.»

«Parayı, satın alınabilir bir şey mi sanıyorsun yani?»

«Kendime hep sormuşumdur. Bu çiftlikteki payım yeter mi bana diye! Ve evet, bölüşülse de bana yetecek kadarı kalacaktır!»

«Milo'nun düşünceleri babanın hoşuna gidiyor. Sen de bilirsin!»

«Anamızın ölümü onu sarstı. Ona göre, yeni kurulacak şirket anamız için dikilecek anıt olacaktır! Milo kafasındakileri yaparsa eğer, petrol kuyuları açılacak, kükürt fabrikası kurulacak ve birgün anamızın mezarı da kazılmış olacaktır. İnan Lucy!»

Köprünün altına varmıştılar. Kayığı sıkıca bağladılar. Dan Lucy'yi tutup çekti kıyıya. Yokuşa varıp, köprü üstüne tırmanırken sıkıca sardı kızı. Yukarı ulaşınca, kendine çekti ansızın ve özlediği gibi, tutkuyla öptü. Ama kızın uysallığı şaşırttı, allak bullak etti kendisini. Birden, itti Dan'ı ve ayrıldı ondan. «Öpmek istediğin kızı erkekçe ve namuslu bir davranışla tutarak öpmen gerekir. Gafil avlıyarak yapılmaz bu iş!» diye haykırdı omuzları üzerinden. Köprüyü geçti, yola kıvrıldı ve kayboldu.

Dan heyecanla koştu peşinden. Yol boyu yürüdü, ırmağın kıyısından, pamuk tarlaları üstünden geçti. Tarlaların yanındaki, nicedir terkedilmiş bir eski çiftlik evinin orda yetişti kıza. Omuzlarından tuttu. Ama ustalıkla eğilen Lucy sarsıcı bir gülüşle daldı eve. Kapının altında kavradı kızı yeniden. Gücü, dengeyi bozdu. Yere düştüler. Kollarına sarıldı oğlanın kız. Onu darmadağın etti, bitirdi.

«Lucy, oy tanrım... Lucy!...»

«Danny, inatçı Danny! Beni yakaladın... Hem de mertçe ve namusluca yakaladın!»

«Seni seviyorum!»

«Yapma! Ben hiçbirşeyim... bir hiçim!»

«Sus, Lucy!»

«Yeterince iyi değilim, yaramam ben sana, hiç te iyi olacağım yok!!»

«Milo için yeterlisin ama!»

«Konuşma! İstersen, bir kez daha öp beni!»

«Buraya bilerek geldin Lucy! Benimle alay mı ediyorsun?!»

«Görünüşüm öyle mi Danny?»

«Üzgünüm-şaşırdım!»

«İçki ister misin?» diye sordu kız. «Yatağın üzerindeki örtünün altında bir şişe var.»

«Nerden biliyorsun?»

«Bir kadın herşeyi hesaplamalı, bilmeli!»

Ayağa kalktı. Gidip içkiyi getirdi. Dan, şişeyi alarak içti. Sonra kız içkiden bir yudum aldı, öksürdü ve kapadı şişeyi. Güldü.

«Çok içmem ben. Amma da keskinmiş!»

Eşiğe, kızın yanına oturdu. Yumuşak, kara saçlarını okşamağa başladı. Titriyordu. «Lucy, birkaç hafta önce bubamla konuştuk. Senin üstünde bir hakkım yokmuş benim... Milo'yla nişanlı sayılırmışsın. Seni sevdiğimi hiç söylememişmişim sana. Şimdi söylüyorum ama işte!»

«Neden öyle konuştu ki?»

«Milo'yla benim gerekirse senin uğruna döğüşeceğimizi biliyor çünkü!»

«Bunu yapmayın. Hiç bağışlamam babanızı!»

«Bubama, seni her zaman sevmiş olduğumu söyledim. Doğru bu, Lucy. Koleji bırakıp eve gelene kadar geçen süre içinde Milo'nun senle hiç mi hiç ilgilenmediğini ve gelişmiş olduğunun bilincine varınca, işin değiştiğini söyledim ona!»

«Vay... Danny!»

«Bu eski eve bile bile geldin, değil mi?»

«Kuşkun mu var?» dedi tatlı tatlı kız. Öteye baktı. Utancından, diye düşündü Dan.

Kızı çekti ve kendisine bakmağa zorladı. Öpüşürlerken, kız dudaklarını aralamıştı. Dan'ı bastırdı kendine ve kulağına fısıldadı: «Kapıyı kapıyalım Danny... Karanlıkta ne olursa olsun, razıyım!»

«Sana bakmak istiyorum ama ben, seni görmek istiyorum!»

«İlerde... Bir kez daha yaptığımız zaman bu işi. Bırak şimdi, olanlar karanlıkta olsun. Beni okşadığının düşünüy karanlıkta gördüm çünkü, Danny! Sayısız

düşünü gördüm bunun!»

Kalktılar, kapıyı kapadılar. Sonra, köşedeki yatağa gittiler el yordamıyla. Acemice soydu kızı. Terledi zorundan. Kızın, hesaplı bir davranışla mı yoksa içgüdüyle mi kapkaranlık yerde bedenini sevişmeye terketmek istediğini sordu kendi kendine. Allak bulaktı. Ama, kız da öyle kendininki gibi acemice giysisine elatınca, azaplı güvensizliği uçup gitti. Kıza ateşli davranıyordu. Yatakta kendine çekti. Ağzını ve memelerini öpüşlere boğdu. Gecenin karanlığında kendini oğlana terketmişti kız. Tutkusunun en yüce noktasında Dan'ın sırtını tırnaklayıp durmuştu.

Dördüncü Bölüm

Başı dönmüştü. Kadının bedeni bedenine sarılıydı... Soluğunu duyuyordu. Sıcak derisi çıplak bedeninin üstündeydi.

«Sormak için en uygunsuz zaman ama, olsun!» dedi oğlan. «Korkmuyor musun hiç?»

«Gebe kalmaktan mı? Yanılmıyorsam, şu sıralar bir tehlike yok henüz!»

«Milo'nun milyonluk ayına gitmek istemiyordun gerçekten, değil mi?»

«Senin yanıbaşında uzanıp, hayatım boyu yıldızlara bakacak değilim!»

«Onunla evlenemezsin artık ama!»

«Danny, istersem... evlenebilirim.»

«Olmaz ki ama. Kardeşiyle yattığın kimseyle evlenemezsin sanırım!»

«Onla evlensem, bu işi yapmazdım tabii!»

«Lucy, dediklerinin bilincinde misin? Herşey hesaplıymış gibi sanki!»

«Beni iğrenç buluyorsun galiba!»

«Böyle birşey demedim.»

«Danny, şömineyi hazırlamıştım. Hava soğuyor. Yaksana.»

Dan, şaşkın, dağınık, kalktı. Kibriti bulana kadar karıştırdı giysilerini. Kibriti çakıp kıza döndü. Alevin ışığında bakmak istiyordu ona. Ama Lucy örtüyü üstüne çekmişti. Gri-yeşil gözleri kızgın bakıyordu.

«Bir şey anlamıyorum.» dedi Dan. Ateşi yakmak için eğildi. Sonra, yatağa döndü.

Örtüyü kaldırdı. Yanına uzandı. Kız yanaştı iyce oğlana. «Danny... bir süre konuşmalıyım. Korku... yorum. Kalabildiğimizce, sesiz kalalım öyle!»

Ateşin çıtırtısını dinledi ve kulübenin tavanında oynayan gölgelere baktı Dan. Birdenbire, kızın ağladığını duydu.

Suskun, bekledi. Sonunda kız konuştu: «Lütfen.. beni anlamağa çalış şimdi. Bu, hesaplı bir durum değildi. İstedğim için, yalansız yaptım bu işi. Tüm tutkulu davranışlarımı isteyerek yaptım. Bir de, mutlaka bilmek istediğimi elde etmek uğruna. Sen ve benle ilgili olan.»

«Bulduğun şey seni mutlu kılmamış görünüyor.»

«Hayır, arzularımız o değin güçlü olur ki, belki de sen: 'Lucy, senle birlikte aya gideceğim ben.' derdin. Ya da ben: 'Bir milyon dolarlık düşün canı cehenneme. Ben yalnızca Danny'i isterim, ister yoksul ister zengin, yalnız Danny'yi.' derdim, diye düşünmüştüm. Ama, durum öyle değil!»

«Hayallah. Paranın peşine düşmesem bile, bana düşen pay rahat bir hayat için yeterlidir demedim mi sana?!»

«Söylemiştim...» Kendisiyle konuşur gibiydi. «Sen yoksulluk nedir bilmedin Danny! Körolayım, siz-

lerin olan şu pamuk tarlaları üstünde yaşamaktan tiksiniyorum. Hoşuma gitmeseydiniz sizler, acımasız öğrenirdim hepinizden. İnatçı Danny, yanlış anlama beni. Milo'yla birleşip zengin olmak mı, yoksa senin sevginle yaşamak mı iyidir; karar veremem buna soğukkanlılıkla. Milo'yu da seviyorum. Gerçek bu! İkiniz, geceyle gündüz kadar ayrısınız gerçi. Ama her ikiniz de, çok hoşlandığım kişiliklere sahipsiniz. Babanızdan almışsınız. Sen ve Milo iki yerine bir olaydınız isterdim. Korkunç değil mi bu, korkunç ve güzel!»

Yeniden ağlamağa başlamıştı. Kendine çekmek istedi Dan. Ama kız, uzaklaştı.

«Lucy!»

«Bırak Dan! Tutma beni. Seviştik, mutluyum. Bilmek istediğimi öğrendim!...»

«...İkimiz de değişmedik. Basit bir sevgi olayıyla kendimizi kirletmemizi istemiyorum. Beni kandırabilirdin, Danny! Haydi eve gidelim şimdi!»

Yataktan kalkıp, giysilerini aradı. Onun, alev in karşısında gölgeleşen çıplak bedenine baktı Dan. Yatmıştı, kızın giyinişini izliyordu. Sıkılganlıktan arınmışlığına şaştı. Bataklı damın çocuğu olarak kutsadı onu. Yaralayıcı açlıktan öğrendi. Pamuk tarlaları içindeki bir kesimci evinde duyulan duygular ezdi içini.

«Hiç olmazsa!» dedi kız blüzunu düğümlerken, «Bilincimizi şehvet yönetmediği için gurur duyabiliriz, değil mi Danny? Bazı kişilerde şehvetin yönetimi egemendir!»

Tarlalara daldı, gücü yettiğince koştu evlerine doğru. Rüzgâr gözyaşı dolu yüzünü kuruttu. Dan peşinde miydi acaba? Ayak seslerini duyunca, beklemek istedi... sonra daha hızla koşmağa başladı.

Blinky'ydi bu. «Seni görüyorum!» dedi zenciye. Karanlıkta saklanmak istiyordu. «Bunun cezasını çekeceksin!»

Bir iki adım yaklaştı kıza. Ayışığında sıırttı.

«Benden iyi değilsin sen de!» dedi göz kırparak.

«Defol!» diye haykırdı Lucy.

«Beni korkutamazsın sen!»

«Öyle mi?!» Üstüne sıçradı Lucy. Ve Dan'ın bağırdığı gibi bağırdı. Blinky kahkahalar atarak uzaklaştı ordan.

Soluklanmak için oturdu yere. Sonra eve gitti. Pamuk tarlalarından gökyüzüne uzanan yeldeğirmenin tekdüze gıcırtiları, ev ve ahırlar ruhunu karartmıştı. Ağaçsız, çalırsız ve çiçeksiz zavallı bir yer. Bu boktan yerleri terketmek isterdi hemen. Yeterince olgundu. Hiç olmazsa durumu yoksul Blinky'den iyiydi. Terkedebilirdi buraları.

Ve acılar zamanla unutulurdu.

Parmak uçlarına basa basa balkondan geçti. Sessizce kapıyı açtı. Yalnayaktı. Hızla odasına daldı. Ayışığında soyunmağa başladı.

Birden, babasının gıcırtilı ayak seslerini duydu. Dışardan geliyordu. Aceleyle yorganın altına girdi.

İçinde sıcak birşeyler kaynıyordu. Kapıya dokuşunu, açışını duydu.

«Lucy, ışığını yakma!» dedi. Sarhoştı, biliyordu Lucy. Onun yüzünün görüntüsünü de kestirebiliyordu. Herzaman sertçe arkaya taralı kara uzun saçlarının altındaki buruşuk, maskeli yüzdü bu. Mimbere çıktığında, uzanık elinde incille, İsa'dan büyük görünürdü. Vaiz verirken, elinde incil bulunurdu. Şimdi yüzü şişmiş ve kızarmış, saçları kulaklarından sarkmış olmalıydı. Soluğu kokardı mutlaka.

«Arkamdan mı geldin, buba?» diye sordu. Sar-

hoşken, zenginliğe duyduğu özlem tutkusu kadar vahşi bir duyguyla ondan tiksiniyordu. Reşit olunca-ya kadar kendisine yaptıkları yüzünden, iğreniyordu. Pis viskili soluğuna ve şehvetli ellerine dokunmak, onu tiksindiriyordu. Tanrıya ve sevgiye dayayarak örtbas ettiği ahlâksız davranışlarının korkunçluğundan sakınma bilincine vardığı zamandanberi, herşeyi öğrenmişti. Tanrı, onu sanki şeytansal işlerle görevlendirmişti. Bilgisi kötülüğünün bekçisiydi.

«Lâmbayı yakma dediydim sana, aptal pasaklı!» diye bağırdı. «Şimdi basacağım dayaağı!»

«Ve bu işi mutlaka karanlıkta yapmalısın demek, ha?!» dedi kız alaylı alaylı.

Küfrü bastı. Kızın üstünü örten örtüyü çekip attı. «Buba! Tanrının cezası, yapma!»

Adamın karşısında direniyordu. Dengesini yitirip, tökezledi, düştü adam. Bu arada başını karyolanın demirine çarpmıştı. Hüzünle küfretti.

«Viskimi çalarak,» dedi, dizleri üstüne doğruldu, «kardeşine sözvermene rağmen, o genç herifle bir aşk ağı kurarsın. Bugün seni gözledim, öğleden sonra ve bu gece, biliyorum yaptıklarını! Bu herif senle cehenneme gidecektir!»

Ayağa kalktı. Yüzü kanamıştı. Bir eliyle sildi kanı ve şaşkın baktı kan lekelerine. Sonra tuttu kızı koltundan, sırtındaki örtüyü çekip attı ve çıplak göğüslerine vurmağa başladı.

«Bırak beni!» diye bağırdı kız ve tüm gücüyle yüzüne, sonra midesine vurdu. Arkası üstü düştü yere.

Önünden kaçıp gitmek istiyordu. Ama ayak bileğinden yakalanmıştı. Çekip düşürdü. Birden annesi, uzun beyaz geceliğiyle annesi, elinde bir demir tava beliriverdi kapıda. Titriyordu.

«Dorrence! Dorrence Graham! Sarhoş şeytan, ne yapıyorsun burda?»

«Kes sesini be karı!» dedi adam. Toparlandı ve karısına vurmağa başladı. Korkunç bir haykırıyla kadın tavayı fırlattı. Ellerini kaldırmıştı adam. Tava dirseğine çarptı. Lucy, kemiğin çatırtısını duydu. Döşemeye baygın düşen babasına, donakalmış baktı.

«İnşallah öldürmüşümdür onu!» Annesinin yüzü, gamlı ve küfürlü yüzü, ayın geniş ışıklarında belirginleşmişti.

«Umarım ölmez!» dedi Lucy. «Aslında uygunu bu. Onunla ben kavga ederken ilk kez gelişin senin, ilk kez çıkagelişin!»

«Önceleri korkuyordum!»

«Şimdi niye korkmuyorsun ki artık?!»

«Yalnız tanrı biliyor! Umarım öldürmüşümdür onu!»

«Hekim getireyim. Ölmesini gerçekten istemezsin ama anne!»

Annesi içini çekti. Lucy, hiç yapmadığı bir şekilde, içten kucakladı onu.

«Benden tiksirmelisin, kızım!»

«Hayır, ana! Son yıllarda hakkından geliyordum zaten ben onun!»

«Ama ya önceleri!.. Sen önünde yetersiz kalırken Yaptıklarını biliyorum. Ondan korkuyordum. Tanrı hor bakıyor bana, çocuğum!»

«Kendini bu yüzden üzme ana!»

Lucy lâmbanın fitilini yaktı ve fanusunu taktı. Sarımtırak alevli ışık, babasının yüzüne vurmuş, içindeki korkunç gerçeğin örtüsünü kaldırmıştı. Bir canavarın çocuğuydu işte!

İşte Graham gerçeği, diye düşündü Lucy. Ve bu gerçeği, devenin hörgücü gibi heryere taşımak zo-

rundaydı.

«Yardım et, yatağa uzatalım onu, anne!»

Ama annesi yardım edecek durumda değildi. Derin bir duaya gömülmüştü.

Lucy, babasını yatağa sürüklemeyi başarmıştı ensonu. Karyolanın yanında oturttu. Sonra bacaklarından tutup, güçlü bir hareketle kaldırdı. Nerdeyse devrilecekti adam. Sürüye sürüye, omuzlarıyla iterek yatağa uzatmıştı sonunda adamı.

Annesi duayı sürdürürken, Lucy giyinmişti.

«Soba borusu yere devrildi deriz ana! Iskemleye çıktığını, boruyu takmak isterken sobanın üstüne düştüğünü söyleriz!»

Oturma odasına koşarak, geniş gövdeli sobayı devirdi. Kara soba borusu parçalara ayrıldı. Kurum odanın heryanına saçıldı. Biraz kurum topladı ordan, odasına döndü ve babasının gömleğini kuruma buladı.

«Kendine getirmek için, ona viski verdik, deriz ana! Greer'ler buna inanırlar. Hekim de inanır en azından. Zenciler yakında durumu öğrenirler. Ama onlar beyazlarla ilgili ne varsa, her zaman bilirler. Acele edeyim ana! Teşekkürler... Geldiğine teşekkürler ederim. İşimiz kolaylaşacaktır. Ona vurduğuna sevindim. Üzülme, kalkar dikilir o yine yakında!»

«Ey kutsal İsa!» dedi annesi. «Kutsal, bağışlayıcı İsa!»

Lucy gidince, annesi yatağın ucuna çömeldi ve cezbeye kapıldı. Birden ayağa sıçradı, kollarını havaya kaldırdı, yüzünü göğe çevirdi ve bağışlatma yalvarılarına geçti. Sonra, bayılıp kaldı. Yere düşerken, gazlâmbasını kendisiyle birlikte düşürüp sürüklemişti.

Beşinci Bölüm

Lucy gittikten sonra, Dan bir süre daha terkedilmiş evin kapısında durdu. Şöminenin ateşini karıştırdı. Sonra viski şişesini alıp, bir iyce yudumladı. «Nerden bulmuş ki bunu?» diye sordu seslice.

Eve dönerken, Lucy'yi kolayca kalbinden silebileceğini düşündü. Onun ne olduğunu biliyordu artık. «Lucy, şapşalın birisin sen!» diye bağırdı pamuk tarlalarında ilerlerken. Midesi de başkaldırıyordu. Öğürecekti. İçinden gelen gerçeğin açıklığa kavuştuğunu görüyordu. Ne olabilirdi başka, pasaklının biriydi işte. Tutkusu gerçekte.

Milo'yla da yatıp yatmadığını bilmek isterdim, diye düşündü. Ve cevapladı: «Elbette! Orda, o eski boktan evde!»

Daha önceleri kendi kendine konuşmamıştı hiç sesli sesli. Viski şişesini kaldırdı yeniden. Bitirinceye kadar yudum-yudum içti. «Bâkire değildi, biliyorum!» diye haykırdı. Sonra sessizce yürüdü. Yarın Milo'ya ne demeliyim, diye düşündü... Ve de Milo'nun kendisine söyleyeceklerini düşündü.

Kardeşlerin odaları ayrı ayrıydı. Üst katta yataklar ve sofadan geçerlerdi. Her oda ayrıca balkona açılırdı. Güney arazileri uzanırdı orda boylu boyunca.

Dan, Stuart'ın kapısına vurdu. Kardeşi içeri çağırdı. Stuart yatağa yatmış, bir spor dergisini okuyordu.

«Milo döndü mü?»

«Hayır!»

«Neden burdasın ki sen? Bay Bend'de tatlı bebeğinin yanında olmalıydın!» dedi Dan alaylı alaylı. Babasından paparayı yiyeliberi, onun Maggie MacCamble dendiğinde bozulduğunu bilmiyordu. Stuart

Bay Bend dolaylarındaki bütün kızları elde edebilirdi. Ve orospularla düşüp kalktıktan sonra, Maggie'den iyi orospular da vardı.

«Canın çıksın bok herif!» diye haykırdı Stuart. «Senin yüzünden bubadan zılgıt yiyoruz. Cesursan, kabul et gerçeği!» Sonra sırtıttı. «Seni gammazlamam ama ben!»

Dan genç kardeşine dik dik baktı. Yavaş yavaş gerçeği anlıyordu.

«Stuie, ford burda mı, yoksa Milo mu aldı onu?»

«Yerinde. Milo, Bruce Gittle'yle gitti.»

«Benle gel! Büyüdün artık, hadi!»

«Enaz senin kadar yetişkinim. Bay Bend'de karı kız peşinde koşmam ben. Nereye gideceğiz?»

«Soru sorma. Gel benle, Stuie!»

«Maggie MacCamble'ye gitmem senle birlikte, düşüncen buysa, boşuna!»

«Hadi gel! Şapkamı tutacak birine muhtacımdır belki de!»

İsteksizce potinlerini giydi Stuart. Merdivenleri birlikte indiler. Ethan, ayağında terlikler, geceliğiyle çalışma odasından çıkmış ve onları sofada durdurmuştu. «Niye hâlâ uyanıksın buba?!» diye sordu Dan.

«Hesap yapıyorum. Biraz hayâl kuruyorum yazı masamda. Bu saatte nereye gitmek istiyorsunuz, çocuklar? Geceyarısı oldu nerdeyse!»

«Milo'yu aramaya! Eve dönmedi daha!»

«Milo, kendi kendini kolliyacık kadar olgundur. Sizlere ihtiyacı yoktur!»

«Bo'ya kadar arabayla uzanıp, ışık yanıyor mu yanmıyor mu, Bruce Gittle'in yastığı orda mıdır bir bakalım, diyoruz!»

«Siz bilirsiniz!» dedi Ethan omuz silkerek. «Bayan Lucy'yi bu akşam evine bıraktın mı Dan?»

«Evet, buba!» Babası bir an baktı sessizce ve Stuart'a döndü sonra.

«Buharlı odayı iyce temizledin mi oğul?»

«Evet buba, herşey tertemiz!»

«Futbol mevsiminin daha bitmediğini hatırla! Be-
den eğitimi sürdüğü sürece, çok uyuman gerekir. Ya-
rın okula gitmeden tuzocağı pompalarını açmayı
unutma.»

«Olur. İyi geceler, buba!»

Dan direksiyon geçip, yola sürdü fordu. Kente
doğru yolalmağa başladılar.

«Dinle şimdi Dan..... sanıyorsan ki ben...»

«Bırak şunu!» dedi Dan. «Acele karar verme. Bu,
çok kötü bir alışkanlıktır.»

«Vicdanın rahatlasın diye geneleve gitmem ben!»

«Şapkamı tutman için muhtacım belki de sana,
Stuie!» dedi Dan kaşları çatık. «Daha önce söyle-
miştim ya!»

Altıncı bölüm

Lucy çiftlikevine koşaradım gidiyordu. Yardım
bulacaktı. Şu ayı gibi güçlü, sağlam, cesur Ethan
Greer'in değeri bir kat daha anlaşılıyordu şimdi. Lucy,
öteki toprak sahiplerine oranla daha az kira bedeli
aldıklarından, çiftliklerini ender olarak terkettiklerini
biliyordu onların. Aynı zamanda ikisini de sevmemiş
olaydı, oğullarından biriyle evlenmek Ethan Greer'i
kaynata yapmağa yeterdi.

Irmağın kıvrıldığı yerdeki köprüden geçti. Yor-
gun gözlerle akıntıya baktı. Dan eve dönerken dura,
çevreye baka yürüseydi, yetişebilirdi ona belki. Gö-
rünürde yoktu şimdi. Araba ana caddeye daldığı sı-

rada ağılların önündeydi. Arabanın bıraktığı tozun içinde koşmağa başladı. Seslendi onlara. Ama kardeşlerden ne biri ne öteki duydu onu.

Fakat Ethan geceliğiyle çıkmıştı hemen evden. «Kim var orda? Sen misin, Lucy?»

Küçük Grace'ın yanında uyuyan Delilah da arkasından badi badi belirmiş, sesleniyordu: «Ne var dışarda, ne oluyor?»

«Bubam kendini yaraladı!» dedi Lucy. «Hekim çağırabilir misiniz bay Greer?»

«Kötü mü durumu?»

«Yüzü kan içinde. Sanırım kolu kırıldı. Soba üstüne düştü. Boruyu onarmak istemişti.»

«Gece yarısı mı?» diye sordu Ethan.

Lucy kızardığını anladı. Şansına, karanlıkta kim-seler göremiyordu bu halini. Şaşkındı, darmadağındı. Ethan telefona giderken, Delilah kuşkuyla salladı başını.

«Senin kafana düşmüşse benzer soba be çocuk!»

Lucy aklından şunu geçirdi: Her ikisi de bubamın durumunu biliyorlar!

Ethan telefon ederken, içerde beklemişti: «Belki de papazın kolu kırılmıştır. Ben şimdi orya gidip sizi bekliyeceğim Doc!»

«Whisker de gelsin mi bay Greer?» diye sordu Delilah.

«Evet, iyi olur!» dedi Ethan.

«Onu alıp geleyim!»

Acele acele kocasının uyuduğu, mandıranın arındaki küçük evlerine gitti. Bu arada Ethan giysilerini giymişti.

Whiskers, bay Greer'in bayan Greer ölmeden önce satın aldığı ve o zamandan beri çok az sürdüğü chrysler arabasını çıkarmıştı.

«Ben mi süreyim bay Ethan?» dedi Whiskers.

«Direksiyona kendim geçeyim. Acelemiz var Whiskers!» Sofadan geçip arabanın yanına varırken, kayışını sıkılamıştı.

Lucy öne, yanına oturdu. Whiskers arkaya geçti. Sonra araba arkasında koskoca bir toz bulutu bırakarak yola çıktı.

Bay Bend'e giden yoldan tarlalara saptıklarında, kızıl alevler birdenbire belirdi karşılarında. Lucy görmüştü ilkin. Eliyle gösteriyordu orayı yalnızca.

«Tanrım!» diye haykırdı Whiskers. «Bu, sizin ev bayan Lucy!»

«Öyle olacak!» diye haykırdı Lucy. Chrysler daha da hızlanmıştı.

Arabanın kapısını iterek açtıklarında, ateşin parlak sıcaklığı hafifçe yalayıp geçer gibi oldu onları. Lucy bir an başını eğdi durdu. Sonra yüzünü ateşten koruyarak, yanan eve doğru koşmaya başladı.

«Lucy!» diye bağırdı Ethan ardından. Whiskers kolundan tutarak geri getirdi onu.

«Anam evin içinde kaldı!» diye bağırmağa başladı. «Biliyorum, içerde o!» Ethan öteki kolundan tutmuştu. İki erkeğe karşı koymağa çalışıyordu boş yere.

«Bayan Lucy!» diye yalvardı Whiskers ağlıyarak: «Elinizden bir şey gelmez ki!»

«Anam, oy!» diye haykırdı acılı sesiyle. «Bu gece... çok yüceydi o... bubam kendini yaralarken oy!»

Eve baktı öylece, çatının çöküşünü gördü. Göğün apak oluşunu gördü. Alevler karşılarında çatışıyorlardı. Yaşlı Whiskers'in gözyaşlarıyla kaplı yüzü, yanibaşlarında kızıl-sarı bir renge bürünmüştü.

Ethan kızı omuzlarına çekti. «Lucy, olabildiğince cesur olmalısın şimdi sen. Belki dışarı çıkmışlardır, bilmiyoruz henüz!»

«Onlar içerde kaldılar!» dedi kız.

Ve ordalardı onlar, yüzdeyüz biliyordu.

«Oy anam!» diye inledi. «Çok üzgünüm... oyy!»

Ethan kendine çekti sıkıca kızı. «Ey tanrım!» diye dua etti. «Üzüntünün sonsuzluğuna ulaştır beni. Sevincimi al, tiksindirme benden beni!»

Yedinci bölüm

Greer Point'den güney Teksas'ın en eski kentlerinden Bay Bend'e giden sahil yolu, asıl yerleşme bölgesi olan ve yolu limana varan Wharf Street'e az kala bitiyordu. Wharf Street'de, limana karşı oturuyordu Maggie MacCamble.

Stuart'ın olmazlarına aldırmayan Dan, Wharf Street'e girmiş, Maggie'nin evine sürüyordu. «Burda duralım!» dedi ve kaldırımın yanında durdu.

«Hey Dan, sana söylüyorum...»

Stuart, Milo'yu Maggie'lerin balkonundan geçen yan merdivenlerden inerken görünce, kesti sesini.

«Tam zamanında yetiştik!» dedi Dan. «Bu yüzden acelem işte Stu!»

«Nicedir kuşkulandığını mı demek istedin?»

Milo yalnız da değildi. Bruce Gittle yanındaydı. Bruce'un arabasının durduğu bir yan sokağa hızla daldılar.

«Maggie aynı anda iki kişiye hizmet ediyor demek ki!» dedi Dan. «Şu Bruce'unsa evinde güzel bir karısı ve küçük bir çocuğu var, ne dersin buna? Niye benden kuşkulanıyordun yani Stuie?»

«Milo Lucy'le nişanlı. Bu yüzden onun olacağını düşünemiyordum. Paul MacCamble Greer kardeşlerden birini suçlarken, bubam da bu kanıdaydı sanı-

rım. Ama niye seni düşünmedi de, benim üstüme geldi, işte anlıyamadığım.»

«Belki de, en gencimizin en önce karı kızla uğraşacağı kanısına vardı. Şimdiyse, en büyüğün olduğu meydana çıkıyor. Önceden karar vermenin yanlışlığını görüyor musun? Bu durumu bubaya da iletmeli sırası düşünce!»

«Ama söylemiyeceksin değil mi Dan?»

«Olanak çıkınca, senin olmadığını söyleyeceğim ona!»

«Ama o zaman sensin sanacak buba!»

Dan umursamazca, omuzlarını silkti. «Eğer buba hayatı boyu Milo hakkında yanlış kanılara varacaksa, varsın, ne gelir elden?»

Arabayı çalıştırdı ve Bruce'nin arabasının arkasından sürdü.

«Haydi eve dönelim!» dedi Stuart sinirli. «Milo'yla kavgaya tutuşmak galiba amacın!»

«Hayır, değil Stuie... ailemizin usta puştuyla şakalaşmaktır yalnızca dileğim!»

«Kavga başlarsa, şapkanı tutmam ben... Milo'nunkini de tutmam. Dinine yandığımın işi be, haydi eve dönelim!»

«Heyecanını yatıştır küçük. Sana dedim ya, birazcık olgunlaşacağın zamandır artık!»

Milo'yla Bruce'un arkasından sürdüler ve onlara, kentin dört mil uzağında bulunan sahildeki Bill ve Bell içkievinin önünde yetiştiler.

«Şuraya bak hele!» dedi Milo, ford durunca. «Nerden geliyorsunuz, kentten mi yoksa evden mi?»

Sorunun altında yatan ve Dan'ın bildiği tedirginliği kimseler sezemezdi. Milo, Maggie'nin yanında yakayı elevermeği dünyada istemezdi.

«Biraz dolaşıyorduk şöyle çevrede!» dedi Stuart

suçlayıcı bir tonla.

«Birer bira içelim!» dedi Bruce Gittle. «Jack'la Bo'yu eve bıraktık. Bira içecek yaşta mısın Stuie?»

Öfkeyle Bruce'un gömleğinden yakaladı Stuart birden. Eşikte havaya kaldırdı onu. «Öyle mi sanıyorsun sen, Bruce'cuk!»

Aslında sessiz-yumuşak başlı olan Stuart'daki bu öfke kabarması, Dan'ın sırtından soğuk terler akıtıyordu. Stu'nun yüzü kansızlaşmış, dudakları kıvrılmış, burun kanatları kabarmıştı. Bruce'u tüm gücüyle duvara dayadı. Kolu titremiyordu bile iterken onu.

Bruce'un dışında herkes, neşeyle bağırdılar. Kıp-kızıl yüzüyle, bırakmasını rica ediyordu. Stuart yere atıp, bırakmıştı. Yine kırıldılar ötekiler kahkahadan.

«Bunu niye yaptın ki küçük bana?» diye sordu Bruce içeri girerlerken. Bruce bedence Milo'nun sandviçsarısı bir küçük baskısıydı. Sırtışı yapmacık görünürdü hep... Dan şöyle düşünürdü: Gülüşünü bir lâmba gibi yakıp söndürebilir her zaman bu herif. Milo'nun en iyi dostuydu. Dan onunla geçinmekte güçlük çekerti bu yüzden. «Bir kuklaya dönmüş olmalıyım. Oysa ben şöyle biraz koluna dokunayım demiştim senin.»

Stuart'ın yüzü gerilmişti. «Belki de kukladan başka birşey değildir Bruce!» Dan, Stuart'ın yine kızdığını sezmişti. Milo, Stuart'ın ansız öfkelenişini alışılmamış bulmamış gibiydi. Bereket Stuart içkili değildi. Öfkeliyken korkunçtu. Ya ayık olmayıp sarhoş olaydı... Dan'ın tüyleri ürperdi düşünürken.

Bill ve Bell, dışardan zararsız gibi görünen, gizli bir içkieviydi. İçki yasağına kadar, lokantaydı burası. Son on yıldaki biricik değişiklik, girişteki tabelâ ve bölge polisiyle rüşvet konusundaki anlaşmaydı.

Ayrıca, Bill ya da Bell kapıyı açmadan önce küçük pencereden giriş kapısını gözlerlerdi.

Bir müzik dolabı hayat dolu şarkılar çalıyordu. Erkeklerle çevrili bir kız, şamatayla çarliston oynuyordu.

«Üç bira, bir kola getir!» dedi Milo Bill'e. Arkadaki bir masaya iliştiler.

Dan, Bruce orada kaldığı sürece, Maggie MacCamble oyununu bırakmak düşüncesindeydi. Bu, kimseleri ilgilendirmiyen bir aile işiydi. Milo sanki sezmişti durumu. Bruce'u, orada kalıp bir bira daha içmesi için zorluyordu.

Ama Bruce, ikinci bardak biradan sonra, kalkmıştı. Gülerek gitmişti ama, Stuart'ın hücumu onu sersemletmişti.

«İçinde birşeyler var senin Dan!» dedi Milo ensonu. «Bana söylemeyecek misin ne olduğunu?» Sus-tu ve düşünceye daldı. «Bu Bu akşam Lucy'yle konuşmak istiyordun galiba, öyle değil mi?»

«Doğru, konuştum onunla!» dedi Dan. Eski çiftlik evinde Lucy'yle birlikte oluşunu hatırlamıştı. Nabzı zonkluyordu.

EĞER ONUNLA EVLENSEYDİM, KARDEŞİYLE YATMAZDIM Kİ!

«Bir kola daha alayım!» dedi Stuart ve hızla uzaklaştı masadan.

«Kalbini bir şey mi kırdı bunun?» diye sordu Milo.

Milo'nun olayları kavrayışı Dan'ı şaşırtırdı hep. Oysa birlikte büyümüşler. Milo'ya baktı. Düşündü: İster onunla uyumuş ol, ister uyumamış. Sana boy-nuzları taktım ya ben!

«Niye öyle komik bakıyorsun bana?»

«Neden komik olsun Milo?»

«Bana karşı bir tutumun içindesin gibi!»

«Az önce Stuie'nin bana dediklerini hatırladım. Maggie MacCamble yüzünden onu germişsin. İlişki kuranın ben olduğuma inanmış. Ve beni gammazlamak istememiş.»

«Seni mi?» Milo gülmeğe başlamıştı. Ama Dan, gülünecek bir şey olmadığını biliyordu.

«Buba yanıldı, Milo. Sen nişanlısın diye, ilişki kuranın başkası olacağı kanısına varmış sanırım. Nişanlısın hem, yanlış mı? Lucy'yle!»

«Öyle aslında. Lucy demedi mi sana?»

«Bubamın neden Stuie'yi bulduğunu, Maggie'yle ilişki kuranın ben olmayacağını nasıl sandığını bilmiyorum. İkimiz de Maggie olayına hiç karışmadık. Ve bu gece ordaydık. Küçük orospunun arka kapısından gizlice sıvışan kimdi bilir misin? Bubanın dediği gibi, Greer kardeşlerden biri!»

Milo yapmacıklı bir gülüşle sırtıttı. Dizlerine vurdu. «Ne yapalım, Stuie'den özür dilemek gerek!» dedi. Stuart masaya geri dönmüştü. «Düşmanlığı bırakalım küçüğüm. Bubamız o acılı durumdayken, ne yapabilirdim ben? Küçük söylevini çekerken, kendi düzenini kurmuştu o!» Dan'a döndü: «Sözünü keserek söyle mi demeliydim yani: Doğruyu söylüyeyim buba, Maggie'ye giden bendim, Stuart değil!»

Milo yine güldü. Stuart da hüznle güldü. «Tamam, iyi Milo. Bubam, benim... yani işte öyle olduğumu düşününce, üzülmüştüm. Bilirsin. Anamızın öldüğünü söylediğinde yani. Ama ben, huysuz değilim!»

«Teşekkürler, küçük kardeş. Ya sen, Dan? Hâlâ mı palmiye olayına kızıyorsun?»

«Stu'yü temize çıkarmak istedim yalnızca. O, kendisini benim karaladığımı sanıyordu. Bu kişinin sen olduğunu bilsin istedim.»

Milo kızardı. «Öfken bitmedi mi daha? Birazcık rahatlamıyalım mı yani?»

«Ben, rahatım artık!» dedi Dan.

«İyi. Ayrıca... Lucy'yle nelerden sözettiniz?»

«Karaleylekler ve bugibi şeyler üstüne!»

«Duy bakalım, Stuie! Böyle bir insan gördün mü hiç sen? Ayışığında bir kızı evine götürüyor ve neler konuşuyor onunla! Bombok kuşlar üstüne, düşün hele!»

Stuart suskun, kolasını içiyordu. Bakışları durmadan ötekine dolaşıyordu. Dan, Stuart'ın, aralarında bir o yana bir bu yana çekildiği duygusuna kapılıyordu. Eğer bir kardeşinin yanındaysa, her yönden ona bağlı duyuyordu kendini. İkisi birarada olunca, karar veremiyen büyücek bir çocuk gibi oluyordu.

«Bak Dan!» diye sürdürdü sözünü Milo. «Birkaç hafta öncesine kadar Lucy'yle ilişkin olduğunu gerçekten bilmiyordum. İkimiz de onunla birlikte büyüdük. Ve ben diyordum ki, benim gözümde neyse, senin gözünde de Lucy odur: Bir pamuk kesimcisinin küçük afacan kızı! Okuldan eve döndüğümde, onu gördüm, beni çaldı vurdu yere. Hep onun yanındaydın sen. Büyüdüğünün farkına varmadın belki de. Hadi, kabul et Dan. Doğru değil mi? Gerçek bir gözle bakmadın ona sen, ben bakıncaya değin, ne dersin?»

«Ona gerçek gözle bakıp bakmamam önemsiz. Değil mi yani?»

«Benle evlenebileceğini söyledi mi sana?» İlk kez güveni sarsılıyordu Milo'nun.

«Sormuş bulunduğunu söyledi bana. Senin büyük bir iş tutacağını, kovalarla para kazanacağını umuyor. Plânların gözlerini kamaştırmış!»

«Vay be, herşeyleri konuşmuşsun onunla, ne dersin?»

«Evet, tabii!»

BANA KARANLIKTA DOKUNACAĞININ DÜŞÜNÜ GÖRMÜŞTÜM DANNY. SAYISIZ KEZ DÜŞLEDİM BUNU BEN.

«Ve ben çok para kazanacağım!» dedi Milo. «Ona sözverdim, onu hayâl kırıklığına uğratmıyacağım!»

«Fazla büyüttün! Paradan sözedildiğinde kardeşinin yüzünü kaplıyan geniş tutkuyu görüyordu yine Dan. Öteki konular çerez gibiydi onun gözünde. Belki seks de. Paraydı dini imanı.

DANNY, İNATÇI DANNY..... SEN, TEKSAS'TA, PARAYI KOKARCADAN BERBAT BULAN BIRICIK ERKEK OLMALISIN.

Daha sonra, fordla eve döndüler. Önceleri, hiçbirisi konuşmadı. Sonunda, bulanık düşüncelere dalmış olan Milo: «Çocuklar, en iyisi, artık Maggie'nin peşinden gitmemek olacaktır benim için. Sizin bu konudaki düşüncelerinizi öğreneliberi, huzursuzum. Bizler kardeşiz. İşte değerli olan, işte büyük olan bu!» dedi.

«Kes artık Milo!» dedi Stuart. «Herkes kendi işiyle ilgilenmeli, kardeşlik mardeşlik başka şey!»

«Size bir sır vereyim. Belki anlarsınız beni. Maggie'ye gitmemdeki gerçek nedeni bilmek ister misiniz?»

«Elbette!» dedi Dan. Direksiyona eğildi ve için için güldü.

«Komik bir durum ama, gerçek şu: Aradabir dışarda hevesimi alamazsam, Lucy'den elimi çekemedim. Yalnız ve yalnız bu nedenle yaptım işte. Yere bat-sın, ben de insanım bir yerde. İnsan, gerçekten gö-

zünü diktiği bir kız varsa eğer, kendine çekidüzen verebilmelidir. Yoksa, ilerde belki pişmanlık duyulacak şeyler olur. Hem Lucy'yle evlenirsem, bâkire isterim onu ben.»

Dan'ın elleri direksiyona sıkı sıkıya yapışmıştı.

SEVİŞTİĞİMİZ İÇİN MUTLUYUM. ÖĞRENMEK İSTEDİĞİMİ ELDE ETMİŞ OLDUM BÖYLECE...

«Ne dersin Dan, tuhaf mı sözlerim?!» diye sordu Milo. Sesi dokunaklıydı. Söyledikleri ciddi mi ciddi idi.

«Hayır, hiç te komik değil dediklerin Milo!» dedi Dan. «Tersine...»

Sekizinci bölüm

Ethan'ın yapmacık bir neşeyle çınlayan sözleri, Lucy'yi gerçeğe döndürmüştü: «Çocuğum, kupkuru bir yere oturup duruyorsun!» Ve dostça güldü.

Ölüler gömülmüştü. Mezarlıkta iki yeni mezara yağmurlar bile yağmıştı.

Lucy, Ethan'ın çalışma odasında, onun iyilikseverliğine bağlanmış, karşısında duruyordu. Yangın gecesini kendisine dayanak olan bu güçlü adamın kendisi hakkında neler düşündüğünü anlamağa çalışıyordu. Onun gözünde yersiz, yurtsuz, yalnayak, zavallı, acınacak bir çocuk muydu? Yoksa, aşık oğullarının dalaşmalarına neden olan yararsız, anlaşmazlık yaratan kara saçlı huzursuzluk küpü müydü? Ya da, ilerdeki hayatını dost, zeki bir insanın açıklığa kavuşturmayı denediği bir küçük pasaklı beyazderili kız mıydı?

«Bay Greer!» dedi sonunda. «Gücümün yeteceği zaman gelince, yaptığım zararları ödiyeceğim!»

Saçmalıyor muydu acaba? Belki de, kendisinin ailenin malı olduğunu düşünüyordu adam. Hem, öyle değil miydi ki?!

«Hele aklından çıkar şunları!» dedi. «Yangında herşeyini yitirdin. Giyecek birşeyler gerek sana. Aynı giysiyi her akşam yıkıyorsun. Bir de ödünç aldığın bir çift ayakkabın var. Elindekilerin tümü bunlar. İşte sana elli dolar. Al şunu şimdi genç bayan. Öğlen sonu Houston'a gideceğim. Seni, giysi alabileceğin bir yerde indiririm. Otobüsle geri dönebilirsin eve!»

EV!

Suskun, aldı parayı. Bu parayı alması gerektiği şu andaki kadar zavallı bulmamıştı kendini hiç. Ne pamuk topladığı, domuz yıkadığı, aç kaldığı zaman; babasının dinsel öğütlerini dinlemek zorunda kaldığında ne de.

«Geri öderim!» diye mırıldandı.

«Şimdi bak bakalım bana!» Ethan eliyle çenesinden tutarak, yüzünü kaldırmıştı. «Bu sadaka da değil, ödünç para da! Seni kızım olarak görüyorum. Houston'da bir tecim okuluna gitmek istediğini söyledi bana Milo. İstersen seni oraya yollıyayım, ha!»

«Ama bu... olmaz hiç!» diye haykırdı. «Bunu kabul edemem ben!»

«Benim düşüncem bu ama!»

«Hem, Dan bile üniversiteye gitmiyor, olur mu yani!»

Ethan düşünceli, dudaklarını yaladı. «Üçünüzü de yollamaya karar verdim. Milo'yu kandırabilirsen, kış dönemine yetişirsiniz!»

«Ben yokum arada sanırım!»

«Varsın, sen de varsın. Nedeni şu: Milo'nun bitirmesi için daha iki yılı var. Ve sen de bu arada okula gidersen, çok iyi olur. Onu kandırabilmem için ba-

na yardım etmelisin. Yapar mısın, Lucy?»

«Ama ben... yalnız Milo için para ayrıldığını sanıyordum. Ya da hiç değilse şimdilik bir kişiye yetecek kadar!»

«Değişecek herşey!» dedi buğulu sesiyle. «Ama, çocuklara sır vermeyesin sakın. Herşey yoluna girince, ben söyleyeceğim onlara. Sen benim hatırım için Milo'yu kandırmalısın şimdi! Evet, artık işim var benim. Seni bugün öğlensonu kente indireceğim. Neye muhtaçsan, yazıver. Bir iki gün sonra daha çok para vereceğim sana. Anlaşıldı mı?»

İyilikseverliği Lucy'ye dokunmuştu. Hızla koşup öptü adamı. «Sizi, gerçekten seviyorum, bay Greer!» dedi. Gözyaşlarını tutamıyacaktı. Bu eve geleliberi yatma yeri olan odaya kaçacaktı. Odadan çıktı. Parayı elinin içine sıkıştırdı ve kendini yatağa attı.

Birden, yapması gerekeni anladı. Ansızın, açıkça görmüştü durumu. Yatağında dikeldi. Tanrım, diye düşündü, ne kadar aptalmışım. Aptal, aptal! Beni evden çıkarmak istiyor. Okula bu nedenle yollamak gereğini duyuyor...

Dan'ı, kulübede birlikte geçirdikleri gecedenberi çok az görmüştü. Kendisine ana-babasının ölümünde başsağlığı dilerken bile, doğru dürüst bakamamıştı. Ama şimdi Dan'la konuşmak zorundaydı. Ahırların arkasında, ırmağın kıyısındaki kayık hangarına koştu. Kayığının gövdesiyle uğraşıyordu. Onu görünce, kalbi çarpmağa başladı. Ah, Milo'nun tutkuları şu oğlanda da olaydı bir!

«Kayık ne güzel olmuş Dan! Beni ne zaman balık avına götüreceksin?» Ürkek ürkek söylemişti. Ağlasaydı daha iyiydi.

«Satacağım kayığı!» dedi Dan, kuru bir sesle.

«Bir kez olsun denemeden mi?»

Umursamaz gibi, silkti omuzlarını. Ama bakışları kıza çevrilmişti. «Galveston'da, bir gemi tezgâhında çalışmağa karar verdim!»

«Ben burda, yanınızda oturuyorum diye mi?» diye sordu kız.

«Gemi yapımı üstüne bilgilerimi arttırmak istiyorum. Kimbilir... belki de günün birinde armatör olurum. Kim ne yapar, zaman ne getirir bilinmez bu dünyada.»

Sözmü vurmak istiyordu, anlıyamadı kız. Gözlerine yaşlar doluşmuştu.

«Danny... seni evden kaçırmak istemem ben!»

«Dilersen, seni de yanımda götürürüm!» dedi oğlan ve kıza baktı. «Bu kararımdır, sorum değil!»

«Koleje gideceğine, bu işe atılmaktan ne umuyorsun ki?»

«Galveston'a gideceğim, dedim sana!»

«Buban biliyor mu?»

«Hiçkimseye söylemedim henüz.» Gereçlerini öteye bırakıp, kıza yaklaştı. «Lucy, uzun süre düşündüm... o gece üstüne. Konuştuğumuz herşey üstüne. Soruyorum sana. Denemek ister misin?... Gelir misin benle?»

Omuzlarından tutmak istemişti, kız geri çekildi.

«Hayır, Danny!»

Gözleri öfkeden kıvılcımlanmıştı birden. «Peki, peki. Vazgeçtim. Neden buraya geldin yani?»

«O gece üstüne konuşayım dedim. Yaptıklarımı biliyorum, bağışla beni!»

«Milo'yla evlenmeğe karar verdin mi?»

«Hiçbir şeye karar vermedim.»

«İyi... öyleyse, diyeceğim kalmadı. Sorumu, tüm sorularımı geri alıyorum. Birşeyi sormayı düşünme-

miştım, kurmamıştım önceden!»

«Galveston'a ne vakit gidiyorsun?»

«Hazır olur olmaz. Yakında!»

«Benim yüzümden mi? De hadi! De bana!»

«Ben tutkusuz, tembelin biriyim belki Lucy. Ama boktan biri değilim!» Kıza sırtını döndü ve gereçlerini aldı yerden.

İçini çeke çeke ahırların ordan uzaklaştı Lucy. Bataklığa giden, bir iki yıl önce sonuç vermeyen petrol aramaları için yapılmış tozlu yol boyu yürüdü. Bir selvi kütüğüne oturdu. Gücünü kazanıncaya kadar ağladı. Sonra ırmağa indi. Yüzünü ırmağın suyunda yıkadı, temizledi.

Tuzocağına vardığında, doldurma tankının süpâbını gözden geçiriyordu Milo.

«Geldiğine sevindim Lucy!» dedi kızı görünce, ışımtı içi. «Pertavsızı aldım, bir iyce inceledim. Sonuç: iyi para getirecek burası. Yan üretim olarak, bu hardan yararlanmanın yollarını bulmalıyım. Bir keres-te fabrikası kurmamız gerek. Çam koruyu kesme iz-nini bir verse buba bana!» Yüzü karıştı. Ama ardından, kızın her zaman hoşuna giden bir tutum takın-mıştı. Gri ceketinin altındaki omuzları, gergindi. Çiz-mesinin ak derisine vurdu. «Teksas'ta, her yerde pet-rol var.» dedi. Yumruğunu eline dayadı. «Ve biz, şu mendebur tuzocağıyla yetinmek zorundayız. De hadi Lucy, nasılsın, iyimisin, ha?»

«Evet, Milo. Herkes bana iyi davranıyor!»

«Kendi kendime düşündüm... hemen evlenelim mi?»

«Ethan'ı kızdırmayalım. Milo!»

Kızı kendine çekti, sertçe öptü. Korumasına muhtaç, yardımsız bir çocuk gibi tutmuştu oğlan ken-

disini. Onunla dalga geçebilirdi istese. Ama, oğlanın bu tutumu hoşuna gidiyordu.

«Lucy, ben bu yerlerdeki payımı satmak istiyorum. Yukarda, çam ormanlarının orda az sermayeyle çok para kazanabilirim. Ordaki dostumun mangıra ihtiyacı var. Bir kereste fabrikası açmak istiyor. Milyonlarca metreküp odun var. Burdaysa, küçük boka bir tuzocağı işte olup olacağı. Bubamla Dan beni bu girişimimden alıkoyuyorlar. Herzaman önliyecekler. Tepede yatan fırsattan yararlanmalı Lucy. Ve de hemen!»

«Yapamayız bunu daha. Kükürt işi ne olacak?»

«Birşey yapamıyacağımızı söyle küçüğüm, söyle hadi!» Omuzlarını sarstı kızın. «Kükürt olmasa, otlakların dışındaki yerleri hibe etsek, alan çıkmaz. Hayvancılık da işe yaramıyor artık. Bıldıır, kışın beşyüz hayvan yitirdik. Bubam yerine tazelerini koyamadı. Çiftlikten de az kira aldığını biliyorsun. Toprağı işliyor, hayvancılık yapıyor, tuz çıkarıyoruz. Elimize ne geçiyor, hiç! Dan burda kalıp, paslanacak. Ama ben gitmek istiyorum. Gitmek istiyorum, Lucy!» Heyecanlanmıştı. Kız titriyordu onu dinlerken. «Ölmeden milyonlara kavuşacağımı söylemişim sana. Ciddiyim bu konuda. Niceleri girişti böyle işlere. Niye ben amaca ulaşmıyayım? Neyse? Sen zaten artık burda yaşıyamazsın. Şunu demek istiyorum: Mutluluğun tam olamaz!»

«Bu topraklar çok değerli ama Milo. Öyle kolay terkedemezsin!»

«Toprağın canı cehenneme, Lucy! Dan'la hiçbir zaman anlaşılamıyacağım. Kör müsün? Seni sevdiğine inanıyor. Bilmiyor musun? İşte bunun için benle gelesin istiyorum.»

«Gelemem. Şimdi olmaz!»

«Seni uyarıyorum küçüğüm! Gülme! Seni kendi yanına çekerse, şaşmam. O zaman, vururum onu. İstemedemden bir mutsuzluk yaratmış olacaksın. Ne kadar erken evlenirsek, Dan için o kadar iyidir. Onunla da-laşmak istemiyorum. İkimiz arasındaki bir kavganın yıllarca süreceğine inanıyorum!»

«Düşüneyim helebir, Milo!» Derin düşünceye daldı. «Sıkboğaz etme! Yarın ya da öbürün, birkez daha konuşalım bu konuyu!»

Eve giderek, yatak odasına geçti. Kapıyı kapadı. Sonra, yatak çarşafını kaldırdı. Kirli çamaşırları kat-lıyarak, iskemlenin üstüne attı. Ödünç aldığı giysileri bir bohçaya yerleştirdi.

Konsolun üstündeki büyük aynada kendine baktı. Güzelmişim, diye düşündü. Bir de şöyle iyisinden giysileri olaydı, ah! En güzel yeri gözleriydi. Herkes gözlerine hayrandı. Saçları da iyiydi yani. Hele şöyle bir berbere gidip yaptırabileydi! Günün birinde, diyerek içini çekti... Sonra istemedemden, aynanın önünden ayrıldı.

Odayı bir kez daha gözden geçirdi. Yirmibeş doları ordaki giysinin üstüne koydu. Aşağıya, kendini bekleyen Ethan'ın yanına gitti sonra. Elli dolarla gö-receği işi, yirmibeş dolarla da görebilirdi.

Evden çıkıp, arabaya doğru yürüdü. Delilah merakla baktı ve: «İyi misin, nasılsın kızım?» diye sordu.

«Evet, sağol!»

«Solgun göründün bana!»

Kızın gideceğini sanki biliyordu Delilah. Ethan motoru çalıştırdı, kız yanına geçip oturdu.

«Neden Houston'a gidiyorsunuz?» dedi bir süre sonra adama.

«İş için, önemli değil!»

«Birşeylere üzülür gibisiniz. Kötü birşey mi var?»

«Söylesene Lucy!» diye başladı. «Stuart'ın hayata nasıl başlamak istediğini biliyor musun sen? Susuyor! Bir türlü anlamıyorum onu.»

«Amacı futbolunu sürdürmek galiba, benim bildiğim!» dedi kız.

«Peki, ya ilerde?»

«Zavallı Stu!» Sesinin tonundan kendisi ürktü. «Öyle iyi bir oğlan ki! Hep, kardeşlerine benzemek istiyor. Ama hangisine benziyeceğine karar veremiyor. İnsan aynı zamanda hem Milo hem de Dan olmaz ki!»

«Kolej öğrenimi için, gelecek yıl bir futbol bursu kazanacağını sanıyorum. Ama ne öğrenimi yapmak istediğini doğru dürüst bilmiyorum. Bazan, keşki futbola hiç başlamamış olaydı, diyorum.»

«Ne yapacağının bilincine varacak elbet!» dedi kız. «Hele biraz daha büyüsün. Üç kardeşin en küçüğü olmak kolay olmasa gerek bay Greer. Ve de büyükler ne yapacaklarının bilincine varmışlarsa, zordur.»

Ethan onayladı.

Bay Bend'de indirdi kızı. Araba görünmez oluncaya kadar ardından baktı kız. Sonra, otobüs durağına gitti.

«Corpus'a ilk otobüs ne zaman gidecek?»

«Yarım saate kadar.»

«Bir bilet verir misiniz?»

«Gidiş mi, gidiş dönüş mü?»

«Yalnız gidiş.» diye cevap verdi. Parayı sıkıca tutuyordu avcunda. Kalbi de korkunç çarpıyordu. Yapacağım bunu, dedi kendi kendine. Başaramazsam, hiç olmazsa şunu bilirim: Ben, bir pasaklıdan başka bir şey değilim.

Dokuzuncu bölüm

Ethan'ın yaradılışı borç almaya şiddetle karşıydı. Ona göre borçlanma, şeytanla anlaşmayla birdi. O yörede «Old Adrian» adıyla tanınmış, bir iki yıl önce yetmişsekiz yaşında ölen büyükbabası kendi deyimiyle peşin ödemeyi incil gibi hep öğütlerdi. Bu ödeme ilkesine müthiş bağlıydı. Karısı birgün ileri geri, patavatsızca konuşmuştu. Ona, kadınlar konuşurlarken, erkeklerin dolar konusunda davrandıkları gibi cimri ve tutumlu olmalıdırlar, demişti. Ve yaşlı Adrian bu tutumlu ve hesaplı davranışıyla çiftliği güzelce işletmişti. Eliaçık oğlu Anselm'den çok yaşamış, çiftliği Ethan'la iki yeğenine miras bırakmıştı. Ethan kendine düşen payı, güçlkle elde etmişti. Ancak yakınlarda bütün borcunu ödiyebilmişti. Ve ödenecek parayı, petrol boruları açma hakkını sattığında eline geçenle sağlamıştı. Araştırmalarsa, tuz bulunuşuyla sonuçlanmıştı.

«İki kuşaktan biri bir doları iyce değerlendiriyor. Öteki kuşak paranın değerini anlamıyor!» diyordu Ethan dostu Nat Buford'a. Genç avukatın Houston'daki odasında oturuyorlardı. Ethan Nat Buford'u, komşu bir çiftliğin ruhsat işlemlerini yürütürken tanımıştı. Buford ilk uzmanlık yıllarında müşterilerinin yanına, kırlara, otlaklara gelirdi. Önemli bir iki dâvayı kazandıktan sonra, çalımla bir büroya yerleşmişti. Artık onun ayağına gelmek gerekiyordu. Ethan'ı kente çekecek önemli bir şey yoktu. Ama yola koyulmaktan çekinmezdi. Nat'a da güveniyordu.

«Örneğin oğlum Milo,» diye sürdürdü Ethan sözünü. «Zehir gibi kafası var. Zengin olmak istiyor. Babamla büyükbabamın babası gibi girişimci kanı var sanki damarlarında. Dan'sa, daha çok bana benziyor.

Ödünç para almak benim zoruma gidiyor.»

«Ne kadar paraya muhtaçsın, Ethan?»

«Toplam beşbin!»

«Zor değil. Ama, bana kalırsa bir bankaya gidi-ver. Durumuna en uygunu budur.»

«Albert May'dan ödünç alayım diyorum. Kendi-mi bankerlere satarsam ve de ödemede gecikirsem, gömleğimi bile çekip alırlar onlar. Oysa Albert May bana anlayış gösterir bu konuda.»

«Amacı, kükürt yataklarını elde etmektir, biliyor-sun!»

«Demek istediğim de bu işte. Onun elde etmeği umduğu şey, bende var!»

«Pek anlıyamadım seni!»

«Otlaklarıma karşılık ödünç verebilir. Maden ara-ma hakkını rehine koymam ama.»

«Ya, öyle mi sanıyorsun! Amacı odur oysa.»

«Ama istediklerine erişmek pahasına, kuralları-ma bağlı kalabilir. Senin de işte bu işleri düzenleme-ni istiyorum. Hukuk açısından zora sürmesin beni. Güvenmem gerekli. Doğu otlaklarımin hakkını gün-lüğüne rehin bırakırım. Ordan kükürt ocaklarıma bir parça yaklaşmış oluyor. Ama onu, doğu otlaklarına ve toprağa sıkı sıkıya bağlıyorum. Dediğime yana-şacaktır. Olmazsa, bankaya başvuracağımı ona söy-liyebilirsin.»

«Ethan,» diyerek güldü Nat Buford. «Rizikodan bu kadar korkmasaydın, şimdiye zengin olmuştun. Al May bu dediklerini sanıyorum kabul edecektir. İyi ta-nıyorsun, iyi değerlendirdiğin onu.» Bir süre susarak oturdular. Caddenin gürültüsü, kulaklarını tırmalıyor-du Ethan'ın.

«Neden böyle bir karar aldın?» diye sordu Nat.

«Lucy için!»

«Yangın gerçekten korkunç. Çıkış nedenini buldun mu bari?»

«İyice bulamadım. Odanın enkazından kırık bir gaz lâmbası çıktı. Sıcaktan da patlamış olabilir. Hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz.»

«Lucy nasıl dayanıyor?»

«Çok cesur bir kız!»

«Milo'nun onunla evleneceğini sanıyorum!»

«Dan elinden almazsa!»

«Ciddi mi? Dan da mı onu istiyor?»

«Bunun için işte, üçünü de okula postalamak zorundayım. Yoksa iki oğlan katır gibi birbirlerini vuracaklar!»

Nat Buford tatlı tatlı güldü. «Bunda yetişmelerinin de etkisi olmalı. Her şeyin iyi yönü bulunur!»

«Akılları başlarında. Lucy'nin de akli yerinde. Bu kızı çok beğeniyorum. Gelişip, bir iyice kendini bulana kadar benim yönetimimde olsa!»

«Gelecek yıl Stu da koleje gider belki!»

«İki burs önerisi almış bile!»

«Üne erişecek bu delikanlı!»

«Futboldan başka şeylerle de uğraşsın istiyorum.»

«Üzülme. Yarın Al May'la konuşurum. Sana ayrıca telefon ederim. Hiç kuşku yok, parayı ödünç verecektir. Vermezse, bankadan alırız. Kolay.»

«İyi. Eve döneyim artık. Çocuklara, gelecek ay koleje gidebileceklerini söylüyeyim.» Güldü. «Tuhaf değil mi Nat. Ben kendim koleje gitmek istememişim hiç. Ayrıca, bana yararı dokunur muydu, diye sorsan, sanmam. Fakat oğlanlar okusalar iyi olacak. Dünya değişiyor, öyle değil mi?»

Kenti terkederken, rahatlamıştı. Kar yağıyordu. Çevresinin beyazlaşmasına hayretle bakıyordu. Yak-

laşan noele sevinliyordu. İlk şimdi, Effie'yle birlikte ölmediğine sevinliyordu. Eski noeller gibi olacak Effie bulunmasa bile, diye düşündü. Son noeldi bu. Kolej, yakında herşeyi değiştirecekti.

Bağlılık sürüp gidebilirdi. Büyük baba Adrian yetmişsekiz yıl boyunca bunu sağlamıştı. Büyük değişimler olmuştu. Ama, bağlılığı egemen kılan şeyler, küçük şeyler değişmeden kalıyorlardı. Anselm Greer'in topraklarında geçenler, özenli bir bağlılığı gerektiriyordu her yönden. Bunları düşününce, uzun süre yaşamasının bir yerde zorunlu olduğu sonucuna varıyordu.

Eve ulaştığında, Delilah çocuğa biberonunu veriyordu. «Lucy geri döndü mü?» diye sordu kadına.

«Hayır, bay Ethan!»

«Stuart geldi mi?»

«Evet, aşağıda, kayıkyerindedir sanıyorum.»

«Bırak, biberonun geri kalanını ben vereyim küçük Grace'a Delilah!»

«Siz mi?» diye haykırdı kadın. Şaşkın bir gülümseme dolaştı yüzünde.

«Niye olmaşın! Babası değil miyim?»

Çekinerek, ama merak içinde aldı çocuğu Delilah'dan. Biberonu çocuğun obur ağzına dayadı. «Hey, küçük obur!» dedi gülerek. «Biberonla büyüyecek ilk çocuğumuz bu, Delilah. Umarım iyi gelişir.»

«Tabii, kuşkusuz!»

«Hey, nasıl Delilah? Sensiz bu işi beceremiyeceğimi mi sanıyorsun?»

Delilah neşeyle başını geriye attı. «Çok iyi beceriyorsunuz, bay Ethan. Siz onu doyururken ben de yemeği hazırlıyayım. Sonra gelir, sizden alırım.»

Delilah gitmişti. Yalnızdı çocuk odasında. Büyükbaba Adrian'ın yaşına geldiğinde dünyayı nasıl

göreceğini bilmek isterdim küçük Grace, diye düşündü.

Birden çıkageldi Delilah. Girişinden yer sarsılmıştı. «Bayan Lucy artık geri dönmiyecek!» diye bağırarak, Lucy'nin konsolu üzerinde bulduğu bir kâğıdı ilettili adama.

Ethan çocuğu Delilah'a verdi ve kâğıdı okudu. Bir cümle özellikle etkilemişti onu:

«Lütfen, kaçığımı sanmayınız. Ben yalnızca, önünde sonunda herkesin yapacağı bir şeyi, kendi başının çaresine bakmayı deniyorum!»

Attığı adım, mantıklıydı. Bunu çok önceden düşünemediğine şaşıtı. Çalışma odasına gitti ve kâğıtta yazılanlar üstüne düşündü. Bu arada, onu kente götürürken, durumunu hatırlamaya çalıştı. Ama yeni tasarılarıyla o kadar doluydu ki o zaman, Lucy geleceğini kendi eline alırken ne haldeydi, nasıldı hiç bilmiyordu.

«Bir iş bulur bulmaz yazacağım. Şu anda, neye gideceğimi bile bilmiyorum. Ama, bugün öğlen-sonu Bay Bend'e vardığımızda, kararımı vermiş olacağım. Lütfen beni aramayın. Çünkü, beni bulsanız bile, artık geri dönmiyeceğim. Eğer para ya da başka şeyler konusunda zorluklara uğrarsam, size haber veririm. Söz veriyorum. Hoşçakalın. Lucy.»

Ethan, Nat Buford'la bağlantı kurarak, ödünç para konusunda Albert May'la görüşmemesi ricasında bulundu. Sonra oğullarını bekledi. Onlara haberi verdi. «Belki Galveston'a gitmiştir!» dedi Milo, aşağı yukarı yürüyordu. «Onu arıyacağım buba!»

«Yapma oğlum!» dedi Ethan. «Dünyada içgüdülerine uyarak, akıllarının ve cesaretlerini toparlamayan nice insan vardır. Dediğini yapacak ve muhtaç olduğunda, bize haber verecektir. Kişiliğini kullan-

mak hakkına sahiptir. Onu aldatmıyalım. Delilah yazıyı getireliberi hep bunları düşünüp duruyordum.»

Sustu ve oğularını süzdü. «İnsan,» dedi üstüne basa basa: «kendi kendine olmak hakkına ve görevine her zaman sahiptir. Sizlere diyeceklerim var. Sana değil Stui, Milo'yla Dan'a. Siz ikiniz hazırlıklarınızı tamamlarsanız, gelecek ay koleje başlayabilirsiniz. Kendinize iş aramayın, yardım etmeyin, demiyorum. Ama, Milo için biriktirdiğim, ikinizin de harç paralarınızı karşılar. Siz ikiniz bu ilkbahar döneminde bir yere girerseniz, Stu ilk döneme yazıldığında ona yardım edebilirsiniz. Onsekiz yaşındaki bir kızın önünde mahcup düşmek istemiyelim. Değil mi? Sizin gibi üç kardeş! Vay kurban! Birbirinize destek olursanız, çok şeyler elde edebilirsiniz. Burda topraklar kendimizin. Ama sizler yetişmelisiniz. Yoksa, en iyi iş hangisidir, nasıl başlanır işe, bilemez kalırsınız. Üstelik bir de küçük kızkardeşiniz var... Size muhtaç olduğunda, onun uğruna ne yapabileceğinizi düşününüz.»

Özenle, sözlerinin etkisini bekliyordu. Önce Dan konuştu. «Ben de... düşündüm, taşındım buba. Milo gelirse... ben koleje giderim.»

Milo'nun yüzü anlamsızdı. Yalnız gözleri sert ve canlıydı. «Ben, daha düşünüyorum!» dedi.

«Bakın!» dedi Stuart. «Okul dendiğinde, yüreğim üçbuçuk atıyor. Siz ikiniz giderseniz, güzün ardınızdan gelirim. Burs veriyorlar. Ama, gideyim mi, gitmiyeyim mi, düşünüyorum. Fakat siz yanımda olursanız, korkum kalmaz.»

Dan, Stu'nun omzuna vurdu. «Sen ve korku, öyle mi Stui? Olmaz böyle şey. Anlaşalım, nereye giderseniz gelirim ben. Ne dersin, Milo?»

Milo cevabını bekletiyordu. Babasına baktı. Ka-

rar vermeden önce, ölçüp biçmek için zamana ihtiyaç duyduğu besbelliydi.

«Düşündüm ki buba,» dedi sonunda. «İkimizden de birdenbire ayrılman güç olacak. Burda kalarak, Dan'a bir şans tanımağa karar verdim!»

«Ben de düşünmüştüm. İşte candamarımız burasıydı!» dedi Ethan dokunaklı bir sesle. «Üçünüzün de bir anda ayrılabilceğinizi düşünemiyordum belki. Bir babanın yaşantısı, oğullarının çevresinde oluşur. Ve bazan, bunu bile bile bencil olabilir o insan!»

Susmuştu Ethan. Sessizlikte, küçük Grace'ın inlemeleri duyuluyordu. Gitmelerini istediği oğulları gitselerdi, yalnız kalmıyacaktı işte demek ki!

Onuncu bölüm

Beş altı üniversiteden belgeler istenmişti. Noel yaklaştığı sıralar, bütün konuşmalar kolej seçimine dönüşmüştü. Stuart coşkuyla donanmıştı. okulunun kupa maçına hazırlanıyordu. Kentlerden gelenler eğitim alanında toplanmışlardı. Dan, kardeşinin durumu değerlendirişini ilgiyle izliyordu.

«Beni kızdırmaktan vazgeçin!» dedi Stuart bir gün yemek masası başında. «İstiyerek ön plânda oynamak istemiyorum.» Gülüşü, örtbas etmek istemesine rağmen, acılıydı. «Hepimiz gelecek yıl koleje gideceğimiz için, seviniyorum!»

«De bakalım!» dedi Milo, esaslı bir biftek parçası alarak tabağına, «Oyunu kaç kaç kazanacaksınız?»

«Önceden bilemem bunu, Milo!»

«Öyleyse, ne kadar gol atacağını söyle bari!»

«Bilmiyorum. Ama, sizlere şunu söyleyebilirim:

Antrenörün, beni izliyecekleri göndersinler diye yazdığı okullardan bazı gözlemciler gelecektir oyuna. Biri ya da öteki oyundan sonra benle konuşursa, siz karar vermeden durumumu bilemediğimi mi söylüye-yim, yani? Böylesi mi doğrudur, Dan? Bensiz, bir oku-la gitmeniz hiç hoşuma gitmez!»

«Hele sen onları oyununla büyüle bir, Stuie!» dedi Dan. «Gerisi kendiliğinden gelir. Üzülmenin gereği yok!»

Gerçekten de, Stuart Greer'in lisedeki son oyununu izlemeğe birçok gözlemci gelmişti. İçlerinden biri, gelişi genel şaşkınlık yaratan petrol ajanı Albert May'dı. Tuzocaklarını ve maden arama hakkını Greer'lerden satın almak isteyen adam. Albert, karısı ve kızını da birlikte getirmişti. İşyeri Houston'daydı ama, maden inceleme yeri olarak Oklahoma üniversitesini seçmişti.

«Ben resmi gözlemci değilim!» demişti oyundan önce Ethan'a. «Bunu açıkça ortaya sereyim. Fakat, üniversiteye bağlı buluyorum yine de her zaman kendimi. Ordaki antrenör arkadaşımdır. Buraya çağırma-dı beni. Ama geleceğimi biliyordu. Hiçbir oyuncuyu doğrudan doğruya angaje edemez. Kulüp kararları ve diğer durumlar bunu yasaklar. Fakat, yüzünüze karşı diyorum işte Ethan: Milo'yla Dan hemen iş bulabilirler ve Stu istediği an burs alabilir!»

Dan, bu üç kişiyi ilginç bir aile olarak görüyordu. Şu toprakları eline geçirmek için tüm gücünü kullanan bir insandı bu. Onun böyle bir yöntem kullanacağını kim düşünebilirdi? Albert'in omuzları Milo'dan genişti, ama boyu ondan kısaydı. Solgun, tom-buldu yüzü. Bayan May, çöp gibi inceydi. Delici, fakat anlaşılmaz bakışları vardı. Onyediyi yaşındaki kız-

ları Bessie, omuzlarına kadar inen kara saçlarıyla bir semböldü. Dünyaya merakla ve şaşkın bakan, iri elâ gözleri vardı.

«Oyundan sonra hemen eve dönemezsiniz!» dedi Ethan. «Noel yemeğini birlikte yiyeceğiz!»

«Hayır, olmaz!» dedi bayan May. «Bu akşam Houston'da bulunmamız gerek, bay Greer!»

«Bırakmayız bayan May!» diye yineledi Ethan. «Mutlaka dönmeniz sözkonusu değilse eğer...»

«Gitmek ZORUNDA değiliz, anne!» dedi ansızın Bessie. «Bunu biliyorsun sen!» Dan, kızın bakışlarının Stuart'a yapıştığını sezdi. Babası da sezmişti bunu.

«Galiba direnmemiz beyhude olacak, annemiz!» dedi May. «Houston'a dönmemizi gerektiren köklü bir neden yok, Ethan. Teksas'ta yeniyiz. Tanışımız fazla az henüz. Ama, sizleri rahatsız etmek istemeyiz.»

«Tamam, bu iş bitti. Kalıyorsunuz.»

«Güzel!» dedi Stuart. Bessie'ye ilgiyle bakıyordu, onun kendisine baktığı gibi. «Oyunu görmeğe gelecek misiniz, bayan Bessie?»

«Tabii ama... yani, çağrılırsam!»

«Herkes çağrılıdır. Her giriş kartı olan tabii!» Albert May kahkahadan sarsılıyordu.

«Sizi nasıl bulayım?» diye sordu Bessie. «Futbolcular hep birbirine benziyor bence. Yalnız numaraları başka!»

«Bayan Bessie...» dedi ve güldü Stuart. Şu sözüne ötekiler de güldüler: «Beni, numarasız da tanırsınız. İzleyiniz yalnızca yeter!»

O gün öğlen sonu, lise hayatının en iyi oyununu oynamıştı Stuart. Dan, kardeşinin büyük oyununa çok sevinmişti. Bu arada, oyun sırasındaki ve oyundan

sonra Bessie'nin davranışlarını izlemek, çok hoşuna gitmişti. Heyecanlı delikanlıyı tanımakta güçlük çekmemiş, sesi kısılıncaya kadar bağırmıştı. Oyun bitince de, Stuart giyinip çıkıncaya kadar, babasıyla beklemişti.

İkindiye doğru, konuyu oyunun yörüngesinden çıkarıp başka yöne aktarmak amacıyla: «Noel ağacı gerekli bize şimdi, değil mi? Gelin telleri ve süslemelerimiz var yukarda!» dedi Stuart.

«İyi ki hatırlattın!» dedi Ethan. «Bir yol çamkоруya sür atını. Şöyle güzel bir dal kes getir. Ayrıca,» diye ekledi, «niye bayan Bessie'ye de bir at hazırlayıp, onu da yanına almayıasın yani? En güzelini o seçer, kuşum yok. Bir iki tane de defne dalı buluver!»

«At giysisi yok ama Bessie'nin yanında!» diyerek, karşı çıktı bayan May.

«Hayır, var!» dedi Bessie üstüne basa basa. İyi yetişmiş bir kızın, öyle dandan düşer gibi konuşmaması gerektiğini bildiğini, ama kendisine bunun vızgeldiğini demek ister gibiydi. «Ben herşeye hazır durumdayım. Hatta mayom bile var. Stuart, bavulumu arabadan alıp getirir, bir de, giysi değiştirebileceğim bir yer gösterir misiniz?»

«Giysisini getirişine sevindim, bayan May!» dedi Ethan. «Yumurta puncu içelim mi, ne dersiniz?»

«Ben yapayım mı?» diye sordu Dan. «Delilah'ın, çocuk odasında işi var.»

«Çok iyi!» dedi Ethan. Milo bay May'la, Oklahoma üniversitesi ve işletme fakültesi konusunda sohbet çabasıındaydı.

Dan mutfağa gitmiş, yumurtaları sahana kırmağa başlamıştı. Pencereden, arka avluyu geçen Stu'y-la Bessie'ye bakıyordu. Bessie at pantolonu ve çizme giymişti. At ahırına gidiyorlardı. Dan, Bay Bend'-

deki Maggie MacCamble'ninki gibi, Bessie'nin kalçalarının savrulduğunu düşündü. Şu kız arzulu bir yaratıktı. Su götürmezdi bu. Ve de cilveliydi mutlaka. Yanında yürüyen Stuart, öylesine capacanlı, dipdirdiydi şimdi.

Salondan Ethan soruyordu: «Yumurta puncu nerede kaldı, Dan?»

«Şimdi geliyor!»

Yumurtayı çalkalayıp, içine sütle kaymak kattı. Mutfağa gelen Delilah, gülerek Stu'yla kıza bakıyordu pencereden.

«Hiç te fena değil, ne dersin Delilah?»

Delilah sıçramıştı. «Evet, çok güzel bir kız!» diye cevapladı neşeyle. Sonra ocaktaki tencereden bir biberon alarak, kahkahalarla terketti mutfağı.

Dan punç dolu kâseyle oturma odasına girdiğinde, Albert May şöyle diyordu: «Sizler Oklahoma'ya gitmelisiniz, çocuklar. Maden inceleme yerim olduğu için öğmüyorum. Gerçekten iyi bir okuldur. Ve sizler için elimden geleni yapabileceğimi umuyorum!»

«Noel bitene kadar düşünsünler çocuklar bu durumu, olur mu?» dedi Ethan..

«Tabii, karar vermek için ellerinde zaman var. Ama ben şimdi antrenöre telefon edersem, sonucu bir iki gün içinde bize söyleyebilirdi.»

«Niye olmasın?» dedi Milo. Dan, böyle kolayca etkilenişine şaşmıştı onun.

«Ne dersin Dan? İş bulursak, hemen gitmek isterdim. Bay May da, dostlarının bizi yerleştirebileceklerini söylüyor.»

Zarlar atılmıştı. Dan, Oklahoma yolunun bir iki güne kadar açılacağını anlamıştı. Bildikleri, ordaki üniversitede iyi bir mühendislik fakültesinin varlığıydı. Milo'yla, gelecek üstüne enine boyuna konuşmak

isterdi, ama artık bu olanak dışıydı. «İyi bir yönetici, gereken teknik uzmanları toplar yanına!» demişti Milo bir keresinde ona. «Ama, para kazanmana, yalnızca teknik bilgilerin yetmez. Ben, işletme iktisadı ve maliye bilimi okuyacağım!»

«Neyi yönetmek istiyorsun yani?» diye sormuştu Dan. «Çiftliği mi?» Milo tutkusuyla solumuştu yalnız.

Dan, mutfak penceresinde dikilmişti yine. Tek başına, biraz punç içti. Bessie ve Stuart ağaçla birlikte dönerler diye bekliyordu. Telefonla konuşan Albert May'a kulak kabarttı. Bayan May'la tatlı bir soh-bete dalmış olan babasını ve Milo'yu dinledi... ve Lucy'yi düşündü. Düşünce gücünün şu sıralar Lucy'nin yönetimine girmeğe başladığını sezmeğe başlamıştı usul-usul. Sanki bir regülatör süpabıyla yönetilen bir düzende akıp gidiyordu duyguları. Kızdan geçenlerde mektup gelmişti. Corpus Christi'deki bir bankerin evinde çocuk bakıcısı olarak iş bulmuştu. Akşamları bir tecim okulunda daktilo yazmayı ve steno-yu öğrenme olanağı elde etmişti.

«Hepinizi seviyor ve iyi noeller diliyorum. Mutluyum burda. İşini gördüğüm bayan Parish bana çok iyi davranıyor. Kendisi müzik öğretmeni. Maaşımın bir bölümü karşılığında bana piyano dersi vermek istiyor. Gerçekten mutluyum!»

Dan, Stuart'ı ve kızı görmüştü. Ağılın ordan geliyordular. Kızın elleri defne dallarıyla doluydu. Çiçekleri buğulu havada parıldıyordu. Stuart dört metrelik bir çamı sürüklüyordu. yüzleri ter içindeydi. Eşiğe yaklaştıklarında, Stuart'ın sözlerini duydu: «Ah, bilmem ki Bessie. Belki de Milo gibi işletme iktisadı öğrenimi yapacağım. Ya da Dan gibi makine mühendisliği. Şimdiye kadar hep futbolu düşündüm. Üniversiteye gidersen, sen hangi dalı seçeceksin?»

«Psikolojiyi!» dedi Bessie.

«Ya, öyle mi? Psikolojiyle nasıl para kazanılır?»

Bessie neşeyle güldü. «Para kazanmak amacım değil zaten Stuart. Bana kalırsa, iyi bir psikoloji öğrenimi, genel kültürü artırır. İnsana ömrü boyu yardımcı olur. Doğaldır bu!» diye ekledi. «Sigaraya başlayacak, gerçek bir kız gibi fingirdiyeceğim!»

Onbirinci Bölüm

Dan, üniversitedeki çoğu kızların, Bessie'nin de olmayı umduğu gibi, sigara tütürenler ve analarının gözü oldukları sonucuna varmıştı. Üniversiteye adımını atar atmaz onların yanında, köyden gelmiş bir hantal durumuna düşmüştü. Kız öğrenciler onu şaşırtmışlardı tek kelimeyle. Zülüfleri dökülmüş dönen dolaşan bir yığın, çene çalıp duran baldırıçıplak takımı, çağrılı gözleri, hoplayan memeleri ve parıldaayan, takırdayan bilezikleriyle içerlere doluşan gevezelik kaynakları gibi görünmüştü gözüne o kızlar. Yalnızlığını dindirmek için, Lucy süpabını genişçe açmak hatâsına kapıldı. Daha üniversitede bir haftası dolmadan, sıra özlemiyle hasta olmuştu.

Albert May'ın bir dostunun aracılığıyla, daktilo onaran bir dükkânda yarım günlüğüne iş bulmuştu. Eline geçenle, kirayı ve yemek parasını ödiyebiliyordu. Üç dört hafta sonra, iki oda ötede oturan bir okul arkadaşının da ruhsal sıkıntı çektiğini öğreniverdi. Yalnızlığının acısı azaldı biraz. «Beni geri çeviren bir kadının kurbanıyım!» demişti Jim Willard. Sarışın, çilli, iyi bir gençti. Odasında yapayalnız, gecenin gecine kadar oturduğunu ve radyosunun hafif hafif çaldığını görmüştü. Eşikte tanışıp, konuşmağa başla-

mışlar ve Jim annesinin Newyork'dan yolladığı kek-leri yemeğe çağırmıştı onu.

«Neden tirajik?» diye sorarak Jim'in odasının duvarlarındaki resimlere bakmıştı. Hep aynı kadını resimlerdeki. «Basit mi basit birine benziyor. Başka-larının da başlarından böyle şeyler geçmiştir!»

«Niçin?» diye sordu Jim hüzünlü bir sesle. «Bir bak şu resimlere!» Bir müze kılavuzu gibi öne düş-müştü. «şurda Alice, Champlain gölünde motorda. şu, sosyeteye girdiği sırada. Burda birkaç Broadway oyuncusuyla dolaşıyor. Sanırım afyon içmeğe gidiyor oraya. Ve ben, ah, onu seviyorum buna rağmen. Ben, şu zavallı herif, anasının kek yolladığı herif! Tirajik değil mi bu yani, ha?»

Dan, gülmemek için kendini zorluyordu. Willard şaka etmiyordu, ciddi-di, Kızla ilgili konuşma onu sarsmıştı bayağı.

Dan susmuştu. Dikkatle bakıyordu resimlere. A-lice, din bir sarışındı. Ayrı bir güzelliği yoktu ama, ilgiekici ve doğaldı.

«Böyle zengin bir kızıdan vazgeç bana kalırsa!»

Jim'in dudakları inceldi. «Dostum kalmak ister-sen, bir daha sözünü etme bunun. Tanrı tanıktır, ev-leneceğim onunla birgün!»

«Zengin bir kızla evlenmenin zorluğuna inanmı-yor musun? Onu tanımış olsan bile!»

«Tanımak mı? Yaşadığımdanberi onu tanıyorum. Babam, annesinin şoförüdür. Ben, Wilkerson'ların Long Island'daki evlerinde, hizmet bölümünde büyü-düm!»

«Ciddi mi?» Dan, şaşırmıştı. Bir kek daha aldı. Jim'in, masanın üstündeki kutunun yanında duran kol saati durmuştu.

«alışmıyor artık!» dedi. «Metroda, kalabalık ara

sına sıkıştırdım, bozuldu. Eve son gidişimde oldu.»

Jim'in kocaman acısının içindeki şen çekirdek, onu rahat ama acayip bir dost yapıyordu. Yeni öğretim dönemi süresince sık-sık Dan'la buluşup konuşmuşlardı. Hep onu deli eden, ulaşılmaz sihirli kız Alice Wilkerson üstüne olurdu bu söyleşiler.

«Paskalya yortusu sırasında onu göreceğim!» dedi birgün Jim.

«Newyork'ta mı?»

«Hayır, bu yıl Kaliforniya'daki bir okula gidiyor. Massachusett'ten ve Newyork'tan atıldılar onu. Şimdi Los Angeles'a bağlı Anderson'da kendisi.»

«Paskalya tatilinde oraya gitmeği göze alabilir misin?»

«Alice'i görmek uğruna otostopla ve de marşandizle bile giderim be dost!»

Dan bazan Milo'ya Newyork'lu dostundan söz ediyor ama, onun umutsuz aşkına varacak kadar derine inmiyordu. Milo tüm gücüyle üniversite hayatına dalmıştı. Pipo içiyordu. Para kazanmak için gerekli zamanını üniversitede harcamasına rağmen, Albert May'la olan ilişkisini sürdürüyordu. Kız öğrenci birliklerinin yönettiği balolarla ve toplantılarla ilgileniyordu. Ona, Teksas adını vermiştiler. İlk fırsatta üye yaptılar. Giriş parası olan yüz doları Albert May'dan borç aldığını öğrenmişti Dan. Üniversite hayatına böyle çabucak alışabildiği için, kardeşini kıskanıyordu. Sabahları, her yönden dalga dalga gelen uyuşuk öğrenci topluluklarını gördükçe, evlerinin ordaki ırmağın sakın kıyılarını özlüyordu.

«Seni hep Jim Willard'la birlikte görüyorum!» dedi birgün Milo. «Biricik arkadaşın o mu?»

«Evet, öyle!»

«Niye başka ilişki olanağı aramıyorsun? Eta Beta Theta gençleri, seni yanlarına götürürsem sevinirler!»

«İstemem, sağol Milo!»

«Ne oluyor sana yahu? İlerde sana yararları dokunabilecek birkaç kişiyle tanışmayı neden denemiyorsun, ha?»

«Zor bulunur öyleleri. İnanmıyor musun yani?» Hem şaka hem ciddi söylemişti Dan. Ama Milo kızgın-kızgın omuzlarını silktilti.

«Elbette o cins insanlar bunlar da. Onun için tezelden tanışmalı onlarla. Şu senin Jim nereli ki?»

«Newyork'lu!»

Milo ilgilenmişti biraz.

«Niye üniversiteyi burda okuyor peki?»

«Mühendis olmak istiyor. Burda okumanın daha ucuz olduğunu söylüyor.»

«Moruk babası neci?»

«Zengin bir ailenin şoförü!»

«Hey tanrım be!» dedi Milo ve gitmeğe kalktı.

«Komik bir herif!» dedi Dan. «Bozuk bir kolsaati taşıyor. Nedeni: Onarımına dayanamamasıymış. Metrodaki sıkışıklık sırasında çarpmış sağa sola, bozmuş.»

«Daha, daha!»

«Hepsi bu. Komik bulmuyor musun? Üste de çok zengin bir kız seviyor.»

«Onu bağışlamalı!»

«Tabii!» dedi Dan. «O kızla evlendiği zaman saatini onarıma bırakır ancak, değil mi?»

Milo piposunu yaktı. Kibritin alevinden Dan'a baktı. Dan'ın kendisini alaya aldığını sanıyordu. Tam o sıra, bir çift kız geçti oradan ve Milo arkalarından bakakaldı.

Dan, Milo'nun Jim hakkındaki düşüncelerinin değişebileceğini umuyordu. Bu değişim, Jim paskalya tatilini bitirip sevdiği kızın yanından dönünce gerçekleşiverdi. Dan onunla bir gece kentin dışındaki bir yere doğru yürümüştü. Yük vagonları su dolduruyorlardı. Jim küçük bavuluyla boş bir hayvan vagonuna atlamış, vedalaşmış, elini sallamış ve çekip gitmişti. Üç hafta haber alınmamıştı kendisinden. Döndüğünde, çilli yüzü soyulmuştu. Giysisi üstünden akıyor gibiydi. Zayıflamıştı.

«Dinle hele Dan!» dedi. Çilli yüzü ciddileşmişti. «Bana yardım etmelisin. Yazın, senin yaşlı babanın çiftliğinde çalışacağımı söyledim ona. Floridada bir yat kiraliyacak. Uğruna çıldıran birkaç arkadaşıyla körfezde tur atmayı düşünüyor. Bir sığır çiftliğine şim diye kadar hiç gitmemiş. Bu fikir sardı onu. Baban beni bir süre için sizin oraya çağırırsa eğer, bize uyar ve ziyaretimize gelir. Bana yiyecek şey versin yeter. Parasız çalışırım.»

«Babam kabul eder. Kuşkum yok.» dedi Dan gülererek. «Durumu şöyle ayarlıyalım. Sen yazın bir tatil işi aramaktasın. Kız da sonradan damdan düşer gibi çıkıp gelebilir, olur biter.»

«Sen gerçek bir dostsun, Dan. Bu arada bana ata binmeyi ve diğer şeyleri öğretmelisiniz. Onu büyülemek istiyorum, anlıyor musun?!»

Lucy'nin ardından yorulmadan koşabileydin ben de, diye düşündü Dan, Milo hava alırdı.

Dan, Ethan'a mektup yazdı. Tatilde bir arkadaşını getirmeği çok istediğini bildirdi. Ethan kabul ediyordu.

.....Haftada ona on dolar öderim. Onun için bir iş uydururuz. Sürüler sizleri, güdölmeyi bekliyorlar. Küçük Grace sağlıklı ve gelişkindir. Stuart baharın bu

lur bulmaz Houston'a gidip, bayan Bessie'yi ziyaret ediyor. İkisi arasındaki ilişki gitgide ciddileşiyor. Mektuplarınız gelince o da mutlu oluyor. Gelecek yıl üniversiteye, yanınıza gelmekten söz ediyor durmadan..»

İlkin, Jim'in de kendileriyle birlikte çiftliğe gelmesine kızıyordu Milo. Raslantıyla, iki ders saati arasında buluştular. Milo, üniversite çevresinde Dan'a rastladığında, çoğu kez görmezlikten gelirdi. Ama bugün, durmuştu olduğu yerde.

«Bu öğretim dönemi sonunda şu Jim'i de yanında getireceğini bubam bana yazdı. Bir çiftlikte çalışmış mı hiç?»

«Öğrenecek!» dedi Dan.

«Böyle bir delikanlı bize ne derece yardımcı olabilir? Bubam, dönelim biz biran önce de, işler yürüsün, diye bekliyor. Kafayı üşütmüşsün sen galiba!»

Dan kızacaktı nerdeyse. Ama, kendini tuttu. Plânını en küçük ayrıntısına kadar anlattı. Milo'nun kulak kesildiğine inanıyordu.

«Kızın amcası,» dedi usulca, «Newyork'ta borsa simsarı.» Milo'nun tepkisini bekledi.

«Anlamağa başlıyorum!» dedi Milo.

«Kemper, Hammit, Gilder ve Smythe. Amcası Hammit. Güzel bir kız. Resimlerine göre yani. Büyücek, iri göğüslü bir sarışın.»

Milo isimleri aklında tutmuştu. Birkaç gün sonra üniversite kulübünün bilardo salonu önünde onu yakaladı.

«Tuhaf değil mi,» dedi Milo, «insan azönce duyduğu isimlere nasıl da takılıp kalıyor! Bana söylediğin Kemper, Hammit, Gilder ve Smythe firmasının adını raslantı sonucu bir meslek dalları elkitabında buldum. Newyork borsasının en eski komisyoncu firmasıymış!»

«Deme yahu!» dedi Dan. Alaylı bir gülüşle donandı. Bu buluşun, raslantı sonucu olmadığını biliyordu. «Önemli bir firma olabileceğine inanıyordum zaten!»

«Vay bayım vay!» diyerek, elindeki bilardo sopasıyla kaburgasına dokundu Dan'ın. «Vay seni kur-naz seni. Hâlâ unutmamışsın. Bazan insanı özkardeşi bile şaşırtabiliyormuş.»

«Bilardo arkadaşların seni çağırıyorlar!» dedi Dan.

Milo kapıdan bilardo salonuna baktı. Sesini alçalttı: «Senin şu alçı kafa Willard'la neden bağıntı kurduğunu anlar gibi oluyorum. Onun gibi birinin büyük kapitalistlerle ilişkili oluşu, garip!»

«En iyi dostlarımdan biridir!» dedi Dan.

«Evet, tabii. Onu bir akşam yemeğine çağırsana. Birliğimize gelin. Tanışmayı çok istiyorum. Ona yazın bizim orda, bir danayı nasıl tutmak gerekir, göstereceğiz.»

Onikinci Bölüm

Dan Lucy'yi düşünüyordu.

Haziranda kıza mektup yazmıştı. Alice Wilkerson'un gelişine rastlayan zaman için, Milo'nun kendisini çiftliğe çağırdığını bildiğini açıklamıştı. Gelmesini kendisinin de dilediğini bildirmek isterdi. Bu çağrıyı kabul etmiyebilirdi. Ama gelirse eğer, emrine hazır olmada, Milo'yu bile gölgede bırakmak çabasında olurdu.

Çiftliğe geldiklerinde, bütün hayvanlar ağıllara yerleştirilmişlerdi. Ertesi gün, damgalama ve iğdiş işine başlayabileceklerdi.

«Jim!» dedi. Ethan sabahın erinde. «Kızma ama, şu anda senin için, bakmaktan başka yapacak şey yok! Danalar dağıldıktan ve otlaklara salındıktan sonra, sana gereken şeyleri göstereceğiz.»

«Boş durmamak için çaba göstereceğim!» dedi Jim.

«Bugün onu kendi yanıma alıp, yetiştireceğim!» diye söze karıştı Milo. Dan şaşakaldı. «At sürmede ilk hüner, eğere ulaşıp üstte kalmaktır Jim!»

Hepsi güldüler. Jim'in yüzü birdenbire korkudan renkten renge girdi. Umutsuzca Dan'a döndü: «Bana yardım ediversene!»

«Çiftlikte Milo'nun üstüne atsüren yoktur!» diye açıkladı Dan. Jim'in Milo'yla anlaşmasının daha uygun düşeceğini düşünüyordu. Jim sapsarıydı. Delilah'ın hazırladığı kahvaltı sofrasında çepeçevreydi ötekilerle. Bir küçük kızın potiniyle ilk adımlarını atışı gibi, çizmesiyle yürürken tökezlemişti yere.

«Whiskers bir at seçsin, Milo da nasıl binileceğini gösterebilir sana!» dedi Ethan Jim'e. Avludan dışarı çıktılar. «Irmağın yukarsındaki otlaklarda dolaşan hayvanları toplıyacağız bugün Milo!»

Otlakların çevresini kuşatmak için yola çıktıklarında, kuşluk vaktiydi. Dan bütün gün babasının yanında at koşturdu. Çimenlerin kokusunu istekle çekti içine. Sürücülerin böğüren hayvanları otlak yerlerinden kaçıran bağırtiları ona müzik gibi geliyordu. Ancak şimdi, sıra özleminin korkunçluğunun farkına varıyordu.

Ethan her zaman olduğu gibi, duygularını açığa vurmuyordu. Ama, bir alışılmamış yaşıyordu. Sabah boyu bunun nedenini araştırmıştı Dan. Öğleye doğru bir dere kıyısında onunla karşı karşıya gelmişti. Beş altı hayvanın peşindeydiler. Atlarından indiler. Otu-

rup mola verdiler. Atları su içmeğe bıraktılar. Dan, babasının bir tuhaf baktığını sezmişti. Bir şey olup olmadığını sordu.

«Ne olsun!» dedi Ethan. Şapkasını dizinin üstüne koydu. Alnındaki ve sarkık saçlarına yapışmış teri sildi.

«Az önce tuhaf tuhaf baktın bana!»

Ethan'ın bakışları bir an buğulandı. «Düşündüm de!» dedi. «Oğul evi terketmeden, değeri bilinmiyor. Kolej sizlere yarıyor; faydalı olup olmadığı tartışılabilir. Şu kısa sürede ne kadar değiştiğinizi bileydiniz, şaşırdınız. Ben... ben sizleri tatilde yanımda görmekle seviniyorum ve gururlanıyorum. Stu'yla beni yokluğunuz yakıp tutuşturdu.»

Akşam yemeğinde Jim, yerinde zar zor oturmuştu. Kalktığında, bacakları ayrıık ayrıık yürümüşü.

Dan'ın odasında yalnız kaldıklarında: «Oturabileceğime bile güvenemiyordum!» dedi.

«Benim de kığım ağrıyor!» dedi Dan. «Milo'yla anlaşıldın mı?»

«Çok iyi anlaştık. Oturaklı bir delikanlı.» Ama sesi, huzur dolu değildi pek.

«Zor işlere mi saldı seni?»

«Hayır, canayakındı. O...» Belki de düşüncelerini gizlemek için, omuzlarını kaldırdı Jim. «Çok sabır gösterdi bana. İlginç bir kişi... Şimdiye dek onun gibisini tanımadım!»

«Düşmanca mı yani? Gizli düşmanlık mı besliyor demek istiyorum!»

Jim güldü. Pencere yanındaki divana ilişti usulca. Çizmelerini çıkarmak istiyordu. «Niye sorguya çekiyorsun beni? Tek başıma da kendimi ayarlarım ben!»

«Demek ki, onunla anlaşılamadığın noktalar var.»

«Şu boktan çizmeler yok mu? Bana yardım edemez misin?»

Bacaklarını uzatarak, çizmelerini çıkarmağa çalıştı. Dan yardım etti çıkarmasına.

«Yarın hayvanları damgalayacağız, iğdiş edeceğiz. Ata binmene lüzum kalmıyor. Bir iki gün dinlenebilirsin.»

«Senle Milo pek anlaşılamıyorsunuz, değil mi?» dedi Jim.

Dan çizmelerini çıkarmıştı. Pencere yanındaki bir tabureye oturdu. «Pek birşey diyemem. Benle ilgili birşeyler mi dedi?»

«Kötü konuşmadı hakkında!»

«Neden soruyorsun öyleyse?»

«Körolayım bilmiyorum. Söylememem gerekti aslında. O bir...»

«Söyle, çıkar baklayı hadi... benden çekinme. Şunu söylüyeyim Milo üstüne: Yırtıcı, ama akıllı kıtın biri. Etkili, ama çapsız. Anlıyor musun beni?»

Jim başıyla onayladı. «Siz üç kardeş gerçekten de apayrı kişilersiniz. Stue biraz sessiz, sakın. Değil mi? Fakat durmadan ilerleyen bir kişi. Hep bir kardeşim olsun isterdim ben.» Jim Dan'a bir süre baktı, sonra: «Kaçan kız olayı hangi çizgide?» diye sordu.

Dan uygulanmıştı. Milo Lucy'den söz etmişti.

«Alice geldiğinde, onun da burda olacağını umuyorum. Milo'yla ben, ikimiz de çağırdık onu.»

«Kolejdeyken hiç sözünü etmemiştin bu kızın. Bir kez bile olsun. Ve şimdi, senle Milo'nun rakip olduğunuzu seziyorum.»

«Milo mu dedi bunu?»

«Hayır. Şunu dedi yalnız: Seni saf dışı etmiş ve sen bu yüzden korkunç kızıyormuşsun ona. Sana dar-

gın değil. Benim konuşmamam gerek bu konuda. Beni ilgilendirmes hem!»

«Söylediklerin için teşekkürler, sağol. Sana gerçekten gerektiği gibi davranıyor mu?»

«Üzülme! Attan düşsem, ayağım kırılrsa ona vız gelir. Ama beni attan itmez aşığı. Komik birşey diyeyim mi sana?»

«De, meraklandım!»

«Alice'e yanaşmak umudunda.» Hüzünle başını salladı Jim. «Kızın akrabaları üstüne bana sorduklarını duymalıydın. Amacı kolayca anlaşılıyor!» Jim'in hüzünlü ve çilli yüzünden bir gülüş geçmişti. «İşin boksanı şu: Alice görür görmez kapılacaktır ona. İşte o biçim bir kız o. Kuvvet ilâhları onun gözünde dayanılmazdırlar. Onlarla oynamaktan zevkalır. Alice'in gözünde en iyi kuvvet ilâhı, ölü olandır.» dedi ve kahkahayı koyverdi.

Dan bu acayip güldürüyü anlıyamıyordu.

«Ve buna rağmen kızı seviyorsun hâlâ ha?!» diye sordu. «Bir kız ki...»

«Ben kuvvet ilâhı değilim!» dedi. «Ben, yalnızca bir erkeğim. Sonunda, koşarak bana döneceğini biliyorum... Kuvvet ilâhlarından günün birinde bıkacaktır!...»

Jim uykuya daldıktan sonra da, bir süre uyuyamadı Dan. Ertesi gün Jim'le bizzat ilgilenmeğe karar verdi. Sabahleyin, Jim'le yola çıkıp damgalanacak hayvanlar için yakılacak ateşe dallar kesmeğe birlikte gitmeği önerdiğinde, Milo: «Stuie'yi yanına al Dan. Jim'i bana bırak. Sizler damga demirlerini ayarlarken, ben ona bir dana nasıl yere vurulur, göstereceğim!»

Dan Stuart'la odun getirmeğe gitmeğe hazırlanırken, danaları sürüden ayırdılar. Vahşi böğürtüleri duyuluyordu. Tozlar, mandıralardan bulutlara yükse-

liyordu. Stuart Dan'a döndü: «Milo'nun tersine pek değişmemişsin sen!» dedi.

«Hangi bakımdan değişmiş, Stu?»

«Bilemiyorum. Pervasız, güvenli olmuş birden-bire.»

«Eskiden de öyleydi ama, değil mi?»

«Belki şimdiye kadar pek dikkat etmemişimdir!»

Stuart ince bir ağaç gövdesini kök ucundan tutmuş, yığılı çalılarının arasından çekiyordu. Sonra balayla kesip düzeltmeğe başladı. Sert oduna şiddetle ve hızla vuruyordu.

«Geçenlerde kolej antrenörüyle seni konuştuk!» dedi Dan. «Geleceğin için şimdiden seviniyorlar!»

«Geleceğim!» dedi Stuart. «Bir süre karar veremedim. Ama şimdi artık kararlıyım. Şunu da bil. Sekiz ayrı üniversiteden teklif aldım!»

«Ciddi mi? Çok güzel Stue... ama sen bizle geleceksin tabii!»

«Korkma! Başka yere gitmem zaten. Yerimde olsan, ne öğrenimi yapmak isterdin?»

Baltasını bırakmış, sessiz duruyordu. Parıldayan ter damlaları, yüzünden aşağı iniyordu.

«Bilmem ki, Stu. İlgilendiğin konuda yap öğrenimini.»

Ateş odunlarını istif edip geri döndüklerinde, sıgır çobanları Jim'in çevresinde birikmişler, gülüşüyorlardı. Bir aceminin, anasından ilk kez ayrılmış bir danayı nasıl yere çalacağını görmek istiyorlardı. Kaçırılmaz bir olaydı. Milo hayvanı ustaca tutmuş, getirmişti. Jim kararlıydı, yüzü soluktu ve de cesurdu. Yaklaştı hayvana. Çevresinde dolanarak, kulağıyla çenesinden yakaladı. Başını çevirdi ordan oraya, yere dayadı kendini iyce... ve ökçeleriyle yeri ezdi. Hayvan yere düşerken, çizmeleri üstünde güvensiz duran Jim

altta kaldı ve dana kafası üstüne dövrildi.

İkisi de korkunç sesler çıkardılar. Hayvan ilkin arka bacaklarıyla kalkmağa çalıştı. Jim, danayı yenisinden yere düşürürüm düşüncesiyle tek ayağı üstünde doğrulurken, hayvan ön ayakları üstüne kalkmış, aynı anda arka ayaklarıyla çifte atmıştı. Toynakları Jim'in yüzüne rastlamıştı. Dan yanına vardığında, kana boğulmuş, tozla kaplanmıştı Jim.

Jim'i mandıradan alıp götürdü. Adamlardan biri bir kova su getirdi. Jim'in yüzünü bu suyla yıkadı. Sol göz altındaki yanak bölümü korkunç yaralanmıştı. Durmadan kanıyordu. Dan bir mendili sargı yerine kullanıyordu. «Dikilmesi gerek, Jim!» dedi.

Şokdan kurtulmaya çalışan Jim, bezi yarasına bastırıyordu. «Veteriner var mı acaba burda?» diye sordu gülmeye çalışarak.

«Bay Bend'e götürün onu en iyisi!» önerisinde bulundu Ethan.

«Yara oldukça derin!»

«Evdekilere anlatacağım!» dedi Jim. «Bir kızıl-derili kafa yüzdüğü bıçağıyla üstüme saldırdı. Boğa gibi üstüne yürüyüp, orda iğdiş ettim onu, diyeceğim!»

Millet kahkahadan kırılıyordu. Böylece Jim, ace-mi olsun olmasın, ilk başarılı sınavını Greer'lerin çiftliğinde vermiş oluyordu.

Milo onu kente götürmüştü. Akşamleyin Dan'la odada yalnız kaldığında, konsolun üstündeki aynada şişkin yüzüne bakmıştı.

«Beş küçük dikiş, hepsi bu!» diyerek sargıya dokundu parmağıyla.

«Milo delirmiş!» dedi Dan. «Görüp iyce incelemeden, danaları yere vurman için izin vermemeliydi

sana. Hayatın boyu bu yara izini taşıyacaksın!»

«Lânet olsun!» dedi Jim. «Tatil sona ersin, Milo'nun da yüzünde bir yara izi olacaktır sanırım!»

Onüçüncü Bölüm

Lucy haziranın son pazar günü, akşamleyin çıkagelmmişti.

Yaz gibi güzeldi. Beyaz pilize eteği, tatlı kırmızı süslü bluzu vardı. Başında güzel bir hasır şapka, ellerinde beyaz zarif eldivenler, hasır elçantasıyla ve küçük bavuluyla otobüsten inmiş, eve koşarak haykırıyordu: «Hey millet, ben geldim, ben!»

«Lucy!» diyerek Milo'yla Dan koşuştular.

Milo öptü ilkönce, sonra Dan ve herkes birer birer öptü. Sanki hepsinindi o.

Ağabeyleri arasındaki kıskançlığı önlemeğe çalışan Stuart, aradan çıkıp Lucy'ye hoşgeldin öpücüğü verdi. Böylece ailevi bir selamı perçinlemişti.

«Seni Bay Bend'de karşılamak isterdim! Geleceğin zamanı bana bildirmeliydin!» dedi Milo. Azarlar gibi bir sesle. Bu yüzden kızmıştı Lucy'ye. Dan, ilk raundu Milo'nun kazandığını anladı.

«Lucy!» dedi. «İşte bu kolej arkadaşım Willard. Ve Jim, bu da etiyile kemiğiyle bayan Lucy!»

«Merhaba Jim. Dan senin hakkında o kadar yazdı ki bana, âdeta uzun zamandır tanıyorum seni. Alice de burda mı?»

«Dan mı yazdı?» diye soran Milo, kızın koluna girmişti.

Dan da öteki koluna girdi. Jim bavulu yüklendi. «Bubamıza Alice'in sözünü etmedik daha.»

Stuart dönmüş, soruyordu: «Kim ki bu Alice?»

«Jim'in Newyork'lu kız arkadaşı.» diye açıkladı Dan. «Yarın geliyor.»

«Buraya mı?»

«Tabii.» dedi Milo gülerek. «Bessie'yi bir iki günlüğüne niye çağırmıyorsun? Unutulmaz bir eğlenti düzenliyelim, küçük bay!»

«Ne hoş kardeşlersiniz!» diye yakındı Stuart. «Niye kimse bu konuda bir şey demedi?»

«Önce bekliyelim, bakalım Lucy gelecek mi, di-yorduk!»

«İşte bubamız!»

Ethan kızı selâmladı. Delilah'sa, görür görmez ağlamaya başladı. Dan'a kalırsa, Lucy buranın malıydı. Ne zaman döneceği sorusu cevapsız kalıyordu yalnızca... hangi koşullarla bir de.

Lucy neşeyle gülerek, iteledi hepsini.

«Yalnız Grace'ı görmek için geldim!» diye haykırarak eve koştu. Kollarında şaşkın şaşkın bakan çocukla, geri geldi. «Küçücük bir bayan olmuş. Ah, ne güzel, ne güzel bir çocuk tanrım!»

Çocuğu tutuşu Dan'ı duygulandırmıştı. Bundan güzel bir manzara olur mu diye kendi kendine soruyordu ki, Milo umulmadık bir şekilde açıkladı bu duyguyu.

Akşam yemeğine oturduklarında, ayaklarında kreplastik tabanlı ayakkabılar, fanilâ pantolonuyla ve spor ceketı üstünde belirmişti Milo. Lucy'yi masa dostu olarak görüyor gibiydi. Dan kızıyordu ama, Lucy hoşlanıyordu bundan.

Yemekten sonra Milo kızı piyano çalmaya ayarttı. Mozart'tan bir parça ve günün şarkılarından ikisini çaldı. Gözlerinin parlamışından, Milo'nun onu etkilediğini ve kızın sevinçle taşıdığını görüyordu Dan.

«Bu gösteriş falan onların hoşlarına gidiyor ama, ben niye heyecanlanıyorum ki?» diye sormuştu Jim'e o akşam acıyla.

Milo onu büsbütün arka plâna itmişti. Ve Dan nerdeyse, tatilini geçirmek için eve geldiğine pişman olacaktı. O gün ikindiye doğru Milo Lucy'ye dolaşmak önerisinde bulunmuştu. Ağillara doğru... demişti göz kırparak. Yeni doğmuş bir tayı gösterecekti ona. Ve henüz geri dönmemiştir.

«Lucy seni seviyor. Onun için heyecan duyuyorsun.» Jim, pencere yanındaki koltuğa uzanmıştı.

«Demek bunun için Milo'yla dışarlarda geziyor ha? Beni sevdiğinden demek?» dedi Dan.

«Kızı gezmeğe çağıran o, sen değilsin. Senin tutumunu açıkça bilmiyor. Hele bir sezsin bunu... inan eski dostun Jim'e... hey be, hey ki hey! Korkunç güzel bir kız bu!»

Dan Jim'in düşüncelerine pek katılmıyordu. «Alice'in seni sevdiğine gerçekten inanıyor musun?»

«Tabii!»

«Seni netsem anlamıyorum. Nasıl bilebilirsin bunu?»

«Sana küçük bir aşk hikâyesi anlatayım mı?» Jim, öne doğru eğilmişti. «Dört beş yıl önceydi. Bir gün Alice kararını veriyor. Erkeklerle ilişki kurabilecek yaşa gelmiştir artık. Beni eve çağırdı. Evde kimseler yoktu. İstedğini açıkladı bana. Açık yürekliydi. Emekçi sınıfına nasıl davranıldığını biliyordu. Yorgunluğumun, çalışmamın karşılığı para önerdi. Hesabettim, bir dolardır, dedim. Bu parayla birkaç kestane fişeği aldım. Geceleyin penceresinin altında patlattım. Bu küçük epizodun içinde ne sevgiler yüzüyor, dikkat et bir! Yalnız sevdiği erkeğin, annesinin şoförünün oğlu olduğuna inanmak istemiyor. Nefsini yendiğinin ka-

nıtı. Diğer yönden, onu gerçekten seven biricik erkek de benim.» Jim bir süre sustu. Yanağındaki yarayı elledi. Sonra: «Bununla şunu demek istiyorum,» dedi, «Kıza, kendisini parası için değil de isteği uğruna sevdiğini belirtecek kişilik sahibi bir erkek ister. Zengin olmadan ona evlenme önerisi yapmam ayrıca!»

Dan hiçbir şey demedi. Jim sürdürdü sözünü: «Milo, senden çekici bir kişi. Hemen bütüne varıyor. Her kız böylece elde edilir. Ama Milo kızı sevmiyor. Ve bunu Lucy'nin anladığına garanti veririm sana.»

«Kızı sevmediğini nereden çıkarıyorsun?»

«O, bir kuvvet ilâhıdır. inan bana Dan! Acımak gerek bu gibilere. Onlar yalnız kendilerini severler!»

Dan ayağa kalkmıştı. Fazla konuşmak canını sıkmağa başlıyordu. Banyo alıp, yatağa uzandı. Milo'yla Lucy'nin eve dönmelerini duyuncaya kadar uyumadı.

Alice Wilkerson ertesi gün çıkageldi.

Stuart sabahleyin Ethan'ın arabasıyla Houston'a gitmişti. Bessie'yi alıp getirecekti. Ötekiler atlarına atılarak dilin ucuna varmışlar, küçük körfezde Alice'in yatının nasıl demirliyeceğini görmek istiyorlardı. Dan Jim'in aracılığıyla ona bir harita ve diğer bilgileri göndertmişti.

«Umarım Greer Point'in yerini bulur!» diyerek, kuşkusunu belirtti Milo.

Milo'nun, Alice'in geleceğine pek inanmadığını biliyordu Dan.

«Bizi bulacaklardır!» diyerek, onları temin etti Jim. «Yeğeni gerçi çocuk suratlı bir şapşaldır ama, çok iyi yat kullanır.»

«Hughy Hammit mi?» diye sordu Milo.

«Hughy Baldwin.»

Milo omuz silkti. «Kızın borsa simsarı Hammit'-

le hısım olduğunu söylemişti Dan!»

«Alice başka türlü yorumluyor!» diyerek güldü Jim. «Banka simsarının onlarla hısım olduğunu söyler Alice!»

«İşte, orda yat!» diye haykırdı Lucy.

Gri yeşil, çok güzel bir yelkenliydi. Yelkeni rüzgârda, görkemle suda yüzüyordu. Dan hayretle bakıyordu. Dönüşe geçmişti yelkenli. Dönüşü biraz erken yapmış olmalıydı. Körfeze girmeğe çalışırken, üzerlerine doğru gelmeğe başlamıştı.

«Çok sıkışık bir yer!» dedi Dan korkuyla. «Karaya oturacaklar mutlaka!» Bağırdı ve kurtarma işâreti yaptı. Fakat, yelkenlidekiler el salladılar. Yelkeni dalgalanan yat, gıcırdayarak kuma oturdu ve yanı üstüne yatarak, durdu. Dümendeki kız neşeyle gülüyor ve el sallıyordu.

Bu, Alice Wilkerson olabilirdi ancak. Güneş yânığı bir sarışındı. Saçları güneşte saman sarısıydı. Çevik bir hareketle sıçradı, küpeşteden atladı ve kıyıya yüzmeğe başladı. Üç genç hemen arkasından geliyordular.

«Jimmy!» diye bağırıyordu. «Şu amaca varışımıza ne diyorsun? Burası Teksas'ın Greer Point'i olmalı!»

«Ne var, bir şey mi oldu?!» diye sordu Dan. Olan biteni bilmek istiyordu.

«Şu batası yelkenliyi karaya oturttum. Hepsi bu. Siz Greer olmalısınız. Ben, Alice Wilkerson'um. Şu, yeğenim Hughy. Arkasındaki maymunla ayı da, köprüden geçerken götgöte değdiği herifler işte!»

Hughy Baldwin şapşalın birine benzemiyor ama, yüzü çocuksu, diye düşündü Dan. Isyancı saçları alınına dökülmüştü. Dudakları yumuşak-dolgundular. Maymunla ayı, Hughy'nin okul arkadaşları Bob Hilli-

ard'la Jak Rays'dı. Güçlü kuvvetli gençlerdi. Ve de Alice Wilkerson'un emirlerini kayıtsız şartsız yerine getiriyorlardı.

«Yatı niye karaya oturttunuz?» diye sordu Dan.

«İçersi yağ dolu!» dedi Alice. «Yardımcı motor da çalışmıyor. Yeterince hızlı süremedim. Üzülmeysin, sigorta ilgilenecektir bu işle. Şu yatla artık dünyada yola çıkmam ben!»

«Güzelim yatı karaya oturmuş olarak bırakamazsınız ama!»

«Jimmy, sevgilim, şu kocaman-ince Teksaslı'ya de ki, küçük Alice ne dilerse onu yapar. Bu arada, şu şişko kıllı delikanlının kim olduğunu çıkarayım bari. Bir üniversiteli gibi içiyor piposunu. Milo kim burda, Dan kim, Lucy kimdir?»

Milo güldü. Bu kız kaçığa benzemiyordu, şakacıydı mutlaka. Dan kıza bakmadan, çizmelerini çıkardı. Kayığın aldığı yarayı incelemek için daldı sulara. Yatın içi gerçekten yağla dolmuştu. Zararı saptıyabilmek için, omurganın temizlenmesi gerekiyordu.

«Bu yağ nerden geliyor ki?» diye sordu kendisini izliyen Hughy Baldwin'e.

«Bilemem! Bütün gün omurganın içindeydi. Her çarpışta kamara altından sızıyordu. Bu sabah bir süre berbat havada sürdük yatı. Alice'in tepesi attı. Ama bu, yatı karaya oturtmak için bir neden değildi tabii!»

«Benim yatım olaydı, söyleyeceklerim olurdu ona.»

Ötekilerin yanına döndüğünde, Alice'e sordu: «İçimizden hangisinin Lucy olduğunu buldunuz mu?»

«Benden hoşlanmadınız!» dedi kız. Yüzü tuhaftı.

«Böylesi güzelim yatı bilerek karaya oturtanı tutup bir kazığa bağlamalı, kırbaçlamalıdır!»

Kızın burun kanatları, vahşi bir kısırağinkiler gibi titriyordu. «Tepeden tırnağa soyunmuş, titreyen memeleriyle, öyle mi?»

«Farketmez!» dedi Dan. «Neyse, bir iki çapa bulup, yatı mümkün olduğu kadar sıkıca bağliıyacağım. Met bu gece belki daha da yükselecektir!»

«Ona dokunmııyacaksınız!» dedi Alice. Ağı gibiydi sesi. İri çıplak ayaklarıyla ağır ağır bastı kumlara. «Sigortalıdır! Kimse dokunmııyacak ona; bilirkışı gelinceye kadar!»

Dan'ın bakışları kıyıyı taradı. «Gerçi almamış ama, su alabilir her yanından. Bilirkışıyse, ancak bugün öğlen sonu gelebilir!»

«Olsun! Yattan elinizi çekin!» dedi Alice. Kararlıydı. «Ve eğer...»

«Alice, sus artık!» dedi yeğeni Hughy.

«Ciddiyim!» diye bağırđı Alice. «Sizi dâva edeceğim!»

«Bayan Wilkerson, nerde olduğunuzu unutuyorsunuz!» diye cevap verdi Dan. Sesi sakindi. «Şimdi Teksas'tasınız. Bizim burda, şaşkın kadınlar, erkekleri yıldırılmazlar!»

Alice ağzını açtı, ama dudaklarından tek ses çıkmadı. Sanki az sonra patlııyacak gibiydi. Blöfü tutmuştu. Gülererek bakmağı başladı Dan'a ansızın.

«Körolayım hoşuma gidiyorsanız, Dan Greer! Yerden göğ'e haklısınız. Cesur birinin çıkıp bana karşı durmasının zamanıydı artık!» Jim'e doğru dönmüştü: «Nerelerdesin Jimmy? Benim burda oluşumdan sen sorumlusun, değıl 'mi?»

«Ben korkağım ama!» diyen Jim komikçe omuz silkti.

Alice, Milo'ya baktı. «Ya siz, koca adam? Siz Teksas'lısınız, değıl mi?»

«Tabii!» dedi Milo. «Ama bizim Teksas'ta korkak yoktur!»

Yeniden Jim'e döndü. «Şu yarayı kimden aldın sen?»

«Kızılderiliden!»

«Dikkat etmedin demek!» dedi Alice. İsterik kahkahalar attılar. Dan şaşırmişti. Ona kalırsa, Alice Wilkerson'a iyi davranmak isterdi. Görüldüğü kadar iğrenç olmamalıydı.

Yatı sağlama bağlamak için, hepsi Dan'la Hughy Baldwin'e yardım ediyordu. Stuart Bessi'yle Houston'dan dönmüştü. Konuşurken uzun kara saçlarını arkaya atıyordu Bessie. Alışkanlığıydı bu. Ama alımlı bir yaratıktı. Bir noeldən de anlamlı belki.

Milo, akşam yemeğinden sonra Newyork'lu konuklara konser sunmayı önerdi.

Çiftlikte ve yörede, Ethan'ın neşesini yüklenecəği, Nat Colby'nin gitarıyla çıkageleceği üstüne konuşulmağa başlanmıştı. Whisker bir sıraya çıkarak, türküsüne başlamıştı. O yörede en gür olduğu kabul edilen sesi, Delilah'ın mutfığa yerleştirdiği zencilere kadar ulaşıyordu. Lucy Whiskers'e piyanoda eşlik ediyordu. Milo kendisini dansa kaldırıana kadar çaldı. Daha sonra, konukları eğlendirmek için üç küçük zenci kızı mutfaktan alıp getirdi Milo. Onlar da Charleston gösterisi yaptılar. Sonra gramofonu açtılar.

Dan dışarda, taraçada Alice'le dans ediyordu.

«Yat yüzünden giriştiğiniz zahmetlere teşekkürler!» dedi kız. «Hughy, akaryakıtı fazla döktüğümüzden bu bokluğun oluştuğunu söyledi!» Ne güzel dans ediyordu. Bir erkek bedenini kendine çekerse, karşı koymazdı hiç. Tersine dans arkadaşına sürünürcesine yapışırdı. Jim, bunu biliyordu. Dan kapı aralığın-

da, taraçada dans ederken, gülümsedi. Rahatsız etmek istemiyordu onları.

«Sahile oturan yat su almamış mı, ne dersiniz?»

«Tam saptıyamadım!»

«Yarın yüzdürebileceğinize gerçekten güveniyor musunuz?»

«Met yükselirse, başarırız belki!»

«Hatırım için bir şey yapabilir miydiniz? Bir erkekten bir şey istediğinde yaptığı gibi, belki içgüdüsel olan bir davranışla, Dan'a daha da yanaştı.

«Sizin gibi bencil bir kız için niye uğraşayım!»

«Yatı en yakındaki bir tersaneye götürün. İncelesinler. Onlan yelken açıp dolaşmaktır dileğiniz, değil mi yani, ha?»

«İşte şimdi oltaya tutuldum. Böyle büyük bir yatla hiç dolaşmamıştım.»

«Hughy ve uşakları size yardım edecekler. Lucy'yi de götürmeniz gerekecek!» Bu çağrının ardında bir amaç yatıyordu.

«Niye ki bu koşul?»

«Dedikodu yapmıyacağınıza güvenebilir miyim? Milo bana çiftliği gezdirecek. Eğer Lucy de gelmeği düşünürse, önlemek isterdim!»

«Niçin?»

«Elceğiyle diktiği güzel giysisinden, yoksul olduğu anlaşılıyor. Ve yoksul kişiler beni utandırıyorlar. O zaten SiZi umutsuzca seviyor. Ama kendisini maddi yönden Milo'nun rahata erdireceğine inanıyor!»

«Çirkin bir düşünce bu!»

«Lucy'nin eğer parası olaydı, korkunç bir borsa oyuncusu kesiliverirdi.» Alice, kıs kıs gülüyordu. «Bir şey daha var... Onu yarın sımsıkı sarmayı deneyiniz. Bugün öğlen sonu bana yaptığınız gibi. İnanın, ka-

dınların hoşlarına gider bu!» O sırada Miio taraçada belirmişti. Kızı Dan'dan alıp, dansetmeğe başladı.

Dan, oturma odasına döndü. Lucy'yi arıyordu. Lucy, Alice'in yeğeniyle dans ediyordu. Ve Stuart Bessie'siyle dans etmekteydi. Yanlarına varıp, Stuart'ın koluna dokundu.

«Günaydın moruk! Ben daha bayan Bessie'yle dans etmedim!»

«Beş dakika size!» diyerek, kızı ona bıraktı Stuart. «Biraz sabırlı olmalısın benle dans ederken!» dedi somurtgan bir yüzle ve uzun kara saçlarını geriye attı Bessie. «Stuart geniş omuzlu. Onun adımlarına daha yeni alışmıştım. Şimdi, kendimi yeniden ayarlamam gerekecek.» Sıcak yüzünü Dan'ın göğsüne bastırıp, kollarını boynuna doladı.

«Çabuk alışacağını umarım Bessie!»

«Newyork'lu dostlarımız tek kelimeyle, eşsizler. Lucy'ye, çok güzel! Dan! Onu ilk bugün gördüm. Ben noelde burdayken, o daha yeni gitmişti. Stuart bana, senle Milo'nun rakip olduğunuzu söyledi. Erkekler kadınlardan kötü gevezeler. Bunu biliyor muydun?»

«Henüz bu konuya eğilmedim!»

«Lucy en çok seni seviyor. Niye Milo'yu seçiyor ama, anlamıyorum! Ve ben, evet, psikoloji öğrenimi yapıyorum!»

«Ne yani?»

«Benle taraçada dans etmek ister miydin? Bir sigara rica edebilir miyim?»

«Sigaraya başladın demek?»

«Sanki bir küçük kızla konuşur gibisin. Kadınlar erkeklerden erken olgunlaşırlar. Ben şu anda belki senin kadar olgunumdur. Stuart'tan olgun oluştumsa, su götürmez!»

«Seni kızdırdım mı Bessie?»

«Ah.. bencil!» dedi güldü kız. Hiç te kızmadığını anlamıştı. «Ben yalnızca, düşünme olanağını vereyim sana, dedim. Özür dilemeliyim. Erkekler, kadınlarla olduklarında, asil sanıyorlar kendilerini!»

«Stuie de sana öyle asilce mi yanaşiyor yani?»

«Tabii. Bu olanağı yaratıyorum. Onun eşsiz bir erkekliğe erişmesini istiyorum hem.»

Jim belirmişti. Bessie'yi Dan'dan aldı. Dan Lucy'yi aradı ve onu Ethan'la dans ederken gördü. «Sıra bende buba!» dedi. Hızla kapıya çekti kızı. Çevresine bakınca, Milo'yu odanın bir köşesinde kendinden geçmiş Alice'le dans eder gördü.

«Sen,» dedi Lucy'ye ve onunla kapıdan geçti hızla. «Bu çiftlikte, Teksas'ta, bütün kuzey Amerika'daki en zeki, en iyi giyinen kız olmaya karar vermişsin sen!»

«İnatçı Danny!» dedi kız tatlı tatlı.

«Dinle. Şimdi göze çarpmadan taraçayı dans ede ede geçip, yavaşça merdivenlerden inerek, buradan sıvışacağız. Bir süre için hiç olmazsa!»

«Danny!»

«Senle konuşmalıyım!» diye fısıldadı.

Gramofona konan plâk bitmişti. Kızı hızla merdivenlerden indirdi. Yol boyu yürüyerek, büyük bir karaağacın yanına vardılar.

Kızı aşağıdan yukarı süzdü. Yapraklar arasından süzülen ayışığı, ayıkaranlık lekeleri oynatıyordu kızın tatlı yüzünde.

«Lucy, son yirmidört saat içinde üç kişi bana onun ben olduğumu söylediler!»

«Kimin?»

«Senin sevdiğinin! Beni dinlemeden konuşma lütfen!»

Kızı kendine çekti. Bedeninin karşı koyuşu bite-

ne kadar tuttu. «Yarın öğlensonu Galveston'daki bir onarım tezgâhına götüreceğim yatı. Çabuk onarılır sanırım. İsteğim, bana eşlik etmendir. Lütfen beni iyi dinle şimdi Lucy. Yarın sabah Milo burda bir gösteri yapacak. Bana söylemedi bunu ama, biliyorum. Ata biniş hünelerinin hepsini Alice'e gösterecek. Alice bunları eşsiz bulacak. Ve Milo onu atına alıp, çiftliğin çevresinde gezdirecek. Bak ne diyorum sana: Bütün gün boyunca bir kerecikten fazla sana bakarsa, Galveston'a yalnız gideyim. Bakmazsa, benle gelmeni isterim. Dur lütfen Lucy, daha bitirmedim. Konuşma şimdi!»

Bir an sustu ve kızı tatlı tatlı okşadı.

«Bir deneme bu yaptığım, Lucy. O gece, hiç unutamıyacağım bir geceydi. Sen de bir şeyler tasarlamıştın... şimdiyse, deneyen benim! Ama bu, senle değil, Milo'yla. Kolejde Alice'in amcası konusunda ben kendisini uyarana kadar, Jim'le ilgilenmek bile istemedi. Alice'in amcası, Wall Street'in kodamanlarından. Ansızın Milo Jim'le ilgilenmeğe başladı. Ama ben asıl kozumu hep saklayıp durdum. Alice'in babasıyla sıkı sıkıya ilişkili olan örgütlerin bir listesini çıkardım. O, eyaletin en büyük firmalarından birinin başkanı. İçlerinde bir de banka bulunan öteki yedi tecim örgütününse yönetim kurulu üyesi. Ayrıca, araştırmalarla benzeri konularda para veren bir dev yardım vakfının yöneticilerinden biri. Dikkat et şimdi, bak! Bu akşam listeyi Milo'ya göstereyim, yarın, Lucy adında biri var mıdır, yok mudur, bilmez. Çünkü, Alice'in gözüne girmek için elinden geleni yapacaktır. Haklıysam ve sen başkalarına oranla daha iyi karar vereceğine göre, benle yata binip Galveston'a gelir miydin?»

Kız uzun bir süre cevap vermedi. Karaağacın

yaprakları usul usul hışırdıyordu.

«Danny... seni sevdiğimi kim söyledi?»

«Önce Jim. Geçen gece. Sonra Alice ve Bessie, bu gece. Ve hayâlimdeki bir mahzun kara leylek bana söyledi. Bazı geceler senin deneyini düşündüğümde ve kuşkuya kapıldığımda, bataklıkta sıcak yuvasından fırlayan bu kuş, çevremde dolanıyor ve bana: Lucy Dan'ı seviyor... Lucy Dan'ı seviyor... diyor. Bana gereken fırsatı ver, bırak, bakalım neler öğreneceğiz böylece. Hem ben, senin deneyine katılmıştım, unutma!»

«Danny Neden zeki olduğumu söyledin? Olmadığımı bilirsin!»

«Giysin yüzünden. İçerdeki kızlardan hiçbiri böylesi güzel giysi dikemezdi!»

«Tuhaf değil mi, piyano çalışımı demek istediğini sanıyordum. Giysinin elişi olduğunu anladın mı?»

«Alice söyledi!»

Göğsü hafif hafif sarsılıyordu. Kızın ağladığını sezdi. Yüzünü kaldırıp, öptü. Dudaklarında gözyaşları. Milo'nun milyon dolarlık ay düşünüyü fırlatıp atabilecek güçte olup olmadığını sordu kendi kendine kızın. Umutsuzca. Bunu yapamamasından korkuyordu onun.

Ondördüncü bölüm

Milo milyon dolarlık ay tasarısıyla artık yetinmez olmuştu. Alice çiftlikte bulunduğu sürece çevresini sarmış, Dan Lucy'yi Galveston'a gitmek için kandırırken, içinden gülmüştü. Lucy'yi bir süre gözden uzak tutmak iyi, Dan'ın bu işi temiz bir yürekle istemesi hoş değil miydi? Lucy şimdiden güz balo-

sunun sevinci içindeydi. İlgisizliğini belli ederse, onu yatıştırmak kolay olacaktı ilerde.

İki kızın da aynı zamanda geri döneceklerini hesaba katmamıştı. Ama onlar gittiklerinde, yalnızca Alice Wilkerson'u düşünüyordu. Çok büyük ilişkileri olan bir aileden gelen Alice'in, uzun süre kendisini ilgilendireceğine inanması gerekiyordu. Kahkahalar atarak, at üstünde ve kemendiyle yaptığı hünerleri taşkın bir çocuk gibi alkışlamamış mıydı? Kendisi gibi iri ve adaleli bir erkeğin bedenini ince bir bale oyuncusu benzeri hareket ettirebilmesine gerçekten şaşıtığını söylememiş miydi? Kızın sorumsuz davranışları, gençlikle güzelliğinden çok, sevecen ve de öylesine sabırlı bir babanın parıltılı zenginliği altında yetişmesine bağlı değil miydi? Herşeyi olan bu babanın, üçyüz eski Teksas ailesinden gelen ve Eta-Beta-Theta birliğinin üyesi olan azimli bir erkeğin, zayıf kişilikli kızının hayatına girişine sevinmesi gerekmez miydi yani?

Ağustos başlarında Alice'den bir mektup aldı. Heyecanlandı. Öğretim dönemi başlamadan önce Newyork'a gitmeğe karar verdi.

«Sevgili Teksas! (Çiftliği ona gösterdiği gün, kendisine böyle seslenmişti kız.) Son gece, sana dönüşen bir aygır gördüm düşümde! Hayır, yalan bu! Bu mektubu yazmağa başlarken aklıma geldi. (Benim korkunç bir yalancı olduğumu anlamış olacaksınız!) Ama sen bu düşünce bağlantısından, duygularını gizleyen bir centilmen oluşuna sevindiğimi sezebilirsin! O çok güzel günler için yürekten teşekkür ederim. Sizlerin oralarda hâlâ damarlarında öncü kanı fışkıran insanlar var. Ve biz Yankee'ler üstün uygarlığımızla yanınızda sıkıcı oluyoruz! (Güldüğüne eminim!) Newyork'a gelmeni çok isterim Teksas. Eğer

gelirsen, küçük kırsal arazimde sana bir kaç atıcılık hüneri gösterirdim. Yata ödünç alışınızı Daddy'ye anlattım. Mülkün değerini bilen birisiyle tanışmış olacağın zamandır artık, dedi bana. Mülk, bilesin ki, zavallı Daddy'min en yüce ilâhıdır...»

Milo arabaya atladı. Albert May'ı ziyaret etmek için Houston'a hareket etti. Albert'in kefil oluşuyla öğrenci birliği üyeliğini elde edeliberi, sık sık konuşmuştu onunla. Yaşlı Al, birliğin hayatına canlılık katıyordu çünkü.

Al May'ın bürosu küçüktü ama, döşemesi pahalı parke düşeliydi. Kalın kırmızı halıya gömülüyordu nerdeyse insan. Duvarı, birliğin oyulu arması asılıydı. Al için anlamlıydı bu. Birlik arkadaşları arasındaki değerbilirliğin sürdüğünü gösteriyordu.

«Bay May sizi...» dedi sekreter kız. Arkasında, kapı aralığından beliren Albert, kıza sözünü kestirmişti. Elini Milo'ya uzattı ve onu özel bürosuna götürdü.

«Greer kardeş! İçeri gel! Beni yaz boyu bir kez olsun ziyaret etmiyecek misin, diye sorup duruyordum kendi kendime.»

«Eyvallah, Al! Gelmek istiyordum ama, buba bize bir yığın iş hazırlamıştı.»

«Doğru. Anlıyorum. Ethan nasıl Milo? Bahardan beri Greer Point'e gelmek fırsatını bulamadım. Stu'yu aradabir görüyoruz tabii!» Al'ın gülüşü neşe ve mutluluk saçıyordu.

«Koleje ne zaman dönüyorsun?»

«Doğrusu şu: Öğretim dönemi başlamadan şöyle acele bir Newyork'a kaçamak yapmak isterim!»

Al arkasına yaslandı. Düşünceli, kafasını kaşıdı.

«Helebir sorayım dedim! Seni öğrenci lideri seç-

mek istiyorlar çünkü. Açıkçası, ben baskı yapıyorum biraz. Bana zamanın olmadığını söyleme lütfen. Sana para vereceğim tabii önceden. Üniversitede kazanabileceğin parayı. Böylece okulu bitirene kadar çalışmak zorunda kalmamış olacaksın!»

Milo'nun şaşkınlıktan sesi soluğu kesilmişti. «Kabul edemem Al!»

«İşin üstesinden gelebilmelisin! Birliğe sokmuş olduğum en üstün kişisin sen. May-Time-Company'de senin için her zaman bir işyeri bulunduğunu da bilmelisin. Karşı çıkma lütfen. Faizsiz! Ödeme, öğrenimden sonra, durumun ne zaman uygun olursa. Giriş ücreti de içindedir.» Albert May bir süre sustu, Milo'ya dostça güldü, burnunu kaşıdı, buğulu sesiyle aldı sözü yeniden: «Okul başlamadan çabucak New-york'a gidip gelmek istersin. Bu, Bessie'nin bana anlattığı, yatı olan kız mıdır?»

«Tastamam!» dedi gülerek Milo.

«Eğer bu gezi için para gerekse sana...»

«Şeytanın birisin sen! Sanki kabul etmiyeceğim gibi bir tutum takınıyorsun!»

«Böylesi daha güzel oluyor ama! Beşyüz yeter mi?»

«Dinle Al! Şöyle: Mülkümüzün bana düşen payını garanti amacıyla, depozit bırakırsam eğer, olur!»

Albert May suratını ekşitti. «Payını rehin koymak istiyorsan, bir tefeciye git daha iyi!»

«Ah, Al... bilmem ki ne diyeyim? Sana garanti veremedikten sonra, içim rahat etmiyecek bir türlü!»

Albert elini uzatmıştı. «Beşyüz yeter mi?»

«Tabii. Eşsiz bir şey bu. Ve... Al, bu yolculuğun sözünü etmiyeceğim aileme. Buba... bilirsin eski kafalıdır!»

«Çok iyi, anlıyorum!» Albert yazı masasından

kalkıp, öne geldi. Milo'nun omzuna vurdu. Newyork'a git ve iyi eğlen!»

Albert sekreterini çağırdı, muhasebede Milo Greer adına beşyüzlük bir çek yazdırtmakla görevlendirdi. Çekin gelmesini beklerlerken, Al, çok önce-leri Newyork'ta başından geçen bir yaşıntıyı anlattı. Milo'nunki gibi bir nedenle oraya gitmiş ve berbat bir durumla yüzyüze gelmişti. Parası az olduğundan, CVJM de kalmıştı. Ama bazılarına, Hotel Plaza'ya indiğini söylemişti.

«Bana, otele telefon etmek istemişler. Ama, otelde olmadığımı öğrenmişler. Rezil kepaze oldum. Aynı hatâya sen de düşme!»

«Al, şeytanın tekisin!»

Albert May'ın şu küçük gezintinin bir üniversitelinin aşk serüveniyle ilgili oluşunu sayışı, Milo'yu yatıştırmıştı. Bu tutumun ardında yatan erkekliğinin onayı, hoşuna gidiyordu. En hoşuna giden şu olacaktı: Elbet evdekiler ve May bu durumu basit bir serüven olarak yorumlayacaklardı. Ama hele bir kızı ele geçirsin, bu gezinin bir nişanla sonuçlandığını gözler önüne sersindi, görecekleri onların tümünün gözlerindeki şaşkınlığı. İşte bunu bekliyordu dört gözle. Amma da düş kuruyorsun be dost, dedi kendi kendine. Newyork'a vardığında şu düşündüğünün olmazlığı meydana çıkarsa, hava alırsın ama. Birinci şık geçerli olur. Vahşi bir aygırın sözünü etmemiş miydi hem mektubunda!

Missouri Pacific treninin vagonunda koltuğuna kurulmuştu maça beyi gibi. Uzun yol boyu vaktini öldürmek için satın aldığı dergiyi okuyamıyordu. Düşünceleri dağınıktı. St. Louis'te Pennsylvania hattına aktarma yaptığında, doğuda olduğu düşüncesine ka-

pılmıştı. Amaca varmadan, bir hücum plânı düzenlemeğe başladı. Alice'in babasının soracağı her soruyu açık olarak cevaplandıracaktı.

Konuşma başladığında, ilk soruyu şöyle geçiştirecekti: «Ben, CVJM de oturuyorum!» Neşeyle sürdürecekti sözünü: «Bilmeniz gerek, bayım. Gencim, hristiyanım ve zengin değilim. Öğrenim paramı kendim sağlıyorum. Tutumlu davranmak gerek!» Bu ilk izlenimin yaratacağı görünüşten sonra, tehlikeli bölgeye giriş yapacaktı. Kızın babası, varlıklı olmıyan bir gencin, kızını görüş açısıyla parasını görüş açısının değişikliğine dikkati çekerse eğer, ona hak verecek ve onu onaylıyacaktı. «Dediğinize karşı çıkmak, aptallık olur bay Wilkerson. Ve ben, bir aptal değilim!» Bu tablo o kadar hoşuna gitti ki, söyleşiye başka konular da eklemeye karar verdi.

Alice'in kendisine karşı tutumunun açık olacağını düşünüyordu. Baştan belliydi bu. Ya annesi nasıldı acaba kızın? Bir kez olsun annesinden söz etmemişti. Bu noktadan, bayan Harlow Wilkerson adlı birinin bulunmayacağı sonucuna varıyordu.

Newyork City'de Pennsylvania garı önündeki bir taksiye daldı. Araba kendisini bekliyordu sanki. Şöföre, kendisini CVJM e götürmesini söyledi. «Adresi biliyor musunuz?» diye sordu şoför. «Ben buranın yabancısıyım!» dedi Milo. Bir taksi şoförünün CVJM nin nerde olduğunu bilmeyişine şaşmıştı.

«Hele bir şu trafik sıkışıklığından kurtulayım, ararım sizin için!» Araba öne fırladı, bir köşeyi döndü ve kaldırımın kenarından gitmeğe başladı. Şoför, bir el kitabını karıştırmağa başlamıştı.

«Söyler misiniz, şurası Empire State Building midir?»

«Evet, dostum. Dünyanın en büyük binası. Bütün

katlarının aşağıdan yukarı dolmasının mümkünü yoktur, derler. Büyük bir israf! Görünüşe bakılırsa, orda yukarda pek soluk alınamaz. CVJM... evet, bulduk. Newyork koskoca bir kenttir, dostum. Hiç gelmiş miydiniz?»

«Hayır!»

«Nerelisiniz? Batılı mı? Teksas'lı mısınız?»

«Evet, Teksas'lıyım. Nasıl anladınız?»

«Derinizden belli!» dedi şoför ve trafiğe daldı. «Nasıl oraları, yer geniş mi? Her yerde sığırlar ve benzerleri, ha?»

«Her yerde değil!» dedi Milo. Sonra, Alice'in babası için hazırladığı tumturaklı konuşmasının ön demesini yapmağa karar verdi. «Teksas'da, doğanın insana kötülüğü söz konusudur. Empire State Building'e şöyle bir bakınca, diyebilirim ki, Newyork'ta insanın doğaya kötülüğü görülüyor!»

«Newyork'da, arkadaşım,» dedi taksi şoförü, «insanın insana kötülüğü bahis konusudur!»

Bu fikir belki daha ilginçti. Milo, taksi eğri bükürü ve kirli bir yoldan ötekine geçerken, düşünüyordu.

«CVJM oldukça uzak, değil mi?» diye sordu.

«Newyork'da her yer uzaktır!»

«Wall Street'in önünden geçecek miyiz?»

«Wall Street'in önünden geçmemizi mi isterdiniz?»

«Yakınsa eğer!» dedi Milo.

Bir süre sonra, Trinity mezarlığı belirdi önlerinde. Dünyanın en debdebeli sıraları yanyana dizilmişti. Baş döndürücü bir görünüşteydi.

«İlginç değil mi?» dedi. «Çok para gömülmüş ama, ortalıkta tek insan yok!»

«Öğlene doğru gelin bir. Caddeden aşağı süre-

mezsınız arabayı. Müthiş bir kalabalık vardır. Şaşakalırsınız!»

Milo buraya döneceğini biliyordu. Bu özlenen bir düş değil, diye düşündü, zaman sorunudur.

Taksi bir köşeyi döndü, büyük bir köprünün üstünden geçerek, yine berbat yollara daldı. İnsanın insana ne kötülükler yapabileceğini, CVJM tabelası asılı bir yerde taksiden inip, danışmadan Brooklyn'e getirilmiş olduğunu ve Newyork'ta pek çok CVJM binalarının bulunduğunu öğrenince, ilk kez anlamağa başlamıştı Milo.

«Şoför sizi yolu üstündeki bir uzak yere getirmiş olmalı!» dedi kapıcı kendisine ve gülüşünü zorlukla önledi. «Brooklyn'li şoförler Newyork'a gitmekten hoşlanmazlar. Sizin sürücü de öfkesini sizden çıkarmış olmalı. Ne de olsa yabancısınız!»

«Kent polisimize haber vermek anlamsız mı olurdu?»

Kapıcı omuzlarını silktilti. «Brooklyn polisleri cinayetleri bile çözemezler!»

Milo öfkeden patlıyacaktı. Ensesinin şiştiğini ve yüzünün kızardığını anlıyordu.

«Telefon edebilir miyim?» diye sordu. Telefon kabinindeki rehberde Alice'in numarasını aradı.

«Burası bayan Wilkerson'un evi!» diyerek cevap verdi en sonu ötedeki ses.

«Bayan Alice'le konuşabilir miyim?»

«Kim olduğunuzu sorabilir miyim?»

«Teksas'lı Milo Greer deyiverin kendisine!»

«Bay Greer mi? Bir dakika lütfen, yazmam gerekiyor!»

Bir süre sonra: «Üzgünüm bay Greer, bayan Alice burda değil. Numaranızı vererseniz, telefon ettiğinizi iletirim kendisine.»

«Ne zaman dönecek?» diye sordu şaşkın şaşkın.»

«Bilemem bay Greer. Numaranızı vermek isterseniz eğer...»

«Hayır, hayır... Yarın bir kez daha ararım!»

Milo, ezilmişti. Kabul salonundaki sıraya çöktü. Sonra bavulunu alıp binadan çıktı. Bu Brooklyn dünyanın sıkışık bir köşesi gibi geliyordu ona. Rüzgâr. itboku dolu caddeyi süpürüyordu. Acayip süslü genç kızlar çağrılı çağrılı geçip gidiyorlardı önünden. Bacakları çıplaktı. Dizleri ve baldırları göze çarpıyordu bazan. Canlarından, ucuz parfüm kokuları yayılıyordu. Çirkin yüzlerin çoğu mahzundu. Ama, Brooklyn'de konuşulan şiveyle tastamam uyuşuyorlardı. Amerika'nın Teksas gibi bir yerle, böylesi düşük insanlarla kaplı bir yeri birarada taşımasına, şaşıp kalıyordu.

Ensonu, gitmeğe karar verdi. Wall Street'in zayıf hayâline sığındı. Dev mermer yapıların ortasında duyduğu coşkuyu yine de duyardı belki; trenden indiğinde duyduğu coşkuydu. Bir taksi çağırdı, bu kez kesin konuştu: «Beni Wall Street'in başındaki Trinity kilisesinin oraya götürünüz!»

Şoför birşey demedi. Bavula kuşkuyla baktı yalnız.

Araba kurum karası caddenin labirentine dalıp, köprüyü geçerek, puslu sokaklar boyunca gitmeğe başlayınca, Milo fikrini değiştirdi. Sürücüye, kendisini Pennsylvania garına götürmesini söyledi umutsuzca. Gardaki danışmadan Missouri Pacific trenine aktarma yapabileceği St. Louis treninin hareket saati ni öğrendi.

Bir içtepiyle telefon kabinine giderek, Alice'in numarasını çevirdi. Aynı kız telefona çıktı.

«Alo, ben Milo Greer'im. Bir kez daha. Alice'in babasıyla ya da onun ne zaman döneceğini bilen biriyle konuşabilir miyim?»

«Ah, bay Greer. Bir dakika lütfen!»

Bekledi. Telefon ettiğini yine not mu edecek, diye düşündü. Alice telefona çıkmıştı.

«Teksas!» diye seslendi kız. Şimdiye kadar hiç bir ses böyle heyecana boğmamıştı kendisini.

«Alice!»

«Nerdesin?»

«Pennsylvania garındayım. Az önce mi geldin eve?»

«Bütün gün evdeydim, Teksas! Bizim kıza telefonu bırakıyorum ve beni ilgilendiren çıkınca, telefon ediyorum. Ne kadar çok budalanın beni aradığını düşünemezsin! Hemen gel burya. Otele gideyim deme. Bizde kalacaksın, Teksas!»

Onbeşinci bölüm

Wilkerson'ların gösterişli fransız rönesansı tipi evlerine vardığında, kapıda beliren Alice üzerine atılarak hoşgeldin öpücüğü verdi. Tantanalı kadifeler, ipekliler, oluklu gültahtası sütunlar, goblenle örtülü duvarlar, cilâlı paravanalar ve oymadan küçük cüce figürleri daha girerken büyülemişti onu. İçaçıcı kara bir giysi giymiş olan ve kollarında şakırdayan bilezikler taşıyan Alice, şapkasını alarak, bir kez daha onu öpmüştü. «Sana bir martini hazırlıyayım Teksas! Bir yolculuk sonunda erkeklerin özledikleri şeydir!»

Bu, hayatı boyu içtiği ilk martiniydi. Yakıcıydı öylesine. Görmüş geçirmiş bir kişi oluşu anlaşılın diye, bir dikişte yuvarlamıştı.

İncelikle kesilmiş bıyıklarıyla, çelik çerçeveli gözlükleri ve dik yakalı gömleğiyle iri cüsseli babası Alice'in, onlara doğru geliyordu. Milo'ya içkide eşlik ettikten sonra, üstünkörü bir şekilde, Teksas ekonomik krizinin doğudaki kadar sert olup olmadığını sordu.

Milo doğal olmaya çalışıyordu. Ciddiye alınıyordu. Umutsuz da olsa, durumu kurtarması gerektiğini sandı. Teksas'ta insanın doğayı yansıttığını, bu nedenle ekonomik gerilemenin ülkesinde daha yavaş oluştuğunu, oysa ekonomik gelişme içindeki doğuda insanın doğaya kötülük ettiğini söyledi. «Ya da şöyle,» diye sürdürdü sözünü, utangaç bir gülüşle, «insanın insana yaptığı kötülüğü görüyor kişi!»

Harlow Wilkerson inanmaz gibi, dik dik baktı Milo'ya. «Ne demek yani bu, ne anlama geliyor?»

«Teksas'a hiç gitmedin sen, Daddy!»

«Ve de gitmiyeceğim hiç!» dedi bay Wilkerson. Alice konuşmağa karıştığı sıra Milo kızmış, yitirdiği yeri yeniden kazanabilmek için, yeni bir çıkış noktası aramaya başlamıştı. Daha onu bulmadan, Alice'in babası: «Bay Greer dinlenmek ister sanırım. Gerçekten kaba davranıyoruz ona. Yarın bir iki günlüğüne Şikago'ya gideceğim ve onunla artık konuşamıyacağım için, bizi bir iki dakika yalnız bırakmanı rica edeceğim, sevgili kızım benim!» dedi.

Alice geri çekiliyor, diye düşündü Milo. Bu, önceden düşünülmüş bir dinsel törenmiş gibi geldi ona. Kızın korkunç babasıyla yalnız kalınca, koltuk altlarından terlerin aktığını hissetmeğe başladı.

«Fikrimce, delikanlı, incelik kâr getirdiği oranda ancak işe yarar. Bu durumda ikimizden de yarar beklememelisin. Görünüşe bakılırsa, huzursuz duyuyorsunuz kendinizi. Ama, bu yüzden özür dilemiyeceğim.

Pek yakında belirli bir servete kavuşacağı söylentisini yaymasına rağmen, kızımın parası yoktur. Ve de kendine özgü parası olmayacaktır. Geliri, harçlığıdır. Yaşadığı sürece kendisine verilecek ve sonra bir vakfa kalacak olan bir serveti vardır. Dengesiz bir kızdır, size karşı anormal bir tutum takınıyor ve siz, hakçası, ciddi bir adaysınız! Bu yüzden söylüyorum. Onun yoksul ya da zengin biriyle evlenmesi eşittir gözümde. Şu sıra ruhsal bakım altındadır. Bakım sona erinceye kadar evlenmesin istiyorum. Biricik dileğim budur. Ayrıca, onun hayatına da karışmak istemem. Şimdi izin vererseniz, ayrılalım artık!» Elini sertçe sıktı, merdivenlerden inip gitti. Milo şaşkın kalakalmıştı.

Alice hemen çıkageldi. «Dinledim!» diyerek güldü. «Her zamanki konuşmasını mı yapıyor, göreyim, dedim. Paraya ilişkin durumlarda zavallı Daddy'im saplantıya kapılır. Eşsiz bir diplomat gibiydin, Teksas. Sağol!» Ağzına buğulu bir öpüş kondurdu ve babasıyla yalnızken onun tek söz etmediğini unuttu-verdi.

«Düşündüğünü açıkça söylüyor, değil mi?»

«Ve bazan kuşkusu müthiş çirkinleşiyor. Sen hem ciddi bir aday değilsin ki!»

«Bu olanağı gözden uzak tutma ama!»

«Teksas! Bu ne biçim söz! Sen nişanlısın ya!»

«Belki benim tutumum da biraz anormaldir, seninki gibi!»

«Ama, nasıl olur?»

«Bu yönden babanın hakkı var galiba, bayan!»

«De hadi, bir erkek ciddi düşünceler içinde ülkenin yarısını aşıp kızın yanına gelirse ve kız da erkeğin başka bir kızla ilişkisi olduğunu bilirse, nasıl dav-

ranmalıdır o kız, de hadi? Normal bir davranış mıdır bu?»

«Erkeğin yönünden pek garip sayılmaz!»

«Ama Teksas, neler söylüyorsun?»

«Lucy Graham'la resmi nişanlı değiliz. Emin olabilirsiniz.»

Kızı tuttu. Elinde hâlâ kokteyl bardağını taşıdığını, martininin yarısını kızın göğsüne döktüğünde anlayabildi. Kızın sol göğsü üstünde büyük bir leke belirmişti. Mendili olup olmadığını sordu kız. Cebinden mendilini çıkardığında, kız iyice yanaşmıştı yanına. Lekeyi silebileceği uzaklıktaydı. Önce elini geri çekti. Sonra çekine çekine silmeye başladı. İkisi de sinirli el hareketlerine dik dik bakıyorlardı.

Kız bakışlarını çekmişti. «Sağol, Teksas...»

Uyuşuk, mırıldandı: «Yola çıkmadan ne yapacağım, biliyor musun?»

«Ne yapacaksın?»

«Beni Milo diye çağırmanı sağlayacağım!»

«Sana... Milo dedirteceğini, bunu başaracağını sanıyorsun demek?» Milo'ya yeniden baktı. İri gözleri parlıyordu.

Kızı şiddetle kendine çekti. İşte Teksas'lıdan böylesi beklenirdi. Ve gerektiği şekilde öptü.

Kız, yarı boğuk bir haykırıyla itmişti. Kendini biraz gafil avlanmış buluyordu. «Hey, noluyor Teksas!» Ceza olarak kızı yeniden öptü. Kız dudaklarını ondan kurtarınca, fısıldar gibi: «Biliyorum, çekici bir erkeksin sen! Acıktım. Şimdi benle, geçenlerde seni andığım bir lokantaya gelmek zorundasın!» Milo'dan ayrıldı, odanın ucuna giderek, bir zilin ipini çekti. Üniformalı bir uşak beliriverdi.

«Garrison, bay Greer'e bir oda gösteriverin. Yarım saat sonra bizi götürecek bir taksi sağlamaya

çalışın bu arada. Jacques'da iki kişilik bir masa ayırtınız.»

Küçük fransız lokantasında mum ışığı altında bir öğlen yemeği yirmi iki dolara patlamıştı. Bir yemeğe şimdiye kadar böyle çok para ödememişti. Bu lokanta, basit bir menü için yirmi iki dolarının sızdırıldığı küçük «Fransızın lokali» olarak anısında yer edecekti.

Ama olsun, Alice oturuyordu karşısında. Dirseklerini masaya dayamış, büyüdü duruşuyla coşturuyordu onu. Parmaklarını incelikle kenetlemiş, çenesini üstüne dayamıştı. Gülümsüyor, parıltılı gözleriyle onu dinliyordu. Sevilecek ve dolaşılacak eşsiz bir kadın mıydı? Yoksa yatak için yaratılmış tatlı bir eğlence mi?

«Bu lokal niye sana beni hatırlattı ki?» diye sordu.

«Sessiz, tutucu ve çekici bir yer çünkü!»

«Alice, ne yerinde bir benzetiş!»

«Milo... Unutma ki!!..»

«Bir dakika! Sen bana Milo dedin.»

«Çünkü, öyle istemiştin!»

«Unutmamam gereken bir şeyi bana hatırlatmak istedim!»

«Nişanlı olduğunu!»

«Alice, benle ilgilenebilir misin?... ciddi olarak? Durumumu biliyorsun, öğrenimime sarılmam gerektiğini de!»

«Üzerimdeki en büyük etkini bilmek ister miydin?»

«Elbette!»

«Daddy sana, benim ruhsal bakım altında bulunduğumu söyledi, değil mi? Ve sen kılını kıpırdatma-

dın, tek soru sormadın.»

«Doğrusu ya, babanın bu sözlerini güzel bulmadım. Ama, hakverilir şeylerdi dedikleri!»

«Durumu bilmeni isterim. Üç yıl önce bir yüzücüye kapılarak, onunla evlendim. Delilikti bu, korkunç bir hatâydı. Babam bu işi bozdu. Annem de doğru bulmuştu yapılanı. Hemen hemen anlaştıkları biricik noktaydı bu.»

«Şimdi nerde annen?»

«Ötede, Long Island'da. Yazı orda geçiriyor. Yarın öğlen sonu buraya gelecek. Daddy'ye Şikago'ya gitmiyecek. Annem ekimde Avrupa'ya gidene kadar kulübe taşınacak. Evliliğimi bozdu ama, beni hâlâ bağışlayamıyor. İşte bunun için servetimin yönetimini başkalarına bıraktı. Barışsın diye tek, bir süre bir ruh bilginine gitmeğe hazırdım. Bir cezadır bu, bakım değil!»

Gece boyunca, konuk odasındaki geniş büyük yatakta durumunu düşündü durdu. Günün ışıkları pencereden süzülürken, kararını vermişti. İkindiye doğru sonuca varan adımını atıyordu.

Oturma odasında kokteyllerini içtiler, Milo huzur içindeydi. Bayan Wilkerson Long Island'dan henüz dönmemişti.

«Bir acayiplik mi var?» diye sordu.

«Annemin işlerine insan şaşırır kalır. İşine geldiği zaman, belirir, çıkagelir. Ne erken, ne geç!»

«Alice, telgraf çekebilir miyim?»

«Anneme mi?»

«Hayır, Teksas'ta birine!»

«Postaneye ben mi telefon edeyim senin için?» diye gülerek sordu kız.

«Evet, lütfen!»

Barın yanındaki telefonu açarak, numarayı sordu. Sonra çevirdi numarayı ve ahizeyi, sorgu dolu bakışlarla, ona verdi.

«Alo, bir telgraf çekmek istiyorum, bayan Lucy Graham'a... Dr. George Parrish yanı, Corpus Christi, Teksas... Nişan diye bir şey yoktur, stop... sana bildirmek zorundayım, stop... bağışla beni... İmza: Senin Milo'n. M-i-l-o..»

«Oy tanrım!» dedi Alice.

«Şimdi bana inanıyor musun?»

«Ah tanrım!» Ellerini ağzına koydu. Gözleri gitgide büyüdü.

«Seni seviyorum, Alice! Vicdanım rahat bunu söylerken. Beni dinlemelisin!»

«Ulu tanrım!»

«Bir aşk ilânını ne komik karşılıyorsun!»

Alice bir yudum cin içti. Sonra bir dikişte bitirip, gözlerini ona dikti. «Beni öpmek ister misin?» Arzuyla kollarına atıldı. Soluğu kesiliyordu Milo'nun.

«Milo, telefon et, telgrafı geri al.»

«Hayır, çok ciddiym. Benim gözümde yalnızca bir kadın var, sensin o da!»

«Beni gerçekten istiyor musun?»

«Herşeyden çok!»

«Öyleyse tut beni. Koltukta, öylece!»

«Alice,» diye haykırdı, «Senle evlenmek istiyorum!»

«Ama benimle sevişmedin bile bir kez!»

«Annen... gelir...»

«Yarından önce gelmez! Seni düşündüm. Otele gideceğinden korktum, sana söylemedim. Herkesi gönderdim, kimse yok!» Milo'yu divana doğru çekiyordu.

«Lütfen Alice, dinle beni...»

«Yapma Milo, iktidarsız mısın yoksa?»

«Yattığım bir kızla evlenmem ben!»

Kadın gülmeğe başlamıştı. «Yeryüzünde böyle eski kafalı kişiler var mı hâlâ? Unutma, 1930 lardayız!» Kapıya doğru ilerledi. «Sana bir sır vereyim; YATMADIĞIM bir erkekle evlenmek istemem ben! Şimdi odama gidiyorum. İstersen, beni orda bulabilirsin!» Bu sözlerle kapıyı kapayıp, gitti.

Milo kendine iki duble cin doldurarak, usul-usul içmeğe başladı. Allak bullak olmuştu, kızırıyordu. Telefon ahizesini kaldırdı, Western Union'a bağlattı. Az önce verdiği telgrafın iptalinin mümkün olup olmadığını sordu.

«Üzgünüm bayım!» dedi memur, «Haberiniz bildirilmiş bulunuyor!»

Ahizeyi bırakıp, bir duble cin daha içti. Sonra odasına giderek, soyundu. Çırılçıplak oldu. Alice'in kapısına varıp, tıkırdattı.

Kız, kendisini içeri çağırıyordu. «Ah, Teksas, çocuğum, Alice'ine gel!» dedi. Yatağına uzanmıştı, ince sabahlığını giymişti, yüzünde kaçak bir zafer görüntüsü seziliyordu.

«Nişanlı değiliz!» dedi ve kadını şiddetle kendine çekti.

Annesi ertesi gün hizmetçilere çıkışa çıkışa Long Island'dan döndüğünde, hâlâ kızın yatağındaydı.

«Odana git, bebeğim!» diye fısıldadı Alice. «Ona yetişeyim ben!»

Alice aceleyle üstüne birşeyler geçirip, aşağı indi. Milo sessizce odasına giderek, giyinmişti. Daha sonra, odasını aralılarak, salonun önüne geldi. Merdivenin kenarına yanaşarak, konuşmaları duyabilece-

ği bir yerden gözetlemeğe başladı.

«Hiç olmazsa ona karşı iyi davranmağa çalış, anne!»

«Ama nonoşum, niçin yani! Teksas'lı köylüler! Evliymiş bekârmış, ne ilgilendirir seni yani! Olur mu bu! Niye hep böyle MANTIKSIZ saçmalıklara kapılıp kalıyorsun?»

«Körolayım, ben de bilmiyorum! Ama bugün bir punduna getirip, kurtulacağım ondan. Nolur, biraz İYİ davran ona!»

«Nonoş, bilmiyorum, bu işe yatkın mıyım acaba? Niye hasta olduğumu söylemiyorsun? Kolay bu! Arka merdivenden odama çıkarım. Böylece onu da görmemiş olurum belki...»

Milo, odasına geri döndü. Pılı pırtısını aceleyle bavuluna tıktı. Bir an kapı ağzında durdu, elinde bavulu merdivenleri süzülerek indi. Oturma odasını geçerek giriş kapısına doğru gitti, arkasından sessizce kapıyı kapadı. Fifth Avenue'de bir taksi durdurdu, Pennsylvania garına sürdürdü ve ilk trene atladı.

Bay Bend'e vardığında, Newyork'da gördüğü en temiz şeyin Brooklyn'deki itbokları olduğu sonucuna vardı. Ayrıca, birgün yeniden Newyork'a geleceğini de biliyordu. Ama niçin, kendisi de bilmiyordu. Ne zaman, nasıl olduğunu da bilmiyordu.

Bay Bend'de Greer Point otobüsüne bindi. İnince, bavuluyla birlikte Dan'ın ırmağın kıyısındaki kayık hanesine gitti. Kardeşini, kayığını onarıırken bulmuştu. Başını kaldırıp Milo'yu görünce, yüzüne kan yürüdü Dan'ın. Dudakları inceldi, çenesi öne doğru gerildi.

«Bak hele, kim geliyor! Göçebe kardeş!»

«Lucy'yi gördün mü?»

Dan cevap vermedi. Ama, suçlayan bir görünü-

şe bürünmüştü yüzü.

«Gördün değil mi?»

«Tabii!»

«Telgrafımdan sonra mı?»

«Evet!» Dan, Milo bavulunu yere koyarken, doğrulmuştu.

«Buba Newyork'a gidişime ne dedi?»

«Bildiğini sanmıyorum. Ona hiçbir şey demedim!»

«Jim Willard hâlâ burda mı?»

«Koleje döndü!»

«Soracağım bir soruyu gerçek yönüyle cevaplayabilir misin?»

«De bakalım, çıkar baklayı!»

«Alice'e koşayım diye, moruk Wilkerson'un temsil ilişkilerini gösteren listeyi sen mi düzenledin?»

Dan ona dik dik baktı, tokmağını indirdi, başını eğdi yere. «Evet!» dedi. Milo tüm gücüyle çenesine vurdu o zaman.

Vuruş tam oturmuştu. Dan geriledi, kayığın çatısına çarptı. Ağzından kan akıyordu. Milo üstüne atılmıştı. Dan altına doğru sıçrayıp, yumruğunu bütün gücüyle karnına yerleştirdi. Milo acıdan eğilmişti. İnledi, küfretti. Sarstı kendini, geriledi. Ama Dan hemen atılmıştı yine. Sağlı sollu yumruklarını savurdu. Milo'nun yüzüne, yanaklarına rastladılar. Milo geriye, kapıya doğru sendeledi. Dengesini sağlamaya çalışıyordu. Dan'ın sağ yumruğu önündeydi. Üstüne doğru geldikçe geliyordu. Ensonu, yüzünde patladı.

Milo hangarın önündeki yere düşmüştü. Bir an hareketsiz kalakaldı... Bu arada, yakıcı güneşin parıltısını düşündü. Gömüldüğü yerde, yakıyordu kendisini.

Dan zorlukla soluk alarak, tepesinde dikilmişti.

«Telgrafı çekmenin hiç gereği yoktu. İlk, onunla nişanlı değildin. Ve aranızda bir şey vardıysa, Alice burdayken onu hiçmi hiç görmediği için gözün, zaten yıkmıştın sen.»

«Demek biliyordun öyle mi?»

«Öyle! Kendisi dedi bana. Telgraftan önce. Iyce eğlendin mi?»

«Lucy nerde şimdi?» diye sordu Milo.

«Öteki evde. Kendin sorsana ona, gözlerine bakabilirsen eğer. Sorumu cevaplandırmadın, farfaracı! Sen yani!!...»

Milo ansızın Dan'ın ayak bileklerinden yakalamış ve onu yere sermişti.

Dan küfrü bastı. Çevresini yumruklamağa başladı. Ama Milo üstüne çıkmış, vur ha vuruyordu. Oflayan Dan, kollarıyla çabalıyordu. Dönerek, diziyle itti onu. Sonra üstüne atılarak, kurtuldu elinden.

İkisi de sendeliyerek kalktılar. Sonra soluya soluya atıldılar birbirlerinin üstüne. Birden Stuart belirip, tuttu Milo'yu. Kayık hanenin duvarına doğru itmeğe başladı. Aynı anda Ethan elini Dan'ın boğazına geçirmiş, sıkıp duruyordu.

«İki inatçı katır gibi!» dedi Ethan acıyla.

«Bir kız için döğüşmek, tanrı cezanızı versin be! Benim olduğum yerde döğüşülmeyecektir!»

«Gitmeğe hazırım ben!» dedi Milo, soluya soluya. «Dan açık seçik anlasın istiyorum. Kendisi çok boktan bir heriftir, öyledir ve de, anlasın bunu!»

«Anladım!» dedi Dan. Tere boğulmuş, toz kaplı yüzü kinden çarpılmıştı. «Aynı şeyi senin için düşünüyorum. Ve mutlaka istiyorsan olsun, sonuna kadar öyle kalalım!»

«İstiyorum. Her zaman ve sonsuza kadar!»

Milo bavulunu alıp, eski arabanın ardındaki pom-

paya doğru gitti. Yüzünü yıkadı, ağzını çalkaladı, kan tükürdü. Sonra havluyla kuruladı yüzünü. Olduğu kadar temizlendi. Eve gitmeğe yeltenmedi bile.

«Küçük kızkardeşin bir diş çıkardı!» dedi Ethan. «Gel, bak hele bir ona!» Ama Milo babasına bakmadı bile. Ethan, gidişini önlemek için, son denemeyi de yaptı. Bu durumda gitmesin istiyordu. «Lucy burda, oğul!» Ama Milo yola çıkmıştı. Pamuk tarlalarını geçerek ana yola çıktı. Batıya giden bir çiftçiye durdurup, arabasına bindi.

Bay Bend'de Houston'a giden bir otobüse atladı. Ordan arkadaşı Pete Hunter'e bir telefon etti. Nicedir, kereste fabrikasına ortak etmek için kandırmağa çalışıyordu kendisini.

«Eski fabrikayı yeniden canlandırmak istiyordun, Pete! Bu işe katılmak için can atıyorum, eğiliyorum, anlıyor musun? Yarın akşam orda olacağım. Ve biraz para getireceğim yanımda. Nerden bulduğum, seni ilgilendirmemelidir.»

Onaltıncı bölüm

Stuart Bruce Gittle'yle birlikte Bill ve Belle'lerin içkievinde oturmuş, isteksiz, düşünceli duruyordu. Ömründe ilk kez bira içiyordu. Şu çirkin içkiyi üşengeç üşengeç boşaltmıştı içeri. Bruce geri çekilmek istesin, istemesin, vuruşundan emin olabilmek için tam burnunun üstüne şöyle bir çakmak istiyor, bilinçle kuruyordu hesabını.

«Ne var, küçük?» diye sordu Bruce. «Bugün neşelenmek mi istiyorsun mutlaka? Hiç bira içmezdin sen!»

«Özgür ülke!» dedi Stuart. Sarhoş oluyordu ve

iyisi de buydu.

«Milo'yla Dan'ın bugün öğlen sonu esaslı döğüş-tüklerini duydum!» Bruce'un sesi suçlayıcı bir tutum taşıyordu. «Neyle ilgiliydi, küçük?»

Stuart küçük bira testisini kaldırıp, içti. Sonra dudaklarındaki acı köpüğü sildi. Bakalım onu GERÇEKTEN dövecek miyim, merak ediyorum... kimseyle döğüşmedim hiç... olay çıkarmadım... Belki ben de, içince hır çıkaran insanlardanımdır!

«Doğru mu?» diye sıkıştırıyordu Bruce. «Lucy dün geri gelmiş, ha?» Bruce'un, bir vuruş uzaklığında durduğunu sezmemesi, acayipti. «Karaderili herifleriniz onun geri geldiğini söylediler. Milo'yla Dan'ın onun yüzünden döğüşüklerini bilirsin, değil mi? Sana yutturamazlar, diyorum yani, küçük?»

Stuart bira testisini elleri arasında çevirdi, Bruce'un nikotin sarısı dişlerine baktı. Bu dişlerden bir ikisini dışarı dökse, kınar mıydı kendisini acaba? Bir adamın ön dişleri dışarı dökülürse, dökülür giderdi işte, ilk ve son olarak.

«Bana çekinmeden söyleyebilirsin, ufaklık!» Bruce sıkıştırıyordu. «Milo'yla ben çok sıkıfıkıyız, bilirsin. Döğüşten hemen sonra çekip gitmiş, duyduğuma göre!»

«Senle Milo, puştun puştusunuz!» dedi Stuart. Sarhoş gibi konuştuğu için, hoşuna gitmişti sesi.

«Eğlendiriyorsun gerçekten beni! Sık-sık neşelenmen gerek senin... amma da dayanıyorsun bira-ya, küçük! Milo'ya ilgidimden soruyorum yalnız. Dan'a da tabii. Diyeceğim, şu küçük Lucy Graham içinse, değmez, döğüşmemelidirler. Milo durumu bilmeli hem!»

«Ne durumunu?»

«Lucy'yle ilgili. Yaptığıyla yani! Milo'nun bildiği-

ni sanmıyorum.»

«Ne yapmış ki?»

«Canı cehenneme, ufaklık!..» Bruce sesini kıs-
mıştı, çevresine bakındı. «Ateşe verdi. Bunu gerçek-
ten bilmiyor muydun?»

«Evlerini mi?»

«Elbette! Kaçmasının nedeni de buydu ya! Kim-
se kendisini suçlamadığı için, geri döndü. Böyle, kör
gibi oluşunuza şaşıyorum. Herkes biliyor bunu. Blinky
Thomason onun sobayı devirip evi ateşleyişini gör-
müş. Papaz yine fıçı gibi sarhoşmuş!»

Yeterince şiddetli vurursam, diye düşündü
Stuart, dişlerini yutar bile belki.

Kalkarak, tezgâha gitti, tiksiniyordu. Bill'e küçük
testisini doldurttu. Yürürken, gerçekten sarhoş oldu-
ğunu anladı. Çok tatlı bir duyguydu bu. Hiç olmazsa
şimdi düşüncelerinin boyunduruğundan kurtuluyor-
du... Kardeşleri arasındaki kavganın bir sonla bitişi,
işkenceye boğmuştu onu.

«Şu mereti çok fazla içiyorsun!» dedi Bill. Tes-
tisini yeniden doldurmak istemedi açıkça.

Stuart ona dik dik baktı. Öfkesi, rüzgârdaki ateş
gibi kabarmıştı. Testiyi mahun tablanın üstüne bıra-
kıp, itti.

«Milletin bu berbat içkiye düşkünlüğünü anlıyo-
rum artık Bill. Fareyi insan, insanı fare yapıyor. Mil-
letin bu nedenle onu ardı arkası içtiğine inanmıyor
musun yani?»

Bill başparmaklarını önlüğünün cebine asarak,
homurtuyla: «Bir süre ara versen iyi olur. Artık içme-
men gerek!» dedi.

«Çok doğru! Haklısın Willie. Bana bira yok ar-
tık. Bir viski doldur bakalım!»

«Bak, küçük!..» Bill'in yüzü umutsuzca donan-

mıştı. Bütün müşteriler susmuş, onlara bakıyordular. Müzik gürültüyle çalıyordu. Stuart sarhoş sarhoş şarkıya eşlik ediyordu. Tezgâh boyunca birkaç adım dansetti. Boks hareketleri yapıyordu bu arada. Sonra tezgâhın üstünden atlıyarak öteye geçti, bir şişe kapıp aldı. «Burdaki limonata mağazan mı yani Willie? Rakısını kendi dolduruyor insan!»

«Tad almazsın be adam, yapma!»

«Ohho!» diye haykırdı Stuart. «Düşünce okuyan bir kişi! Gelin millet, filozof barcı nasıl düşüncemi okuyor, bakın hele!» Şişeyi Bill'e vermiş, viski bardağını önüne koymuştu. Bruce, tezgâhın yanına gelmişti. Tartışmayı huzursuz izliyordu, ötekiler gibi. «Herkes dikkat etsin! Bana bir duble içki vermezse, ne yapacağımı söyleyecek şimdi bize Willie!»

Bill dudaklarını ıslattı, kaçak bakışlarla öteki müşterilerine baktı.

«Düşüncelerimi okuyamazsın Willie. Millete öyle baksan bile!» dedi Stuart. «De hadi, de bana... üç saniye sonra bana bir duble içki vermezsen, ne olacak bak! Saymaya başlıyorum. Binbir...»

«Bırak şu saçmalıkları artık!»

«Biniki. Bir şey görüyor musun, Willie?»

«Evet... say bakalım!»

«Binüç. Biliyor musun, şimdi ne yapacağım?»

«Bekliyorum!»

Stuart kahkahayı basarak, şişeyi kaldırdı. «Kendim, kendime içki sunuyorum!»

Kendine içki doldurup, bir dikişte bitirdi. O kadar tiksinti doluydu ki, şu berbat içkiyi içmese bile, kusabilirdi. Ama içinde birşeyler sinirlerini boşaltıyordu ve içkiyi kaldırmıyordu. Niye ona vurmadım ki, diye soruyordu kendi kendine durmadan. Biliyorum, vuracağım Willie değildi, Bruce'dur. Bir dakkada şu

Bruce'u haklarım.

«Hay allah Stuie, biranın üstüne dinamit gibi patlar bu meret şey!» dedi Bill. «Ne oldu sana böyle?» Salondaki heyecan usul usul azalıyordu. Bir ikisi kıs kıs gülmeğe başlamışlardı.

«Bak hele, küçük!» dedi Bruce ve elini tutmak için tezgâhın ardına geçti. «Birine ötmek istiyorsan, kimse seni alıkoymuyor. Değil mi Bill?» Stuart Bruce'a baktı, göz kırpyordu. Ve bu fazlaydı, çok fazlaydı artık. «Herkes aradabir birine öter. Gel masaya gidip, senle bir tek atalım. Tamam mı, küçük!»

«Sen dostumsun değil mi Bruce?» İyice vura-bilmek için, tezgâhın sonuna doğru ilerliyordu Stuart.

«Ve sen kardeşim Milo'nun dostusun demek! Ve kardeşim Dan'ın, ha?!»

«Tabii, kuşkusuz. Bilirsin ya sen de, küçük!...»

Stuart patlamıştı. Kardeşlerinin acısıyla alevlenen öfkesi dışarı vuruyordu. Yana çekildi, hedefini ayarladı, Bruce Gittle'e, onu öldürebileceği bir öfkeyle vurdu. Bruce sendelemişti. Stuart'ın yumruğu ağzına rastlamış, ön dişlerinin hepsini dışarı dökmüştü. İki dişini yutmuştu belki de. Onları hiç bulamadılar. Bruce arkaya, tezgâha doğru devrildi. Stuart onu kaldırıp, ayakları üstüne dikti, bir yumruk daha yerleştirdi ve tezgâhın üstüne fırlattı. Bill'le bir müşteri onu yatıştırmak istediler. Ama o, Bill'i belinden yakalamış ve Bruce'un üstüne atmıştı. Sonra sol yumruğunu ötekinin karnına yapıştırdı. Sağ yumruğuyla yüzüne vurdu.

Ardından, lokali yıkıp kırmağa başladı. Masaları, iskemleleri, hattâ insanları tezgâhın üstüne ve aynaya doğru fırlatıyordu. Şişeleri, bardakları, yakınındaki eşyaları atarak kırdı. Bill tutmağa çabalarken onu, Stuart dizini yüzüne yapıştırmıştı.

Üç kişi daha şiddetli yumruklarına hedef oldular. Sonunda, gücünü toparlayan Bill, sürünerek tezgâhın ardına ulaştı. O durumlarda işe yarayacak bir copu vardı. Bunu günün birinde Stuart Greer için kullanacağını hiçmi hiç düşünmemişti.

Stuart'a iki kez yerleştirdi. İlkinde, önemli bir yerine rastlatmamak için şiddetle vurmamıştı. Bir kaç damla kan belirmişti yüzünde. Ama Stuart daha da kudurmuştu. İkinci vuruş, şiddetliydi. Bu kez kan fışkıрмаğa başlamıştı. Stuart'ın gözleri karardı, devrildi yere.

«Eyvah! Onu öldürdün sen!» diye bağırdı birisi.

«Hayır!.. Soluk alıp veriyor. Deli boğa! Ne oldu ki buna be? Biri su getirsin!»

«Burya da su ister. Bruce Gittle hâlâ nakavt!»

«Şurda iki diş var!» dedi Belle.

Onyedinci bölüm

Dan, sarılı dudaklarına özenle dokundu. Zonklayarak, azalmıştı. Yüzü, ağızındaki yaralar yüzünden epey şişmişti. Akşam yemeğini pek az yedi. Ötekiler de pek yemediler.

«Doc'a gitseydin, iyi olurdu!» dedi Lucy. Sevdiği bir aileye yaptığı bu kötülük yüzünden üzülüyor, kendini zavallı buluyordu. Dan, ona cesaret verince sine gülmek istiyordu. Ama, güleliyordu. Düşünemiyordu bile.

«Ben iyiyim!» dedi.

Ethan masadan kalkarak, yemek odasının penceresi yanına gitti. Kayıkhane, oğulları arasında geçen kavgadan sonra, sessizleşmişti. Suratı

asıktı. Dışarda gitgide bastıran gece kadar karanlıktı.

Delilah masayı temizleme işini bitirince, Ethan kapıyı kapadı. Açıkça konuşabilsinler istiyordu. «Açıklığa kavuşmamız gerek!» dedi ensonu. «Yaptığımız yanlış bulmalıyız ki, durumu düzeltebilelim. Bunu yapmazsak, sanmam ki Milo bir daha geri gelsin! Belki koleje bile uğramaz olacaktır!»

Dan yeniden dudaklarına dokundu. Stuart nerde acaba, diye düşünüyordu. Onu aramak isterdi. Ama nerde olduğunu bilmiyordu.

«Senin suçun olduğunu sanmamalısın!» dedi Ethan Lucy'ye. «Seni şunlar kadar bile sorumlu tutmam. Birbirimizi bağışlamamız gerek. En önemlisi işte budur: Bağışlamak!»

«Ama ben, kendimi çok zavallı buluyorum!» diye konuştu Lucy.

Ethan önce kıza sonra sorgu dolu bakışlarla Dan'a baktı. Bakışı acılı değildi, ama yaralı ve hüznüldü. «Eğer açık konuşmak gerekirse, ailenin er ya da geç dağılacağını söyleyebiliriz. Ama ben buna karşıyım. Birbirimize bağlı kalabilmeliyiz. Ve bunu yapmalıyız. Aile, böylece güçlenir!»

«Stu da burda olmalıydı!» diye fikir yürüttü Dan. «Onsuz bu konuyu konuşmak, doğru değildir!»

«Nerde olduğunu bilirim ben onun!» dedi Ethan.

«Buba, yanılıyorsun!» dedi Dan.

«Onun aradabir nereye gittiğini biliyorum!»

«Dinle artık, buba! Oranlamayla gerçeğe varmaya çalışma. Bir şeyin aslını öğrenmek için gerekli yöntem olamaz bu. Maggie MacCamble'e giden Greer, Stu değildir!»

Ethan'ın yüzü sarsıldı. Dan'ın diline kan yapışıktı.

«Danny... n olur Doc'a git!» ricasında bulundu Lucy.

Dan bakmadı ona. «Beni anladın mı buba?»

«Stuart olmadığını kesin olarak biliyor musun?»

«Kesinkes!»

«Onu suçladığımda niye birşey demedin? Tenez-zül mü etmedin? De hadi! Lucy, yan odaya geç!»

«Bana söyleyeceklerinin hepsini o da dinliyebilir!»

«Bayan Lucy'yi bu çirkeften ötede bırakalım!» diye haykırdı Ethan.

«Onun kanadına da gizlenemezsin!»

Telefon çalıyordu. Bakmak için çıkmıştı Lucy. İsteddiği buydu zaten. On aylık Grace zilin gürültüsünden uyanmış, ağlıyordu. Delilah fırsatı ganimet bilerek, mutfağı terketmişti.

«Sana soruyorum!» dedi Ethan. Gözleri öfkeyle dışarı fırlamıştı. «O sen miydin?»

«Beni hep suçluyor ve sorular yöneltiyorsun bana buba. Fuhuş, insanın yapabileceği en kötü eylem değildir. Sence cürüm oluyor bu!»

«Ah, keşki oğullarımdan biri tavuk hırsız olaydı. Bundan iyidir!»

«Buba... Milo'yu geri getirmek istersen, onu başışlarım. Yeter ki bunu benden rica etsin. Ama, onu aramam ben!»

«Senle Lucy, evlenecek misiniz?» diye sordu babası. Dan, gerçeği demeğe kararlıydı. Usulca: «Kayı-ğı yüzdürüp, Galveston'a götürdüğümde evlendik biz!» dedi. Kanama artmıştı.

«Ve bunu gizlemek istedin demek?»

«Evlenmezsem onu yitireceğimden korktum. Milo gururumu kırmıştı. Ben de şansımı kullanayım, dedim. Durumu açıklar ve birlikte yaşarsak, okula gi-

demeyiz diye korkuyor Lucy. Ama ben, öğrenimimi sürdürmek istiyorum. Onu yanıltmıyacağım!»

Ethan sırtını dönerek, pencereden bakmağa başladı. «Evli olduğunuzu söylemiş olsaydın, Milo bu telgrafi çekmezdi. Bu durum olmazdı belki. Anladın mı, ha?»

«O meydan okudu. Lucy'yi bundan sorumlu tutma!»

«SENİ sorumlu tutuyorum. Ailemi bir yumruk kavgası yüzünden kirletmem! Erkek gibi davranıp, herşeyi bize söylüyeydin... Dan SEN onu aramalısın. SEN özür dilemelisin!»

«Onun babasıydın sen!» diye gürledi Dan. «Geri getirmek istiyorsan, kendin ara. O zaman, Bay Bend'deki orospuyla kimin ilişkisi olduğunu da hemen sorabilirsin belki!»

Ethan oğluna döndü yine, gözleri irileşti. «Milo'ydu, evet Milo'ydu demek ki!»

«Ve o Milo olunca, bir tavuk hırsız kadar bile kötü sayılmaz, öyle mi buba?»

Ethan bir an dudaklarını ısırdı. «Haklısın oğul. Milo olunca, bana kötü gelmiyor yapılan. Sen olmuş olaydın eğer, kalbim kırılırdı!»

Kapı açılıverdi. Lucy içeri dalıp, Doc Skinner'in telefon ettiğini söyledi. Stuart beyin sarsıntısından hastanede yatıyormuş.

«Arabayı getireyim, beyfendi!» dedi Whiskers. Whiskers'in kapının ardında durduğunu görmemişti Dan. Onun neleri dinlediği de önemli değildi gözünde. Yaşlı zenci ve Delilah, duvarlardaki kâğıtlar kadar biliyorlardı ailede olup bitenleri.

Dan'la babası Doc Skinner'le birlikte hastanede ki odaya girdiklerinde, Stuart yeniden kımıldamağa

başlamıştı. Doktor içkievindeki kavgayı anlatmıştı onlara. Gençlerden bazıları Stuart'ı getirmişler, onun Bruce Gittle'i oldukça kötü benzettiğini anlatmışlardı. Copu yiyene kadar Stuart dayak yememişti.

Stuart gözlerini açmıştı. Şaşarak bir iki kez göz kırptı. Sonra: «Ağzına yerleştirdim, değil mi?» dedi.

«Niye ona vurdun oğlum?» diye sordu Ethan.

«Hakettiğini düşünüyordum. Dişlerine üzüldüm. Burnunu hedef almıştım ben!»

«Daha kötü yaralanabilirdi!» dedi doktor. «Bir iki saniye doğrulabilecek misin? Sana bakmam gerekiyor!»

«Olur. İyiyim Doc!»

Sarsıla sarsıla kalkabilmişti. Doktorun isteğine uyarak, ellerini kollarını hareket ettirdi. Önce dizini, sonra ötekini kaldırdı. Kafasını sağa sola çevirdi. Sapaşlandı. Ama yine de doktor, onun hastanede geceyi geçirmesine taraftardı. Ne olur ne olmaz diyerek.

«Niye milleti kırıp geçirdin?» diye sordu Ethan. Stuart yatağına yatırılmıştı.

«Aslında, biraz ağzını cilâlamak istemiştım. Bill'le Belle'e zarar ziyan parası ödemem gerekecek belki!»

«Bugün birisini döğmeliydim. Kırmalıydım bazı şeyleri, ah oğul ah!» dedi Ethan. «Şimdi uyu, rahatla artık!»

Doktor Dan'a dönmüştü: «Gitmeden, hele şu dudaklarına bakayım bir!»

İçkievine vardıklarında, ortalık oldukça düzenlenmişti. Bir köşeye yığılmışlardı kırıntı döküntüyü: Bardak parçaları, kırık iskemleler ve iki kırık masa.

«Ona ne oldu, bilmiyorum Ethan!» dedi Bill, ba-

şını sallıyarak. «Fazla içip zilzurna olmasın dedim. Ama bu, onu çılgına çevirdi!»

«Öfkesini kurmuş âdeta, ha!» diyen Ethan çevresine bakındı. «Bruce Gittle'e neden saldırdığını biliyor musun?»

«Hiçbir şey anlamadım, bilmiyorum!» dedi Bill. «Bruce yaygara çıkarmasın diye kandırmağa çalışıyordu onu. Nasıl, iyi mi? Sert vurmamağa çaba gösterdim!»

«Doc, birşeyi olmadığını söylüyor. Üzülme. Zararları saptamağa çalışıyoruz!»

Ethan lokalin yanını yöresini bir kez daha inceledi. Bar taburesi üstünde melul mahzun oturan Belle: «Bruce'un dişlerinden ikisini buldum. Bir işe yarıyabilecekler mi dersin? Sahibi için saklıyayım en iyisi, ne olur ne olmaz!»

Eve dönerken, Whiskers'i durdurtup, Dan'ı indirtti arabadan. Gittle'lere yalnız gitmek ve kavganın nedenini bulmak istemişti. Arabanın arka lâmbaları uzakta kayboluyordu ve Dan karanlıkta tek başına kalmıştı.

Serin bir yel bunaltıcı sıcaklığı yumuşatıyordu. Birden, Stuart'ın vurucu öfkesi ürpertti onu. Aslında yumuşak huylu olan kardeşinin bu olayı çıkarışı, kötü bir şeydi. Yavaş yavaş eve yürüdü. Lucy eşikte kendisini bekliyordu. Ellerini kızın omuzlarına koydu, öptü ve: «Selâm, gelin! Gizimiz belli oldu. Bubaya söylemek zorundaydım bunu!» dedi.

«Selâm, güvey! Ona dediklerini tek kulağımla duydum!» dedi biraz hüzünle. Dan, ona Stuart'ı anlattı.

«Danny!» dedi kız sonunda. «Yanlış iş yaptık. Huzursuzluk nedeni olduk!»

«Ben pişman değilim!» dedi Dan. «Olamam hiç!»

«Buban beni hiç bağışlamıyacak!»

«Gelinini hayatı boyunca ağ içinde tutamaz!»

«Ama oğullarını birbirine düşürüşünü hiç unutmayacaktır!»

«Pişman olmak istemiyorum. Güzün biraraya geleceğiz. Hayatımızı ayrı ayrı kazanabilsek bile, birlikte yaşayabiliriz!»

«Seni seviyorum Danny!»

Kızı omuzlarından tuttu ve süzdü. «Bayan Greer, ilk kez açıklıyorsun bunu bana!»

«Yanlışın var!»

«İkimizi de sevdiğini, ikimizin bir olmamızı istediğini söyledin. Ama yalnız bana, hiçbir zaman söylememiştin!» Burnunu kızinkine sürdü. «Doc sıyrıklarına baktı. Sağalacağını söyledi.»

«Dan... Milo'yu aramak ister miydin?»

«Hayır!»

«Senden rica etsem... ısrarla?»

«Hayır!»

«Nolur?»

«Hayır, Lucy!»

Onsekizinci bölüm

Ethan müthiş yılgın, Gittle'lerin çiftliği terketmişti. Blinky'nin izlenimini Bruce'un ağzından dinleyen biri, bu doğruysa, yılgın olmak zorundaydı. Zavallı Blinky'nin yalan söyleyecek durumu yoktu. Ethan korkusunu belli etmemeğe çalışıyordu. Whiskers'in kılı kıpırdamamıştı. Blinky'nin anlattıklarını bildiği, yüzünden okunabiliyordu. Susuşu bile bunu gösteriyordu.

Eve yolalırlarken, çalılıklar arasından tatlı bir

meltem esiyordu. Bu mevsim beliren boğucu sıcak, epey süreceğe benzerdi. Ethan arabadan inerken, Dan'la Lucy ön taraçada oturuyorlardı.

«Lucy, kitaplıkta beni bekle!» dedi.

«Ne var ne oluyor?» diye sordu Dan.

«Senle Whiskers Blinky Thomason'u burya getirin!»

«Şimdi mi?»

«Ve de çabuk!»

«Ethan beyfendi, Blinky herşeyi bilmez!» dedi Whiskers. «Kendi kendine hayâller kurar o!»

«Getirin onu!» dedi Ethan.

Dan'la Whiskers arka taraçadan bir gaz lâmbası getirip, ağılların yanında gözden kaybolurlarken, Ethan Lucy'ye bakıyordu. Thomason'lar, papaz Graham'ın yanan evlerinin ardında, ırmağın öte yüzünde oturuyorlardı. Delilah olan biteni mutfak kapısının ordan iri gözlerle izliyordu nicedir. Ethan kızı inceliyordu. Kız, birşeylerin farkındaydı. Onu çalışma odasına çağırıp, kapıyı kilitledi. «Bana gerçeği söylemelisin!» dedi. «Zorluklar içindeysen, ki içinde sin, sana yardım edeceğimi sanıyorum. Kızımışsın gibi davranacağım sana. Olay ne kadar ciddi olursa olsun, değişmez!»

Şaşırmış, Ethan'a bakıyordu. Bu kız anne-babasını gerçekten yakmışsa, o olayı ortaya attığının hâlâ farkına varmamıştı. Hiç konuşmadan, Ethan'ın sözünü sürdürmesini bekliyordu. «Eviniz yanarken olanları anlat bana, hadi! Herşeyi anlat bana, bütün ayrıntıları!»

«Herşeyi biliyorsun işte!» dedi ve birden yüzünü korku bürüdü kızın. Ethan baktı, üzüldü. Ona yardım edeceğim, diye düşündü. Ya herrü ya merrü. Şu aptal zenciye öldürmem gerekse bile! Ama herkes bili-

yor bunu, diye bir ses fısıldadı içinde... Onların hepsini öldüremezsın ki!...

«Babanın soba borusunu onardığını söylemiştin hani! Bu arada soba üzerine düştü, demiştin. Ama bu doğru değil, ne dersin?»

Tuhaftı, ama kızın korkusu azalıyor, konuşmağa hazırlanıyordu.

«Güçlükler içindeyim!» dedi, kabul etmişti. «Bana yardım edebilir misin, diye kendi kendime soruyorum!»

«Sana söz verdiğimi söyledim işte!»

«Sandığın şey değil bu!»

«Soruma cevap ver, Lucy!»

İçini çekti. «Blinky o gece ardımdan geliyordu. Bir keresinde Dan korkuttu onu. Ve ben de bir kez kovaladım. Ama, gammazlamak için ta eve kadar izlemiş olacak beni. Belki de sobayı yere atışımı görmüştür. Zenciler her şeyi bilirler, demiştim ben anacığım!»

«Sobayı devirişini annen gördü mü yani?»

«Bir kaza görünüşünde olmalıydı!» Bir an için konuşmasını unutmuş gibi oldu. İlk kez şimdi, başkalarının korkunç kuşkuları içine çökmüştü. Ethan yeniden pirelendi. Oyun oynamıyordu karşısında. Lucy, sahtelik nedir pek bilmiyordu. «Sobada ateş yoktu!» diye haykırdı. «Evi onun ateşi yakmadı. Soba sıcak olaydı, onu deviremezdim ben! Yanlış mı yani! Anacığım ateşlemiş olacak. O gece yarı delirmişti! Her ikisi de delirmiştiler!»

«Sobayı neden devirdin?»

«Anacığım bubama bir tavayla vurmuştu. Onu öldürdüğünü sanıyordu. Bubam sarhoşken, hep korunmam gerekiyordu ondan. Bazan zilzurna olur ve... Sarhoş bir papazdan adi bir şey yoktur...»

Gözyaşlarını tutamadı. Ama Ethan insafsızca, konuşmasını sürdürsün istiyordu.

«Annen ona niye tavayla vurdu?»

«Çirkin şeyler neden saklı kalmazlar ki yani!» dedi kuşkuyla. «Pisliğimizi görünür bir yerimizde hep taşıyalım mı, ne yani!»

«Neden vurduğunu de bana, hadi!»

Lucy yere baktı. «Onu zorla yatağımdan uzaklaştırdım. Reşit olalıberi bunu yapmam gerektiğini bilin işte. Herkes ağzına dolamasın istiyordum. Benim de gururum var. Aptal bir zenci gizlice pencereden gözetledi diye, evi ateşlediğime inanmak istiyorsan, inan farketmez! Hiç farketmez gözümde!»

Ethan baygın gibi «Ey bağışlayıcı, yüce tanrı!» dedi. Kıza mendilini verdi. Sonra kıza sırtını döndü. Kız, gözyaşlarını silsin istiyordu. Karanlık pencereye yaklaştı, fısıldar gibi konuştu: «İnsan soyuna senin işini çözümledikten sonra, yeniden gözatacağım, yavrum. Ağla, ağla da açıl!»

«Ağlamak istemiyorum!» dedi kız. «Şu döktüğüm gözyaşları, bütün bir ömre bedeldir. Ve siz binlerce kez iyilik yaptınız bana. Sizler, hepiniz. Ama PİSLİK yapışık bana. Ve senin bağışlayıcı yüce tanrından başkası suçlu değil bu konuda!»

«Tanrıyı kötülüyecek bir neden yoktur bayan Lucy!»

«Bazan başka türlü davranılmıyor. Bir zenci gibi pamuk tarlalarında yetişmeyi haketmişmiydim ki? Zenciler zenci olmaya neden zorunlu kılınmıştırlar? Senin bağışlayıcı tanrın Teksas'taki en güzel toprakları, binlerce güzel sabahı sana vermiş. Bana düşense, içtiğinde kızına saldıran ve aynı tanrıya bağışlaması için dua eden babaydı. Ve o tanrı, elde edemediklerini beyazlarda görerek alık alık bakan yuvar-

lak kocaman gözlerden başka şey vermemişti zencilere. Ben de bir zenci gibi yaşadığımdan, yarı zenciyimdir. Biricik ayrıcalık şu: Suçlarımı açıklarken, beni kendi kızı yerine koyan bir babaları olan Greer kardeşlerden birini seçebiliyorum. Yarı zenciden başka neyim ki, neyim?»

Ethan kıza baktı ve bakışlarının fıldır fıldır sağa sola saptığının farkına vardı. Çoğu zencinin gözleri aynı velfecriyle dolu doluydu. Bakmaz gibi görünür, herşeyi sezerlerdi çoğu zaman. Bu görünüşün Lucy'yi çekici kıldığını sezinledi ansızın. Üstlerindeki lâmbanın göz kamaştırıcı ışıklarında, güzel, eldikişi giysisi içinde karşısında oturuyor, kadınsı bedeniyle parlıyordu. Oğullarının bu kız uğruna giriştikleri kavgayı anlamağa başlıyordu. Lucy gösterişsiz, süssüz, allık pudra kullanmadan büyümüştü. Saf kadının sembolüydü o.

«Milo'yu hiç sevdin mi Lucy?»

«Sanmam! Beni bir yana itişini sindiremedim. Hele o zengin Yankee kıızıyla flört edişini hiç. Ara sıra içini dökmeğe gittiği o orospu neyseydi. Evet, Milo'yla Maggie MacCamble'yi biliyordum. Ama tonla parası olan deli bir sarışını oyuncak diye kullanışı, başka şeydi...»

«Dan'ı seviyor musun?»

«Elbette!»

«Öyleyse Milo'yla evlenmeyi neden düşünmüştün?»

«Hırsı hoşuma gidiyordu. Önceleri, Milo'nun üzerimdeki etkisi Dan'ı gayrete getirir diye düşünüyordum. Ama gerçek öyle değildi. Ve bir süre de, elde etmek istediğimin Milo olduğunu sandım.»

«O kadar HIRSLI olman gerekli mi Lucy? Artık yoksul değilsin!»

«Yine ırmağın ötesinde yaşıyacağım duygusu var içimde. Oysa o ev yandı, biliyorum!»

Bu derinlere kök salan hırsın hassas oğlunda nasıl bir etki bırakacağını düşündü Ethan. Onu bu durumdan kurtarmanın kolay olmayacağını biliyordu. Tutkusu, bataklıktan kurtarılmış bir hayvanınkiyle eş olabilirdi. Sevgili oğlunun kendi eliyle kendi geleceğini yaratıp yaratmadığı sorusunu geçirdi içinden. Dan'ın en sevgili oğlu olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Acaba Lucy Milo'yla mı evlenmeliydi? Kızın artık aileden olduğuysa, su götürmez bir gerçektir. Böylesi, katı kararları bulunan bir kız oğlunu nerele-re kadar götürebilirdi ki acaba?

«Az önce, güçlüklerle karşı karşıya bulunduğunu söyledin!» diye hatırlattı kıza.

«Çocuk istemiyorum ben şu sıra!»

«Gebe misin?»

«Evet!»

«Dan'dan... mı?»

«Elbette!» Kuşkulu bir bakış fırlattı Ethan'a.

«O biliyor mu bunu?»

«Ona söylemiyeceğim durumu!»

«Bilmesi gerek ama!»

«Şu sıra hiç çocuk istemiyorum. Dan'ın okumasıdır dileğim. Bir çocuk doğurarak onun rahatını kaçıracağıma öleyim daha iyi. Doc'la konuşup, bana kimin yardım edebileceğini sormak ister miydin? Sana söyler mutlaka. Ben sorarsam, söylemez!»

«Tutmadığım işe girişemem Lucy!»

«Bunun beni ne kadar güç duruma soktuğunu bilsen de mi?» Gözlerinin içine bakıyordu Ethan'ın. «Gerçekten arzulamadan gebe kalmak istemiyorum. Bataklı damın çıplak ayaklı kıızıyla yanlış bir yol izlemesini ve katı gerçeklerle yüzyüze gelmesini iste-

mem. Dan'a bir kaç tane çok güzel Greer doğurabilirim. Yanlış zamanda ve raslantı sonucu doğacaklarına, özleindikleri zaman ve istenerek dünyaya gelmeleri dahi iyi olmaz mı? Babalarının düşü olan mühendis okulundan çıkması, onlar için ne iyi olurdu!»

«O dediğin çocuğun anasına armağanı ne olaki peki?» diye sordu Ethan. Kaba bir soru olup olmadığını düşünmemiştii bile.

«Çocuk sahibi olmak sevinci!» diye cevap verdi Lucy. Keskin ve alaylı.

«Ama ben... ben böyle birşeyi düşünemem bile!...»

«Öyleyse Morelia teyzeye giderim ben de!»

«Bu karı delinin, cadının biridir!»

«Hayatta kalınırsa eğer, düşürmesi fena değilmiş!» dedi Lucy. «Sihirli formülleri beni ilgilendirmez. Çok dinledim, halkın arasına girdim. Yalnız, o vurduğu iğne yok mu, işte ondan deli gibi korkuyorum. Ne olduğunu biliyorum ve de onun. Evlalee Anna Maria, büyükannesinin onu nasıl yaptığını anlattı. Morelia teyze de ondan öğrenmiş. Yılan derisi ve biber karışımı bir toz. Uyuşturucu bir madde gibi olduğunu söylüyorlar!»

«Dinle bakalım genç kadın!» diye haykıran Ethan, iskemlesinden kalkmıştı. Hızla tutup sarstı onu. «Bu cadıdan kendini uzak tutacaksın!»

«Öyleyse nolur bana yardım et. Gerçekten kızın olaydım, bana yardım ederdin. Birşey diyeyim mi sana: Çocuk sahibi olmak istemiyorum, istemiyorum şu sıra!»

«Dur hele, dur da düşüneyim...» Omuzlarını hâlâ sıkı sıkıya tutuyordu kızın.

Dışardaki gürültü konuşmalarını kesmişti. Ethan kapıya seğırtti. Whiskers'in Delilah'a birşeyler dedi-

ğini duydu.

«Büyük lüks lâmbası nerede? Blinky eski köprüdeki deliğe düştü, başından yaralandı. Suyun içinde hâlâ!» Ethan hızla dışarı çıktı. Whiskers ona haberi verdi: «Dan daldı ardından. Büyük lüks lâmbası gerek bize!» Ethan, lâmbayı getirmeğe gitti. Bu arada Whiskers bazı işçileri uyandırmıştı. Köprüye geldiklerinde, Dan görünürde yoktu. Ethan, gür ışık saçan lâmbayı yüксеğe tutmuş, ışığı su üstünde gezdiriyordu. Böcekler lâmbanın çevresinde uçuşuyor ve camına çarpıyorlardı.

«Dan!» diye bağırdı Ethan. «Beni duyabiliyor musun oğlum?»

«Evet, buba!»

Ethan akıntı boyunca, söğüt dalları arasından ilerledi. «Onu buldun mu?»

«Alta gitmesinden korkuyorum. Karanlıkta kıyıya yüzmemiş ve ordan kaçmamışsa tabii!»

«Ethan beyfendicim, yüzemez, yapamaz bunu!» dedi Whiskers. «Başını payandaya vuruşunu gördüm. Yaralanmıştı!»

«Eğer hâlâ suyun içindeyse, akıntı sürükleyip götürmüştür!»

Beş altı zenci ırmağa dalmıştılar. Ama birşey bulamadılar.

«Neden suya düştü?» diye sordu Ethan.

«Onunla birlikte köprü üzerine geldiğimizde, haykırdı: ‘Ben gelmiyorum!’ dedi. Dönüp kaçtı. Deliğin tam içine düşmüştü!»

«Bir şey buldum!» diye bağırdı Dan. «Işığı burya getirin!» Blinky’nin bedeniyle çıkmıştı sudan.

Onu kıyıya çektiler. Belinden kaldırdılar. Ciğerlerinden suları boşaltmak istediler. Yarım saat boyunca Dan soluğunu ağzına dayadı, yaşatmağa ça-

lıştı onu.

«Boşuna!» dedi ensonu Whiskers. «Artık bu dünyada işi kalmadı onun!»

Ethan dikkat etti. Whiskers'in gözleri ışıltı ışıltıydı. Tıpkı Lucy'ninkiler gibi velfecri okuyordu.

Böylece, bütün kuşklar da gömülmüş oluyordu. Bütün zenciler, o konuda garanti olarak saydıkları Blinky Thomason'u bu uğurda kurban verdikleri düşüncesini paylaşıyorlardı. Hiç değilse, onu istiyerek öldürmediğimizi düşünebilirler, diye aklından geçirdi Ethan.

«Bir katır bulayım!» dedi Whiskers. «Evine götürüyüm onu!»

Ethan bütün gece uyuyamadı. Gün ışığı pencereden süzülürken, kararını vermişti.

Ertesi gün, plânının gerçekleştirmek için yalnız başına Houston'daki avukatına gitti. Dedikleri Nat Buford'un hoşuna gitmemişti ve dobra dobra konuşmuştu.

«Niye onlara biraz para vermiyorsun yani? Senetlerin neye yaradığını bilmezler bile. Mutlaka bir jest yapayım diyorsan, para ver, daha hoşlarına gider!»

«Bu aileye, gözümde değeri olan birşeyler vermek istiyorum!» dedi Ethan. «Yüz hisse senedi çok sayılmaz. Olay çok etkiledi beni. Nedeni bu işte. İyice düşündüm Nat! Kaçığın biriydi gerçi Blinky ama, şu zenciler bile ona üzülüyorlar!»

«Kazaydı ama, değil mi?» diye sordu Nat.

«Evet, tabii! Ama o deliğe düşmeden, müthiş korkutmuş oldum ben onu!»

«Senin mülkünün değerine göre, yüz senet şöyle böyle bin dolar eder.»

«Milo'nun eve döneceğini ve gelirin artacağını umuyorum. Düşündüklerini yaparsa, ya da toprağın değeri yükselirse günün birinde, Thomason'ların birşeyleri olmuş olur bari! Onları anneleri adına doldur. Elmira Thomason adına!

«Nasıl istersen!» dedi Nat, omuzlarını silktilti. «Çocuklarının senden biraz fazla mülkleri olduğunu bilmelisin. Blinky ailesine tahvillerden verebilirdik. Ayrıca...»

Nat Buford döner sandalyesine yaslanmış, ayaklarını masaya dayamıştı. «Milo'nun nerde olduğunu sana söyleyebilirim!» dedi. «Pete Hunter'le eski kereste fabrikasını işletmeye açmak için yukarya, ormana gitti!»

«Greer mülklerindeki hissesinin topunu Albert May'a sattı. Bu sabah avukatıyla bana geldi ve onay belgesini istedi. Çok çok bir saat oldu onlar gideli. Telefon edeyim dedim, ama yola çıktığını söylediler. Onlarsa beklemek istemediler!»

«Bu durumda Albert'i yalnızca doğu otlaklarına bağlayamam artık, değil mi Nat?» dedi Ethan.

«Sana bir zararı olmaz bunun. Bütün hisseleri kızı Bessie için, emin ellere bırakıyor. Avukatı, hisseler emin ellerde oldukça, kızın oy hakkını kullanmayacağı kanısında. Milo, kendisini Polk County'de, Livingston postrestanta yazarak bulabileceğini söyledi. Küçük kızkardeşinin vasiliği görevinden vazgeçtiğini de yazıp, imzaladı. Dan'la oldukça ciddi bir görüş yapmış sanıyorum!»

«Evet!» dedi Ethan. «Üç oğlum da dün kavgaların içinde buldular kendilerini!»

İKİNCİ KESİM

Ondokuzuncu Bölüm

1939 yılı yazında, Dan'la Lucy Houston yakınında bir garajın üstünde dört odalı möbleli bir evde oturuyorlardı. Altı yıl kadar önce buraya taşındıklarında, bir yıl bile burda kalamıyacıklarını sanıyorlardı. Dan hâlâ çalıştığı Tex-Hu-tersanesine kapağı atmıştı o zaman. Ama bu tersane, ekonomik kriz yüzünden doğru dürüst gelişememişti. Lucy bir simsarı bürosunda yardımcı sekreter olarak iş bulmuştu. Haftada üç gün çalışıyordu. Akşamları bir süre bir tecim okuluna gitmişti.

1939 yılında, garajlı evdeki son yılları olur bu diye düşünüyorlardı hep, bir araba alabilecek kadar para kazanıyorlardı. Stue'yle Bessie bile, Stue'nin kazancı ve Ethan'ın çiftlik geliriyle henüz bir araba alabilecek durumda değildiler. Ama, bir zamanların uzun saçlı plâtin kumralı Bessie'nin kendi parası vardı. Stue'yi futbolu bırakmağa zorlamış, eve bağlamıştı. Onun ölçüsüz içki içişine üzülyordu şimdiyse. Sarsıntıya rağmen Albert May'ın işi çok tıkrında gitmişti. Bessie'ye, özellikle annesi de ölünce, her istediğini elde etmişti.

«Şu şanslı aptal kafalar, ah!» demişti Lucy birgün Stuart'la Bessie için. «Herşey şıp diye kucaklarına düşüyor!»

«Bırak şimdi şunları!» diyerek haddini bildirdi Dan ona. «Kıskançlık sende onulmaz bir hastalık,

Lucy!»

«Hakkımda ne düşündüğünü biliyorum!» dedi Lucy. Öfkeden kıpkızıldı. Kavga edip durdular. İlk kavgaları, kıskançlığın kötü olup olmadığı üstüneydi.

Karısının kafasında dolaşıp duran, tükrük gibi saçılan düşünce, onu zıvanadan çıkarıyordu. Milo doğu Teksas'ın ulu çam ormanlarından korkunç bir servete kavuşmuş, aileden herkesi gölgede bırakmıştı. Bataklı damın çok güzel, kara saçlı kızının tüm bağımsızlığı, oturduğu gecekonduysu yerdeydi. Stuart'ın zenginliği bile Milo'nunkinin yanında zavalı kalıyordu. Ethan başarılı oğluyla övünüyordu. Onun aileyi darmadağın edişini bu övünme, avuntuya dönüştürüyordu. Çünkü Milo tek başına ulaşmıştı bu başarıya. Millet, evlenmeye olsun vakit bulamadığını söylüyordu onun.

Dan'la Lucy'nin küçük katlarının çoğu yeri güneş ışığı almıyordu. Ama avunmaları da yerindeydi. Yatak odasında, yatağın üstünde kocaman bir vantilatör bulunuyordu. Daha önceki kiracı, astımlı karısı çok sıcak günlerde rahat etsin diye yerleştirmişti. Onun altında bitmez bir tutkuyla sevişmişlerdi. Lucy'nin akli, Milo'yla Dan ayrılmasalardı sürebileceği hayatın dağınık düşünceleriyle oynuyor; Dan'ın kafasında da baba olmak düşüncesi gitgide büyüyordu. Lucy'ye, o pamuk tarlalarındaki eski hayata bir daha dönmiyeceği gerçeğini tüm kafasından silmeden, çocuk istemediğini söyleyip duruyordu.

Dan, ne zamanın ne de sevgi bağının onu bu sabit düşüncesinden kurtaramadığını anlayınca, bir gezinti sırasında otomobilinin bozulmasıyla ilgili bir sahne sergiledi. Romantik bir oteli bulunan küçük bir kentin yakınındaydılar ve otelde geceleme zorunda kalmışlardı. Zamanı çok iyi ayarlamıştı ve ara-

basında, karaborsadan aldığı bir şişe şampanyayla, bir şişe rakı saklıydı. Onları yemekten önce otelin kapıcısından aldığının izlenimini yarattı Lucy'de.

İkisi de müthiş çakırkeyif yatağa gitmek istediklerinde, Lucy gizlice banyo odasına girmişti. Geri döndüğünde, gebeliği önleyici kırem kokuyordu. Birkaç yıl önce o zenci kürtaajcı kadının elinde nerdeyse boş yere ölmüş olacağını anlattı ve çok kısa bir bakışla süzdü onu...

Eylül başlarında, bir cumartesi akşamıydı. Hâlâ olayın sıcak anısı içindeydi Dan. Ethan telefon etmişti. Nicedir çiftliğe gitmemişti. Houston'daki sefil hayatını da unutamıyordu.

«Stuart'la ben pazartesi Milo'nun yanına gidiyoruz!» diye bildirdi Ethan. «Milo Polk County'deki büyük kereste fabrikasında sendikayla anlaşmazlığa düşmüş. Biz ona yardım etmek istiyoruz. Elli kişi alıyoruz yanımıza. Bizim işçiler ve Gittle'lerin birkaç adamı bunlar!»

«Bana niye bunu anlatıyorsun?» diyen Dan'a, babasıyla Milo üstüne konuşması tuhaf geliyordu. Milo'nun adı geçtiğinde, soğukkanlılığını oldukça yitiriyordu.

Ethan susmuştu. «Sendikayla anlaşmazlığı biter bitmez, eve gelecek Milo. Toprakaltı servetleri ve tuz ocakları konusunda onu serbest bırakmağa karar verdim. Dilediğini yapsın. Sana geri gelmek olanağını vermeden, herşeyi ona devretmek de istemiyorum. Bizimle gelmeni arzu ediyorum!»

«Bence hava hoş!» diye cevap verdi Dan. «Gelirim!»

Ethan bir süre sustu. Sonra: «Güzel, Dan. Çok sevindim!» dedi.

«Öğlene doğru!»

«Tersaneden alın beni. Ve lütfen Lucy'ye tek söz etmeyin bu konuda!» Babasını şaşırtmakla kalmamıştı, kendi kendini bile tanımaz olmuştu artık. «Ben... ben kendim anlatırım ona!» dedi.

Aynı akşam Lucy'yle birlikte, Avrupa'da yeni başlayan savaş üstüne kötü bir radyo yorumu dinlediler. Yatağa girdiklerinde, Dan uyuyamadı. Bunun nedeni savaş değildi. Dostu ve şefi olan Higbee Swain bir gün önce tersanenin belki yakında kapanabileceğini söylemişti. Sabahın erken saatlerine kadar, Lucy yanbaşıda uyurken, uyumadan yatmıştı. Kış sabahlarında, Milo ve Stu'yla bataklığın yanındaki sazlıkta çiftelerini her an uçup gidebilecek yaban kazlarına nişanlamış bekledikleri o eski günleri düşündü durdu.

«Hâlâ ayık mısın Danny?»

«Evet! Uyanık olduğunu bilmiyordum!»

«Ne var ki?»

«Dünya boğazına kadar bokta! Başka önemli şey yok.»

«Hiç olmazsa BiZ birçokları gibi açlık çekmedik. Danny, sanırım epey şeyler de elde ettin sen!»

Lucy'nin gerçekte böyle düşünmediğini biliyordu. Milo'yla ölçülemezdi. Petrol sanayii sayılmazsa, Milo'nun şirketi Greer-Hunter kereste fabrikaları son yıllarda güney doğu Teksas'da gelişen tek tük sanayi kolundan birisiydi.

«Danny... seni başka bir şey sıkıyor. Düşüncelerin başka yerde.»

«Burda, uzanırken çok güzel bir kadını düşündüm durdum!»

«Gıcıklayıcı mı?»

«Çok!»

«Ben tanıyor muyum onu?»

«Sen önceleri tanırdın onu. Çekingen, uyanık gözlü, sürekli oynayan bir burnu ve tatlı-küçük tavşan götü vardı.»

«Böyle birini hiç tanımadım!»

«Komikti-kız gibi kokardı!»

«Artık öyle... kokmuyor mu?»

«Şimdi parfüm dükkânı kokuyor!»

«Ah, Danny!...»

«Günün birinde onu yakalayıp bir iki günlüğüne odaya kapıyacağım ki, yine bir kız gibi koksun. Ve leylekler yardım etmeden onu anne yapacağım!»

«Vay deli adam, vay... Dan Greer'e çocuk doğurmanın dünyada onun istediği en güzel şey olacağını sezemedin mi hâlâ?»

«İlk bakışta öyle görünmüyor ama, ne dersin?»

«Oy Danny, ben bu kızı tanıyorum!»

«Öyle mi?»

«Sandığından da iyi tanıyorum! Ve seni şimdi sıkkan şeyi ola ki o da biliyordur. Tersanenin belki de kapanacağını Selma Swain'den bizzat duymuştur. Sevgili kocasıyla bunun sözünü etmiyor, bütün gece uyanık duruyor, savaştan başka birşey yok gibi davranıyor. Onda bu şeyler korkuya karışıyor. Yanındaki çekici kocasına kız kokusu veremiyor. Lütfen beni şimdi çocuk doğurmağa zorlama!»

«Senden sözettiğimizi kim söyledi?»

«Öyle sandım!»

«Pöf! Benim dediğim kızın tavşan götü vardı. Adı Lucy'ydi ve bataklı damda yaşıyordu. Gece kuşları yem yerken dışarı çıkardı.»

«Şimdi bir iki dakkalığına şu küçük bataklık tavşanını unutmanı sağlıyayım.» Başlarının üstündeki

düğmeyi çevirdi ve gıcıklayıcı bir kahkaha atarak, üstlerindeki vantilatörü çalıştırdı. Sonra Dan'ın üzerine yuvarlandı. Dan onu kendine çekerek, burnunu burnuna sürdü.

«Belki o bataklık tavşanından sende de birşeyler vardır!»

«Belki sandığından da çok!»

«Küçük çantayı alıp banyoya gidiverseydin ilkin. Dikkat et, aman!»

«Bırak o benim derdim olsun!»

«Niye gülüyorsun bayan?»

«Güldüğümü nerden bilebilirsin?»

«Karanlıkta görebilirim!»

«Güldüm Danny! Ölü bir fil nasıl kokar biliyor musun?»

«Hayır! Nasıl kokarmış ki ölü fil?»

«Ölü bir fil, artık kokmaz!»

«Ne zamandanberi bilmececi oldun?»

«Bu, Grace'ın buluşlarından biri. Geçen hafta Bessie burya getirdiğinde, bunun gibi bilmeceler anlatmıştı.»

«Altın çocuk şu Grace Greer. Bessie, Stuart'ın sözünü etti mi hiç?»

«Çok içtiğini söyledi yalnız, herkesin bildiği şeyi!»

«Onu bu alışkanlığından kurtarabileceğini düşünüyor mu?»

«Bessie ne düşünür, kimbilir?»

«Milo'nun sendikayla çatıştığını söyledi mi?»

«Bazılarının ona yardım için yanına gideceklerini söyledi. Whiskers otuz işçi ve kesimci zenciyle gidecek, Bruce Gittle de bir iki adam götürecekmış.»

«Graybow dâvasını duymuş muydun hiç, Lucy?»

«Şöyle böyle. Neyle ilgili ki bu?»

Olayı anlatırken, gitgide coşuyordu. Yirmibeş yıl önce bir kaç sendikacı Teksas ve Lousiana çam ormanı bölgeleri işçilerini örgütlemek istemişlerdi. Graybow'da çarpışmalar olmuş, çok kişi ölmüş, elli kadar insan ağır yaralanmıştı. Dâva, ilgili kereste fabrikalarında hangi gün bildiri dağıtıldığını bir türlü açıklığa kavuşturmadı. Ama toplantıya katılan işçiler tutuklandılar. Ensonu hepsi de serbest bırakıldı. ÖLÜLER BİLE, sanıyorum!»

«Bunun şimdiyle ne ilgisi var?» diye sordu Lucy. «Tarih olmuş birşey!»

«Fabrika sahipleri, milyonlarca hektar ormanı olan zengin kişilerdiler...»

«Danny, öyle lânet olası bir radikal gibi konuşma!»

«Biliyor muydun,» diye sordu hırsla, «En az işçi ücretinin yirmibeş cent yükseltilmiş olduğunu biliyor muydun? Büyük kahraman Milo, bunu henüz kimseye ödemedi. Fabrikadaki bütün işçilerine banknot üzerinden ödeme yapıyor!»

«Oh!» diye haykırdı kadın. «Sana kalırsa, adilik bu. Banknot olarak ödüyor ama, bilinen değer üzerinden ödeme yapıyor, kanuna uyuyor ve onlara, alışverişte kullansınlar diye özel ödemedede bulunuyor.»

Dügmeye basıp, ışığı yaktı. Gözleri kamaşarak baktı kıza. Yatakta çıırçıplak duruyordu; küskün ve şaşkın.

«Gerçekten güzel bir kızsın sen!»

«Konudan ayrılma! Ey kutsal Meryem!... Şu koruduğun yoksul güruhuna fırsat verileydi, kereste fabrikalarını yakıp yıkarlardı ve kimseye iş kalmazdı. Milo iflâs etmiş eski bir fabrikayı alıp, yüz aileyi geçindirecek bir düzeye getirdi. O olmasa ekmekleri bile bulunmazdı. Parayı ne yapıyorlar, biliyor musun?

On kişiden dokuzu, ödeme günü viski satın alıyor. Demek ki durumları hiç te fena değil!» Yatağı yumruklarıyla şekilliyordu. Memeleri zıplıyordu aradabir. «Bessie bütün bunları anlattı bana!» diye konuştu hızlı hızlı. Birden yüzünü yastığa gömdü. Ondan birşeyler gizliyordu. Belki de içinden geçenlerin hepsini ona söylemek istemiyordu. Ama buna rağmen durumu bilmiyor muydu o?! Sözüünü ettiği tutku, sarsmıştı onu. Son vuruşunu yapmıştı ona.

Çabuk davranması gerekti. Yoksa Greer Point'de de Milo'nun isteğine ve yöntemine göre davranılmış olacaktı... Ve de yalnızca Milo'nun kazanması uğruna. Ethan ve Stu'yla fabrikaya gitmeğe bu nedenle karar vermişti. Milo eve gelirmiş, gelsin! Boktan biriymiş, değilmiş. Önemli olan, kendi payını hırsızlardan korumaktı... Duş almak ve traş olmak için banyoya gitti. O sıra Lucy çekilmezdi onun gözünde. Az önce görüp duydukları kalbini kırmıştı... Lucy hâlâ ve hâlâ açtı. Her zamanki gibi aç! Gizliyebildiğince gizliyordu. Onu çok seviyordu. Ama tutumunun Milo'ya açıkça yaklaştığı o an, tiksinecekti nerdeyse ondan.

Kahvaltıda, bir süre için tersaneye gideceğini söyledi ona.

«Böyle erkenden... pazar günü hem?» diye sordu Lucy. «Ben de gelebilir miyim? Yoksa bulunmıyayım mı yanında?»

«Korkarım, evet! Hig geliyor, bazı işleri bitireceğiz. Güzel şeyler düşün!» dedi ve onu öptü. Üstünkörü bir öpüştü bu. Lucy'nin anladığından korktu.

Higbee'nin tersanesinin önündeydi. Dalgakıranın yanındaki rampaya oturmuş, sinirli sinirli, çakıl taşlarını suya atıyordu.

Higbee Swain'in arabasının gürültüsünü duydu. Ayağa kalktı.

«Burda mısın?» diye sordu Higbee. «Bizim durumumuzdakiler, pazarları kiliseye gitmelidirler oğlum! Duaya!»

Higbee, Dan'dan büyük ve zayıftı. Selma da her zaman neşeli görünmeğe çalışan, yuvarlakça bir kadındı. Greer'lerin «kötü yıllarında» bağıntı kurdukları gerçek dostlardılar. Bazı cansıkıcı günlerin akşamında iki aile, Swain'lerin taraçalarında oturarak, bira höpürdetmiş, dert dökmüştüler. Başkalarının da durumlarının kötü olduğunu saptamışlardı. Herkes ekonomik krizin ceremesini çekmişti. Karşılıklı korumuşlardı birbirlerini ve bu, Dan'ı Hig'e bağlamıştı.

«Hig, dün buradan çekip gideceğimi sana bildirmeğe karar vermiştim.» diye başladı. «Ama, başka bir düşünceye vardım, ister inan ister inanma. Aklıma bir fikir geldi!»

«İflâs durumundayım, biliyorsun!» diye hatırlattı ona Hig. «Bize öneride bulunmanın yararı yok, Dan. Bu, zamana bağlı bir şey yalnızca!»

«Yarışma taslağına değin birşeyler duydun mu?»

Geçen yıl, deniz gücü gemi yapımcıları, dört gemi tipi için bir yarışmaya çağırmışlardı: İki denizaltı ve iki torpido. Higbee küçük torpido gemileri için bir proje taslağı sunmuştu. (Ve Dan, temize çekmede ona yardım etmişti.) Derece almamıştı ama, bir takdir belgesi vermiştiler. Dan, bu projenin deniz gücünde ilgi kazanacağına hâlâ inanıyordu.

«Hayır, birşey duymadım. Niye duyayım ki hem! Yeterince proje var ellerinde. Ben deniz gücünün gözünde bir amatörüm işte çoğu çoğu!»

«Saçma! Bu, kriz gevezeliğidir. Hig, sarsıntı geçti artık!»

Higbee ufak bir taş alarak suyun yüzüne fırlattı. Taş batmadan, kayıp gitti bir süre su yüzünde.

«Deniz tecim gücüne katılabilirim belki de!...»

«Bir fikrim var dedim, duymadın mı?»

Hig'in dudakları inceldi, Dan'a kuşkuyla baktı. «Dinliyorum!»

«Tersane kapanacak mı? Gerçekten sonun mu geldi?»

«Kapanacak ve ben bittim. Komik!...» Hig titremeğe başlamıştı. Kuşku doluydu sesi. «Ekonomik gelişme başlarken, işe bak ki, ben iniyorum. Şu banka dolandırıcıları, Avrupadaki savaşın tecim dünyasını harekete getireceği görüşündeler. Evet, ben tamamım!»

«Gerçekten inanıyorlar mı buna? Bankacılar yani demek istiyorum!»

«Bunu sen de biliyorsun. Açıkça belirtmeleri zor elbette. Ama, işte bu nedenle tersanemi elde etmek istiyorlar. Beş yıl önce beleş versem, almazlardı!» Omuzlarını oynattı. Yenikti. Suyu yeniden bir taş fırlattı.

«Ne kadar istersin Hig? Bankanın sesini kesmesi için yani!»

«Üçbin dolar versem altı ay boğazımı bırakırlar. Benim gözümde, bir milyon demektir bu!»

«Bu tersaneyle ne yapabilirler ki? Onlara terket-sen tersaneyi?»

«Satın alıp, kapatmak ve beklemek isterler. Müdürlerden biri Beaumont'daki kapatılan bir tersaneyle ilişki kurmuş. Teknik gereçlerimin borcunu ödedim. Yerini geri vermemek, elde tutmak hakları var yalnızca. Ama bu bir tersanenin en etten parçasıdır. Onlara verirsem, herşeyi elde etmişler demektir. Ve hakları vardır!»

«Tersaneyi Greer Point'e taşıyalım Hig! Orda yeterince yerimiz var.»

Higbee, elektrik çarpmış gibi oldu. Dolaşmağa başladı çevrede. «Yer mi dedin? Evet, kıyı boyu en doğal ve kapalı su yolu var sizin orda!»

«Hig, dinle bak! Milo eve dönüyor. Bubam yeraltı servetlerinin ve tuzocaklarının işletilmesini onun ellerine bırakmak istiyor. Ocak dediği de ocak olsa. Bessie'nin moruğu da bu işe karışacak sanıyorum. Milo'yu yarın göreceğim.»

«Ciddi mi?» Hig'in yenik bakışları birden değişti. «Sürdür sözünü, Dan! Milo'yla buluşacağına seviniyorum. Biraraya gelmeniz Ethan için çok önemli!»

«Evimize giderek, ona olanak hazırlıyacağım. Tex-Hu tersanesini mülke katmaya onları inandırabileceğimi sanıyorum. Irmağın bataklık ağzını gemi geçer duruma sokmak için Harlow'un tarak makinesini getirirsin tabii. Ne kadar süre tanımışlar burda sana?»

«Yılbaşına kadar. Savaş biterse, krediyi uzatacak, sürerse beni atacaklar!»

«Tersane kredisini uzatmak neye patlar? Ailemle esaslı bir anlaşmaya varıncaya kadar bana güvnersen, bir süre çalıştırmıyabiliriz tersaneyi. Milo yatışırsa, onu durdurmam. Ve o, hakkımızı Albert May'in ellerine bırakmaz. Ayrıca Milo, May-Time Company'yle gerektiği gibi savaşıcak güce ve akla sahip değildir. Onu frenliyecek biri gerek. Bubam yorgun, Stu'ysa gitgide ayyaşlaşıyor!»

Hig'in gözleri parladı. «Sana söz, gencim. Selma geçenlerde, senin bir çıkış yapabileceğini söylemişti bana. Sezmiş demek!»

«Hig, Selma'yla Lucy çok gevezelik ediyorlar. Bu konuda hiç birşey söyleme. Milo'yla konuşmadan önce onu tartmak istiyorum. Yarın Polk County'deki

kereste fabrikasında, sendikanın bir saldırısını püs-kürtecek. Girişimini görmek istiyorum. Bubamla ve Stu'yla konuşacağım. Ve sonra, neler yapabileceğimizi dosdoğru söyleyeceğim sana!»

«Dinle, kendilerinden birşey sakladığımızı karı-larımız duyarlarsa, donlarına işerler alimallah!»

Yirminci Bölüm

Lucy, Dan'ın yolâ çıktığını pencereden görünce, hemen telefona koşup numarayı çevirdi. Selma Swa-in çıkmıştı.

«Sel, ben Lucy!»

«Selâm, Lu!»

«Dan tersaneye doğru yolaldı. Sel, oltaya tutuldu. Ethan dün akşam ona telefon etti, uzun süre ko-nuştu!»

Selma kısa, inanmazca bir kahkaha koyverdi. «Şu işi başaracaksın sanıyorum. Senin bu işe karış-tığını anlarsa Dan, vay haline!»

«Dokuz yıl geçti. Artık karışmak denmez buna. Ethan, oğlunun geri gelişi iyi olur, anlasın istedim. Danny bu işe bulaştı. Ayrılamaz artık. Herşeyi Milo'-ya terketmiyecektir. Bu budalaca dalaşmadan bıktı zaten.»

«Ben Hig'le gereği gibi konuştum. Tersanenin taşınma plânını hemen uygulıyacak. Yeter ki Dan bu-nu sezdirsin ona. Kendi başına girişemez bu işe.»

«Dan yeltenmezse, Milo alır eline. Korktuğum da bu!»

«Aşırı davranmıyorsundur sanırım!»

«Korkma, kocamı tanırım!»

«Benim bilmediğim bir egemenliğin mi var Dan'-

ın üstünde?»

«Tabii, ne sandın!»

«Bana da de! Belki Hig'i de etkilerim böylece!»

«Zor! İki çocuğunuz var sizin çünkü!»

«Çocuk yapmıyorsun ki, senin istediğini yapsın, bunu mu demek istiyorsun yani?»

«Biricik kozum benim. Ve bu kozu ancak bir kez kullanabilirim!»

«Vay anam vay, erkek olaydım hiçbir zaman seninle evlenmezdim!»

«Gençliğimde, iki kardeş uğruma kavga ettilerdi birgün. O zaman kozumu yanlış kullanmışım!»

«Bu kozun ne olduğunu anlar gibiyim, vay anam vay!»

Selma kıs kıs gülüyordu. «Bugünün dünyası felâket kız tipleri yaratıyor, öyle değil mi, haksız mıyım?»

Gülüştüler, konuşmalarını kestiler. Lucy mutfığa gitti, saate baktı. Milo'ya telefon etmek için daha erkendi. Sonra, ona karşı neden böyle saygılı davrandığını düşündü. Başkan mıydı ne yani! Ve ONUN hoşuna gidecek birşey yapıyordu. Sinirli sinirli dolaşmağa başladı. Beklemeliydi. Saate bakıp beklemeli.

Vicdanı sızlamıyordu. Milo'ya başvurmadan önce, Bessie'yle ve Ethan'la plânı enine boyuna konuşmuşlardı. Dan birşey sezmesin diye, bürodan yazmıştı mektubu. Ve Milo, Albert May'ın daha önce Bessie'ye söylediği gibi, hemen cevap vermişti.

Sonunda telefonun yanına oturup, kendini toparladı. İçinde katı birşeyler kaynaşıyordu. Güç kazanmıştı birden. Ve numarayı çevirdi.

«Beni bay Greer'in odasına bağlar mısınız!...»

Telefona Milo çıkmıştı. Sesi azcık titredi. «Gü-

neydin! Seni uyandırdım mı?»

«Günaydın Lucy. Evet, öyle oldu. Benim gibi ünlü bir kişi böyle çabuk uyandırılmaz!»

«Oysa Dan yollarda bile. Ondan utan!»

«Beni korkunç hileci, sendikayı elde etmiş bir sanayi patronu mu sayıyor?» Milo'nun sesi güvensiz gibiydi. Ama, küstahca bir tutum taşıyordu. Dan'ın, hakkındaki düşünceleri onu ilgilendiriyor olmalıydı.

«Yanılabiliyim ama, yarın ötekilerle birlikte size geleceğini sanıyorum!»

«Lucy, ciddi mi söylüyorsun?»

«İstemez gibi davranma! Seni seviyor o. Ve Milo... eğer anlaşırsanız, tersaneyi Greer Point'e taşımaları önerisinde bulunur musun?!»

«Düşünüyordum! Sandığın gibi, Greer hisseleri sahiplerinden değilim artık!»

«Değişmez! Yeter ki Swain'ler hisse sahibi olarak alınsınlar. Bu konuda tek sözün yeter. Değerli bir şeyle ilgili. Herkes senin kararını bekliyor!»

Uzun bir ara...

«Biliyor musun, Lucy! Greer Point'den gelecek adamlara hiç te ihtiyacım yok aslında. Bu işe gerekli adamları Polk Country'den bulabilirim!»

«Milo Greer, sen müthiş bir yalancısın! Her şeyi ayarlıyorum, sense bize muhtaç olmadığının izlenimini uyandırmaya çalışıyorsun. İki gün bile arasan, Polk County'den yeterince adam toplıyacağına inanmam!» Sesi cırlaklaşmıştı. Kendini toparladı. «Sen bencil, dikkatli bir Greer'sin! Saçmalama. Uğruna nelere katlandım oysa. İş ayarladım!»

Sesi titremeğe başlamıştı. Sustu. Güldü Milo kahkahayla. Onu kazandığını sandı. «Seni görmek isterdim bayan Lucy! Bütün olanların ardında sen varsın. Anlaşıyor! Akıllı entrikacılar hoşuma gider!»

Bu kez Lucy güldü. Ve gülüşüyle gururlandı. Korkuyordu. Ama, pervasızdı gülüşü.

«Artık bırak beni! Kardeşini yeniden görmeni dram yapma. Sana YARDIMA geliyor, birşeyler istemeğe değil!»

«Demek onun işini sen ayarlıyor, tamamlıyorsun ha!»

«Ben yalnız yüreklendirici bir söz istiyorum. Yeraltı servetleri hakkına yaklaşmanı bana borçlusun. Artık, Dan'ın Tex-Hu tersanesini Greer Point'e taşımaya yardım edebilirsin. Stuie'ye iş gerek! Yoksa bitip tükenecek. Ilgisiz kalamazsın. Dan eve dönerse, Stuie'ye herkesten çok yardımcı olur!»

«Stuie'nin Dan ve şu Higbee'yle birlikte çalışabileceğine inanıyor musun? Ne yapabilir onlarla?»

«Futbol alanındaki gibi, dolaşır durur. Bir tersanede ne yapılır ki başka?»

Milo kahkahayı bastı yeniden.

«Lucy, benzerin yok! Seni elde etmek için daha sıkı savaşmalıymışım. Belki başarırım yine de. Ha, ne dersin buna!»

«Delice, çılgınca birşey!»

«Olsun, düşüneceğim yine de! Benim fikirlerim hep çılgındır. Öyle derler. Fazla duygusal olmadığımı bilirsin. Müthiş bir oportünistim. Şu yoldan ya da bu yoldan çekebileceğim kimseleri avlar dururum. Dan'sa, ailemizin durgun kanından. Aile başına böyle bir kişi yeter de artar!»

«Dan aşağıda, eve giriyor!» dedi Lucy. «Hoşçakal, Milo!» Dan geri dönmemişti oysa. O sıra Milo'dan kurtulmak istemişti.

Mutlu sayılmazdı. Tutkuluydu ama. Şu kurnazca kurduğu oyununun üstündeki denetimini yitirse ve Dan'ı öfkelenirse bile, umrunda değildi. İşi rayına

oturtmuştu hiç değilse. Dokuz yıl beklemişti. Az mıydı yani. Yetmez miydi artık!

Yirmibirinci Bölüm

Dan, babası ve Stuart'la pazartesi günü çam ormanlarına doğru yola çıkmıştı. Tersanenin orda onu karşılamışlar, Ethan'ın arabasında direksiyona geçmesini sağlamışlardı. Greer Point'in öteki adamları Milo'nun yolladığı kamyonun üstünde arkadan geliyorlardı. Bruce Gittle'yle adamları kendi arabalarıyla yola çıkmışlardı.

Ethan az konuşuyor, dinliyordu daha çok. Ama yolda, düşman oğullarının barışma anı yaklaştıkça su gibi konuşmağa başlamıştı. Stuart, kolej dönüşü başladığı hayvanları geliştirme denemesini coşkuyla anlatıyordu. «Sonunda müthiş bir sığır soyu üreteceğiz. Yelden hızlı, ateşten sıcak, kuştan hareketli olacaktır,» diyordu Ethan. «Dan eve dönmeğe karar verirse, yığınla iş bulacak Greer Point'te. Değil mi Stuart?»

Babasının coşkusu iğneleyiciydi. Dan sezmişti bunu. Ama henüz bağlanmak istemiyordu onlara. Ethan söyleyişi Grace'a yöneltmişti. Onu çok şımarttığından korktuğunu söyledi.

«Bessie Grace'ın durumuna üzülüyor buba!» dedi Stuart. «Beyaz oyun arkadaşı yok hiç bizim orda. Bessie, sürgit şu zenci çocuklarla oynayışını pek iyi bulmuyor!»

«Ben de onlarla oynamıştım!» dedi Ethan. «Kardeşsizdim. Gençliğimde biricik arkadaşım Whiskers'di. Bana zararı dokunduğunu sanmıyorum. Tersine, Whiskers'den daha cesur ve namuslu bir beyaz tanımıyorum!»

«Whiskers'in asıl adı ne ki buba?» diye sordu Dan. «Adını hiç duymadım ben!»

«Kimseler bilmez!»

«Delilah'ın yeğenidir, sanıyordum!»

«Delilah, Thomason'lardan biridir!» diye açıkladı Ethan. «Whiskers bir kış günü ırmak boyunca koşsa koşsa gelmiş. Küçük bir çocukmuş. Thomason'lar onu yanlarına almışlar. Nereden geldiğini kimse bilmedi. Öylece büyüttüler onu. Yosunların arasında uyurdu. Yosun parçaları sakal gibi yüzüne yapışmış. Bu yüzden de ona Whiskers dediler. Evlenirken, adım Whiskers Thomason'dur, dedi. Genç Thomason'lar gözümün önündeler. Delilah'ın yönünden Whiskers'in kız ve erkek yeğenleri oluyorlar.»

«Yaşlı Morelia teyze onların akrabası mıdır, buba?» diye sordu Dan. Ve bu arada, Morelia teyzenin kulübesinde geçirdiği acı yaşantıyı düşündü Lucy'nin. Ürperdi.

«Hayır! Herkes onu teyze diye çağırır!» Ethan kaşlarını çattı. «Yukarda, Higgins'lerde de öyle bir cadı var! Öldürülemiyor! Onu tutup kapatacak bir yer de yok! Ve büyücülüğünü sürdürüp gidiyor. Bu ülkede böylesi sorunlar, henüz çözülmemiş olarak duruyor!»

«Buba!» dedi güldü Stuart. «Bazan, eski kuşaklardan kalma bir Yankee kanı taşıdığına inanır oluyorum!»

Ethan, öfkeyle baktı. «Ben, senden de sağlam bir Teksas'lıyım, oğul! Sen Newyork'ta, Şikago'da ve Filadelfia'da futbol oynadın. Bense, hayvan satmak için Luisiana sınırını bir iki kez aştığım sayılmazsa, Teksas topraklarını hiç terketmedim. Başka yere gitmek de istemem. Ama yaşlandıkça, kendi kendime sık sık soruyorum: Beyazın, içinde kendi gerçeğini

göreceği bir ayna değil midir siyah? Bir ölçüde hiç değilse!»

«Demek istediğim,» diye atıldı Stuart. «Bessie, Grace için psikolojik yönden iyi midir bu, diye düşünüyor da!»

«Stuart!» dedi Ethan, alaycı bir gülüşle. «Bu, Bessie'yi hiç mi hiç ilgilendirmez. Onun çocuğu olursa, kendi bileceği iştir. Ben karışmam. Kimle oynarsa oynasın. Sanırım, torun sahibi olacağım zaman da geldi artık. Bessie oyun arkadaşı konusundaki kuralını uygulamak isterse... o zaman Dan'la Lucy'nin sürekli bizde kalmalarını sağlamamız gerekecektir. Onlar, böylece oyun arkadaşı hazırlarlar. Ne dersin, ha?»

Ethan arkada oturmuş, oğullarının arasına doğru eğilmişti. Dan, arka aynasından kıs kıs güldüğünü görüyordu onun.

«Stu!» dedi Dan. «Yaşlı büyüğümüzün şunu açıkça bilmesi gerekir ki, torununun oluşu, olmayışı kendisinin karışacağı bir durum değildir. Çocuk doğuncaya kadar en azından!»

«Evet!» dedi Stuart. «Ne zaman çocuk istediğini de sormadık KENDİSİNDEN hem!»

Sonra, sustular. Dalgalı, güneş yanığı tepeleri, dost dost gülen köyleri, leylâklar hanımcıları, çamlar ve yörelerinde yosunlar, eğreltiler fışkırmış sedirler arasından geçtiler... Kel tepelerle kaplı kulübeler bölgesinden geçtiler. Oralardaki halk yoksuldu, oduncuların terkettikleri yerlerde oturuyorlardı. Şanslı sayılırlardı bu yönden.

Korkunç terkedilmiş, ama güzel, yoksullukla sarmaş dolaş, ama yine de mutluluk taşan yerlerdi. Her canlı, güçlünün yönetimindeydi. Eğer varlığın temeli

öte dünyanın uzunluğuna bağlı olaydı, savaşlar, hastalıklar ve zalımlıklar yıkmazdı insanı, diye düşündü Dan. Yeterince güçlü olan yaşıyordu burda. Uzun ömür süremiyenler, doğanın keskin kılıcının kurbanı oluyorlardı.

Greer-Hunter bıçkı fabrikasına yaklaşıyorlardı. Milo'nun fabrikasının ana bölümüydü burası. Buharla çalışan iki bıçkısı, altı üstü iki katrağı, ayrıca altı tane de büyük hızarı vardı. Geniş bir alanın çalışmalarını kapsıyordu burası.

Yokuştan aşağı, fabrikaya iniyorlardı. Dan derinden etkilenmişti. Bütün araziye yayılan fabrika insanın içini rahatlatan bir büyüklükteydi. Hemen her yerde sessizlik hüküm sürüyordu. Fabrikanın çalışmaları durmuş gibiydi. Milo'nun başarılarının Lucy'nin üzerinde yapacağı müthiş etkiyi düşünüyordu. Heyecanlanmıştı ossaat. Lucy bütün bunları görmeliydi, diye düşündü. Ve Milo durumuyla ilgilenirse eğer, Lucy'yi yakında buraya getireceğini de biliyordu. Birden, Milo'dan çekinmesi gerektiğini anladı. Kardeşiydi ve de düşmanı.

Babası: «Bugün benim için çok büyük bir gündür, Dan. Sen de geldiğin için gurur duyuyorum. Milo da seni görünce sevinecektir!» diyordu.

«Kendisi mi söyledi?»

«Evet, dün telefonda söyledi!»

«Benim özür dilememi beklemez sanırım!»

«Bir tokalaşmanız yeter!»

«Evet, yeter bu!» dedi Dan.

Arabayı, firmanın yeni yazılmış tabelâsının altından sürerek, kapıdan içeri girdi. Büronun yanındaki tozlu alana parketti. Büyük kazanla talaş fırınından çıkan odun dumanının ve biçilmiş odunların tatlımayhoş kokusu karşılamıştı onları. Lucy'yle birlikte

gürültülü sokakta o evde yaşadığı yıllarda bile, hayatın bu büyük anlamı ve insan heyecanının yüceliği çarpmıştı kendisini. Son dört yılda sürekli çalışmış olan Tex-Hu tersanesi bile, gürültülü bıçkılarını çalıştıran, bağırıp çağıran, yeni kesilmiş odunları kaptan alıp istif eden şu karmakarışık işçilerin işletme yeriyle oranlanırsa, bir hiçti. Dan, geldiği için çok, pek çok mutluydu. Başarılarını görünce, Milo'nun oportünizminin bir bölümünü terketmiş olabileceğini düşündü ve umdu. Birlikte çalışılabilecek bir kişiydi artık belki!

Milo, sırtarak iri-sert elini uzatmıştı. Geldiğine sevindim, demişti. Yüzü utancından kızarmıştı, yanakları dolgundu. Mutlu görünüyordu.

«Çöp gibi zayıfsın hâlâ!» dedi. «Ne o Dan? Lucy yemek pişirmiyor mu yoksa?»

«Şişko erkekleri sevmiyor Lucy!» dedi. Milo, pek şişman değildi ama, göbeğini içeri çekişi Dan'ın gözünden kaçmamıştı.

«Ötekiler yoldalar!» dedi Ethan. «Az sonra burada olacaklar! Onlardan yarım saat önce yola çıktık!»

«Çok iyi!» dedi Milo. «İçerde, büromda sendikanın iki fesatçısı oturuyorlar. Önce onları defedeyim, sonra sizleri gezdireceğim!»

«Burda, dışarda bekliyelim!» dedi Dan.

Milo bürosuna gitti. Bir süre sonra sendikacılarla ve işçi çavuşlarıyla geri döndü. Memurların adları Rosen'la McGraw'dı. Kısa boylu esmer bir yahudi ve vücudu öne eğik, kırmızı çiçek bozuğu yüzlü bir İrlanda'lı. İri yapılı işçi çavuşu Buck Miller özenle inceliyordu onları.

Milo sendikacılara dönmüştü. «Saat sekizde kapıyı açıyoruz. Bir kereste istifçisini kürsüye çıkarın isterseniz. Arkadaşım yakındaki işçileri toplayıp ge-

tirecek. Burdaki işçilerin en azından yüzde seksenine karşı konuşmak olanağına kavuşacaksınız. Sanırım yetecektir bu sayı, ne dersiniz?»

«Bay McGraw konuşacak!» dedi küçük adam.

«Bu avluyu bize verdiğiniz için teşekkür ederiz!»

«İşçilere açıklamalarda bulunmak için niye âdetâ bir yere gizlenmek zorunluğunu duyuyorsunuz, anlamıyorum! Gizli toplantılar huzursuzluk yaratır. İçimizden kimse Graybow'u unutmamıştır!»

«Biz de zorluk çıkarmak istemeyiz bay Greer!»

Milo omuz silkti. «Teksas sendikaya yarayışlı bir ülke değil, bunu anlıyacaksınız. İşçilerime istediğinizi rahatça anlatabilirsiniz, korkmuyorum. Ama, kargaşalık da istemiyorum. Devletin polisi ve şerifin adamları gelir, güveni sağlarlar. İstediklerim bunlardır, tamam mı?»

İki adam kuşkuyla baktılar ona. Belliydi. Dikkatli savaşçılardı.

«Tamam, oldu!» dedi McGraw. «Saat altıya doğru geliriz!»

Arabalarına binip uzaklaştılar. Milo Ethan'a döndü. «Kaç kişi gelecek?»

«Kırkbeş kadar!» dedi Ethan.

«Ne kadarı zenci?»

«Otuzbeş!»

«Greer Point'deki zenciler, en iyi zencilerdir!» dedi Milo.

«İşte, Bruce Gittle geliyor!» diye haykırdı Stuart.

Bruce içeri girmiş, yanlarına parketmişti. Dört adamıyla indiler. Milo'nun eline coşkuyla yapıştı. «Vay şeytan herif!» diyerek selâmladı onu Milo. «Dehşetli birşey bu! Arkadaşına yardım için ta nerelerden gelen biri, gerçek dosttur!»

Dan, Bruce'un buraya gelmeğe karar veren yan güçlerin ilk gönüllüsü olduğunu Stuart'dan öğrenmişti.

«Komşusuna yardım edemiyen biri, değersizdir!» dedi Bruce gülerek. Altın dişleri güneşte parlıyordu. «Seni yeniden görmüş olmaktan sevinç duyuyorum, Milo. Bizim şu lüks yarıcılar hoşuna gidiyor mu? İyi iş tutuyorlar ama, ha!»

«Stuie bir akşam Bill ve Belle'lerde hır çıkarmış diye duydum. İflâstan kurtulmuşsun demektir. Ne dersin buna!»

«Bir kaçını plâtin yaptıracağım. Şu altın dişlerden iyi göründüklerini söylüyorlar karılar!»

«Niye hemen değişik renkli takma diş yaptırmıyorsun?» diye sordu Milo. «Her şekle göre bir tane!»

Hepsi güldüler. Milo bir kolunu Dan'a, diğerini Bruce'a attı, onları bürosuna götürdü. Orada, dosya dolabından bir viski çıkardı. Bir iki dubleden sonra, Buck Miller buzlu su getirdi. Günü kutlamak için içecekler sonra akşamki toplantıya ilişkin plânı düzenliyeceklerdi. Daha sonra onları kentteki Ma Grünhaber lokantasına götürecekti. Teksas'da en iyi domuz kızartması yapan yerdi burası. Elli konuğu için yemek hazırlanmasını söylemişti. Ve akşamleyin, herşey olup bittikten sonra, Greer Point'li zencileri bir güzelce ağırliyacaktı. Bir fıçı birayı kentteki soğutma yerine bırakmıştı bile.

Yirmiikinci Bölüm

Zenciler bıçkıevi girişi karşısındaki küçük bir korulukta, yolun kıyıciğinde toplanmışlardı. Ateş yakmışlar, jambon ve sucuklarını kızartıyorlardı. Milo

sehpalar üzerine tahtalar attırmış, masa yerine kullansınlar demişti. Sonra Whiskers'le kente giderek, ekmek ve üç bakraç dolusu kahve göndertmişti.

Ma Grünhaber'in yemek salonu iki uzun masa boyunca donanmıştı. Uzun süredir bu kadar kalabalık görmemişti burası. Ekonomik krizden bu yana, küçük bir yastık fabrikasında çalışan bir iki işçi sürekli olarak yemeğe geliyordu yalnızca. Okul süresince üç kız öğretmen kalıyordu pansiyonda. Üçü de bekârdılar. Bir tanesi, yöresel ortaokulda tarih öğretene otuz yaşlarında şen bir kızdı. Adı Phoebe Philips'di.

Tarih öğretmeni kız bu akşam bir masanın üst ucunda oturmuştu. Milo'yu süzdüğünü sezmişti Dan. Babasıyla, kardeşlerinin gözüne batma çabalarını, Milo'ya yöneltmişti. Dokunaklı bir görünüşteydi. Capcanlı bir yüzü vardı. Kadınsı alımı göze batsın diye hareket edip duruyordu. Milo'nun ilgisi açıkça, belirli bir durum kazanıyordu.

Milo «Teksas tarihi üstüne bayan Phoebe'den bilgili kimse tanımıyorum!» diyerek, masada çevresine bakındı. «Bir ay ve yıl söyleyin. Herhangi bir yıl!»

«Ooo... bay Greer!» diye haykırdı Phoebe Philips. Hem zeki hem bilgili, diye düşündü Dan.

«Hadisene! Şaşıracaksınız!»

Öğretmen cilveli cilveli peçeteyle oynuyordu. «Bay Greer, gerçekten, bunun kimseleri ilgilendirmediginden eminim!»

«Değil efendim! Hadi Dan, birşey sor ona! Çok ilginç bir kişidir!»

Gülerek ve bayan Phoebe'yi güçlüğe itmediği kanısıyla, Teksas tarihine ilişkin bir iki tarih ortaya attı Dan. Şaşılabilecek şey, kız bu tarihlerde olanları tamıtamına biliyordu.

«Hayallah, inanılmaz birşey bu!» dedi Ethan. Öğ-

retmenin, babası üzerindeki bu ansız etkisi Dan'ın hoşuna gitmişti.

«Yerden göğе haklısın buba!» dedi Milo. Masadan kalktı. «Bayan Phoebe, dikkati çeken bir yeteneğе sahip. Şimdiye kadar rastlamamıştım böyle birine!» iskemlesine yaslanarak, istekle gülümsedi kıza. Dan, onun soruyu sorarken göz kırptığını sezmişti. «1938 ekiminde... ne olmuştu bayan Phoebe? Diyelim... sekiz ekimde!»

Phoebe Philips kıpkızıl kesildi birden. Güçlölkle güldü ve başını öteye çevirdi. «Yeter, bay Greer! Ders sona erdi!»

Milo kahkahayı bastı. iskemlesinin arkasına vurdu eliyle. Sonra, önlerinden geçerek yemek salonundan çıktı.

«Yemeğın çok güzel Ma! Bir bakraç kahve daha istiyorum. Bir kaç da pasta alayım. Yemeğın kalanı saat dokuza, dokuzbuçuğа doğru alınıp götüröllecek. Sıcak tutunuz onları!»

«Olur!» dedi Ma Grünhaber. Küçük, tıknaz bir kadındı. Mutfakla yemek salonu arasında gidip gelirken, önlüğünün altında her yanı sallanıyordu. Şimdi, Milo'ya gülümsüyordu. Phoebe Philips'e kısa bir bakış fırlattı. Kıkırdadı. Sekiz ekim 1938 de olan bitenin tarih kitaplarında bulunmıyan bir sonuca bağılı bulunduğunu domuzuna biliyordu.

Kahveyle pastaları Milo'nun arabasının bagajına yerleştirdiklerinde, Dan Milo'ya sordu: «Tatlı bir mahlûk, değil mi?»

«Tarih konusunda onun kadar bilgili bir kimse görmedim. Sekiz ekimde ne olmuş sahi?!»

Milo konuyu değıştirmek istedi. «Hiç sen, bir öğretmeni altına yatırdın mı Dan?»

«Hayır... sanmıyorum...»

«Yapmalısın bu işi! Çok hoşlarına gidiyor. Ayrıca, birşeyler öğrendiğinin duygusuna kapılıyor kişi!» Gülerek bagajı kapadı ve direksiyona geçti.

Milo'nun ortağı Pete Hunter, fabrikanın önündeki depoda adamlarla onları bekliyordu. Greer Point'li zenciler sokağın kıyıcığındaki koruda, susmuş duruyorlardı. İçlerinden küçük bir gurup, bıçak atma oyununu oynuyordu.

Pete, Milo'dan bir iki yaş büyüktü. Küçük, bodur ama çok hareketli bir insandı. Sertliği, yüzünden okunuyordu. Korkunç bir yüz değil bu ama, kılını kıpırdatmadan korkunç görünebilen bir insanın yüzüne benziyor, diye düşündü Dan. Milo'nun şu Pete'yi nerde tanımış olduğunu bilmiyordu. Ama birbirlerini müt-hiş tamamlıyorlardı.

«Pete, bu kardeşim Dan!» dedi Milo. «Bubamla Stuart'ı tanıyorsun!»

«Tabii! Sizinle tanıştığıma sevindim, Dan. Hak-kınızda çok şeyler duydum, sizi biliyorum.»

«Hakkımda bildikleriniz yalnızca iyi şeylerdir sanırım!» dedi Dan.

«Elbette!» dedi Pete. Dan'ı şaşırttı. Öylesine doğaldı. «Burya gelişinize teşekkürler borçluyuz. İçeri girelim!» dedi. İşçilere, kapı açılana kadar orda beklemelerini söyledi. Katrak başlarında çalışanlar ve depo bekçileri, beyaz işçilerdi. Ağaç deviriciler ve öteki tüm işçiler, zenciydiler. Birlikte çalışıyorlar, ama aynı işi yapmıyorlardı.

Polisleri getiren üç araba önden gelmişti. Sonra, şerifin adamları bir arabayla çıkageldiler. Milo, selâm kelâmdan sonra onları bürosuna götürdü, kahveyle pasta sundu onlara.

«Geldiğimize sevindim!» dedi. «Bu akşam burda başağrıtıcı şeyler hiç olmasın istedim!»

«Biz düzeni sağlarız!» dedi polislerden biri. «Sendikadan kaç herif geliyor ki?»

«İki!»

«Yahudiler mi?»

«Bir tanesi öyle galiba. Öteki, boktan bir İrlanda'lı.»

«Nerdenler? Newyork'tan mı?»

«Şikago'dan. Bir iki yıl önce, kuzey batı ormanlarının işçilerini örgütlemişler başkalarıyla birlikte. Ama, tanrı tanıktır ki, burası Teksas'ın kuzey kıyısına benzemez!»

«Ben de öyle sanıyorum!» dedi biri. Sinirli bir kahkaha duyuldu.

«Yolun öteki ucuna gidelim buba!» dedi Dan. «Gel Stu!»

Babası ve Stuart'la, adamlarının bekledikleri küçük koruluğa gitti. Bruce Gittle ve adamları da ordaydılar.

«Şu Milo cingözün biri be!» dedi Bruce.

Sendikacılar arabalarıyla belirmiştiler. Arabalarını parkederlerken, herkes onlara bakıyordu.

Ethan'ın yüzü cansızdı. isteği, gürültü falan çıkmamasıydı.

«Polis gerekeni yapar!» diyerek onu yüreklendirdi Dan.

Milo arabanın çamurluğuna çıkarak, ellerini kaldırdı. Sessizliği sağladı.

«Hey millet! Hepiniz dinleyin! Sizinle konuşmak isteyen iki sendikacı var burda! Ne yapıp edeceğinizi, bir sendikanın belirlemesinin daha iyi olacağını savunurlar. Onlara, konuşabilsinler diye sizleri buraya toplayacağımı söyledim. İçinizden, onlarla anlaşılan olur-

sa, kendi bileceği iştir!» Milo susmuştu. Çıt çıkmıyordu.

Sonra, yolun öte yakasındaki Greer Point'li adamlara seslendi: «Hey, ordakiler! Niye dağılmıyorsunuz? Şu sıra kimseleri işe alamıyacağımı söyledim ya size! Hiç boş işyerim yok!»

Sendikacılar, sokağın öte yakasına baktılar. Sonra kısa bir süre bakiştılar. «Hazır mısınız?»

«Evet!» dedi küçük, esmer derili olanı.

«İyi! Hepiniz dinleyin! Barış havası içinde toplanılsın diye, polis te buraya geldi. Şimdi kapıyı açarak, Şikago'lu bu kişilere söz vereceğim. Pete depodan hesapları getirdi. Buck'da da bıçkıyerininkiler var. Herkes teker teker gelip, parasını alsın, sonra avluya geçerek sendikacı zırvalarını istediği kadar dinlesin. Polis sizleri koruyacaktır. Yeter ki...»

«Bay Greer! Bir dakika lütfen!» diye bağırdı küçük adam. «Bu manevrayla işin içinden sıyrılıp çıkmazsınız!»

Arabanın yanına giderek, tenteye çıkmak istedi. Ama bir polis yere indirdi onu.

«Merak etme be adam!» dedi polis. «İçeri avluda konuşmak için yeterince vaktiniz olacak!»

«Parasını aldıktan sonra, artık kim gelir de bizi dinler? Bu en adi bir taktiktir!»

«Kendine gel be adam!» Polis kızgın kızgın baktı. «Gürültü patırtı istemediğimizi söyledik ya, daha ne yani!»

«Dinleyin!» diye haykırdı sendikacı ve sesini frenlemeye çalıştı. «Hepiniz dinleyin! Yolun ötesindeki şu adamlar kimlerdir? İçlerinden bir tekini tanır mısınız? Onları bile bile buraya getirdikleri apaçık! Sizleri yıldırmaq istiyorlar. Bunun bir raslantı olduğuna inanıyor musunuz? Ve de...»

«Yeter artık bayım! Burda, dışarda konuşmak yetkiniz yoktur! Duymadınız mı, hey!» Polis koluna yapışmıştı yine.

Dan, işçilerin usul usul geri çekildiklerini görüyordu. Bu işe bulaşmak istemiyorlardı. Babasının yüzüne baktı. Ethan'ın yüzü, anlaşılmazdı. Sonra, merakla kendisini süzen, yolun karşısındaki Milo'ya baktı. Düşündüklerinin Milo'yu gerçekten ilgilendirip ilgilendirmeyeceğini sordu kendi kendine.

Milo ellerini kaldırdı. «Hepiniz dinleyin! Bu adamlar beni namussuz sanıyorlar! Oysa, kendilerine konuşabilecekleri bir yer veriyor, hattâ polisce korunmalarını sağlıyorum. Teksas'da, sendika timsahının yaralanmış olduğunu duymamışlar demek!» Sustu. İnce bir gülüş duyuldu. «Biliyor musunuz, ne yapacağım şimdi? Polise söyleyeceğim. Şu adamı buraya çıkartsınlar. Araba üstünde konuşsun bakalım. Hey neydi adınız? Rosenberg mi?»

«Rosen!» dedi adam öfkeyle.

«Güzel, Rosen! Sizi dinlemeden kimse parasını almıyacaktır. İsteyen burda kalıp dinliyebilir. Şimdi ne diyorsunuz? Namusluca değil mi? Ha?» Milo yere atladı. Polise: «Bırakınız, yukarı çıksın. Düşünceye kadar konuşsun, bırakın!» dedi.

«Konuşacağım!» diye haykırdı sendikacı. Arabanın tentesi üstüne fırladı. Sesi şaşılacak derecede rahattı. «Emekçiler! Sizi buraya toplayıp önce yıldırma, sonra da dinlemenize izin vermek, hayınca bir taktiktir. Fakat...» Durdu. Adamlar birbiri ardınca çekilip gidiyorlardı. «Bekleyin! Dinlemekten korkacak bir durumunuz yok ki!» Ama onlar çekilip gidiyorlardı. «Sömürülüyor ve buna karşı birşey yapamıyacağınızı sanıyorsunuz. Ama, yapabilirsiniz!»

Konuşmasını kesti. Yolun ötesinde sessizce bek-

liyen adamlardan başka dinleyici kalmamıştı. Hayâl kırıklığına uğramıştı. Çevresine bakındı. Sonra, aşağıdaki meslekdaşına baktı. «Hadi, burdan sıvışalım McGraw!» dedi.

Arabadan aşağı atladı. Milo'ya dönüp bakmadan, meslekdaşıyla arabasına yürüdü. Binip arabalarına, ayrıldılar. Polis otomobili onları izledi.

Pete Hunter rahatlamıştı. Derin bir soluk aldı. Omuzlarını oynattı. Sonra kente doğru yola çıktı. Milo, Greer Point'li adamlara işâret etti. «Buraya gelin! Bir fıçı birayla hepinize yetecek kadar et yolda, getiriliyor! Avluya girin! Bir parça kutluyalım şunu!» dedi.

Cümle kapısını açtı. Kollarını Whiskers'e doladı ve onu içeri aldı. «Sana bir sır vereyim mi Whiskers? Pete'nin getirmeğe gittiği yemeği, yanında kaldığım pansiyoncu bir alman kadın pişiriyor. Bazan, Ma Grünhaber'in salonunda yemek yerken, dalıyorum ve sanki Delilah'ın hazırladığı yemek masasındaymışım gibi oluyorum. Yemeği o kadar lezzetli yani, anla!»

Whiskers güldü. «Demek ki alman kadın esaslı bir aşçıymış, beyfendi. Ama, ben bunu Delilah'a anlattırsam, size kızacak, kıskanacaktır o kadını!»

«Beni ona gammazlamazsın sanırım, Whiskers! Yoksa sana çok, pek çok gücenirim ha!»

«Hepimize yetecek bira varsa, söz, yapmam bunu!»

O sırada Pete arabasıyla kapıdan giriyordu. Milo: «İşte geldi! Yürüyün, hizmeti kendiniz yapın. Kaldırabileceğiniz kadar bira için!»

Fıçıyı bir kereste istifinin üstüne koydu. Et iki kanda kaynıyordu. Küçüğündeki beyazlar, büyüğündeki zenciler içindi.

«Yemeğe başlamadan önce!» dedi onlara ve din-

lemelerini sağlamak için ellerini çırttı. «Şu berbat dünyada bilin ki, en iyi herifler sizlersiniz! Geldiğiniz için teşekkür ederim. İçinizden biri iş falan ararsa, bana gelsin hemen. Derhal işe alırım!»

Gelişigüzel güldüler, birayla ete saldırdılar.

«Bir fıçı birayla şu insanları sarhoş edeceksin ama, zilzurna olacaklar!» dedi Dan Milo'ya.

«Şu Stue'ye bak hele yahu!» dedi Milo ve bürosunu gösterdi. Stuart viski şişesini bulmuştu. Pencereden, şişeyi dudaklarına götürüp içişini, sonra, bardağını doldurup gırtlığından aşağı boşalttığını izlediler. «Oldukça fazla içiyormuş duyduğuma göre!»

«Ben de duydum!»

«Yoksa o YAŞA seslerine hasret mi hâlâ! Ya da buna benzer birşeyin yokluğunu mu duyuyor?»

Dan Milo'dan böylesi keskin bir görüş beklemiyordu. Kardeşi çoğu zaman şaşırtıyordu kendisini. Karşısında konuştuğu kişinin dilini konuşması, yeteneğine bağlı birşeydi. «Şunlar nerde yatacaklar bu gece? Kalabalıklar hem!»

«Bruce'la adamları az sonra geri dönecekler Zencilere yatacak yer bulurum. Biranın ılıkılığıyla dolunca, sıcak testere talaşları arasında üşümezler. Sizlereyse, Ma Grünhaber oda ayırdı.»

«Stue için kadeh kaldırıyorum!»

Milo bir zenci gurubuna doğru gitmişti. Büronun kapısında şöylebir durup, çevresine bakındı. Onu orda gördü Dan. Bir zenciyi köşeye çekmiş, birşeyler söylüyordu. Herkes gülüyordu; neşe doluydu. Bir zenci omuzlarına vuruyordu Milo'nun.

Ethan da büroya girmişti. «Oğul, Milo'yla çalışabilirsen, sana çok şeyler veririm!» dedi.

«Bakalım, çalışabilirim belki, anlaşıyoruz!» içinden

gelerek konuşmuştu Dan. «Ona hayranım. Mutlaka geleceğim sizin orya buba!» dedi.

«Onunla savaşmak için mi, yoksa ona yardımcı olmağa mı?»

«Ona elimi uzattım. Şimdilik yetmez mi bu?!»

Ethan dudaklarını dişledi. «Oğlum, eve dönüp ona köstek olmanı istemiyorum. Bunu ummam bile!»

«Milo hisse sahibi değil artık, buba! Sattı. Şimdi hisse sahipleri neye izin verirlerse onu yapabilir ancak!»

Ethan üstüne basa basa: «Büyük hisse sahipleriyle ilişkim var benim! dedi.

«Tabii!» dedi Dan. «O kaynaklardan elde edilebilecek olanın elde edileceğine inanım tamdır. Ama birinin ötekini soymasını, önliyeabilecek durumdaysam bunu, göz yumamam!»

«Milo kimseleri soymaz!» Ethan kendini toparlamağa çalışıyordu.

«O zaman güçlük çıkarmam ben de ona, buba! O kadar basit bu... beni ilgilendiren yönü yani işin!»

«Daha baştan ona kuşkuyla bakıyorsan, eve dönme daha iyi!»

Stuart söze karışmıştı. «Dan eve DÖNMELİ buba! İnatçı olma lütfen. Milo'yu dizginliyecek biri varsa, o da Dan'dır. Bu akşam burada gördüklerimizden sonra, ona daha da muhtacız. Bunu çok iyi bilirsin!»

Dan, Stuart'ın dinlediğini hiç hesaba katmamıştı. Ona teşekkür dolu bir bakış fırlattı. Stuart çekingen çekingen bardağını kaldırdı, yarıladi.

Genç kardeşinin çok içtiği üstüne yapılan yorumların ardından, şimdi şunu anlıyordu Dan: Kardeşi belki de yanlışlıklara tepki olarak içip durmaktaydı. Delikanlı -neden hep delikanlı olarak görüyordu onu acaba?- içindeki acıyı bastırmak için içiyordu. Stue-

nin saf-temiz tutumu, acısının yanıbaşındaydı. Ama o güç, o inanılmaz beden gücü nerdeydi?

Ethan acıyla oğullarına baktı. «Kavgacı kardeşlerden fazla şey beklemem ben!» dedi onlara. Ve Stuart konuştu, Dan'ı hayrete salarak konuştu: «Senin hiç kardeşin olmadı buba. Nasıldır, nicedir bu işleri bilmezsin sen!»

Yirmiüçüncü bölüm

Ertesi gün, Houston'un varoşlarında uzak bir yolun kıyısındaki park alanında, Albert May'ın arabasındaydı Milo. Al telefonda ricada bulunmamış, gelmesini emretmişti. Al'ın bu tutumuna kızar, ama denileni uygulardı Milo. Sendikacılara fabrikanın orda uyguladığı yöntemi uzun uzun anlattı. Yarım saat tam! Kendini kahraman yapmak istemezdi. Böyle bir durumda, Al'ın gözünde gülünç duruma düşüyordu. Albert kırkdokuz yaşındaydı. Ama, daha yaşlı gösteriyordu. Çıplak kafası benekliydı, damarlar fırlamıştı dışarı. Sağlığını soran herkese, üç yıl önce ölen karısının kendisini derinden yaraladığını söylerdi. Sağlığı o zamandan beri daha da bozulmuştu. Karısının yokluğunun hüznü, işini ağırlaştırıyordu.

Kendine özgü bir kişi olduğunun söylenmesi, Al'ın hoşuna giderdi. Ve bu yaşantıyı sürdürebilecek yeterince paraya sahipti. Doğu Teksas petrol üretimine ortaktı. Ayrıca, Greer-Hunter bıçkıevleri şirketinde yüzde yirmi hissesi vardı. Milo yüzde kırkla ortaktı Greer-Hunter'e. Ayrıca, bin hektarlık kıraç bir arazisi vardı Milo'nun. Kapkaççılıkla, ilerde oldukça pahalıya satmak için satın almıştı orasını. Al, durumu bilmiyordu. Farkına varırsa, hoşlanmazdı. Yardım

ettiği bir kimsenin kendisine misilleme yapamayacağını bilmesini isterdi. Ve Milo çoktandır dostu May'a karşı tutumunu yumuşatmıştı. Kendisine yardımcıda bulunan kişinin, bazı davranışlarına gözyumulması gerekirdi. Hattâ küstahlığına bile.

«Biraz toparla kendini dost!» dedi Milo. «Ancak yanından geçerken buluyorum seni!»

«Toparlanmak mı dedin? Bir kadın dostum var!»

«Vay yaşlı damızlık aygır, vay!»

«Missouri'li bir yıllanmış üniversiteli! Şimdi Tula'da yaşıyor! Genç bir dul. Herşeyi elde etmek istiyor!»

«Bak hele... yaşı kaç ki Al?»

«Ha, onsekiz ondokuz falan sanıyorum» Milo'yu köşeye itti. «Ne dersin buna?»

«Doğruysa eğer, yakında gazetede ölüm haberin çıkacak demektir. Petrol şahı kalp sektesinden öldü, diye!»

«Hayır, gerçek şu, otuz yaşlarında var! Geçen yıl uçağıyla Newyork yakınlarında düşüp ölen Mac-kimball Peasley'in dul karısı Serena Peasley!»

Milo olayı hatırlamıştı. Peasley, geniş petrol kaynaklarını güneybatı rafinelerine ve doğu ağına bağlamak için bir sürü borsa savaşını başarıyla kazanmıştı.

«Şu işçi sınıfını arkamda bırakmak istersem, Peasley'inki gibi bir tasarıya muhtacım!» dedi Albert May. «Bilirsin, oldukça çok petrol üretiyorum. Ama, payplayn şirketlerine satacağıma, ham petrolu kendim işlemek isterdim. Sen ne dersin bu konuda?»

Milo afallamıştı. Hayâl gücü hep yükseklerde uçar ve inancını boşa çıkarırdı. Büyük boyutlar içinde düşünmek ister, hava alırdı.

«Bu iş korkunç sermaye ister ama!» dedi şişire-

rek durumu.

Albert, gözlerini bir noktaya dikmişti. Derin düşüncelere dalmış izlenimini vermeğe çalışıyordu. «Ateşe koyacak demirlerim var. Serena senin eski bir dostunu tanıyor diye sözünü ettim bunun. Alice Wilkerson, Universal Industrie Wilkerson'dan. Bir zamanlar Newyork'ta ziyaretine gittiğin ufaklık değil mi bu?»

«Evet! Senin Serena onu tanıyor demek!»

Al başıyla onayladı. «En pahalı yatakları seçiyorsun be adam!» Milo'nun kaburgalarına dokundu. «Onu tekrar gördün mü?»

Milo heyecanlanmıştı. Al'ı etkilemek ister ama hiç başaramazdı bunu. Ve şimdi, bu olanağa kavuşmuştu. İçgüdüsel bir dikkatlilik içindeydi. Alice'i bir kez daha gördüğünü söyledi. Doğruydı. Aslında birden fazla görmüştü onu.

«Şimdi adı Willard!» dedi. «Dan'ın eski dostu olan bu Newyork'lu gençle evlendi. Alice'in uğradığı kazayı duymuşsundur sanırım!»

«Serena söylemişti. Gazetelerde bu gibi şeyleri okumam. Balina avıydı galiba!»

«Evet! Bir balina yatı kiralamış, diye yazdı gazeteler. Canavarı aramaya çıkmış. Balina, canavar sembolü olacak.»

«Üç kişi canvermiş!»

«Aralarında yeğeni Hughy de. Bir yerde bir balina zıpkınlamışlar. Delikanlılardan biri çok iyi bir cirit atıcıydı. Sicim ayağına dolanmış, yat üstünde parçalanmış. Sicim bitip, hepsi salınınca, canavar yatı devirmiş. Hughy, ötekilere yardım etmek isterken boğulmuş. Kız arkadaşı başına bir darbe yemiştir ve o da boğulmuş.»

«Bir balina yatında iki çift varmış demek?»

«Evet! Oldukça garip, değil mi? Alice zor kurtulmuş. Bir bacağı kırılmış, yığınla yara almış. Yapışmış yata! Kiraladığı yerden gelenler kendisini buluncaya kadar bırakmamış yatı. Sahil nöbetçisi onu alarak geri getirmiş!»

«Hughy'yi tanırdım. Ama hakçası, kızın erkek arkadaşlarıyla tanışmak için Newyork'a gitmedim!» Öfkeliydi. Al, sözündeki anlamı kavrasın diye bekledi. Gülmeğe başlayınca ancak, o da ona katılıverdi.

Milo, traji-komik balina avı olayını duyduktan sonra çok düşünmüştü Alice'i. Daha sonra ses seda çıkmamıştı kızıdan. Milo'ya kalırsa, bir sinir kliniğine yatırılmıştı. Normal hayata dönebilsin diye tanrıya dua ediyor olmalıydı. Sonunda, gazetelerde resimleri boygöstermişti yine. Ürkek ve yaşlanmış görünüyordu. Jim Willard'la evleneceği haberi veriliyordu.

Jim onun üçüncü ya da dördüncü kocasıydı. En azından iki evliliğinin geçersiz sayıldığını biliyorum. Aklını başına toparlaması için bir trajedi gerekti. Delikanlıysa uzun süre beklemişti. Ve oldukça kullanılmış bir şeyin sahibi olmuş oldu.»

Onu kullanmış olanlardan birinin de kendisi olduğunu sezinlemesin diye dikkat ediyordu. Al yalnızca: «Şu yakınlarda onu gördün mü?» diye sordu.

«Bir yıl önce. Willard St. Louis'de inşaat müteahhididir. Onu ziyaret ettim. Bir iş çevirmek istemiştin onunla.»

Aslında, vaktini hoş geçirmek amacıyla Alice'e gitmişti. Durumunda acılı birşeyler yoktu. Uzun bir süre açıkça alay konusu olduğu için, acımalıydı ona ama. Ve de acınacak durumdaki pek çok kişiler gibi, suç kendisindeydi.

Milo, St. Louis'de Willard'ın oturma odasında otururken rahat değildi. Newyork'da Alice'le yattığı

anları düşünmek zorunda kalmıştı. Karısıyla yatmış olduğu bir adamla hiçmi hiç birarada bulunmamıştı. Ama, filozofça düşündü: Bir kez olurdu bu insanın ömründe işte.

«Ailesini mi düşünüyorsun?»

«Babasını. Bir orospu çocuğu ama, bir deha. Yankee yani!»

«Kadının amcasıyla tanıştın mı?»

Milo bu konuya gereken ciddilikle eğilmeğe karar vermişti.

«Oscar Hammit'le!»

«Borsa simsarıyla mı? Ona bir keresinde Willard'ın yanında St. Louis'de rastlamıştım.»

«Oscar Hammit'in evli yeğeni Cooper Gamelsen sözü geçer bir bankerdir!»

Milo Albert May'ın kendisinden, Gamelsen'le bir araya gelmeleri ricasında bulunacağını umuyordu. Ama Al yuvarlak söz ediyordu. «Gamelsen'le iş yapıyorum. Oklahoma'da okul arkadaşımdı. Kellogge petrol hisseleri yardımıyla yeni bir şirket kurmak üzereyim. Hisseleri borsada görüşülen bir rafinerinin adını duyarsan, bana bildir. Şu Peasley'in esaslı fikirleri varmış. Ama seni buraya getirtmemin asıl nedeni şu: Milo, Dan'ın Greer Point'e gelerek yolumuza taş koymasını mutlaka engellemelisin. Dün onun da yanınızda bulunduğunu hiç söylemedin. Ama ben biliyorum. Dan hayâlcinin tekidir. Şirketimizde ona yer yoktur!»

«Mülkün beşte biri onundur.» diyerek kekeledi Milo. Kızarmıştı. «Onu söküp atamam ben!»

«Ve evet, yapabilirsin bunu! Şu dünyada, istenilene erişmek için her zaman bir olanak bulunur. Başarılı erkekler bu yolu sık sık denerler. İyice bir düşün taşın... Geçen ilkbaharda şu kıraç araziyi, bana sormadan satın almanı belki bağışlarım böylece!»

«Al, nerden biliyorsun bunu?»

Birbirlerine dik dik baktılar. Sonra kahkahayı bastılar.

«Senin alışveriş yaptığın bankanın bir bölümü benimdir. Raslantıya bak! O araziye benden satın almış oldun. Teksas'da bütün jeologlar orayı değersiz buldular. Ne eski eser kalıntısı, ne yeraltı kaynakları, hiçbir şey yok. Orayı gözden çıkarmağa bu yüzden hazırdım. Benim sırtımdan satın almasaydın onu bari... Neyse! Sana birşeyler öğreteyim dedim. Bıraktım ki, satınalasınl!»

«Al, orda petrol bulursam, şimdiki gibi yürekten güleriz, seviniriz ne dersin? Dulun yanına gidince tansiyonuna dikkat et, kendini düşün!» dedi Milo. Kaddillaktan inip kendi arabasına doğru ilerlerken, yanakları hâlâ sımsıcaktı. Önünden geçip giderken, sırtı Al'i parmağıyla tam gözlerinin orta yerini nişanladı Milo'nun. Milo ses etmedi. Hoşlanmış göründü. Mecburdu. Daha bir süre mecburdu.

Jeologlar da hatâsız olamazlardı. Harleson Hunt, jeologları dinler, ses etmezdi. Onların konuşmalarından, petrol bulunmayan yerleri saptardı. Ve oralarda petrol araştırırdı. Bay Hunt'un işinin her zaman ters gittiğini öne sürebilir miydi yani Al May?!

Yirmidördüncü bölüm

Sendika olayının ertesi, perşembe günü öğleden sonrasıydı. Lucy eve geleli on dakika olmuş olmamıştı. Bir araba sesi duydu. Oturma odasının penceresinden aşağıya baktı. Dan olamazdı gelen. Telefonda, babasıyla bir iki günlüğüne çiftliğe gideceğini söylemişti. Bürodaki işi biter bitmez kendisini gelip

daireden alacaktı. Ama gelen Dan değil, Milo'ydu.

Şaşkına dönmüştü. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Yatak odasına koştu. Dudaklarını boyadı, saçlarını taradı. Bu arada, onun dış kapıya doğru ilerleyişini izliyordu. Etkileyici ve vahşi bir görünüşü vardı. Çekiciydi. İneklerin gözündeki boğalar kadar çekici, diye düşündü.

Onu içeri almak için kapıyı açarken, sesinin tonu şaşırttı kendisini. Bu erkek ne istediğini biliyordu her zaman.

«Hep öyle güzel, düşündüğüm gibisin, bayan Lucy. Hattâ daha güzelleşmişsin. Evlilik kadınları güzelleştiriyormuş. Eski bir Çin atasözü bu.» Güldü. «Dan evde mi?» Neşeli gülüşü, Dan'ın evde olmadığını çok iyi bildiğini gösteriyordu.

«Banyo dairesinde!» dedi Lucy. Onunla alay etmekten zevk duyuyordu şimdi.

«Ya, öyle mi?»

Yüzü gitgide ciddileşiyordu. Lucy: «İçeri gir. Seni görmek ne güzel birşey Milo!» dedi hızlı hızlı.

Ah ordan ses çıkaydı bir, diyordu. Milo'nun bakışları banyonun kapısını arıyordu. İçinden kıs kıs güldü.

«Dan çiftliğe gitmek istediğini söylemişti bana!»

«Öyleyse, onun burda oluşuna inanmak istedin, rol kestin demek!»

Buna rağmen Milo'nun bakışları evin içini tarıyordu. «Ben de Greer Point'e gitmek için yola çıkmış bulunuyorum. Eğer hâlâ gitmemişse, onu da yanıma alayım, diye düşünmüştüm!»

Lucy alaylı bir şekilde güldü.

«Yalan söylüyemiyorsun Milo. Kabul et iyisini. Senin umduğun gibi, Dan evde değil!»

«Bayan Lucy, beni faka bastırdın. Sana inanmıştım!»

«İçecek birşey sunabilir miyim sana? Bira ya da başka şey?»

«Nerde şu... banyo?»

Holün yanındaki kapıyı gösterdi. Kimsenin bulunmadığından emin olmak için içeri bakınca, güldü kendi kendine.

Dönüp kadına doğru gelirken, sırtıyordu. Ve birden yakalayıp öptü onu. Kendini korumadı kadın, karşılık da vermedi. Bu durum, adamı kendine getirdi. Sanki Lucy itmişti kendisini.

Adamı etkilemiş, içini gıcıklamış olmasından ürktü. Bunu hiç te istemiyordu.

«Hoşuna gitmedi galiba!»

«Karşı değilim. Ama, dostça olursa. Seni sevmiyorum ben Milo!»

«Hiç mi?»

«Bir zamanlar emin değildim. Bugünse biliyorum artık!»

«Benle evlenmek istemiştin!»

«Gerçeği konuşalım. Çok ciddi olarak düşünmüştüm bunu. Ama senle evlenebileceğimi hiç söylemedim!»

«Ben, millete nişanlı olduğumuzu duyururken, sen karşı çıkmamıştın!»

«Milo, geçmişi deşmek yarar sağlamaz. Senin yengenim ben. Yenge olarak çok hoşlanırım senden!»

«Bir daha öpebilir miyim seni?»

«Hangi nedenle?»

«Acaba eski hünerini yineliyebilecek misin diye!»

«Dene bakalım!»

Bu kez onu kollarının arasına iyice sıkıştırdı. Dudakları nemliydi. Diliyle kadının dudaklarını ve

dişlerini yalıyordu. Elini sırtında gezdiriyor, kalçasından omuzlarına kadar sıkıyordu. Lucy, dimdik duruyordu. Ensonu ayrıldılar birbirlerinden. Milo'nun kolları yana sarktı.

«Bilmem ki Lucy. Belki de müthiş bir oyuncusun sen!»

Gitgide katılığından sıprılıp, kurtuluyordu Lucy.

«Seni, gelirken görünce,» dedi, «Çantamı kap-tım, yüzümü ve saçlarımı düzelttim. Sen merdivenleri çıkarken, seni, şimdiye kadar yapmadığım bir şekii-de tatlı sözlerle ayartmaya karar vermiştim. Ailene geri dönüşünü ne kadar istemiştim ve de. Ama sen beni öpünce, herşey değişti.»

«Neden ama? Sen aç bir dişisin oysa!»

«Seni hiçmi hiç sevmemiş olaydım, belki yapar-dım bu işi. Ama, şu geri dönüşün o kadar korkunç önemli ki!»

Şimdi gözleri, arenadaki boğanınkiler kadar kış-kırtıcıydı Milo'nun.

«Lucy, seni denemek ve beni ailemin yanına dön-dürmen konusunda nereye kadar gidebileceğini öğ-renmek için canatıp duruyordum!»

«Dene bakalım Milo!» dedi sessizce. «Çok ke-sin bir cevap alacaksın. Bu cevabın sendeki etkisini bilmek isterdim!»

«Cevabını bilir gibiyim!»

«Dene bakalım beni! Başarabilirsen eğer!»

Milo ağzını açtı, sonra kapadı yine... Lucy kendi durumuna şaşırılmış kalmıştı. Yeniden konuşmayı de-nedi Milo. Ama ne diyeceğini bilmiyordu.

Birden, ağlamağa başlamıştı Lucy. Adamın önün-de duruyordu ve gözyaşlarını tutamamıştı. Şaşılacak şey, gerçekte ağlayışı. Durumunun sahte olduğunu sanacağından korkuyordu. Eskisi gibi.

«Kaba olmak istemezdim Lucy!»

«Üzgünüm, kusura bakma!»

Elini kadının omzuna koydu. Sofaya geçtiler.

«Uzun bir süre ormanlarda kaldım. Son zamanlarda hiçbir güzel kadınla birlikte olmamıştım!»

«Suç bende Milo. Lütfen kendini suçlama.»

«Sen öyle hareketsiz duruverince, şaşırıp kalakaldım!» Artık gülümsemeğe başlıyordu. «Bir an sandım ki, öldün sen! Korktum hani. Kollarında bir kadının öldüğünü gören bir erkek, devrilip gidebilir sanırım!»

İkisi de kahkahayı koyverdiler.

«Ve ben ölecek gibi korkmuştum. Yanlış anlamamı istemiyordum. Çünkü senden çok hoşlanıyorum Milo, pek çok!»

«Ama yalnız yenge olarak!»

Lucy ayağa kalkmıştı, mutfığa gidiyordu. «Sana bira sunabilir miyim?»

«Kalsın hele. Hadi, çiftliğe gidiyoruz!»

«Büroda daha bir sürü işim var. Dünden... Hattâ öbürgünden önce işim bitmez.»

«Yere batsın! şu büron! Orda çalışmana lüzum yok artık. Benle gel! Senle Dan'a bir sürprizim var!» Lucy heyecandan bayılacaktı.

«Yarın kuşlukla yola çıkabilirim!»

«Yere batsın şu büro işleri bayan Lucy... O aptal toprak simsarları için çalışman gereksiz artık!»

Çabucak mantosunu alarak, merdivenleri inip ardından gitti.

Milo'nun arabasıyla güneybatıya giderlerken, ona gizlice baktı. Aslında düşünceleri kolay anlaşılan bir insandı Milo. Hayret doğrusu. Fikirleri çok sade görünüyordu. İçindekilerden bir bölümü benimkilerle bir olmalı, diye düşündü. Tecim hayatının gö-

r n m n  filozofça  ne seriyordu. Doğruluk, i tenli i vardı en azından. Saydıkları, anlattıkları, sonuçları. Anlatıyordu aralıksız. Lucy eğleniyordu  stelik. Dan'ın sonunda bir açıklama yapması gerektiğine inanıyordu. Milo, buna muhtaçtı...

Milo'nun kamyonlarından ikisini geçtiler. Yanlarından geçerken, sürücülerine eletti Milo.

«İnsan'ın, kendisinin olan böylesi büyük kamyonlara rastlaması heyecan verici olmalı!»

«Tatlı bir duygudur bu!»

«Nereye gidiyorlar?»

«İ  i  avuşum Buck Miller, ulaşımlıstelerini taşır. Ona sormak gerekir.»

Lucy tatlı bir sevinç içindeydi. Milo'nun beden çekiciliğinin gözünde hiçbir anlamı kalmadığını da artık biliyordu.

Yirmibe inci bölüm

Dan, kereste ve tuz fabrikası, kükürt içi ve tersane biraraya geldiğinde ula acakları tecimsel olanaklar üstüne babası ve Stuart'la hayâl dolu konuşmasını yaparken, babasının çekimser tutumu dikkatini çekmişti. «Bu konuda Milo'nun da görüşlerini bilmek isterdim!» deyip duruyordu hep.

Plânları şu yöne  evrilmi ti: Bir bı k  fabrikası daha kurulacak, rende ve yapay tahta bölümleri eklenecekti. Ayrıca, Stuart'ın tutkal formülü değerlendirilecekti. Geçen yıl bo a giden, biricik geçerli buluş gözönüne alınacaktı:  oğularının dediği gibi, US deniz gücü gitgide geli iyordu. Küçük kapasiteli gemi gövdelerinin yapımına hız verilebilirdi. Higbee'nin bazı tasarılarının değerli olduklarına inanıyordu Dan.

Büyük tuz arıtım evleri, kükürt rantabl çıkarsa, daha neler neler yapılacaktı... Çok hızlı plânlardı bunlar. Ayrıca, Milo'nun da fikirlerini öğrenmeleri gerekiyordu.

«Bir şey var ki, ısrarla üstünde duruyorum!» dedi Dan, babasıyla Stuart'a. «Geri kalan mülkü Milo'nun-kilerle birleştirmeden önce, otlaklar ayrılmalıdır ben-ce!»

«Niçin?» diye kuşkuyla sordu Ethan.

«Senin güvenliğin için. Kuyuları jeofizik yönden ölçtürmemiz, derin borularla deldirmemiz gerekir ki, genişliğini anlıyalım. Sonra çiftliğin geri kalanı ayrılmalıdır. Stuaie'nin eviyle seninki de bağlanmalıdır. Tecimsel yönden yararlı kükürt çıkmadı diyelim ki... herşeyi yitirmekle karşı karşıya kalabiliriz. Otlakların biçimi bozulmadan hayvan otlatması için kalmasını isterim. Üstümüzdeki arazi servetleri hakkı, devredil-miyecektir!»

«Ama ben Milo'ya bambaşka bir öneride bulundum!» dedi Ethan. «Ben onunla sınırlamalı, bağlı konuşmadım hiç!»

«Kitabını bir sınav uğruna açmak zorunda kalacak!» diye sürdürdü sözünü Dan. «Şaşırmıyasın diye, hemen şimdi söylüyorum sana. Nat Buford bize iyi müfettişler önerecektir tabii. Eğer bizler, aile duyarlılığını bir yana itip, mülk değerleri üstünde kafa yorarsak erkenden oldukça önemli bir servete konabiliriz!»

«Eğer duyarlığımızı gözönüne almazsak!» diyerek şiddetle karşı çıktı Ethan. «O zaman aile birliğimiz kalmaz. Artık yalnızca iş arkadaşlarıyızdır. Petrol hakkının kısıtlamasız olarak Milo'ya açık tutulmasını istiyorum. Ona sözverdim bu konuda.»

«Hisse sahiplerinin onayı olmadan bunu yap-

mazsın buba!» dedi Stuart. Dan onu bu kadar hüznölü görmemişti. «Anla artık. Korktuğum kişi hiç te Milo değil. Bessie'nin moruk babasıdır!»

Dan, Stuart'ın bu kadar pratik zekâsı olacağını ummamıştı.

Dan babasının masası başında tek başına oturmuş, yalnızca tuzlu suya rastlanmış olan güney otlakları bölgesinin alt ucunda yapılmış iki petrol araştırmalarının raporlarını inceliyordu. Birden, oto alanına dönüş yapan bir araba gördü. Bu arabayı tanıyordu. Ama, Milo'nun yanındaki Lucy'yi ancak araba eve yaklaşırken farketti. Lucy'ye bir bakışı, hüznünü anlamasına yetti bile. Gelişine üzüldü. Baskı yapmak istemezdi ama, gelmemeliydi.

«Milo ısrar etti!» diye açıkladı, uzaktan Dan'ı selâmlıyarak. «Yarın sabah büroya gideceğim. Suçum varmış gibi bakma bana!»

«Yarın araba bana lâzım, Lucy!»

«Bir kerecik bana da lâzım oldu. Neyse, Bessie'ninkini ödünç alabilirim.»

«Kimsenin vakti yoksa, ben götürürüm onu!» önerisinde bulundu Milo.

Lucy şimşek gibi baktı ona. Ve Dan öfkeyle konuştu: «Birşeyler yaparız, üzülme!»

Lucy'nin memnun kalmadığını biliyordu. Milo'yla, Ethan'ın çalışma odasına giderlerken, Lucy izledi onları. Grace pıtır pıtır yürüyerek mutfaktan çıkageldiği sırada, Lucy'ye kendilerini yalnız bırakmasını söyleyip söylememeyeği düşünüyordu.

«Lucy!» diye bağırdı Grace. «Gelip, bulduğum böceğe bakar mısın?»

«Şimdi olmaz!»

«Git böceğe bak, Lucy!» dedi Dan.

Lucy ona kızgın kızgın baktı. «Kovulmak istemezdim!»

«Git hadi! Yoksa Milo beni kılıbık sanacak!»

«Lânet olsun! Kılıbıksın işte!»

«Lucy, küfretme!» dedi Grace Lucy'ye. «Delilah seni duyabilir!»

«Milo, şunlar senin kamyonların değiller mi?» diye bağırdı ansızın Lucy ve sokağı gösterdi.

Acayip bir yüzle Milo avluya yürüdü. İki tahta ambalajlı yük yere bırakılmıştı. «Bir dakika!» diye bağırdı, arabasına yürüdü, bagajdan bir kese kâğıdı çıkardı. Elinde kese kâğıdı, öndeki kamyonu doğru gitti. Geniş kırmızı bir şerit çıkararak, açtı ve yaydı, yükün birinin ortasına sardı, ucunu büyücek ilmikledi.

Dan'la Lucy ardından avluya gelmişler, merakla bakıyorlardı. Ethan'la Stuart da ağıldan çıkıp gelmişlerdi. Bessie de olan biteni görmek için bahçesinden fırlayıp çıkmıştı.

Hepsi toplanınca, Milo açıklamayı yaptı. İş gizli tuttuğu için sıkılıyordu ama, Dan'la Lucy, başka türlü olsaydı, belki de armağanını kabul etmiyeceklerdi. Anlamaları gerekirdi. Dan'ın ziyaretine dünyada herşeyden çok önem vermişti. Lucy'ye dönerek, burdaki şeylerin yedi odalı bir evin kaba yapım malzemesi olduğunu söyledi. Bunlar, kalaslar, tahtalar, çıtalar, kaplamalar, levhalar, parkeler ve çatı padavralarıydı. Gecikmiş, ama küçük, yürekten gelen bir evlilik armağanıydı. Dan'la Lucy'nin, yerleri olan buraya gelerek Bessie'yle Stu'nun yaptıkları gibi evlerine bir yer aramalarını dilerdi. Herkes burda onları istiyordu. Dan'ın tersaneyi ırmağın kıyısına taşıtmasını isterdi ve de. Ayrıca-bunu gizlemiyordu-geri dönüp, Ethan ve Grace'la birarada yaşamayı da ister ve buna sevinirdi.

Dan şaşkın şaşkın dinlerken, Milo'nun gözlerinde yaş göreceğini sanıyordu. Çam ormanlarının şu aslanı, gerçekten bu kadar duygulu olabilir miydi?

Tahta yükler kayıkhaneye konduktan ve kamyonlar döndükten sonra, Milo, bu malzemenin evi dört ayrı plâna göre yapılabilecek şekilde seçilmiş olduğunu açıkladı. Plânları yemek salonunda ortaya serdi. Jim Willard'ın taslaklarını çizdiği bu plânların Dan'ı mutlaka ilgilendireceğini söyledi. Jim, prefabrik evlerin taslaklarını çiziyordu. Jim'in tasarılarının büyük bir geleceğe yöneldiğini ileri sürüyordu. Lucy ne zaman evi yaptırmak isterse, Jim mutlaka gelecekti ve Lucy'ye plânın tamamlanışında gerektiği gibi yardım edecekti. Bu arada keresteler hangarda bekliyebilirdi.

«Belki bu yaptığım delilikti. Ama sana, bir eve yetecek malzemenin her an senin için hazır beklediğini söyleseydim, hiçbir zaman gelip benden almazdın!»

«Olabilir!» dedi Dan. «Dilim tutuldu sanki, Milo!»

«Geri kalanı da gönderilecektir. Yeter ki ev yapımına başlansın.»

«Benle bubama da yeni bir ev verecek misin?» diye sordu Grace. Milo onun sarı saçlarını okşuyordu. «Senle ve bubayla birlikte oturmağa başladığımda neler neler yaparız kimbilir, bir bilsen!»

«Ananın mezarının yerini de değiştirecek misin?» diye sordu Grace.

Ethan hemen atıldı: «Mezarın yerini değiştirmek istiyorum, çocuklar. Grace, geçen hafta Kate Martin'le bu konuda konuştuklarımı duymuş. Kate şimdi Memorial mezarlığının yöneticisidir. Kimse buna kızmaz sanırım. Ananız da uygun karşılardı. Bizi biraraya getiren her şey, onu mutlu kılardı!»

Grace Lucy'nin iskemlesine yaslanmış, babasına: «Anamızı neden mezarlığa değil de sedirli tepelere gömdünüz?» diye soruyordu.

Ethan kızını kolundan tutarak, kendine çekti. «Bunu daha ilerde anlatacağım sana Grace!»

«Peki peki! Anadan sözedince hep üzülüyorsun, biliyorum. Lucy bana açıklar bunu. Değil mi Lucy?»

«Evet, sevgilim!»

«Oy Lucy, eve dönüşüne ne seviniyorum, bilsen!» dedi Grace.

Yirmialtıncı bölüm

Grace karnı üstünde uzanmış, eski köprünün deliğinden ırmağın içini gözetliyordu. Blinky Thomason dipte biryerlerdeydi orada aşağıda. Birgün onu görecekti mutlaka. Su daha berrak ve ışıklar parlak olduğunda. İri bir sazan yüzüyordu suda. O kadar büyüktü ki balık, kalbi hızla çarpmağa başlamıştı. Önce, Blinky'yi bulduğunu sandı. Sonra, balığın farkına vardı.

«Aradığınızı biliyorum!» dedi Eula Marie. «Yine Blinky amcağı arıyorsunuz. Ama o orda aşağıda değil!»

Eula Marie onunla haftalarca bu konuyu tartışmıştı.

«Orda, aşağıda olmalı ama!» dedi Grace.

Eğer Eula Marie altı tane kara saç örgüsü olan bir zenci kız olmayaydı, küçülen ayla alay eder ve Grace'ın istediği gibi bir sakal bırakabilirdi. Ama bu, ancak beyaz kızlara özgü bir şeydi. Demek ki, Eula Marie hiçbir zaman dedektif olamayacaktı. Yapma bir sakal bulmuştu. Ve de yalnızca yapma bir dedektif

olmuştu.

«Aşağda idiyse, onu biri alıp çıkarmış olmalı. Anam söyledi; Blinky amca mezarlıkta gömülüymüş!»

«Ne zaman söyledi bunu, Eula Marie?»

«Geçen hafta. Sen beni dinlemek istemiyorsun! Ben de aşağıdadır sanırdım onu. Eski köprünün altında Blinky amcanın nasıl öldüğünü millet anlatıp duruyor. Ama onu bulduklarını hiç söylemiyorlar. Anam ancak geçen hafta açıkladı bunu bana!»

«Birşey buldularsa, bu onun bedenidir. Çünkü ölmüştü. Yani, o kendisi cennete ya da cehenneme uçmuştu bile!»

«Blinky amca cennettedir!»

«Sanmam! Lucy'yle ilgili bir yalan söylemiş. Ve bu nedenle de boğulmuş. Yalancılar cennete gitmezler!»

«Anam senle, Blinky amca üstüne konuşmamı yasakladı bana!» dedi Eula Marie. «Ne senle ne başkasıyla... Heyyy! Aşağıdaki sazanı gördün mü? Bunun, Hooker'le Jim Sampson'un yakalamak istedikleri yaşlı tekgöz olduğuna bahse girerim!»

Grace delikten bakıyordu yine. Koca balık akıntı yönünde yüzüyordu.

«Onu turalım mı, Eula Marie?»

«Tutabileceğimizi mi sanıyorsun?»

«Deneyebiliriz. Bana Blinky'nin mezarını gösterirsen eğer!»

«Gel. Delilah'a mutfakta gözkulak ol ki, biraz yemlik çalabileyim.»

«Kim çalarsa, cehenneme gider!»

«O zaman, orda senin Blinky amcanı araştırırım!»

«Beyazlarla siyahlar aynı cehenneme gitmezler, bayan Grace!»

«Evet, cehennemleri aynıdır. Yalnız cennetleri ayrıdır.»

«Delilah'a ayağıma diken saplandığını söylerim!» dedi Eula Marie.

Ağılların önünden geçerek çiftlik evine gittiler. Eula Marie cırlak sesiyle barbar bağırdı. Delilah onu bir sıraya oturttu, kara güçlü elleriyle Eula Marie'nin ayağını tuttu, bir topluiğneyle sondaladı. Kızın ayağında diken bulunmadığını anladığında, Grace buzdolabından iki domuz kotletini aşırılmış, ön kapıdan sıvışıp kaçmıştı bile. Bessie onu, taraçanın güneyinde yakalamak istemişti. «Elinde ne var, ne taşıyorsun?»

Ama Grace önünden fırlayıp kaçmıştı. «Heç!» dedi. Omuzlarından Bessie'ye baktı.

«Hiç denir buna. Sana demedimmi ki, küçük bir zenci gibi heç deme diye, ha?»

Grace evi çepeçevre dolaşıp, aşağıya kayık hangarına doğru koştu. Orada, ağabeyinin oltasını alarak, zokaya dolamağa başladı. Ağır bir çekül ve kalın bir olta buldu. İp, bir tahtaya sarılıydı.

«Nedir ordaki şey?» diye sordu Eula Marie.

«Bu ağabeyim Stuart'ın bulgusudur!»

«Ama işe yaramazın biri o!»

«Sen anlamazsın birşeyden!»

«Herkes biliyor bunu. O kadar çok viski içmesinin nedeni bu işte.»

«O içmez!»

«Evet, içiyor işte! Bay Stuart sarhoşun biridir, ne yani! Kardeşim Jim Sampson gibi aynı!

«Körolası siğilli domuz!»

«Bayan Grace, kötü heçbir şey demedim ben!»

«Dedin işte! Eula Marie, Whiskers orada ağılların yanında niye atlara eğer vuruyor ha?»

«Daddy'inle kardeşin ata binecekler. Whiskers Delilah'a söylerken duydum.»

«Öyleyse hadi, balık tutmağa. Onlarla birlikte gitmek istiyorum, hadi!»

«Kadın almıyorlar yanlarına...»

«Nerden biliyorsun?»

«Bayan Lucy onlarla gitmek istedi. Bay Dan, yanlarında kadın istemediklerini söyledi!»

«Ben kadın değilim! Demek ki onlarla gidebilirim!»

«Sen bir kızsın!»

«Hayır, değilim!» ,

«Nesin öyleyse?»

«Sakal bırakacağım ben!»

«Yalan söylüyorsun, kara adam seni alıp götürcek!»

«Kara adam beyaz insanları götürmez!»

«Götürür, götürür bayan Grace!»

Köprüye doğru yürüdüler, bağı tamamladılar. Grace sıkıladı. Bir düğüm yaparak, uzun dalları sulara inen bir söğüdün dalına bağladı. Artık balık çengeli yakalandığında düğümü kesemezdi. İki çengeli sıkı sıkıya bağladı, kotletleri uçlarına şiş gibi geçirdi ve çekülü taktı.

«Bir iki üç diyeceğim, hadi!» dedi Eula Marie. Çengellerden birini ona verdi. «O zaman bunları akıntı yönünde fırlatacağız!»

Çengelleri işârete göre suya attılar. Söğüt dalını görebilecekleri yokuşta beklemeğe karar verdiler. Çimenlere oturdular, balığı kaçırmamak için susup durdular. İnce bir GUGUK-GUGUK sesi çınılıyordu suyun ordan gelen.

«Bu ne ki?» diye fısıldadı Eula Marie.

«Kara adam. Seni arıyor!»

«Hayır! Kara adam yalnız geceleri gelir!»

«Eula Marie, sazlıklar arasındaki bir sokuşudur bu!»

«Sokuşu olduğunu da nerden biliyorsun?»

«Ağbim Dan söyledi. Dan herşeyi bilir.»

Şimdi sokuşu görünür olmuştu. Başı öne arkaya hareket ediyordu. Beyaz gagası güneşte parlıyordu. Bir kuş uçup gitti.

«Görüyor musun?»

«Hışşıtt!»

«Ne var?»

«Başka birşey duyuyorum bayan Grace!»

Susmuşlar, heyecanla dinliyordular.

«Ne işitiyorsun?»

«Ötede, sedirli tepede mezarının içindeki ananı!»

«Duyamazsın! Kimse ölüleri işitemez!»

«Anan, sen bir kızsın işte, diyor. Erkeklerle gide-mezsın!»

«Kız DEĞİLİM ben. Sakal bırakacağım!»

«Nasıl yapacaksın bunu?»

«Yalnız beyaz kızlar yapabilirler. Ay küçülürken ıslık çalınır!»

«Niye?»

«Bunu sana diyemem!»

«Çengel sakal mı bırakacaksın?»

«Çengel mi?»

«Tabii! Kız değilsen, çengel sakalın olmalı!»

«Bir tanesi var, iki tane olacak!»

«İki mi? Göster bana!»

«Bana ne, göstermem!»

«Kara adamın seni gelip alacağına bahse gire-rim!»

Birden söğüt dalı aşağı doğru çekildi ve suyun yüzünü kamçıladi.

«Yakaladık onu!» diye bağırdı Grace.

Köprünün ordaki düğüme doğru koştular.

«Bağı çözme!» dedi Grace. «Yoruluncaya kadar!» Koca sazan balığı ipi öyle çekiyordu ki, çürük toprak sallanıyordu.

«Erkekleri getireyim, onu tutup çeksinler, bayan Grace!» Eula Marie mandıraya doğru, koşabildiğince hızlı koşuyordu. Grace çırpınan dev balığa, aşağıya indi. Birden su sakinleşti, içindeki ip gevşedi. Grace nerdeyse ağlıyacaktı. Balıkların çengeli çoğu zaman dışarı tükürdüklerini ya da kopardıklarını söylerdi Dan. Sicimi iyice bağladı. Suyun yanına indi, düğümü söğüt dalından çözdü. Mutsuzca ipi tahtaya sarmaya başladı. Ansızın, ipin yeniden gerildiğini hissetti. Balık çengeldeydi daha.

Umulmadık bir anda balık yeniden ipe sarılmıştı. Grace, suya doğru çekildiğini sandı. Karşı koymak istedi ama, başaramadı. «İmdat» diye bağırdı. İpi bırakmadan suyun içine cumbuladı.

Yukarıya çıkmağa çabaladı, şapır şupur vurdu suya, selvi köküne sarıldı. İlkönce Dan kıyıya ulaşmıştı. Ardından Stuart'la Milo. Daha arkadan Eula Marie'nin ağbeyleri Hooker'le Jim. Dan kızı sudan çekip çıkardı.

«Ben iyiyim!» dedi soluk soluğa. «Ama, balığımı yitirdim. Yaşlı tekgözdü o galiba!»

«Hayır, bak şurya!» diye bağırdı Eula Marie ve ırmağın üstünü işaret etti. «Hâlâ ipe asılı durumda!»

İple tahta suda yüzüyor, dolaşıyor, aşağı dalıp çıkıyordu.

«Tekneyi alıp geleyim!» dedi Stuart.

«Onu görebiliyorum!» diye bağırdı Dan. «Vay anam, bu ne büyük bir sazan! Hooker, bir balıkçı kancası bul!»

Dört erkek teknede yarım saat balıkla savaştılar. Ama onu yenemediler. O zaman, Stuart hangardan bir tabanca getirip, onu vurdu.

Kıyıya çıktılar. Jim sevinçle: «Bu gerçekten de o tekgöz! Bir aydır Jim'le ben peşindeydik!»

Balığı eve taşırken, Grace Eula Marie'ye fısıldadı: «Sanırım Blinky konusunda haklısın. Onu aşağıda orda görmedim!»

«Sen hiç bakmadın ki?»

«Elbette baktım. Bütün dibi gördüm!»

«Onun mezarlıkta bir mezarda yattığını söylemiştim sana!»

«Mezarı artık bana göstermelisin!»

«Sözverdim! Nasıl sakal bırakıldığını söyleyecek misin bana?»

«Gösteririm ama, olmaz!»

«Bir deneyeyim hele!»

«Bu akşam, karanlık basınca!»

Bessie'yle Lucy Grace'ı karşıladılar ve kuru giysiler giydirdiler. Lucy'yi seviyor, Bessie'den tiksiniyordu. Ağabeylerinin varlığı ona olağan geliyordu ama, şu yengelerinin varlığını bir türlü anlamıyordu Grace. Ağabeyleriyle uyuyan bu iki kadının acayip ve güzel bir durumları vardı. Akli yatınca, bilmek istediğini onlara sormak istiyordu. Milo'yla yatan bir yengesi niye yoktu ki peki? Bu bilmeceyi çözmesine Eula Marie yardım ederdi belki.

«İyi misin?» diye Lucy aradabir yaptığı gibi önünde diz çökmüştü. «Düşüş seni yaraladı mı?»

«Ben düşmedim ki! Balık beni içeri çekti!» dedi Grace. Lucy'yi bir zamanlar Bessie'yi sevebildiğinden çok sevdiği için bir parça utandı.

«Dikkat et de, bir süre kire pasa bulanma artık!»

dedi Bessie ona.

Bessie'ye karşı gelirse, yine büyük bir çingar çıkacağıını biliyordu Grace. Bunu şimdi Lucy görsün istemiyordu. Bessie'ye ciddi bir soru yöneltmek geldi içinden. Bessie kendisine, bazan kendisinin de bildiği ciddi şeyler anlatırdı.

«Bir sap nedir acaba, Bessie?»

«Bir sap mı?» Bessie ona kuşkuyla bakıyordu. «Sapın ne olduğunu bilirsin sen!»

«Bildiğim şu: Bir sap büyötmek zorundayım!»

«Bir sap mı büyötmek? Neler söylöyorsun sen Grace?»

«Artık kız olmamağa karar verdim!»

«Grace, kim bu saçmaları söylöyor sana?»

Bessie'nin sesi keskindi. Grace sert cevap verdi: «Söylemiyorum!»

Eşikte bir pıtırıtı duyulmuştu. Bessie dışarı çıktı. Kapıda onları dinliyen Eula Marie'yi yakalamıştı. Kulağından tutup içeri çekti.

«Şu sap denen şey neymiş, ha?»

«Hiçbir şey, bayan Bessie!» diyen Eula Marie, kurtulmuştu elinden.

«Kaçma önömden!» Bessie çocuğa bir tokat aşketti.

Öfkeyle bağırđı Grace: «Bessie, siğilli körolası domuz!» Ve plâtin sarısı yengesinin yüzüne gücü yettiğince vurdu.

«Grace!»

«Çık odamdan!» diye bağırđı Grace. «Seni burada görmek istemiyorum! Ağabeyimi bir sarhoş yapıyorsun sen!» Grace, sarhoşun ne olduğunu pek bilmiyordu aslında. Bütün erkekler içki içerdı ama, Stuart'ın durumu bambaşkaydı. «Bu öyle birisi işte Lucy, gerçekten öyle! Söyle ona, odamı terketsin. Beni o

da kendi odasına bırakmıyor. Orda birşeyler bulacağım-
dan korkuyor!»

«Olur, sevgilim!» dedi Lucy. «Ağlamayı kesene kadar burda kalacak, sonra özür dileyeceksin, emim!»

«Eula Marie burda kalsın!»

«Hayır!» dedi Bessie. «Eula Marie defol evine git, hadi duymadın mı?» Eula Marie'nin üzerine yürüdü. Çocuk hemen kaçıp gitti.

«Körolası, körolası, körolası!» diye bağırdı Grace. Ama hemen sustu. Delilah'ı görmüştü. Kollarını kavuşturmuş, yüzü karanlık, öylece dikilmişti kapı ağzında.

«Ne oluyor burda ha? Ne söyledin az önce bayan Grace?»

«Delilah, yine küfrettim,» dedi Grace.

«Buna izin vermediğimi bilirsin!»

«Evet, gerçekten üzgünüm!»

«Ama buna rağmen yaptın. Benimle mutfığa geleceksin şimdi. Bu evde küfreden çocuk istemiyorum!»

«Hemen geliyorum!» dedi Grace. Ağzını marsilya sabunuyla yıkatmak için Delilah'ın ardından mutfığa giderken, Bessie'ye baktı ve: Senin de bir sapın olduğuna bahse girerim, diye düşündü.

Kirli ağzının temizlendiğini gören Delilah memnundu. Grace bir süre onun odasında kaldı. Artık dayanamaz olunca, sessizce sıyrılıp dışarı çıktı ve samanlığa saklandı.

Oraya vardığında, Eula Marie beliriverdi. Samanların arasında oyun oynadılar. Delilah akşam yemeği zilini çalınca kadar sürdü oyunları.

«Bu akşam buluşuyor muyuz?» diye sordu Eula

Marie. «Nasıl sakal bırakılacağını gösterecek misin?»

«Evet, elimden gelirse. Daha sonra mezarlıkta, Blinky'nin mezarına bakarız!»

«Orası karanlıktır.»

«Sakal bıraktırmak istenirse, karanlık olmalıdır!»

«Nerde buluşalım?»

«Niye gelip bizimle yemek yemiyorsun? Delilah izin verir mutlaka sana. Senle mutfakta yemek yemek istiyorum. Bessie bana kızıyor!»

«Bayan Bessie seni döğecek mi, bayan Grace?»

«Hayır! Bunu yaparsa, ağabeyim Stuart'ın kendisini öldüreceğinden korkar. Eula Marie onun bir sapı olduğuna inanır mısın?»

«Bülmem! Sen inanır mısın?»

«Birşeyler gizliyor, kesin biliyorum!»

«Ne olduğunu ortaya çıkarabiliriz belki!»

«Sakal bırakabilirsen, onu gammazlarız!»

«Yemekten sonra kayıkhaneye gelir misin?»

Yemek, olaysız geçmişti. Ağzını tutmuştu çünkü. Ama Bessie'yi süzmüştü. Ve onu süzdükçe, Eula Marie'yle birlikte birçok şeyler keşfettiklerine kesin olarak inandı.

Daha sonra, hangarda buluştuklarında, Eula Marie: «Bir fener gerek bize galiba bayan Grace!» dedi.

«Hayır, Karanlık olmalı ki, sakal büyüsün!»

«Ne kadar karanlık olmalı?»

«Fazla değil!»

Usulca ırmağa giden eski yoldan aşağı yürüdüler.

«Şimdi hafif ve orantılı ıslık çalmalısın. Ha, öyle hemen hemen!» Grace hafif bir ıslık çalmıştı.

«Sakalı niye çıkar ki insanın?»

«Ben de bilmem. Öyleymiş işte! Ama zenci kızlarının sakallarının çıkacağına inanmıyorum!»

«Benim de sakalım olsun isterdim!»

«Bessie'nin sırrını bulmak istersek, senin de sakalın OLMALI!»

Eula Marie karanlıkta hafifçe ıslık çalıyordu.

«Birşeyler duyuyor musun sen?» diye sordu Grace.

«Henüz hayır, ya sen?»

«Biraz galiba!»

«Bayan Grace, yalan söylüyorsun. Delilah yine ağzını iyce bir yıkıyacak senin!»

«Yalan söylemek, küfretmek değildir!»

«Daha kötüdür!»

Grace bir kez daha ıslık çaldı. Eula Marie sordu: «Sen miydin bu, bayan Grace?»

«Evet! Seni korkuttummu ki?»

«Sen olduğunu bilirsem, korkmam«»

O sıra Grace tiz bir ıslık sesi duydu. Sordu: «Sen miydin, Eula Marie?»

«Hayır, ben değildim,» diye fısıldadı Eula Marie.

«Ciddi mi?» Grace kalakalmıştı.

«Hayır, gerçekten ben değilim bayan Grace, dinle hele!...»

JAAK-JAAK-JAAK diye inledi ses gecede. Grace fısıldadı: «Ne olduğunu biliyorum galiba. Balık kartalı bu sanırım!»

«Ama, emin değilsin!»

«Tüm emin değilim!»

«Mezarlığa gitmek için çok karanlık!»

«Biliyorum. Seni göremiyeceğim kadar karanlık!»

«Ben de seni göremiyorum, bayan Grace!»

«Ben eve koşuyorum!» dedi Grace.

«Ben de. Başka bir zaman mezarlığa gideriz!»

Balık kartalının yine sesi duyulmuştu. Koşabildiklerince hızlı, koştular ikisi de.

Yirmiyedinci bölüm

Stuart yemekte Bessie'den, Bagby'sini akşam çayına çağırmış olduğunu öğrendi. Kardeşlerini ve ve Lucy'yi birarada yeniden görmüş olmaktan mutluluk duyacağına inanıyordu.

Stuart karşı çıkınca, «Ama sevgilim,» dedi Bessie, «Joe'nun sana hayranlık duyan insanlardan biri olduğunu biliyorsun sen!»

O an, bu gece Joe Bagby'yi öldürmeğe karar verdi birden. Bu düşünceyle tüm rahatladı. Duyduğuna göre-tabii Bessie'den-intihar edenler kendi içlerinde savaşıp dururlar, o uğursuz noktaya ulaştıklarında sakinleşirler, mutluluk duyarlardı. Kaatiller de böyle mi olurdu ki? Hatırlıyabildiğince, Bessie öldürmek eylemi üzerinde konuşmamıştı.

«Zavallı Myra'nın seni ne kadar sevdiğini bilirsin!» dedi Bessie.

«Bessie, Myra Bagby hakkında neler düşündüğümü söylememi istemezsin sanırım, ha?»

«Hayır sevgilim. Myra'nın kendi sorunları var, hepimiz biliyoruz. Stuiie, senin tıraş olman gerek hem. Günde iki kez tıraş olmayı sevmezsin, bilirim!»

Yakın zamana kadar Stuart kimseye duyurmadan içer, zilzurna dolaşırdı. Yıllardanberi, Bessie'ye ya da konuklara kokteyl yapmak için mutfağa girdiğinde gizlice bir iki bardak içki içerdi. Ama Bessie geçenlerde bunun farkına varmış, kokteyl bardağını yere koyarken girivermişti içeri. Ve komiktir, bu duruma üzülmiyen ilk insan da Bessie olmuştu. «Bunu

benden saklaman gereksiz birşey!» demişti. «Bir insan neden istediği kadar içki içmesin, anlamıyorum. Şişeni yanına al, getir masanın üstüne koy!» Psikolojik bir tutum muydu bu, yoksa gerçekten umursamaz mı davranıyordu Bessie, anlamadı gitti.

Bu akşam Joe Bagby'yi vurmak için uygunsuz bir zamandı. Kardeşleri de orda olacaktı çünkü. Onlar gidene kadar kendini tutmalıydı. En iyisi akşamleyin içmemekti. Son zamanlarda durumuna üzülen aile çevresi de kendisini ayık görünce mutlaka sevinecekti. Myra Bagby'nin davranışı daha açığa vuracaktı. O, İÇKİCİNİN biriydi.

Stuart'ın evi babasınınkinden geniş bir otlakla, bir sıra kavakla, Bessie'nin çiçek bahçesiyle ve otogarajına giren çift yönlü yolla ayrılıyordu. Karanlık basmağa başlarken, Dan ile Milo oraya gelmişlerdi. Birlikte kurdukları plânın içine gömülmüşü. Lucy de bir kaç dakika sonra Ethan'la birlikte ulaşmıştı yanlarına. Lucy'nin capcanlı varlığı, kardeşlerini çevreleyen dostluktan çok etkilemişti Stuart'ı. Ama onu en çok duygulandıran, Ethan'ın bütün oğullarının biraraya gelişinden duyduğu sevinçti.

Stuart dedi ki: «Milo evsahipliği yapar mısın? Bagby'ler gelmeden yoldaki çitleri düzenliyeceğime sözverdim Bessie'ye. Bana yemekten sonrası için az alkollü birşey hazırlayın!»

Milo ona şaşkın baktı. «Az bourbon şarabı ve çokca su mu?»

Hepsini değiştiren hızlı bakışlar, kızdırdı onu. Yalnızca babası işin farkında değilmiş gibiydi.

«Benimkini de hafif yapmaya yeltenmiyesin ha Milo!» dedi Bessie. «BEN bu geceyi kutlıyacağım!»

Gerginlik kalkmıştı... iri göğüslü, sarı kırsığı ka-

rısı gol yemişti.

Stuart bu yakıştırmayı olumsuz bulmuyordu. Bessie'nin yüzüyle bedeni biraz kavruktu, sürdürdüğü aygırın rengindeydi. Ve saçları atın plâtin sarısı yelesinin ve kuyruğunun rengini almıştı.

«Stuart yemekten sonra hiçbir zaman fazla alkol almaz!» dedi Bessie. «Akşamın gecinde ancak devrilir o!» Odadaki hava gerginleşti. Ve birden boşandılar. Bessie fıkra anlatmışmış gibi, candan güldüler.

Lucy de güldü.

Dışarı çıkarken, Lucy'nin ne kadar güzel olduğunu anladı. Ondan fışkıran kokuyu duydu. Parfümle acayip bir gebeliği önleme ilâcı karışımı sandı bunu. Lucy'nin bu kadar dikkat edişini iyi anlıyordu. Yıllar önce Morelia teyzeyi ziyaret etmiş, kürtaj sırasında ölüm tehlikesi atlatmıştı. Acı bir gerçektir bu. Ama yine de Lucy'ye bir parça darılıyordu. Dan'ın ne kadar içten çocuk istediğini biliyordu çünkü. Lucy'nin yorumu gerçekçi açıdandı. Onlar, Bessie'yle kendisinin evleri gibi bir ev sahibi olmamışlardı hiç. Belki artık pek çok şey değişecekti.

Milo'nun hoşgörüsü bir bilmeceydi onun için. Milo'yu hoşgörülü bir kişi olarak görmek kolay değildi. Onun evlenmesini de isterdi. Şu minyon tarih öğretmeniyle belki de. Akıllıydı, Milo'yu büyülemişti. Bir erkek daha ne isterdi ki? Stuart profesyonel futbolculuğu bıraktığı zaman, Milo'nun evlenerek eve gelmesini ve birarada barış içinde yaşamalarını istemişti. Futbolculuğu sürdürebilirdi ama, Bessie çekilmeğe zorlamıştı kendisini. Ön dişlerini yitirmişti. Oyunu sürdürürse, sürekli kalıcı bir yara alabileceğinden korkmuştu Bessie. Köprü yaptırıncaya kadar, yüzüne bile bakmak istememişti. (Öpüşmek bile istemezdi alahbilir!) Şu köprü olayı, kendisiyle Bruce Gittle'i gü-

lünç yapmıştı. Bruce'la birlikte olmak hep hoşuna gidiyordu. Belki bu akşam onu da görebilirdi.

Bagby'ler krem rengi spor arabalarıyla belirirlerken, giriş yolu yanındaki çit malzemesini yeni yığmıştı.

Joe'yle Myra bir komşu çiftlikte at yetiştiriyorlardı; yarım kan ve saf kan atlar.

«Hey, Stu! Neler yapıyorsun orda? Bir çift kale direği mi?» diye sordu Joe Bagby.

«Evet, ağılların arkasında bir futbol sahası bu. Kendime alkış sesleri dolu birkaç plâk alacağım ve çala çala oynayacağım. Yaşlı Stu nicedir yitirdiği alkışların özlemini çekiyor, hâlâ anlamadın mı?»

Joe bir süre sustu. Stuart'ın iğneleyici sözlerine alışmamıştı. «Dan'la Milo daha burdalar mı?» diye sordu sonunda. «Evet, Lucy'yle bubam da. Sizleri gözlüyorlar. İçeri gelin.»

Myra alaylı güldü. «Sizleri tanıyalıberi Milo'yla Dan'ı hiç birarada görmedim. Çok heyecanlı bir sonuç bu!»

Joe Dan'dan büyük değildi ama, daha zayıf, narindi. Spor arabasının rengine uyan çizmelerinin içinde çirkin görünüyordu. Ölene kadar giyebileceği çizmelerdi bunlar. Kızıl renkli Myra yine her zamanki gibi pasaklı, diye düşündü Stuart onları içeri götürürken.

Bessie bir peynir parçasını dilim dilim kesmek için mutfığa girdiğinde, nerdeyse bir tadım tadacaktı gizlice içkiden. Oysa sözvermişti içmemeğe. Bessie'nin kendisine baktığına dikkat etmedi. Milo'nun hazırladığı Bourbonla karışık sert içkiden bardağına doldurdu. Biraz içip, Bessie'ye yardım etti.

«Hey Stuie!» dedi Bessie. «Bu dilimlerin yanına

birkaç küçük salatalık gerek. Mahzenden onları alıp getirebilir misin?»

Bardağı masanın üstüne koydu. Mahzendeki çeşitli ağ araçlarının arasına sakladığı içki şişesinin olduğu yere indi. Salatalıkları alıp dönmeden, şişeden hatırı sayılır bir yudum çekti.

«Sağol, sevgilim!» dedi Bessie ve gözetti. Bu şu demekti belki: Gizlice içki içmesi gerektiğini biliyordu ve bu nedenle mahzene yollamıştı kendisini. Tam emin değildi ama. «Küçük kardeşinin bugün beni tokatladığını duydun mu?» diye sordu.

«Dan söyledi bana. Lucy'den duymuş o da.»

«Psikolojik bir bakıma muhtaç bana kalırsa. Ethan bunun zorunluğuna inanırsa, ona yardım edebilirim belki bu konuda.»

«Dayanamaz kızına Bessie!»

«Beyaz tenli bir oyun arkadaşının bulunmaması ruhsal yönden yıkıyor onu.»

«Şu çevredeki beyaz halkı kendiliğimizden çoğaltamayız ama, değil mi?»

«İstersen, olur bu iş!»

Çocuk yapmağa karar verince, beden anlaşmasını sağlamak için ellerinden geleni yapmağa başlamıştı. İlkini Perhize girmişler, sabah beden eğitimi yapmışlar, güneşlenmişler ve hergün yürüyüşe çıkmıştı. Stuart ıstıdye yemiş, Bessie sıcak süt içmişti. İstekle sevişmeğe başlamışlardı. Kim yanlış iş yaptıklarını söyleyebilirdi. Küçük, gerçek Teksas'lıyı beklemeye başladılar. Bir zenci ailesindeki kadar çok çocukları olaydı, farketmezdi Stuart için. Ama, hiç çocukları olmadı.

«Şu ara Daniel Greer'lerin de Grace için bir beyaz oyun arkadaşını henüz plânlamadıkları anlaşılıyor. Yengenin kokusundan belli.»

«Ne burnun varmış Stue!»

«Sen de mi bunu sezdin?»

«Kim sezmedi ki? Lucy, istediklerine kavuşmadan hiçbir Dan-Greer dölü vermiyeceğini dünya duyusun istiyor zaten!»

«O kadar kötü mü? Lucy'lerin durumu bizimki kadar kolay değil!»

«Kötü demedim. Sinirli dedim!»

«Sus Bessie! Senin şu ruhbilimle ilgili sözlerin boş gevezelikten başka ne! Biraz iyi şeylerle donanmalısın artık!»

Bessie kıs kıs güldü. «Millet şu ruhbilim sözcüğünün anlamını ters anlıyor Stu! Ruhbilim ahlâk getirmez, onu açıklamağa çalışır. Lucy yoksul bir kızın ruhsal bunalımındadır hep. Bu sabit fikir, ayak-kabı numarası gibi içindedir onun. Bayan Rockefeller kadar zengin olsa bile, pılı pırtı içinde bulunduğu duygusu bırakmıyacaktır onu hiç. Morelia teyze olayı bile onu ruhsal güce erdirmeyi.»

«Yardım edilir ya da edilmez ona. Bırak bunu. Sen karışma işe!»

Stuart, içkiliyken iğneleyici sözlerinin kimseyi gücendirmediyini biliyordu.

«Ama ne var ki, istediğini de biliyor!» dedi Bessie. «Yalnız ne zaman oraya ulaştığını hiç anlamıyacak. Neyse, bırakalım. Şu Grace'ı ne yapacağız? Bana vuruşunu cezasız bırakamayız!»

«Niye yaptı ki bu işi?»

«Zenci kızlardan birini tokatladığım için. Gizlice dinliyordu kız bizi. Ayrıca Grace'la kötü şeyler konuşmuş!»

«Sorma bana, Bessie. Ben spor öğrenimi yaptım. Döğersem, pestilini çıkarabilirim.» Farkında olmadan bardağına biraz rakı dökmüştü Stuart.

«Benimkini de iç. Ne komiksin sevgilim!» Bessie onu yana itip, peynir dilimleriyle kapıya yöneldi.

Stuart şişeyi alıp dikti başına. Bessie bir kez daha dönüp baktı ve gözkırptı. Bilerek mi yapmıştı acaba, emin değildi tam.

«Bir evin yapı malzemesini birine armağan etmeğe, barışmanın diyeti, derim ben!» dedi Myra Bagby açıkça sırtarak. Ağzına bir sigara sokmak istemiş, burnuna rastlatmıştı. Stuart onun böyle gizlice sarhoş oluşuna şaşıtı. Ama sonra, beşaltı kez mutfağa gittiğini hatırladı. Dan da sezmişti durumu ve sessizce izlemişti Myra'yı.

Stuart, Bessie'nin yanında, Dan'ın tanıdığı erkeklerin en şahanesi olduğunu bağıra bağıra söylese yeriye. Uzun boylu zayıf kardeşi, babası kadar zekiye. Sarsılmaz bir moral içindeydi. Derine kaçan, hüznün dolu gözleri ve yanağındaki küçük çukurla Stuart'ın istediği bir örnek kişiydi. Bu çiftlik asıl sahibine verilecekse, Dan'a verilirdi. Tecim odasının kentin girişine astırdığı «Stuart Greer'in ülkesi Teksas'ın Bay Bendine hoşgeldiniz» tabelâsı, aslında Dan gibi birine değerde, öyle birine sunulmalıydı. Ama durum böyle değildi.

Bagby dahil, herkes bir yöne gidince, içki iyice başına vurdu. Dan, Lucy ve Milo ikinci kattaki eski odalarda uyuyorlardı. Bir tek silâh sesi-yeterli sandığı-tek silâh sesi bile uykularından uyandırmazdı onları.

«Evet,» dedi Bessie, «Başlangıç çok iyiydi, değil mi? Milo'yla Dan'ın ne zamana kadar kavgasız yaşayacakları üstüne bahse girelim mi? En çok sekiz hafta tanıyorum ben!»

«Kapa çenenini!» dedi Stuart.

«Peki sevgilim, madem öyle istiyorsun!»

Bessie bacak bacak üstüne atmıştı, yalnayaktı, ayak parmaklarını oynatıyordu. Bacakları güzel, çekiciydi.

Myra Bagby sofada uyudu uyuyacaktı. Stuart ona baktı ve başını salladı.

«Ve bana sarhoş diyor bu!» dedi. Yüksek sesle konuştuğunu anlamamıştı bile.

«İğrenç olma...!» dedi Bessie ve uzun saçlarını öfkeyle geriye attı. «Herkesin kendi sorunu vardır!»

«Ciddi mi?» Stuart'ın gözleri usul usul Joe Bagby'ye kayıyordu. Ayaklarını saygısızca bir iskemleye uzatmıştı. Krem rengi çizmelerinin içindeki ayaklarını ritmik olarak oynatıyordu. «Bir derdin mi var Joe?» diye sordu ona.

«Myra! Görmüyor musun onu?»

«Burda uyuyabilir!» dedi Bessie. «Onunla ilgilenirim!»

«Sen de kalabilirsin!» dedi Stuart Joe'ya. «Değil mi Bess?»

«Stuart bana Bess derse, anla ki sarhoştur. Elbette, isterse kalabilir Joe.»

«Hayır, teşekkür ederim. Yarın çok işim var. Veterinerim geliyor. Sizce sakıncalı değilse, onu burda bırakır, yarın öğlen gelip alırım!»

«Gereksiz!» dedi Bessie. «Ben onu eve götürürüm!»

Joe hiçbir şey demedi. Kalkmağa yeltenmiyordu. Stuart'ın bakışları Joe'nun çizmelerinden yüzüne doğru süzüldü. Joe Bagby'nin de kendisini yararak süzdüğünü gördü.

Şu somurtkan bakışlı orospu çocuğu yaklaşanı seziyor muydu acaba? Stuart geçen haziran Joe'nun tavlasına geldiğinde, Bessie'yle onu samimi bir du-

rumda görmüştü. O zamandanberi herifin attığı her adıma dikkat ediyordu. Örtbas etmeğe çalışmışlardı ama, yakalandıklarını biliyordular.

Şimdi şu canavarı iri sarışın karınla yatakta bulmalı ve onu kurşunlamalısın, diye düşündü Stuart. Bu olursa, oyun çeşitli yönlele çevrilebilirdi. Teksas'da sarışınlar da kurşunlanabilirdi. Güneş yanığı kadın derisi üstünde kanın görünümü birini rahatsız etmezdi. Kıp kıp ve plâtin sarısı karışımı. Ya da onlar öldürölmezler, elalemin önünde rezil edilirlerdi yalnızca. Büyük bir oyun olurdu. Şöyle olurdu bir de. Madalyonun tersi yani. Bessie şeytana uyduğunu kabul etmez, direnirdi. ikisi de milletin önünde kahraman kesilirlerdi. Ve yalnız kendisiyle şu herif, onun nasıl bir orospu olduğunu bilirdiler. Ruhsal yapısı sağlam, ama şeytan gibi bir karı!

«İyi peki, eve dönmeğe kararlısın eğer!» dedi Stuart. Joe hâlâ kalkmağa yeltenmiyordu. «Beni Bill ve Belle'de indirebilirsin. Bruce Gittle'e sözverdim. Bir uyku içkisi içeceğiz birlikte...»

Joe birden doğruldu. «Tabii, seve seve Stuart.»

«Sence bir sakınca yoktur sanırım Bess?»

«Hayır sevgilim! Erkekler aradabir biraraya gelmeliler. Geç olacak mı ki?»

«Bruce'la ben bir kaldırırsak kadehleri, ne demektir bu bilirsin sen!»

«Belki Joe da sizinle birlikte olmak ister!»

«Hayır, sağol! Yarın güç bir gün. İyi geceler Bessie.»

Joe kapıya doğru yürümüştü. «Konukseverliğini ze teşekkürler!»

Ne aptalca sözdü bu. Doğuda biryerlerde duymuştu. Joe'nun sorunu Myra değildi. Ve bunu bilen biricik kişi Stuart'tı. Stuart onun şu çizmeleri yatak-

ta da çıkarıp çıkarmadığını merak ediyordu. Dışarı çıktılar. Stuart krem rengi arabanın yanında bir süre durdu. Arabanın çıkıntılı tekerlekleri yeni gözüne çarpıyordu. Çıkıntılı tekerleklerin üstünde yolları geçerek Bay Bend'e giden katil ve kurban-ne komik olurdu! Bu yolda şimdiye kadar olağanüstü bir olay geçmemişti hiç. Bruce'la birlikte çok içki içmemeliydi. Yoksa amacına varamazdı. Kimseyi sakat bırakmak da istemiyordu çünkü.

«Kendi arabama binsem daha iyi olacak Joe!» dedi. «Sen benle birlikte geri dönmiyeceksin.»

«Olsun. Seve seve katlanırım buna!»

«Sapa olurdu senin için.»

«Araba sürebilir misin?»

«Her zaman için!»

«Sen bilirsin. İyi geceler. Parti güzeldi Stuart. Milo'yla Dan'ı barışık görmekten memnun oldum!»

Joe geri gidip, sağa sola sürerek yolunu buldu. Stuart karşı yönde sürdü arabasını. Hâlâ krem rengi çizmeler vardı gözlerinin önünde.

Stuart Bill ve Belle'in önünde parkedip, daldı içeri. Bar tezgâhının üstündeki saat onbuçuğu gösteriyordu. Krem rengi çizmeliye, amacına ersin diye on dakika zaman bırakacaktı. Sonra vuracaktı onu.

Bill'le Belle ona kuşkuyla bakmıyorlardı artık. Onları paniğe kaptırmadan içebiliyordu şimdi. Yalnız iyi bir müşteri değildi. Son zamanlarda cansıkıcı bir iki döğüşü sona erdirmişti. Bu nedenle ona teşekkür borçluydular.

Bruce Gittle sessiz bir köşede oturuyordu. Selâmlaşırlarken, altın dişleri ışıldadı ve Stuart kendininkileri hatırladı. Bessie kendisini öperken hep takma dişlerini düşünüyor gibi geliyordu ona.

Bruce'la konuşurken, kendini bir noktaya bağlayamıyordu. Başka düşünceler uğraştırıyordu onu.

Herkes birini öldürmeli hiç olmazsa, diye düşündü. Eşsiz bir duyguydu bu. Ve elbetteki bu bir orospu çocuğu olmalıydı. Bütün namuslu erkekler namuslu tekeleri öldüreydiler... aynı anda değil tabii.

«Bir daha içer misin?» diye sordu Bruce.

«Hayır yeter, sağol!»

«Evde işlerin mi var?»

«Hizmet işi, denebilir!»

İkisi de güldüler. Hesabı ikisi de vermek istediler. Sonra zar atıldılar. Stuart yitirdi.

«Yarına kadar!»

«İyi geceler Stu!»

Bruce'a baktı. Şu Bruce eve döndüğünde Emily'yle yatakta birini bulaydı, ne komik olurdu. Bruce onu öldürürdü. Herkes böyle yapardı.

Bir süre ırmak boyunca sürdü arabayı. Arabadan indi. Eski köprü'nün üstünde gezindi. Aşağıya, kayıkhaneye gitti. Bir araç gereç çekmecesini çekip, tabancayı aradı. Buldu, çıkarıp aldı. Dolu olup olmadığına baktı. Doluydu. Geçen haziranda onu buraya saklamıştı. İhtiyacı olabileceğini biliyordu.

Usulca yürüdü. Ağılların ve babasının buğulama evinin önünden, Delilah'ın bahçesinden geçip, garajlarının arkasından dolanarak arka kapıya geldi. Spor araba giriş yerinde olamazdı. Görünmez bir yerdeydi.

Ayakkabılarını çıkarıp, kapıdan içeri süzüldü, mutfak geçti, yan odadan oturma odasına girdi. Oradaydı Myra, üstü açık yatıyordu. Horluyordu. Kulak kabarttı ve karanlık merdivenlerden yukarı çıktı. Yatak odası kapısından ışık sızılmıyordu. Bir eliyle tabancayı tutup, ötekiyle tokmağı usulca çevirdi. Kapıyı açtı, karanlıkta, yanan bir sigara gördü... Bessi-

e'nin yüzünün krokisi... Bessie'nin saçları.

«Stuie?» dedi Bessie. Yatağın yanındaki gece lâmbasını yaktı. Çırçıplaktı ve gülüyordu. «Stuie miyim, evet Stuie'yim! Başka birini beklemiyordun sanırım, ne dersin?»

«Bütün gece sürse de bekliyecektim seni!» Kadını aşağıdan yukarı süzdü. Bessie kaşlarını çatı. «Stuart, tabanca mı o?»

«Bruce'dan bir av bıçağına karşılık aldım.»

«Bırak yere, yatağa gel. Telepatiyle seni eve geri çağırdım.»

«Seni duymuş olmalıyım!» dedi Stuart. Tabancaya baktı, sonra yazı masasının üstüne koydu onu. Soyundu. Onun durumundaki bir erkek için bu kadar cinsel güçlü olmak, tuhaftı. Bessie kendini her çağırdığında hayret ederdi bu durumuna. İçkili olduğundan da değildi. Kadının yanına vardı. Kadın tutkuyla sarıldı ona.

«Stuie!» diye fısıldadı. «Bu kez başaracağımızın duygusu içindeyim. Bir tanrı varsa eğer, bize bebek armağan edecektir!»

Bir tanrı olaydı eğer, evet. Ama Stuart, tanrı olmadığına inanırdı.

Houston'daki tanınmış bir ürolog-hekim ona Bessie'nin henüz bilmediği bazı açıklamalarda bulunmuştu. Kısırdı. Tohum hücrelerin çok az, demişti hekim. Cinsel gücü yerindeydi ama, kısırdı. Doğanın bir cilvesi. Bin kişide bir görülüyordu. Gebeliği sağlayabilecek kadar tohum hücresi yoktu. Ve FUTBOL YILDIZI STUART GREER'di bu!

Bessie'nin memesine yüzünü dayamıştı. Etinin doyumsuz yumuşaklığını duyuyordu... Kadife gibi, yalın ve tost kadar sıcak.

Yirmisekizinci Bölüm

Milo'nun şu kritik zamanda verdiği armağan, Milo'yu Dan'ın ayrı bir boyutta görebilmesini sağladığı gibi, kendisini ve hattâ Lucy'yi ısıtmıştı. Şimdiye kadar Milo'yu uzlaşmaz, çok güçlü ve akıllı bir para avcısı olarak görüyordu. Bu görüşünü artık değiştirmesi gerekiyordu. Milo şaşılacak derecede zeki ve sabırlıydı, kendinden emindi. Bu jesti Lucy'yi çok etkilemiş, Ethan'ı kendinden geçirmişti. Ama Stuart'ın hangi yönde olduğu daha belli değil, diye düşündü Dan. Avundu bu düşüncenin ışığında. Bessie hangi yönü tutuyordu, belirsizdi. Onlardan birini kendine çekip, kazanmalıydı. Bessie'nin de aile servetinde ötekiler gibi eşit payı vardı çünkü. Günün birinde Milo'yla Bessie yüzünden dalaşabileceğini hiç mi hiç mümkün görmüyordu.

O akşam Bessie'yle Stuart'dan ayrılan Milo, Lucy'yle ilgilenmeğe başlamıştı. Jim Willard'ın plânını yemek masasına yayarak, gecenin gecine kadar bu konuyu enine boyuna inceledi onunla. Dan daha da geç vakte kadar uyanık kalarak, babasının masasında çalıştı. Milo'nun kendinden emin tutumu, eğlendiriyordu Dan'ı. Babasının evraklarına gömülmüş, kükürt ocaklarına ilişkin sondaj raporlarını gözden geçirmişti. Bu süre içinde Milo, onunla ilgilenmez gibi bir tavır takınmıştı. Yoksa sahte bir davranış içinde miydi Milo? Düşündü Dan. Ama sonra vazgeçip, işine daldı.

Kendi bölgelerindeki kaynaklar, koca sahil arazisinin yanında küçük bir parça kalıyordu. Fakat bir işletme için yeterli büyüklükteydi. Petrol aramalarından sonra sökülen iki sondaj borusunun verdiği sonuçlara göre, ikiyüz elli metre derinde kükürte rast-

lanmıştı.

Bindokuzyüzyirmilerin sonlarına doğru, Ethan'ın elindeki kükürt madenleri araştırması hakkını elde etmek için birçoqları hücumu geçmişlerdi. Ama o, ilerde bu işlere atılabilecek oğulları için bütün bu hakları saklamağa karar vermişti. Birkaç kadeh atınca, içini döküyordu Ethan. Teksas'taki otlakların, şu pis petrol araştırma çalışmaları yüzünden heba olup gitliğini söylüyor, pislikten, dumandan ve dizboyu çamurdan yakınıyordu. Ve şimdi şu sondaj çalışmalarına yeniden gözyumacak, yummak zorunda çünkü, diye düşündü Dan. Kükürdün varlığını gösterecek olan borular toprağı delmeğe başlayınca, petrol düşüncesi babasının kafasında bütün öteki düşünceleri kovacaktı. Annesinin, Teksas'ın en güzel yeri dediğı se-dirli tepeden çalışmalara başlamak kararı almışlardı. Bakalım şu Albert May denen herif ne zaman boy gösterecek, bu işlere burnunu sokacak, diye kendi kendine sorup duruyordu Dan. Pek uzun sürmezdi bu.

Odasına çıktığında, Lucy uyuyordu. Uyandığındaysa, yoktu o. Sabahlığıyla ve ayağında terlikleri indi aşağı. Onu telefonda yakaladı. Bugün gelemiyeceğini söylüyordu. Hafta sonuna doğru dönüp, kalan işi bitirecekti... kızmaları gereksizdi, işten çıkıyordu zaten... evet, ciddi-di, ayrılıyordu işten... bonservis falan yere batsındı.

Dan kızdı ona. İşini asıyordu çünkü. Yükümlülük altına girmişti, bu yüküme bağılı kalmalıydı.

«Budalalık!» dedi Lucy. «Şu pis herif despotça davranıyor. Artık hoşuma gitmiyor. Ödediğı paraya bu kadar çok iş yaptığım için sevinsin. Bir muhasebeci bulması gerekir. Ama o kadar cimri ki...» Söylevini kesmişti ama, gözleri hâlâ öfkeden parlıyordu.

«Dalkavukça işlerle neden uğraşayım yani! Gel

benle Dan. Irmağın kıyısına gidelim!»

«Helebir giyineyim de!»

«Acele et. İstiyorum ki...»

«Evinin arsasını araştırmak istiyorsun sen!»

Kadının yüzü parladı.

«Bir fikrim var... sana bazı şeyler göstermek istiyorum!»

Yukarı çıkıp, giyindi Dan. Aşağı inerken. Delilah'ı gördü merdivenin başında. Kahvaltıya bekliyordu.

«Önce kahvaltı yapalım Lucy, ne dersin!»

«Danny...»

«Delilah bekliyor!»

Oturdular, kahve için bisküviyle buğday ezmesi yediler. Nedenini bilmiyordu ama, onu kızdırmak için yavaş yiyordu Dan.

«Milo kalkmış mı?»

«Ethel ve Stuart'la çekip gitti. Arabayı doğu otlaklarına doğru sürdüler. Yıllardır onu görmemiştim. Fakat her zamanki gibi sürüyor arabayı.»

«Stuie'nin durumu nasıldı? Biz giderken zom olmuştu.»

«Bessie gebedir sanıyorum!» diye fısıldadı Lucy.

«Ciddi mi?»

«Kendisi birşey demedi ama, dün akşamki bakışlarından anladım. Bahse bile girebilirim hani!»

Dan sırtarak başını salladı ve masadan kalktı. Birlikte ağılların önünden geçerek, tertemiz istif edilmiş yapı odununun bulunduğu, ırmağın kıyısındaki hangara gittiler. Lucy'nin gözleri parıltıyla bakıyordu onlara. Ev yapımından anlayıp anlamadığını sordu Dan'a. Kerestelerin hangi işlere yaradıklarını ondan dinledi. Eski bir gemi plânının arkasındaki kesitleri gösterdi Dan Lucy'ye.

«Danny!» diyerek fısıldar gibi konuştu. «Sen bilmiyorsun, üçbin dolarım var benim!»

«Üçbin... dolar mı dediydin?»

«Biraz fazla bile. O simsarın bürosunda çalışı-
lıberi her hafta on dolar biriktirdim, bir hesap defteri-
ne geçirttim. Ne az, ne de çok. Ama son altı yılda
her hafta para yatırdım.»

«Lucy-şu buhran yıllarında senden başka kim
para biriktirmeyi göze alabilirdi?»

«Tersane işini gerçekleştirmek için istersen, se-
nin olsun. Hig'in ödeme yapma zamanı geldi sanıyo-
rum, öyle değil mi?»

Dan şaşırmıştı, süzdü onu. Lucy hesap defteri-
ni ceketinin cebinden çıkarıp, Dan'a gösterdi. «Mi-
lo'nun ayağının altına karpuz kabuğu koymak ister-
sin, biliyorum. Seninle ne kadar övünüyorum, bile-
mezsin. Dün gecedенberi sanki bambaşka bir insan
oldun. Parayı al. Tersaneyi taşıma işini geciktir ister-
sen eğer. Milo'yla bir sonuca varmak için zamana
muhtaçsan tabii. Bir süre daha Houston'da kalacak-
sak, yeniden işe girebilirim. Bir kaç kez daha istifa-
mı vermiştim onlara. Kendilerine bağlı durumda ol-
madığımı bilmeleri gerekli oluyor bazen. Biricik yön-
temim ve de kozum bu!»

Elele tutuşmuşlardı. Köprünün altındaki patika-
ya doğru yürüdüler. Sabah güneşi eylülün kupkuru
havasını üstlerinden aşağı serpiyordu.

«İki ruhlu ama dost bir kadından iki dost işareti
bekler miydin?»

«Çıkar baklayı!»

«Milo'nun yaradılışı öyle. Onu sert yargılama.
Onunla birlikte çalışmaktan mutluluk duyacaksın.
Kardeşindir. Değişmez gerçek bu. Ama onu, bu ar-
mağanıyla sürünün başına yeniden geçmek isteyen

biri gibi sanıyorsun, biliyorum. Ben de öyle sanıyorum... Ama bunun ardında bir gerçek saklı. Seni seviyor! Kendi yöntemiyle hepimizi seviyor ve bizlere muhtaç. Ethan mutluluğunu görünce, ağlıyacak gibi oldu. Milo'nun da onun oğlu olduğunu düşün. Senin olduğun gibi tıpkı. Ve Milo'yu olduğu kadarıyla gözönüne al!»

«Peki, ikinci sözün?»

Kadın süzüyordu onu. «İşte burda» Kara kılıfı içindeki gebeliği önleme ilâcını cebinden çıkardı, açtı, gösterdi ona. İçeride doluydu. Köprüden, suya fırlatıp attı. «Baba olmak istersen, çüküne taşığına kendin dikkat et artık. Ya da etme!»

«Lucy, ciddi misin bu konuda?»

«Kadınlar, erkeklerin gözünde olmaz görünen bazı şeyleri yapabilirler! Şimdi işte o şeyi yapmanın vaktidir. Artık iş sana kaldı. Sakınma makınma yok!»

Elini tuttu Dan'ın ve onu köprüden geçirerek, ırmağın ordan çekti.

«Yıllardır istedim ki,» dedi, «eski evimizin yandığı yerde yeni bir evimiz olsun. Yeryüzünü saran lekeyi temizlemek için. Unutulması gereken pisliği düşünüyorum. Öylesine mutluyum şimdi. Bu sabah bambaşka bir fikir aklıma geldi. Ethan'la ötekiler karşı çıkmazlarsa eğer, ilk kez seviştiğimiz o eski evin olduğu yeri isterdim. Bize vereceklerine inanıyor musun?»

Dan ona gülerek baktı.

«Bizim Lucy ne duygusal olmuş meğer! Ummuyordum doğrusu!»

«Benim duygulu yönümü hep aşağıladın sen Danny. Gerçek bu!»

Barakaya vardıklarında, Lucy kapıyı açtı ve içeri girdiler.

«Birisi burayı temizlemiş olmalı!»

«Evet! Bu sabah.» Saatine baktı. «Son olarak ne zaman sabahleyin dokuzda sevişmiştik acaba? Aileni genişletmeğe burada başlamak istemez miydin? Zaman uygundur.»

«Cadı!» dedi Dan, kendine çekti onu. «Zaman en uygun zaman, yer en uygunu!»

Açlar gibi öptü kadını. Lucy soyundu ve yatağa uzandı. Onu bekledi. Kadını ilk kez elde etmiş olduğu yerde, şöminenin yanında seviştiler. Kendi kendine, bu da Lucy'nin yeni bir denemesi mi acaba, diye sordu.

Rahatladılar. Yanyana oturdular. Lucy tasarladığı evi anlatıp durdu.

«Danny, öyle bir ev olacak ki, ilerde hizmet personeli de içinde oturabilecekler!»

Kadının bedeninin serinliğini duyuyordu. Kokusunu iyice içine çekti; nerdeyse unuttuğu kokusunu. Onu kınamak olmazdı. Neyse, oydu işte.

«Galiba seni şoke ettim Danny!»

«Arsızın, kızılacak kadının tekisin sen, dememi mi istersin?»

«Elde edebileceğimiz evin değil de, gerçekten istediğimin üstüne konuştuğum için üzdüm seni sanırım!»

«Belki doğrusu da odur!»

«Belki!» Kadının çıplak karnını sevgiyle okşadı. Lucy dokunaklı bir sesle: «Danny, tutkum öyle onulmaz değil, ha ne dersin?»

«Kocaman bir soru! Daha yapılmamış evini uşakların da oturabileceği bir eve çevirmen, beni hiç üzmedi sandığın gibi!»

«Seni iyi tanırım. Üzülürsün, üzülürsün. Daha konuşmadan biliyordum bunu.»

Somurtmuştu. Sağa sola dönüp duruyordu. «Önce bir kız mı yoksa erkek mi isterdin?»

«Bir kız lütfen!»

«Gerçekten öyle mi?»

«Gerçekten. Bir kız önce.»

«Olur, yapmaya çalışırım. Neden kız olsun?»

«Kızlar erkeklerden güzeldirler. Kızımın sana benzemesini isterim.»

«Çoğu erkekler önce erkek çocuk isterler!»

«O çoğu erkeklerin böyle çok güzel karıları yok ki, kızlarının ona benzemesini dileyeler. Bir kızım olsun istiyorum. Adı da Cicely olsun!»

«Cicely mi?»

«Bu isim hep hoşuma gitmiştir. Neden, bilmiyorum.»

«Cicely babası Daniel Greer olduğu için sevin. Aç gözlü anasının zararlarını düzeltsin böylece bari!»

Birden ağlamağa başladı. Dan yatıştıramadı onu bir türlü. Dan'ın kendisini oldum olası tutkulu ve aç gözlü tanıdığını bildiğini söylüyordu. Umarım, o çocuğu düşürdüğüm için beni bağışlamışsındır, diyordu. Dan, çoktan kendisini bağışladığını söyledi. Ama Lucy, kalbinin derinliklerindeki kırgınlığının hâlâ geçmediğini bildiğini önesürdü. Ona bunun için hiç kızmıyordu. Belki de yanlış bir iş yapmıştı. Sonra, ağlmasının nedenini açıkladı.

«Bu düşürme olayının yanlışlığına inanıyorum aslında. Aynı durumda olsam, yine yapardım. Ama şimdi korkunç korkuyorum Danny! O zaman belki yanlış birşeyler olmuştur. Artık bebeğim olmalı olabilir!»

Dan, Lucy'yi yeniden kendine çekti.

«Düşünme onu. Hiçbir şeyden korkumuz yoktur bizim!»

«Sana bir kız doğuracağım! Adı Cicely olacak. Ve... bir Greer olacağı için o, şimdiden kıskanıyorum onu!»

«Sen de bir Greer'sin, unutma!»

«Evet, ama evlilik aracılığıyla. Ve şunu biliyorum. Çok güzel bir hayatım var ve bir Greer'le evlenmek mutluluğuna erişmişim. Kızımın bu olanağı olmayacaktır işte!»

«Ve biraz kaçıksın sen galiba!»

«Evet, korkunç mutluyum! Milo'yla işe dalıp kendimizden geçmeden, ikinci tura yolalabilir miyiz acaba? Ne dersin?»

«Az önce ben de bunu düşünüyordum!»

«Ah Danny... sana bir Cicely armağan edebilmem için dua edip duruyorum!»

Yirmidokuzuncu Bölüm

Dan'la Lucy Houston'daki garajlı katlarını terk edip, bir zamanlar Dan'la Stuart'ın oturdukları, çiftliğin ikinci katındaki iki odasına yerleştiler.

İstediği zaman dönüp gelebilsin diye Milo'nun odası hazır bırakıldı. Greer Hunter şirketi yeni hisselerle Greer mülklerini devralıp birleşir birleşmez, Pete Hunter Polk County'deki bıçkı fabrikasını yönetimine alır ve Milo sürekli olarak kalmak üzere buraya gelirdi. Yeni bir kereste fabrikasının kuruluşuyla uğraşarak, Albert May'la birlikte kükürt ocaklarını işletirdi. Lucy şu iki eski yatak odasında pek rahat değildi ama, mutluydu. Ve bu Dan'ı sevindiriyordu. Son sıralarda daha çok ve sık sık piyano çalıyor, ilerde uşaklarına da oturma yeri olacak evinin plânı üstünde çalışıp duruyordu.

Bir akşam, bütün Greer'ler Ethan'ın evinde toplanıldıklarında, Bessie gebe olduğunu söyledi. Lucy Dan'a fısıldadı: «Ne demiştin ben sana?»

«Nerden biliyordun bunu?»

«Cadılığım! Stue'ye bir bak! Darmadağın olmuş!»

Stuart öğlen sonundanberi içkiliydi. Ve şimdi pişmiş kelle gibi sırtarak durmadan mırıldanıyordu: «Buna ne dersiniz? Ne dersiniz buna, ha?»

«Şaşırdım!» dedi Dan. Bessie'ye döndü: «Haber, baban gelene kadar bekletemedin ama!»

«Babam Kaliforniya'da!» dedi Bessie.

«Uzun bir zamandanberi mi?»

«Bir iki gündür. Size durumumu söylememin vaktidir, diye düşündüm. Çekingen kadınlardan tiksiniyim!»

Plâtin sarısı saçlarını arkaya attı. Cevap yerine bardağını kaldıran Stuart'a omuzları üstünden baktı.

Ethan bir şişe şarap açmıştı. Henüz havalarını bulmamışlardı. Uygunsuz birşey vardı. Ethan Dan'ı yana çekerek, nedenini sordu. Dan iyice bilmiyordu bunu. Belki de Stuart'ın çok içişi yüzünden hava gerginleşmişti.

«Bessie'yle sen mi konuşmak istersin, ben mi konuşayım?» diye sordu Ethan. «Niye Stuart böyle davranıyor ki?»

«Bessie'nin durumu bilmediğini mi sanıyorsun?»

«Bize yardım etmeli Bessie. Stuart'ın rejim yapmasını istiyorum. İlerde yapacağına şimdi yapsın. Vakit geçerse, rejim de yararsız olur belki. Bessie'yle konuşsana!»

«Olur, deneyeyim!»

Ama Bessie Stuart'la erkenden evlerine dönmüştü. Dan Lucy'yle bir süre daha taraçada oturdu ve

Stuart'ın evindeki tüm ışıkların sönüşünü izledi. Yalnızca ilk katta, yatak odasındaki yanıyordu. Uzun bir süre daha yanık kaldı.

Daha sonra Lucy'yle yatmağa gittiler.

Kuşlukla Delilah kapıyı çaldı ve Dan uyandı. Lucy hâlâ yatıyordu. Sert bir savaşıydı o ve çok şükür sağlıklı uykusu vardı...

«Bay Dan. Özür dilerim beyefendicim!...» diye mırıldanıyordu Delilah kapıda.

«Ne var ne oluyor Delilah?» Gece lâmbasını yaktı.

«Whiskers, bir dakika gelebilir misiniz, diye soruyor! Bay Stuart için. Whiskers bubanızı uyandırmak istemedi!»

Sabahlığını sırtına geçirdi, yumuşak terliklerini giydi, uyuyan Lucy'nin yanından ayrıldı. Whiskers mutfakta kendisini bekliyordu, el etti, dışarı çıktılar. «Bay Stuart'a bir bakın hele bay Dan. Yaralanmış!»

«Nerde ki?»

«İşçilerden biri onu at ahırında bulmuş. Kana bulalı olarak!»

Dan ahıra koştu; Stuart bir saman yığını üstünde yatıyordu. Yüzü hayâl gibi kapıya çevrikti. Elleriy-le gömleğinin göğüs yeri kızıla boyalıydı. Dan dizçöküp, dirseğini kaldırdı, nabzına baktı. Hızlı hızlı ve güçlü atıyordu. Dirseği yapışkandı. Dan kızıla boyalı parmaklarına baktı, sonra kokladı.

«Boya bu!»

«Boya mı?» dedi Whiskers şaşırmış.

«Evet, kırmızı boya. Kokla hele...»

Yaşlı adam Stuart'ın eline parmağını sürüp, burnuna götürdü.

«Haklısınız. Ağır yaralı olduğunu sanmıştım ben-
se!»

«Neler yapmış etmiştir tanrı bilir. Buraya nasıl
gelmiş acaba, ne dersin buna?»

«İşçilerden biri gelişini duymuş. Şu pek sevdiği
kıratın üstündeymiş. Tere boğulmuş kısrak!»

«Kısrakla ilgilenen var mı?»

«Üstüne bir örtü attım. Teri soğusun, kaşağılıya-
cağım.» Dan, hangara koştu. Terebantın alıp getire-
cekti. Arka duvarın ordaki sıranın üstünde kırmızı bo-
yaları saçılmış bir bidonla küçük bir fıçı buldu. Ahıra
dönerek, Stuart'ın kırmızıya boyalı gömleğini çıkā-
rıp sildi. Bir işçiyle Whiskers, Stuart'ı evine taşıma-
sına yardım ettiler. Oturma odasının sofasında Myra
Bagby uzanmıştı ve hırıldıyordu. Stuart'ı yere bırak-
tılar. Dan, olanı biteni kavramağa çalışıyordu.

O sırada, bakır rengi kollu kimonosu içinde mer-
divenin başında beliriverdi Bessie. İri, sıcak gözleri
hüzünden çok sevinç saçıyor gibiydi. Onun, baba
oluşunu Bruce ve kumpanyasıyla kutlamak için Bill
ve Belle'e gittiğini, ayılıncaya kadar onu orada bira-
kabileceklerini söyledi. Gecelerini çoğu kez orda ge-
çirirdi. Üstüne bir battaniye örtecekti.

Dan Whiskers'e bir gözattı. Öteki zencilerle bir-
likte çekilip gittiler.

«Myra'yla Joe Bagby dün buraya uğradılar. On-
lar da Greer mirasçısını kutlamak istemişler!» diye
açıkladı Bessie. «Myra zom olunca burda uyur hep!»

«Stuart'ı ahırda bulduk Bessie!»

Sıkılmış gibi bir sesle konuştu Bessie: «Gömle-
ğini bir yerde yitirmiş olmalı. Tipik Stuart olayı bu.
Sabahları burda olmazsa, ahıra bakarım çoğu zaman.
Ordadır.»

Dan ona baktı. Zeki de aptal da değildi yengesi.

Önünde şaşılacak derecede ilgisiz ve de şehvetli duruyordu. Dan kendi kendine, Stuart futbol yıldızı olduğundan mı onunla evlenmişti acaba, diye soruyordu. Şimdi artık yıldız değil, içkicinin biriydi. Ve onun bu durumu kadının hoşuna gitmiyordu. Yoksa, hoşuna mı gidiyordu?

«Ona nasıl yardım edebiliriz?» diye sordu kadına, sıkılğan bir sesle.

«Durumuna üzülüyor musun?»

«Her akşam içki içiyor mu?»

«Evet, bazan az bazan çok. Kardeşleri barıştıkları için düzelecektir belki de!»

«Onun benle Milo arasında sıkışıp kaldığını mı sanıyorsun? Lucy bu kanıda!»

Bessie merdiven korkuluğuna yaslandı. Bedeni, çözükle kimononun altında fıkırdıyordu. «Fikrimi açıkça diyeceğim sana!» dedi. «Stuart aile içinde kendini terkedilmiş buluyor. Milo buranın aslanı, sen kaplanısın! Biriniz uygulayıcı, biriniz kuramcısınız. Babanız ikinizi dinliyor, Stuart'a hiçbir zaman başvurulmuyor. Siz kavgalı kardeşler arasında sağa sola çekilip duruyor. İkinizin de gözünde önemsiz bir kişidir o. Ve size hiçbir etkisi yoktur. Lütfen bunu düşünün ve haksız mıyım, söyleyin. Onun için gerçekten bir parça yararlı olabilecek bir iş bulabilirseniz, o zaman...»

Yüzünün istifi bozulmamıştı. Kimonosunun içinde hayasızca duruyordu ayakta. Dan gözünü kaçırdı ondan. Kadının güldüğünü seziyordu. Kendisiyle, bir budalayla oynar gibi oynuyordu sanki. Çekiciliği açıktı. O anda, kadından büsbütün kuşkulanağa başladı.

«Greer'ler kuşağına ilk torunu kazandırdığı için gururlanmış olacak, Bessie!»

«Belki de öyledir!» Sözleri, suçunu gösterir gibiydi. Şimdi sıra Milo'yla kendisindeydi demek. Öyle anlaşılıyordu. «Dan!» diye ekledi, Dan gitmeğe yönelirken. «Ne Daddy ne de Milo Stuart'daki noksanlığı anlayabilecekler. Senle Ethan onun sorununu çözebilirsiniz. Ethan'ın sevdiği bir tip değilim. Bu yüzden onunla konuşmak istemiyorum. Ama Lucy yapabilir bu işi. Bununla birlikte, Stuart'a yardım edebilecek biricik kişi sensin... eğer değerini açığa çıkarabilirsen!»

«Sen... ona önemli bir iş bulmaktan söz ediyorsun, değil mi? Bir düşüncem var Bessie. Tutkal formülü var Stuart'ın. Yapay tahta bölümünü kurarsak, kendisi yönetebilir orayı. Ne dersin buna?»

«Çok güzel! Tutkal bir işe yararsa eğer!»

«Belki geliştirilmesi gerekecektir! Bir kimyacıyı görevlendiririz bu işe!»

«Sen, sen huysuz birini bile değiştirebilirsin Dan! Ona kişiliğini kazandırırırsan, hemen anlayacaktır. Girişimi konusunda gereken cesurluğa kendisi tek başına kavuşmalıdır. Aldatma onu. Yoksa çok, pek çok acı çeker. ONDA değerli bir yön bul. Belki mucizeye tanık oluruz!»

Dan dik dik baktı kadına. «Sanki hiçbir işe yaramamış gibi konuşuyorsun. Yoksa yanılıyor muyum, ne dersin?»

Cevap vermedi kadın. Dan gözlerini dikti ona. «Ne dersin ha?» diye yineledi sorusunu.

«Elimizden geldiğince Stuart'ın değerli yönlerini savalım bir!» dedi Bessie. «Sen başlayıver!»

«Bessie, neler söylüyorsun?!» Ona doğru ilerledi. Omuzlarından tuttu. «Çok iyi bir genç olduğunu bilirsin. Çok iyi bilirsin hem!» Kadını sarsınca, içini saran hayvansal şehveti duyar gibi oldu. Anne ola-

cak hiçbir kadın böyle uysal salıvermezdi kendini bir erkeğin sarsmasına karşı. Allak bullak olmadan, bıraktı kadını. Bessie'nin gözleri kıvılcımlar saçıyor-
du.

«Öyleyse başlayayım.» dedi. «Benim gözümde Stuart sevimlidir, hoştur, dostcadır ve bedence güçlüdür. Sence nasıldır peki?»

«Bessie, ondan tiksiniyorsun, değil mi?»

«Milo'nun hisselerini geri getirmek için benle evlendi. Elbette cinsel yönden güçlüydü. Genç yaşta evlenen herkes öyledir. Daddy bu hisseleri bana yem olarak verdi. Aileye gelin girmemi istiyordu. Yıllardır şu boktan tuzocaklarına elatmak dileği. Yoksa şu basit tutkulu Milo'yla iş çevirmezdi. İkisinden de tiksiniyorum. Ve Milo'yla savaşırsan, senin yanında olacağım. Hattâ babama karşı bile korurum seni. Yeter ki, Stuart'a birşeyler yap. Şimdi, söyle hadi bakalım, senin gözünde değeri nedir onun?!»

«Demek onu öyle görüyorsun! Yalnızca sevimli, hoş, dostca ve güçlü ha?»

«Bedence güçlü. Hadi, sıra sende!»

«Hayallah! Herşeyden önce... iyi bir savaşçıdır ve tutkuludur!»

«Nerde savaşıyor, tutkusu hangi yöndedir?»

«Beni şaşırtıyorsun!»

Korkuluğun ordan ayrılıp, pencereye gitti. Ardındaki gün ışığı keskindi. Bakır rengi kimonosunun içindeki bedeni iyice belli olmuştu. Durumu domuzuna biliyordu Dan'a kalırsa.

Döndü. «Bir zamanlar benim kahramanım ve mitimdi o!» dedi. «Onu sürekli sevebilmek istiyordum. Ama, futbolu bıraktıktan sonra, bir hiç oldu. İçinden gelerek, isteyerek yapacağı hiçbir şey yok artık şu dünyada onun. Sizlerin belirli düşünceleriniz var, bu-

banın, Milo'nun. Hepiniz güçlüsünüz. Yalnız Stuart sizler gibi değil. Bir lahana kadar değerli ancak! Öyle şaşkın bakma bana! Bir kadını. Lânet olsun. Kendi evinde yalnız olan bir kadın işte!»

«Onun sana çocuk verışı, değerli kılmalıydı kendini senin gözünde artık!» dedi Dan öfkeyle.

«Her erkek, başka işlere yaramasa bile, tohum üretebilir. Bir kadın, kendisiyle yaşayabileceği, uyuyabileceği birine muhtaçtır!» Ona doğru yürüdü. Kimono altındaki bedeni oynayıyordu. «Dan...» Yeniden baktı adama, gözleri irileşmişti, saçtığı koku sıcak ve kadıncaydı. «Eğer ona gerçekten değer verir ve bunu duyurtursan, belki hâlâ umut var demektir. Yoksa hayatının sonuna kadar şişeden ayrılamıyacaktır. Onunla kendimden bile fazla ilgileniyorum belki de. İster inan ister inanma. Ben o kadar kötü değilim!»

Gözgöze geldiler. Stuart mutuart vızgelirdi. Onu kolları arasına alıp iyice bir sıkabilmek istiyordu şimdi. Ne garip bir duyguydu bu. İşkence çekmeğe başladı böyle düşündüğü için. Yere yatırıp, olgun bir meyva gibi ezmek isterdi onu. Yerebatsındı şu duygu.. Çekilip gitmeliydi... Ya da ona elatıp, kendi dünyasını arkada bırakarak onun dünyasına dalıp gitmeliydi.

Döndü, ayrıldı kadından.

Babasının evinin avlusuna girdiği sırada, polis memurunun arabasını gördü.

«Günaydın Dan!» dedi polis. «Birini uyandırmam gerek diye düşünüyordum oysa!»

«Uygunsuz birşey mi var?»

«Pek önemli değil. İyisini hemen söyleyeyim. Bugün nasıl olsa öğrenecektiniz. Kentin giriş yerindeki tabelâ... Stue'nin levhası yani. Son gece birisi

Stu'nun adını silip, Bessie'nin adını yazmış üstüne. Açık kırmızı renkte. «Bay Bend'e hoşgeldiniz, Bessie Greer'in doğduğu kente.» yazısı var şimdi. Bir saate kalmaz, düzelir yine.»

«Bir çocuk oyunu olacak!» dedi Dan.

Polis inanmaz gibiydi buna. «O yazıyı silmek isteyen birini biliyor musunuz?»

«Bildiğim kimse yok!»

Dan atahırına giderek, renkli gömleği yokettirdi. Whisker, olayı kimseye söylememeye sözverdi hemen. Bessie Greer'in doğum yeri... Stuart neyi düşünmüş olabilirdi? Gömleğinin yokolduğunu sezince nasıl davranacaktı acaba? Dan, tabelâyı değiştirdiğinin bilincine varamıyacak kadar kardeşinin sarhoş olmasını diledi.

Yatak odasına döndüğünde, Lucy uyanmıştı.

«Stuie!» dedi. «Atahırında sarhoş yatıyordu. Zom olmuştu. Whiskers'le ben onu eve taşıdık.»

Lucy içini çekti ama, birşey söylemedi.

Otuzuncu bölüm

Bessie yatağındaydı. Stuart'ın aşağıda kımıldadığını duydu. Her zamanki gibi şöyle esaslı bir yudum çeker ve duş alarak forma girmeğe çalışırdı. Su şarılıtısını duyunca, Myra'ya bakmak için aşağı indi. Hâlâ avluda uyuyordu. Joe Bagby'nin partial sarışınından tiksiniyor, ama belli etmiyordu. Normal olarak Bessie ayyaşlara karşı hoşgörülüydü. Hoşgörülü olmadığı pek görülmemişti ya.

Myra bir zamanlar bir kulüpten sosyeteye geçmişti. Kulübe yalnız en zengin petrol ağaları üye olarak alınabiliyorlardı. Onlar da aslında servetlerini

sığır alışverişi ya da Meksika kerestesi satışından sağlamış kimselerdi. Sosyete yönünden heyecan verici üç boşanma olayı geçirmişti. Myra'nın bedenini viski ve ekonomik sarsıntılar tüketmişti. Aile serveti güney Teksas'taki pirinç ve pamuk tarımına dayanan ağa Joe Bagby ile şu andaki evliliği, kendisini sağlam kazığa bağlayamazdı. Çünkü Joe'nun kendisi bir karakoyundu. Bir şirketle spekülâtif oyunlara karışmış ve aile servetinin büyük bir bölümünü doğu Teksas'daki petrol araştırmalarına akıtmıştı. Bu arada dul bir Meksika'lı kadınla büyük bir skandal yaratmıştı. Greer'lerin çiftliğinin kuzey bölümünü satın alarak, sığır yetiştirip milletin kötü bakışlarını üstünden ve kendini kurtarabilecek güçteydi Joe.

Bu tutumu Bessie'nin hoşuna gidiyordu. Birgün doğuştan amatör ruhu taşıdığını ve iyi bir kulübe üye olamayacağını söylemişti. «Joey! Aman ne güzel! Ne katıksız bir kıskanma! Sürünerek ananın kucağına düşsen, yeridir yani!» demişti. Bu tür konuşmalarının kötü olduğunu söylemişti ona, Joe. Kaba düşüncelerdi bunlar. «Çünkü, bir yanınla Yankee'sin sen Bessie! Kaba, bayağı olmıyan bir Yankee kadını tanımadım henüz!»

Ama Joe'nun, annesinin o fazlaca asil davranışlarından oldukça uzaklarda olduğu için bir bakıma da, hoşuna gittiğini biliyordu. «Yankee kadınları ve senyoritalarla dolaşmamış olaydın,» dedi alaycı, «bizim çalırlara takılmazdın sen. Gerçekten Joey, tecim yönünden beceriksiz olduğun için, annen seni kapı dışarı atmamış olacak!»

Stuart yine formunu bulmuştu. Takunyalar ayağında, bir havlu omuzlarında, çıkageldi. Pamuk gibi ince yağ tabakası geniş bedenini kaplamıştı. Stuart daha yirmidokuzunda bile değil, diye düşündü Bes-

sie. Erkeklerin çoğu ancak otuzbeş yaş dolaylarındayken biraz yağ bağlamağa başlardı.

Bessie yağlı bedenlerden hoşlanmazdı. Şişmanlıyacağına, hayatı boyunca tostla kek yesin isterdi. «Buña gerek yok!» demişti Stuart bir keresinde. «Teke gibi yesen tek gıram kilo almazsın. Sanırım bir ekşiğin var. Hekime gitmelisin. Belki bu yüzden çocuğun olmuyordur. Şişmanlamaktan korkuyorsun. Psikolojik açıklaması budur!» Bessie neşeyle gülmüştü. Ama gizlice bir jinekologa gitmişti. Adam kendisine, her an çocuğu olabileceğini söylemişti. Açıkçası. Stuart kıskırdı... ve yağ kabarcıklarının nedenini anladı. Joe Bagby'ye kırkında, zayıf ve kemikli bir adamdı.

Stuart sofada Myra'yı süzdü yukardan aşağı. «Şu şapşal Bagby ne işine yarar ki?» diye sordu.

Bessie kıs kıs güldü. «Öyle konuşmamalısın!»

«Şapşalın biri işte, ne yani!»

«Stuart, seni duyabilir!»

«Uyumadığını sanıyorsun demek!» Stuart Myra'nın yüzüne doğru eğildi. «Şapşalın biri ama, kulak kabartmak uğruna uykuda olduğunu yutturacak kadar ahlâksız değildir sanıyorum! Bu derece ahlâksız mı sanıyorsun onu yoksa?»

Stuart sırtıttı ve merdivenlere yürüdü. Bessie'nin cevabını beklememişti. Çekip gidince Myra dirseklerine dayanarak: «Ne güzel, ne hoş sözler!» dedi.

«Myra, dinledin demek ki?!»

«Ben ondan büyük bir ayyaş değilim!» Myra yeniden sofanın üstüne yüzükoyun uzanmıştı. Alındığı açıkça belliydi. Zor soluk alıyor, belki de ağlıyordu. Bessie mutfağa giderek ona bir kokteyl hazırladı. «Al, iç şunu!»

Myra teşekkür ederek aldı. «Sen iyisin bana kar-

şı. Stuiie haklı, ben pasaklının biriyim. Ama sen karşı o kadar iyisin ki, nedenini bilmiyorum.» Yumruklarıyla dizlerine vuruyordu. Bessie onun içkiliyken ağladığını çok görmüştü. Fakat ayıkken hiç.

«Hadi, hadi ne oluyor sana!»

«Beni avutamazsın. Gerçekten ölmek istemiş-tim... Bessie insan neden istediği gibi olamıyor? Hayatı boyunca iyi bir kadın olmayı özleyen bir kişi neden istediğinin tersi oluyor ki? Pasaklının biri! Stuart'ın bana pasaklı Bagby dediğini duydum!» sesli sesli hıçkırdı ve yumrukladı bedenini.

«Kendini acınacak duruma sokmayı bırak da şu bardağı içip bitiriver. Bir tane daha hazırlarım, düzelirsin!»

Myra şehvetli bir içişle bitirdi bardağı ve geri verdi. Bessie bir bardak içki daha hazırlayıp getirdi. Kendini yeniden acınacak duruma sokmağa başlamasın diye, duş almaya razı etti onu.

Stuart giyinmiş olarak aşağı inmişti. Hemen arka kapıya yöneldi. «Pasaklı karı dinlemiş demek bizi ha?»

«Dediklerini duymuş. Ve bu onu yaralamış.»

Stuart durdu, bir süre düşündü, sonra Bessie'ye doğru gidip, özenle dudaklarından öptü. «Günaydın küçük anne!» Sırıttı. «Küçük bir anne olacaksın sanırım! Yoksa herşeyi birbirine mi karıştırdım?»

«Karıştırmadın Stuart?»

«Sana güveniyorum Bessie!»

«Kahvaltı etmek istemez misin?»

«Kahvaltı şişmanlatır beni. Bugün bubamla güney otlaklarına doğru gideceğiz. Hoşçakal... ve o pasaklıya de ki, ben onun gerçekten bir pasaklı olduğunu söylemedim!»

Bessie günün geri kalan bölümünü, Myra'yı eve

götürebileceği bir ortama sokmakla geçirdi. Güçlü bir viski yudumu başardı bu işi ensonu. Myra'nın gözleri parladı.

Basık tavanlı, düzensiz görünüşlü bir yapı olan Bagby'lerin evi önlerinde belirmişti. Arkasında ahırlar, çayırklar ve otlaklar uzanıyordu. Bessie bu iki kişinin bir şeye erişmek uğruna evlenmiş oluşlarına şaşıyordu: İtibardı bu. Ama ikisi de onu elde edememişlerdi. Çünkü hiç sahibi olmamışlardı onun. Myra gerçekten dayanılmazdı şimdi. Kendi kendine, Joe'yla birlikte daha ne kadar yaşayabilir acaba, diye sordu. Herşey, Joe'nun gebeliğine karşı tutumuna bağlı, diye düşündü. Bencil ve mağrur davranırsa, tüm ilişkisini kesmesi gerekti onunla.

«Gebe oluşuna seviniyor musun?» diye sordu Myra. Sesi dostça ve aynı zamanda kuşku doluydu.

«Tabii! Stuart'la benim uzun süredir çocuk isteğimizi biliyorsun sen!»

«İkinizin de perhiz yapıp, spor eğitimini sürdürdüğünüz falan sırada değil de, şimdi çocuğunuzun oluşu, tuhaf! Şu yazgı denen şey yok mu, sapıtmış galiba! Ya da doğadır sapıtan!»

«Sizlerin de çocuğunuz olsun isterdim Myra.»

Myra'nın burun kanatları titredi.

«Rahim yerimin ameliyatla boşaltıldığını biliyorsun sen. Niye bana bunu hatırlatıyorsun?»

«Elbette biliyorum ve çok üzüyor bu beni. Yalansızım. Bunu söylememe izin verir misin?»

Birden patladı Myra.

«Senin hiçbir şeyin yalansız değil! Seni yalnız pislik ilgilendirir! Yalnız bu nedenle psikoloji öğrenimi yaptın. Psikoloji başkalarının pislüğünü karıştırmaktan başka birşey değildir. Orda durarak, bana Stuart'ın pasaklı deyişine göz yumdun. Kendisini duyabi-

leceğimi ve susmasını söyledin yalnızca ona. Ama, benim pasaklı olmadığımı söylemedin!»

«Ah, be canımın içi, sen kendin pasaklının biri olduğunu söyledin ya!»

«Bu başka şeydir! Öyle söylemeğe hakkın yok senin! Dostum kalmak istersen eğer, olmaz bu!»

«Şimdi niye küplere biniyorsun ki, hem...»

«Hırsız kadın! Seni gidi sarışın hırsız!»

«Ama Myra! Böyle konuşmamalısın. Galiba nedenini anlıyorum. Çünkü, senin çocuğun olmuyor!»

«Onu benim yerime mi doğuruyorsun? Bunu mu demek istedin? Dostluğun en iyisi budur, değil mi? İnsanın bundan daha iyi bir dostu olabilir mi?»

Bessie avluya girip Joe'nun spor arabasının yanında durdu.

Myra'nın yüzü sinirden çarpılmıştı. Dediklerini şaşkın bir sarhoşun saçma herzeleri olarak gözönüne aldıktan sonra, onunla anlaşılabilirdi ancak.

Arabadan inerlerken Myra: «Seni evimde istemiyorum!» dedi ona homurtuyla. «Benim pasaklı olduğumu söyledin. İyi. Sana bak ne diyeceğim pasaklı Bessie. Bu ilçede herkesin dikkatini neye çekeceğim bak! Diyeceğim ki millete Bessie'nin çocuğu büyüdükçe Greer'lerden çok Bagby'lere benziyecektir. Herkes beni geveze bir sarhoş sanacaktır. Ama ben, onların unutamıyacıkları bir tohum serpeceğim! Sen, sen bir pasaklısın. Ve de kötü sarışınısın!»

«Herkes biliyor ki ağaran benim saçımdır Myra. Ben birşey gizlemem!»

«EMİNİM Kİ, herkes bunu biliyor. İlçede her aklı eren durumu gözden geçirmiştir sanırım.»

«Bayağı oluyorsun!»

«BEN mi bayağıyım? Sen mi pis saçmalarınla bana bayağı diyorsun? Herkesin her zaman kendi ba-

basıyla ve anasıyla yatabileceğini diyen sen mi?»

Bessie onu öylece terkedip, ahırlara yöneldi. Joe seyislerden birine küfredip duruyordu. Odun talaşı yerine saman dökmüştü çünkü tavlaya.

«Konuşuş şeklim için bağışla beni Bessie!» dedi. Yüzü öfkeden kızarmıştı. «Senin gelişini görmedim. Talaşlar samandan çok hafifletiyor kokuyu.» Sustu. Kızgınlığı yavaş yavaş geçiyordu. Ahırların oradan çekip gittiler. Adam usulca sordu: «Myra sana zorluk çıkardı mı bu sabah?»

«Hakkından geleceğim onun!»

«Dünkü haberin onu çok heyecanlandırdı.»

«Evet! Zavallı!»

Adama baktı. Joe'nun değirmi kurşuni gözlerinden korku akıyordu.

«Benden mi, Bessie?»

«Çirkin olma!»

Adam başını salladı. «Düşünmüştüm bunu!»

«Ne düşünmüştün Joe?»

«İşi oluruna bıraktığını senin. Myra kuşkulandı mı?»

«Myra içki zıkkımlanıyor!»

«Ya Stu kuşkulanırsa Bessie?!...»

«Ah, korkaklaşma! Stuart'ın çocuğudur o. Bitti o kadar!»

Sertçe omuzlarından tutmuştu kadının. Elleri titriyordu. «Rizikolu olduğunu biliyordum ben bu işin!»

~ «Öyle acıtma beni. Ellerini çek benden lütfen!»

«Stu kuşkulanırsa, öfkeden kudurur. Hesaba gelmez bu!»

«Biliyorum!»

«Birşey söyledi mi?»

«Milo'nun bizde olduğu geceydi. Stuart'ı Bill ve Belle'de indirecektin hani. Kendi arabasıyla gitmişti.

Dönüşte, elinde tabanca daldı usulca yatak odamıza!»
Joe sarardı. «Ciddi mi?»

«Şansın varmış ki durumu önceden sezerek, defolup cehenneme gitmeni söyledim!»

«Lütfen küfretme Bessie. Biliyorsun, ağzı küfür-lü karıları sevmem!»

Bessie güldü. Adamın açık korkusu hoşuna gitti. Nazlı anakuzusunun. «Sen ve senin kadınlar hakkındaki düşüncen ha, Joey!»

Sertçe sarstı kadını. «Tabanca olayını söyle! Ne yaptı? Beni aradı mı?»

«Elbette! Seni görmeyince, bir yalan uydurdu, Bruce'dan bir av çakısına karşılık aldığını söyledi. Onu kendime, istekle yatağa çektim. Ve şimdi çocuğumuz oluyor. Bu kadar basit birşey işte!»

«Belki de gerçekten değiş tokuş etmiştir. Bu olmaz mı sence?»

«Öyle diyelim. Değişmiş olsun. Şimdi unutalım bu olayı. Ellerini çek artık benden!»

«Evet!» diye bağırdı Myra ahırın ordan, «Pasaklı Bessie'den ellerini çek!» Myra yalpalıyarak üstlerine geliyordu. Elinde bir viski şişesi vardı. Saçları yüzüne bulaşmıştı. «Herşeyi çözüyor basitçe... ilçede... Joe!»

«Myra! Çeneni tutacak mısın?» diye bağırdı Joe Bagby. Bessie'yi bırakarak, isterik karısına doğru koştu. Myra sallanarak bir pislik yığını içine yuvarlandı, öfkeyle Bessie'ye çarptı, Bessie'nin göğsünü pislikle sıvadı ve bir zafer çığlığı attı.

«Koca meme! İşte... al şunu da!» Myra bir kez daha pisliğin içine bastı ve ayağıyla pisliği Bessie'ye savurdu.

Joe elinin tersiyle vurdu, kadın pislik yığınının

içine düştü. Viski şişesi ahırın duvarında kırılıp patladı.

Myra sersem sersem kalktı ayağa. Sonra, seyişin tavlayı temizlediği gübre çatalını aldı eline. Joe'nun üstüne yürüdü. Adam, bir dokunuşta silâhını aldı onun ve yeniden vurdu. Bu kez Joe'nun ayakları ucuna, yere düştü.

«Ama Joe!» dedi Bessie ve kolunu tuttu.

«Ama Joe!» dedi Myra alayla öykünerek. «Ama Bessie... sen orospu!»

«Myra, çeneni kapa! Seyisler seni duyabilirler!»

«Herkes... beni duyacaktır!» dedi Myra içini çekerek. «İlçenin bir ucundan... öte ucuna... herkes Bessie'nin çocuğuna bakmalı... ve kime benzediğini görmelidir...»

«Myra!» Joe ayağını kaldırmıştı.

«Vur bana!» diye bağırdı Myra. «Seni gidi domuz orospu... korkak... pasaklı Bessie işte şu... domuz!...»

«Joe!» dedi Bessie hızlı hızlı. «Ben gidiyorum. Ben gidince rahatlar o sanırım!»

«İyisi de budur belki. Ben ilgilenirim onunla!»

«Evet, ilgilenir!» diye bağırdı Myra. «Ama... seninle ilgilendiği gibi değil!»

Bessie arabasına doğru ilerledi. Ve Myra'nın birden sustuğunu anladı. Joe'nun ona vurup vurmadığını hiç bilmek istemiyordu. Onların şu sıra yapacakları, önu ilgilendirmezdi. Bazan içki düşkününü kişiler, sorunlarını kendileri çözmeliydiler.

Myra ertesi gün boş tavlalardan birinde ölü olarak bulundu. Ceset inceleyici, bedende ve yüzdeki belirli yaralar üstüne otopsi yaptı. Joe istemişti ısrarla. Çünkü yaraların bu kadar kötü sonuç doğurabile-

ceğini düşünemiyordu. Bütün ilçe doktorun raporundan dehşete düşmüş ve tiksiniyordu: Myra kendi balgamı içinde boğulup kalmıştı.

Olay aşağı yukarı açıklığa kavuştu: Gecenin bir saatinde ahırlara gittiği ve eyer yerinden bir eyer almak istemiş olduğu saptandı. O arada portatif bir eyer sehпасına toslamış ve öteki ucundaki iki sehpayı devirmişti. Bazı yaralar bunu gösteriyordu. Ve açıkça belliydi ki, o sırada boş tavlaya yalpa vura vura gitmişti. Yüzünü ilkin hayvan yemliğinin madeni yanına vurmuştu. (Bir tutam saç boş bir vidanın başına takılı kalmıştı.) Sonra, yerdeki tuz yığınının çarpmıştı. (Yüz yaralarından birinde tuz bulunmuştu.) Cesedi, yüzü yere dönük olarak bir su çukurunda uzanık duruyordu. Kuşluk vakti bir seyis bulmuştu cesedi.

Otuzbirinci bölüm

Dan ilk olarak, arka plândan öne fırlayan ve aile içinde önemli bir yeri olan Bessie hakkında ciddi ciddi düşünmeğe başlamıştı. Stuart üstüne verdiği yıkıcı karar onu yakmış, ama gözlerini açmıştı.

Zevksiz, saçları atının kuyruğunun rengine uyan basit yaratılışlı peri, tehlikeli bir kadına dönüşmüştü gözünde; ilkel bir zekâsı vardı.

Dan, Myra Bagby'nin gömülmesi sırasında, inceledi onu. Yüzünün bir yanı, bu törenin kendisini bir bakıma sevindirdiğini bile belli ediyordu. Ondan iğrenmeğe başlıyordu. Ama, ondan iğrenmeyi gerekli kılan önemli bir neden de bulamıyordu. Stuart hakkındaki yargısı da doğrudu aslında. Ve bu Dan'ı çok rahatsız ediyordu.

Stuart'ın aile içinde bir köşeye itilmiş olduğu düşüncesiyle alay ediyordu Milo. «Delikanlı Greer adını bizlerden fazla yükseltti. Dan, düşüncelerinin yanlış bir sonuca varmışsın!»

Milo, soğuklar başlar başlamaz, görünüşe bakılırsa, ördek avlamak için Greer Point'e gelmişti. Ama herkes onun Dan'la birleşme koşullarını görüşeceğini biliyordu.

«Sen ona delikanlı diyorsun!» dedi Dan. «Sanırım, Bessie'nin düşüncesine tamıtamina uyuyor bu. Bizler için o bir 'Küçük'tür. Ve bana kalırsa, biz onu her zaman dışımızda bıraktık. Bessie bu durumu uzun zamandır biliyordu.»

Milo dudaklarını kıvırdı ve yumruklarını neden-siz sıktı. «Sen bakma. Küçüğün gerçek, sapına kadar bir erkek olduğundan akli başında hiç kimsenin kuşku bulunamaz. Bruce Gittle ise çok iyi bilir onu.»

«Evet, belki kavgacının biridir. İçki evinde en azından, öyledir. Ama, Bessie haklıdır bence. Ona kulak vermeliyiz.»

«Şunu yapmalı, bunu yapmalı.» Güldü ve umursamazca omuz silkti Milo. «Stuart için önemli bir görev bulunmadığını kim söylüyor ki?» Milo az önce temizlenmiş tüfeğini doğrulttu ve ampüle nişanladı. «Yatmağa gitmemin zamanı. Yarın senden bir kat fazla kuş vurmak istiyorum.»

Dan, Milo'nun özel konuşmaları birleşmeleri üstüne yapacakları görüşmelerden önce alışına şaşıyordu. Tüfeklerini temizleyip yağlarlarken, Lucy'den, kendilerini yalnız bırakmasını rica etmişti. Milo hazırsa eğer, gizli olarak konuşabilsinler istemişti. Görünüşe bakılırsa Milo hazır değildi. Dan'ın sıkı hazırlanmış olduğunu sezmiş gibiydi. Stuart arkasında oldukça, Milo'yla Ethan hiçbir şey yapamazlardı. Bessie

bile Ethan'ı yanına çekse-ki Dan Al May'ın kadını buna zorladığını anlıyordu - yeddiemince yönetilen Grace'ın hisse senetleri vardı ortada. Ve Dan'la Stuart yeddiemin olarak Ethan'a karşı çoğunluk sağlıyorlardı. Yaşlı babaları, Milo'ya vermiş olduğu söz nedeniyle elleri bağlı durumda olsa da, engellenebilirdi.

Dan, Milo'nun bekleme nedenini ertesi gün öğrendi.

Stuart, kuşluğa bir saat kala onlara tavlada yetmişti. Atlarını, eğer takıp bataklığın oraya sürdüler. Güneş doğarken Milo'yla Dan altışar, Stuart'sa dört ördek vurmuşlardı.

«Toplam olarak onaltı eder!» dedi Milo. «Bana yeter. Sizler ne diyorsunuz?»

«Eve dönelim!» dedi Dan. «Delilah bize bir çiftini öğlen yemeğine yetiştirir belki.»

Av sırasında Milo bir manevra çevirerek - geniş bir hücum düzeyinde - Stuart'ı dalkavukça davranışlarla yanına çekmeğe çalışmıştı. Stuart'a yaban ördeklerinin yine eskisi gibi açık bataklıkta yatıp yatmadıklarını, yeşil başlı yabanördeklerinin delikanlılık çağlarındaki gibi büyük görünüp görünmediklerini sorup durmuştu. Sonra, sığır yetiştirme konusunda konuşmuştu. İyi sonuç alıp almadıklarını sormuştu. Böylece kazançlı çıkmıştı Milo.

Stuart soruları içten cevaplandırdı. Milo'nun, geçen akşam kendisinin Stuart konusunda söylediklerinden yararlanması, Dan'ı şaşırttı.

Atlarına doğru giderlerken, Dan Milo'nun Stuart'ı kendine sıkıca bağlamak için onu harekete geçirmek istediğini düşündü durdu.

«Bubanın istekleri,» dedi Milo, «benimkilerdir de. Şu topraklar için hayatı boyu savaştığını unutmayalım hem. Ve şimdi, hazır olduğu bir sırada...»

«Bakın hele!» diyerek sözünü kesti Stuart ansızın. Solda, ırmağa yanaşan bir atlıyı gösterdi. Arkasından başka bir atlı belirmişti. «Kim olabilirler ki?»

«Hemen anlarız!» dedi Dan ve atını hızla sürdü.

İki atlı, tanınabilecekleri kadar yaklaşmışlardı. Yabancıydılar. İzlendiklerini anlayınca, atlarını çevirip döndüler hemen. Dan, durmaları için bağırdı.

«Buna ne dersiniz?» dedi Stuart. «Nasıl kaçıyorlar, bakın!»

«Bilmiyorum!»

«Bir fikrim var!» dedi Stuart. «Onlar bu çevreyi tanımıyorlarsa, önce ırmak boyunca at sürerler. Sonra, dönemece ulaşırlar. Büyük bataklığı dolanan kısa yola sapayım ben. Siz onların ardından dönemece doğru at sürün. Orda bekliyeceğim. Bakalım kimlermiş onlar!»

«Bu kimi ilgilendirir yani?» diye sordu Milo.

«Örneğin beni!» dedi Stuart ve atına doğru koştu. «Benim ördeklerimi de alın!» diye bağırdı ve onları yere attı.

Stuart kısrağına sıçradı ve çayırılığın içinde kayboldu. Dan'la Milo, sorgu dolu bakışlarla birbirlerine baktılar.

«Ne dersin buna?» diye sordu Dan.

«Ne diyeyim ki yani? Çevrede atlarıyla dolaşan ve belki bizim gibi av avlıyan iki adam!»

«Tüfeklerini görmedim ben. Sen gördün mü?»

«Ben gerektiği gibi, dikkatle bakmadım!»

«Buba avcıları mülkünün dışında tutmak ister. Arkalarından gidelim.»

Milo güldü - zoraki bir gülüştü sanki! - ve ardından atını sürdü.

Yabancılar yetiştiler. Sık bir kavak koruluğunda bekleyen Stuart'ın önünden geçen kaçakları gör-

düler. Stuart oradan atıyla açığa çıkınca, yabancılar atlarını mahmuzladılar, hızla çalılığa dalmağa çalıştılar.

Dan, Stuart'ın küfrünü duydu. Arkalarından izledi onları, eğere sarılı kemendini açtı Stuart. Atlılardan birine yaklaşıncı, kemendi başı üstünde sallayıp savurdu. Kement havada ısıklık çalarak, atlıyı atından aşağı aldı. Öteki atlı kaybolmuş, görünmez olmuştu.

Dan'la Milo Stuart'ın yanına geldiklerinde, öfke-den kızaran kurbanının başında durmuş sırtırtırken buldular onu.

«Şu bodur kırsırağımın önünden kaçabileceğini sanmış galiba. Ne dersiniz, hayvan hırsız olarak asılım mı onu?» Stuart, önünde yerde titriyerek duran küçük adamı korkutmak istiyordu açıkçası. «Şaka yaptığımı mı sanıyorsunuz bayım, ha?»

«Beni öldürebilirdiniz!» dedi adam öfkeli öfkeli ve korkuyla.

«Buralarda izinsiz at süren herkes bütün güçlüklerle karşılaşır. Adınız nedir?»

Adam cevap vermedi.

«Bize kim olduğunuzu, buralarda ne aradığınızı söyleyin sizi serbest bırakalım.» dedi Dan.

«Size ne, sizi ne ilgilendirir bu?» diye sordu adam.

«Biz Greer'leriz. Buraları bizimdir. Şimdi artık söyleyin bakalım, ne...»

«Biz burda, ilerde ördek avlıyabileceğimiz bir yer arıyorduk yalnızca.»

«Neden korkuyorsunuz öyleyse? Arkadaşınız sıvışıp gitti ve sizi terketti.»

«Korktuğumuzu kim söylüyor?»

«Bakın, dinleyin!» dedi Milo adama. «Bubamız,

kendisinden izin alan herkese av izni vermiştir. Bu size ders olsun. Bırak gitsin Stu. Arkadaşınıza söyleyin. Av hırsızlarına tahammülümüz yoktur burda bizim!»

«Bu acele neden?» diye sordu Dan. Milo'nun, adamı bu kadar kolay bırakmaya hazır oluşu, kuşkulandırmıştı onu. «Kim olduğunu bilmiyoruz hâlâ!»

«Onu başaşağı şöyle bir silkip, cüzdanını yere dökebilirim, ne dersiniz?» dedi Stuart. Adamı belinden yakalayıp, başı üstüne dikti. Sonra ayakbileklerinden sıkıca tuttu ve güçlü bir şekilde silkeledi.

«Öylece tut onu!» dedi Dan. «Şu kâğıtlarına bakayım hele bir!»

Adamın götcebinde, içinde hüviyetinin de bulunduğu bir cüzdan vardı. Tam yetkili jeoloğu ve araştırmacıyı Kellogge petrol şirketinin.

Dan kartviziti iyice inceledi. «Bu şirketin adını duymuş muydun hiç Milo?»

«Hayır, sanmıyorum!» dedi Milo. Yalan söylediği gün gibi belliydi.

Dan öfkeyle okudu: «Kellogge petrol şirketi, Tulsa, Oklahoma. Cüzdanınızı geri alabilirsiniz bayım. Yalnız bu kartvizit bende kalacak. Irmağın orda dut ağacının yanında duruyor atınız. Şefinize, Ethan Greer'e yazarsa, kartvizitini yeniden elde edebileceğini söyleyin. Adresi bildiğinizi kabul ediyorum. Ve ilerde ördek avlamak isterseniz, bubamıza sorunuz, bu konuda gereken izni verir size o. Anlaşıldı mı, dostum?»

Adam sessizce cüzdanını aldı ve hızla atına doğru gitti.

«Ne denir buna?» dedi Stuart. «Tulsa'dan buraya kadar upuzun yolu tepen bir hafiye!»

Dan jeoloğun kartvizitini cüzdanına koydu. «Bir-

leşmeden önce, otlakları işletmeden ayırmak zorunda olduğumuzu görüyorsun işte Milo. Yığınla insan bu işle ilgileniyor. Değerini kendimiz tam olarak sapıyamayız ve de.»

Milo onayladı. Geniş dağınık yüzü hareketsizdi. Gözleri isteksizlik ve saygı doluydu - ters tutumunun üzgünlüğüyle karışık.

«Biz üçümüz, durumu burda hemen aramızda ayarlıyabiliriz.» dedi Dan. «O zaman, bubamızın önünde kavga etmemize gerek kalmaz. Bütün otlakların maden ocakları bölgesinden tüm ayrılması görüşündeyim. Bu bölgeyle su yolunun birleştirilmesi öneriliyor. Swain'in tersanesi hisse senetleri karşılığında mülke katılacaktır. Sanırım, herşeyi bir ölçüde doğru olarak değerlendirebiliriz.»

«Ben uygun buluyorum!» dedi Stuart aceleyle. «Bubamla bir masa başına oturup, onun önünde herşeyi tartışmak istemiyorum.»

«Benim diyeceğim şu» diye cevap verdi Milo özenle. «Karar vermeden önce Al'la konuşmamız gerekmez mi acaba? Bessie'nin payı gözönüne alınmalıdır çünkü.»

Stuart bir el hareketiyle bu öneriyi bir yana itti. «Bessie kendinin kıraliçesidir, Milo. Al'ın sözlerine kulak asmaz.»

«Hayır, dinler, dinliyecektir onu.» dedi Milo. «Bessie...»

«Bessie ona dayanamaz!» diye cümleyi tamamladı Stuart.

«Bessie Al'dan nefret mi ediyor?» diye soran Milo, inanmaz gibiydi. «Hiçkimse kendi babasından öğrenmez!»

«Ama Bessie iğrenir!» dedi Stuart sırtarak. «Bessie ruhbilim okudu. Ve yapılması gerekeni öğ-

rendi. O bir hilkat garibesidir, benim bayan Bessie'm!» Stuart'ın yüzü ciddileşti. «Benle Dan'ın, Bessie bulunsa da bulunmasa da çoğunlukta olduğumuzu çok iyi bilirsin. Niye hemen burda birleşmiyelim ki? Yere batsın be! Milo, Al şu Tulsa'lı Kollege petrol şirketiyle de ilişkili olabilir körolayım. Ve şaşırmam buna. Bayan Bessie'nin babası dolandırıcılar şahıdır. Ondan para elde etmek istediğimize göre, onu basit bir dolandırıcı olarak kabullenemeyiz. Fakat, onun önerilerine de ihtiyacımız yoktur!»

Milo'nun, yenilgisini kabul etmek için nefsinin yenmeğe çalıştığı iyice göze çarpıyordu. Ellerini uzattı. «Peki. Anlaştık. Otlakları ayırabilirsiniz. Hayallah be Stuie! Kafanda şekillediğin şu şah dolandırıcı benzetişin esaslıydı. Formunun zirvesindesin hâlâ, inan!»

Dan, Milo'nun yenilgiden çabucak kurtularak amacına doğru yeniden yolalmağa başlamasına şaşıyor, yeteneği karşısında donakalıyordu. Ayrıntılar üzerinde çalışmaları gerekti. Şiddetli bir pazarlık başlıyacaktı. Ve şimdi artık bir gerçek ortadaydı apaçık. Kurcalamağa gelmez bir gerçek: Milo'yla kendisi yalnızca kankardeşi değildiler... dolar kardeşiydiler ve de. Birbirlerini süzdüler, zorla güldüler ve tokalaştılar.

Dan, Milo'nun az önce Stuart'a uyguladığı taktiği Milo'da bizzat denemeğe karar verdi. «Düşündüñ de,» dedi, «yeni mülkümüzü Greer Products Incorporated diye adlandırabiliriz. İngilizler, gerekli malzemeleri ve ham madde kaynakları olan bir tersane arıyorlar. Küçük kapasiteli bir tersane. Bazı deniz sahillerini döşemek amacındalar. Higbee'ye bu konuda danışıldı. Milo, senin yardımın olursa, işe başlar başlamaz bir yapay tahta fabrikasını da hemen

plânlamağa girişir ve savaş siparişlerinin yapımına geçebiliriz. Sen yeni Greer kardeşler şirketinin uygulayıcısısın. Bize gerekli cesurluğu kazandıracak bilgi ve görgü sende vardır.»

«Hayallah, Danny, tam istediğim bir görüş bu.» dedi Milo. Ciddiydi. «Ben hazırım. Geriye yalnızca sermaye sorunu kalıyor. Bu nedenle Al'a muhtaç olacağız. Bu yüzden, onu...»

«Sana sermayeyi sağlayacağım!» diyerek sözünü kesti Dan. «Casustan almış olduğumuz küçük kartviziti satacağım ona.»

«Anlıyamadım: Kartviziti satmak mı dedin?»

«Satın alacaktır, korkma. Buba eğer, buralarda gizlice casusluk yapan kişinin May-Time-Company'yle ilişkisi olduğunu duyarsa, onu hiçbir zaman mülküne, topraklarına sokmazdı. Milo, başarma uğruna bir dolandırıcı olmak zorundaysam, ben hazırım. Olaylara bütün olarak baktığıma inanasın diye, şunu da bil: Kellogue petrol şirketi başkanının, Al'la birlikte Teksas Bank Corporation'un yönetim kurulu üyesi bulunduklarını biliyorum. Sen geçenlerde bu bankadan bin hektarlık kiraç toprak satın aldın, yanlış mı?» Dan Milo'nun tepkisini inceliyordu. Ama kardeşinin yüzü ser verir sır vermez gibiydi.

«Değişmişsin Dan!» dedi.

«Başkalarının elinde kozlar bulunan bir oyuna Al girmezse eğer, maden ocaklarını her an için, oturmuş bir kükürt fabrikasının kazancını temel tutup, işletmeğe açtırabiliriz.» Dan ara verdi konuşmasına. Etki yoğunlaştı. «Diğer yönden, Al burdaki kuralara katılmaktan hiç çekinmiyecektir. Ne şimdi, ne ilerde!»

Milo sevinçle onayladı. «Onu sıkı iğnele Dan. Para var onda.»

«Yüzbin dolara kadar katılabilir. Fazlası olmaz. Ayrıca, kükürt araştırmalarını bir şirket aracılığıyla yürütebilir. Eğer uygun bulursanız, kükürt işini ona devredelim.»

Milo onayladı. «Senle Higbee önce girişsin işe. Houston'daki tersane malzemesini burya getirtin ve demir tarakla tarama işine başlayın. Stu'yla ben yapay tahta presliyen kereste fabrikasını kuracağız.»

«Yüzbin mi?» dedi Stuart. Afallamıştı. «Bessie'nin moruğu bu kadar parayı döküp saçabilir mi?»

Milo kafasını geriye attı. Kahkahayı bastı. «Bessie'nin babası paranın içinde yüzüyor Stue. Bilmiyor muydun bunu? Bana öyle geliyor ki, Dan onu sıkıca yakaladı. Nakit yüzbin dolarla Greer-Hunter kereste fabrikaları ve Greer Point hisse senetleri biraraya gelince, geri kalanı kolayca borçlanabiliriz.»

Dan şaşırmış, baktı. Milo, kolunu Stuart'a dola-mıştı. «Yapay tahta bölümünü yeni fabrikamızla açmak istersek, bir yapıştırıcı maddeye ihtiyaç duyacağız. Senin geliştirdiğin şu tutkalı görmek isterdim...»

«Yapıştıracaktır, biliyorum.» dedi Stuart. «Gel kayıkhaneye gidelim, sana onu göstereyim.»

Otuzikinci Bölüm

~ Lucy kulak kabartmıştı. İzliyordu yapılanları. Mühendisler ölçü aletleriyle ölçüyorlar, birbirleriyle işâretleşiyorlardı. Hızlı bir tempoyla her yer ölçülüyor, sökülenler sökülüyor, düzleniyordu. Derin bataklık arazi kurutulmuştu. Irmağın suları başka yöne çevrilmişti. Irmak küçük körfezden, toprağın dilimsi zirvesine, oradan Dan'ın eski kayıkevinin içine alan yere kadar tarak makineleriyle temizlenmiş, taranmıştı.

Lucy haftalarca Dan'ı görmüyordu. Ama düşü, gitgide gerçeğe dönüşüyordu. İkinci katın balkonundan ırmağı tarıyan tarama makinesini ve kamyonları görüyordu. Kamyonlar aralıksız olarak yapı araç geçleriyle, binlerce metreküp toprağı boşaltmağa gidiyorlardı. Ana yolda oradan oraya gidip geliyorlardı. Körfezden öteye, açık büyük körfeze bakıyor, Tampico, Veracruz ve Karaip limanlarını Corpus Christi, Galveston ve New-Orleans'a bağlayan gemi yolunu görabiliyordu. Artık bu yollar Greer Point'e kadar uzanacaktı. Bataklıkta çalışan tırtıllı düzleme makinelerinin gürültülerini duyuyordu. Motorlarının müthiş sesleri balıkçılarla kara leylekleri kaçıırıyordu.

Kara leyleklere acıyordu. Ama doğa, değişikliğe uğramalıydı. Gerekliydi bu. Yoksa insanın onu değiştirme yeteneğı yokolmuş olurdu. İçinde varlığını duyduğu dünya, birdenbire erkekler dünyası olmuştu. Ve o, bunu istiyordu. Çünkü kocası, düşünüy kurduğu geleceğe bütün enerjisiyle dalıvermişti... Ve bir Greer mirascısını içinde taşıdığı için, öylesine mutluydu kendisi.

İlkin, Dan'a bir kız - Cicely - doğurmak istiyordu. Sonra da kendisi için bir oğlan. Ve ilerde onun ne olabileceğı üstüne hayâller kurup duruyordu: Fabrikatör... Cumhurbaşkanı... müzikçi, ressam. Arada-bir görebildiğı Dan, bir eksiğı olup olmadığını, neden yıkılmış gibi göründüğünü soruyordu.

«Gebeliğim beni bir parça altüst etmiş olacak!» diyordu Lucy ona.

«Gebe kadınlar genellikle biraz altüst olurlar. Kahvaltıda zeytin yemek ve bu gibi şeylerle.»

«O gibi yemeklere özlem duymuyorum. Ama delice fikirlerim var. Örneğın, ilk oğlumun başkan olmasına karar verdim.»

«Düşündüklerin gerçek olursa, tanrı ilk oğlunu korusun Lucy. Ya benim kızım ne âlemde peki?»

«Onun için çalışıyorum. Gelecek marta kadar bekliyebilir misin?»

«Tabii. Bugün doktora gittin mi?»

«Evet, herşey yerli yerinde.»

«Yalnızca görevini düşün artık... Gözler ve burun Lucy'ninkiler gibi. Bacaklar Lucy'nin bacakları gibi, eller...»

«Kim olaki şu Lucy?»

«Küçük bir bataklık tavşanı. Her zaman...»

Birden ağlamağa başladı. Kendini toparlayınca, şöyle dedi: «Ne çocukça davranış! Üzgünüm. İçimdekileri anlayamazsın Dan. Özlemini yıllarca çektiklerimin şurada yapımına girişilmiş oluşunu görüyorum. Ve bir de üste sana bir çocuk doğuruyorum... Bilmem ki nasıl anlatayım sana!»

«Hele bir soluk alayım, senin evini de yapacağız.»

«Benim uşaklı evimi mi? Benle alay ediyorsun, biliyorum! Danny bu sabah balkonda oturup, işçilere, yük arabalarına, bütün makinelere, burda iş arayan adamlara baktıkça, acayip bir düşünce sardı beni. Dinsel bir şeydi bu. Ve bubamın papazlığını hatırladım. Musa'nın ikinci kitabındaki sevdiği o parça aklıma düştü. Dinlemek ister miydin?»

«Olur!» dedi Dan.

Ve Lucy ezbere okudu. Tatlı bir sesle: «Altın, gümüş, tunç, mavi ve kırmızı kaftan, skarlatin, şaha-ne beyaz keten bezi, keçi kılı, kızıl koç postu, porsuk postu, akasya odunu...» Güldü. «Küçük bir kızken ben, düşlerimde hep bu altını, gümüşü ve kaftanı görür dururdum. Ve şimdi bu düşler gerçeğin esintisiyle donanıyorlar...» Düşündü. «Danny, dindar mısın sen gerçekten?» diye sordu sonra. «Tanrıya ina-

nır mısın? Tuhaf değil mi. Yıllardır bu konuyu hiç düşünmemiştik. Galiba, istemiyordum ben.»

«Dindar değilim. Bunu anlamış olmalısın. Ama bir tanrıya inanırım. Ya sen?»

«Hayır! Tanrıya inananlar, korkaktırlar. İnanmadıklarını kabul etmekten korkarlar.»

«Herkesin bir inancı olmalı Lucy. Hiç olmazsa filozofça bir görüşü.»

«İnanıyorum ki,» dedi tutkuyla, «her insan kendi kendinin tanrısıdır. Kendi gücüne ve erkine göre bir evren yaratır o. İnsan, tanrının Musa aracılığıyla yarattığı altın, gümüş ve şahane keten bezi gerçeğini kendi kendine yaratabilir. Yeter ki isteği yeterince güçlü olsun. Bana kalırsa, her insanın güçlü yönü tanrısı ve zayıf yönü gerçek şeytanıdır.»

«Çocuklarımızın günün birinde her istediklerini yapabilecek güçte olacaklarına inanır mısın?»

«Tabii. Güçlüyseler, yapabilirler!»

«Senin düşündüklerinden ayrı şeyler düşünseler de mi?» diye sordu adam. «Öyle olunca, o kızıl koç postunu nasıl elde edebilirler, değil mi?»

«Benim onlar için istediklerimi, onlar da istiycekleridir!» dedi kadın. «Yeter ki doğru olanı istemiş olayım!»

«Çocuğun için hayâller kuruyor musun Bessie?» diye sormuştu bir iki gün sonra eltisine Lucy. Taraçada oturuyorlardı. Bessie ha doğurdu ha doğuracaktı. Karnı burnundaydı.

«Hayır!»

«Greer'ler evinin geleceğini içimizde taşıdığımızı hiç düşündün mü? Yani, denildiği gibi: Hısmınlığı, sülâleyi!»

«Aman allahım! SÜLÂLE, ha!»

«Eski köklü bir aile bu. Greer adı ilerde sanayi-

de tanınmış bir ad olabilir. Belki günün birinde Greer vakfı kurulur.»

«Carnegie ve Rockefeller gibi mi? Daha kurulmadan parasını harcamıyor musun yani?»

«Herşey çok çabuk değişiyor burda. Maden ocaklarının sayısı çoğalınca, daha neler olacak, neler! Hükümetin Dan'la yeni bir anlaşma imzalamak istediğini biliyor musun? Hiç düşündün mü Bessie, yaşlı Anselm Greer'in karısı, durmadan kızıl derililerin baskınına uğrıyan bu bölgeye ilk olarak girdiklerinde neler kurmuştur kendi kendine acaba?»

«Hayır, bu gibi şeyleri düşünmem ben!»

«Üzülüyorum senin için. Çok şeylere göğüs germek durumundasın.»

«Hayır, hayır, küçüğüm... beni telâşlandıran fazla birşey yok. En önde, cephedeyim. Greer kardeşlerin kadınlarla paranın çevresinde oluşan kavgalarında, birbirlerini yemelerini izliyorum.»

«Kadınlar mı?»

«Bir kadın, demeliydim. Ve o sensin Lucy. Milo'yla Dan'ın hâlâ senin uğruna savaştıklarını sezmiyor musun? Para yalnızca ikinci derecede önemlidir. Şimdi Milo Stuart'ı o kadar büyüledi ki, zavallı şaşkın kim olduğunu bile unuttu. Milo öyle davranıyor ki, Stuart'ın fikrini almadan hiç bir işe girişmemektedir sanki. Ve böylece onu tavlamaktadır. Stuart için bu ruhunu afyonlıyan bir madde, marihuanadır.»

«Stuart'ın fikirleri kendisini hiç ilgilendirmiyorsa, Milo neden öyle davranıyor?»

«O kadar kör müsün? Dan'ı Stuart'dan ayırmak istiyor. Hissedarlar arasında daha pek çok oylamalar olacaktır. Greer Products Incorporated daha yenidir. Milo'yla Dan arasındaki savaş, henüz başladı. Birinin ötekini safdışı etmesi gerekmektedir.»

«Bessie, inanamam buna ben!»

«Ne hoş! Ne güzel, ne açıkyüreklilik. Seni kıskanıyorum.»

«Beni mi?» Lucy güldü. «Beni birinin kıskanabileceğini hiç düşünmemiştim.» Aslında ben seni kıskanıyorum, diye düşündü Lucy. Öteki aile üyeleri kadar hisseleri vardı Lucy'nin. Gıpta, çürümedir, derdi babası hep vaız verirken. Onu kıskanıyorum ve çürümenin kendi içimde olduğunu anlıyorum, dedi kendi kendine.

«Dan'la seni demek istedim tabi. Milo hakkında kötü düşüncelere kapılmıyasın. Ben yalnızca, Stuart'a zarar gelmesin istiyorum. Ama, gelecek, gelecek!» dedi omuz silkerek.

«Niçin?»

«Önce şu: Milo, yapaytahta için kullandıkları tutkalın Stuart'ınki olduğunu önesürüyor. Gerçekte, angaje ettikleri kimyacı yapıyor bunu. Eğer bir sezerse... ve Stuart geliştirdiğini sandığı maddenin işe yaramadığını çok çabuk anlayabilir. Ben, ailenin bebeği Grace olsun ve Stu artık büyüsün istiyorum.»

«Ben bebek değilim!» dedi Grace ve onları korkuttu. Belli etmeden taraçaya gelmiş ve arkalarındaki parmaklığa oturmuştu. «Ne zamandanberi burdasın sen?»

«Bilmem!»

«Bizi dinledin mi?»

«Dinledim, ama saklanmadım. Saklanılırsa, kulak kesilip dinlenir, değil mi?»

Lucy gülümsedi. «Gözönünde olmalısın Grace. Senin burda olduğunu başkaları bilmiyorsa ve sen dinlersen, hamfendice olmaz bu.»

«Suçsuzmuş gibi de davranma!» diye ekledi Bessie.

«Ah, saçma!» diye bağırdı Grace.

«Dikkat et!» dedi Bessie, acı bir gülüşle. «Küfür gibiydi dediğin. Bu durumda Delilah ne yapar, bilirsin sen!»

«Lucy de saçma sözünü kullanır!»

«Biliyorum. Hoşa gitmeyen bir sözdür bu. Greer sülâlesinin sayın bayanları onu aslâ ağızlarına almalıdırlar.»

Atılan lâf Lucy'ye dokunmamıştı. Nedense Bessie onu yaralıyamıyordu.

«Anlamı nedir?» diye sordu Grace.

«Lucy sana açıklar onu.»

«Hayır! İstemediği şeyi zorla açıklamak zorunda değildir. Bessie, sen başkan değilsin burda.»

«Boşyere kavgaya başlama bakalım. Gizlice sokulup dinlemen iyi değil hiç ve de...»

«Ah, saçma, saçma! Senin sırrını biliyorum! Kim seye yutturamazsın Bessie!»

«Sen... ne?» diye kekeleydi Bessie ve ağır ağır doğruldu. Grace şaşırtmıştı onu. Lucy ona dikkatle bakıyordu. «Ne diyorsun, ne diyorsun Grace?»

«Ne demek istediğimi çok iyi bilirsin!» Grace ayağa kalkıp, hızla evden içeri daldı. Bessie'yi öfke siyle başbaşa bıraktı. Lucy donakalmıştı.

«Bu çocuk... doğru bir eğitimden geçmedi hiç!» dedi Bessie. Yumruklarını sıkıyordu. «Benden hoşlanmıyor, çünkü onun içini okuyorum. Çocuklar bazan bizim sandığımızdan çok şeyleri anlıyorlar.»

«Ben de öyle sanıyorum!» dedi Lucy. Grace'la yalnız konuşma olanağını hiç elde edememişti.

O akşam Grace'ın odasında bu olanağa kavuşmuştu. «Onun bazı şeyler gizlediğine kuvvetle inanıyorum. Ve bunun ne olduğunu anlıyacağım.»

Grace'ın, Bessie üstüne bazı şeyler bildiği ve bunları söylemek istemediği dikkati çekiyordu. Lucy, durumu aydınlığa çıkarmak çabasıındaydı.

«Niye o şeyi bildiğini söyledin?»

«Onu korkutmak için... ve sanırım etkisini gösterdi dediğim. Bana nasıl baktığını gördün mü?»

«Tabii.»

«Lucy, bana bazı şeyler üstüne gerçeği söyler misin? Söz mü?»

«Evet, sana gerçeği söyleyeceğim.»

«Stuart bir ayyaş mıdır?»

«İsteddiği kadar içiyor.»

«Bu, onu ayyaş mı yapıyor?»

«Ona ayyaş denir mi denmez mi, gerçekten bilmiyorum. Çoğuları onun öyle olduğunu söylerler.»

«Senin buban ayyaş mıydı?»

«Evet!»

«Ve papaz mıydı?»

«Evet!»

Grace geceliğini çıkarıp, giyinmeğe başlamıştı.
«Eula Marie'ye gitmeliyim.»

«Ama bu gece olmaz.»

«Evet, hemen şimdi!»

«Sevgilim, yarına kadar beklenebilir, inan...»

«Hayır. Eula Marie, bubanla Stuart'ın ayyaş olduklarını söylemişti. Bense, ona vurmuştum.»

«Neyle vurmuştun?»

«Yumruğumla tabii.»

«Geç oldu. Sana eşlik edeyim mi?»

«Nolursun Lucy! Irmağın orası karanlıktır. Gidip, Eula Marie'ye üzüldüğümü söylemeliyim.»

Grace sandallarını giydi, Lucy ardından koştu. Temmuz gecesinin sıcağında, işçilerin geçici bir köprü kurdukları yere kadar geldiler. Eski köprü, bahar-

da çökmüştü.

«Lucy, bir çocuk mu yapıyorsun?»

«Evet!»

«Dan sana bu arada yardım etti mi?»

«Evet.»

«Ayakta da bir çocuk yapılabilir mi?»

«Niçin bilmek istiyorsun bunu?»

«Milo çocuk yapmak isterse, ayakta yapmak zorundadır, değil mi? Uyuyabileceği bir karısı yok çünkü.»

«Belki günün birinde bir karısı olur.»

«Eula Marie'nin anası ayakta bir çocuk yapmış.»

«Eula Anna Marie'nin bir kocası var, Grace. Adı Frankie Thomason'dur. Uzun süre Şikago'daydı o.»

«Orda hapisteymiş. Eula Marie anlattı bana. Kaçarak eve gelmiş ve gece boyunca burda kalamıyacağı için, ayakta bir çocuk yapmışlar. Karısının içine bir sap yerleştirmiş. Zencilerin, çocuklarını böyle yaptıklarını bilir miydin? Şu lânet Eula Marie'ye göre, Stuart sapını Bessie'ye batırmış. Bunu dediği için onu dövdüm. Stuart böyle şey yapmaz, değil mi?»

«Yapar, Grace. Yaptı bunu.»

«Bessie'nin esmer bir bebeği mi olacak?»

«Kimse bu konuda aydınlatmadı mı seni?»

«Ne var, nedir?»

«Sevgi üstüne ve çocuk yapılışı konusunda.»

«Sevgi üstüne herşeyi biliyorum. Bu, öpüşmeye bağlı. Eula Marie anlatmıştı. Zenciler başka türlü yaparlarmış bu işi. Onlar buna çüküşme diyorlar. Zencilerden başkayız biz değil mi?»

«Elbette. Ayrıyız biz.»

«Niye, niye şu sapa muhtacız sanki?»

«Pek o kadar ayrılığımız da yoktur.»

«Eula Marie'nin babasının polisten kaçtığını bi-

liyor muydun? Karşıda, Shreveport'da?»

«Eula Marie mi bunu anlattı sana?»

«Evet! Birinin gözünü jiletle kesip çıkardığı için hapse girmek zorundaymış. Eula Marie diyor ki, sü-mük gibi yüzünden akıp gitmiş gözü adamın.»

«Grace! Böyle şeyler söylememelisin!»

«Herkesin burnu akar ama, değil mi?»

«Elbette! Ama sen bir hamfendi gibi konuşmalısın!»

«Ah, saçma!» Bir süre konuşmadan yürüdüler. Sonra Grace: «Eskiden olduğu gibi ürkütücü değil ırmağın kıyıları. Şimdi yalnızca pislik, kir var her yerde.» dedi.

Frankie Thomason'un saklanma olayı konuşması Lucy'yi, Ethan'ın bir zamanlar Thomason'lara armağan olarak verdiği Greer hisse senetlerini satın almak düşüncesine götürdü. Eulalee Anna Marie'yi ziyaret ettiği o akşam, değerleri ellişer hisse senedi olan iki resmi senet belgesinin (Sertifika) Blinky'nin annesi olan Elmira Thomason'a ciro edilmiş olduğunu ve onun ölümü üzerine Eulalee Anna Marie'ye devredildiğini öğrenmişti. Eulalee Anna Marie'yi, kendisini Morelia teyze ütü tahtası üzerinde kürtaj ettiği zamandanberi görmemişti.

Lucy'nin kalbi şiddetle çarpıyordu. Greer Point'de herşeyin rayına oturmağa başladığını ve iki sertifikanın değer kazandığını söyledi. Yanda, Eula Marie'nin odasındaki Grace kendilerini dinliyemesin diye usul usul konuşuyordu. Üstünde yazılan değerde miydiler? Speküle eder miydi onları Eula Marie? Her birine elli dolar iyi miydi? Daha önce hisse senetleri sertifikası görmemişti hiç. Lucy, tekini elli dolara satmak isteyip istemiyeceğini sordu Eulalee Anna Ma-

rie'ye. Kadının gözleri sulandı.

«Evet bayan Lucy, tabii olur. Şu sıra çok acele para gerek bana. Bay Ethan, Mama Thomason'a, onları saklarsa günün birinde değer kazanacaklarını söylemişti.» Ona göre elli hisse senedi, elli dolar demektir. Lucy'nin de onların gerçek değeri üstüne hiç bilgisi yoktu.

«Para gerekse sana,» dedi Lucy, vicdanı rahat değildi. Şu ele geçmez fırsatı değerlendirmeğe çalışıyordu. «Gerçekten paraya ihtiyacın varsa, tekine yüz dolar veririm.»

«Gerçek mi dediğiniz! Üstünde yazılı değer iki katı bu bayan Lucy. Çok iyi kalplisiniz. Frankie için para gerek bana ama, sadaka da istemiyorum...»

Bu alışverişten sonra, Lucy tuhaflaşmıştı. Dan bu nedenle, doktora gitmeğe zorluyordu onu. Kötü bir şey olmasını istemiyordu. Kadın birbirine karıştırıyordu herşeyi. Dan'sa gebeliğiyle ilgili endişedeydi. Oysa Lucy'yi yalnızca birşey eziyor, sıkıyordu: Şu gizlice hisse senedi alımı. Yapılan ne kadar iğrenç görünürse görünsün, pişman değildi hiç. Azap çeksin çekmesindi. Hissedar olamamaya, gizlice bir Greer hissedarı olmayı yeğ tutardı. (Şirket yeterince büyüyüp, hisseleri iyice çoğalmadan, sertifikaları kendi ismine çevirtmeğe yeltenmiyecekti. Durumun anlaşıl-maması gerekiyordu.)

Hafta arasında Houston'a gitti. Biriktirme hesabının bulunduğu bankada bir hesap kutusu kiraladı. Hesap defterini ve sertifikaları içine koyup, kutuyu kilitledi. Dikkatliydi ve de korkuyla doluydu.

Kentin çıkışında, birden döndürdü arabayı. Düğününden kısa bir süre sonra iki yıl süreyle tecim kurslarını izlediği koleje yöneldi. Arabasını parkedip, profesör Brown'un bürosuna gitti. Kendisini profesö-

rün hatırlayışı şaşırttı bayağı.

«Kapının yanında, ilk sıranın ucunda otururdunuz hep!» dedi. «Nasılsınız, bayan Greer?»

«Profesör Brown!» diye başladı söze. Akıcı konuşması kendisini bile şaşırtıyordu. «Greer’ler mülkünün sanayileşmeye yöneldiğini belki duymuşsunuzdur. Gazeteler geçenlerde bunu bildirdiler.»

«Okumuştum. Çok etkileyici birsey.»

«Geçen pazar Beacon'un ekonomi bölümünde, Greer Point'in ilerde Greer City'ye dönüşebileceği yazılıydı. İşin başındayken daha, bir kent plânı ortaya çıkarmamız çok iyi olur bana kalırsa. Eğer mülk hepimizin umut ettiğimiz gibi gelişir, büyürse, bize en uygun yolu göstermiş olacak bu plân.»

Profesör hemen ilgilendi. «Çok güzel bir düşünce. Kocanız mı sizi bu işle yükümlü kıldı?»

«Pek değil!» dedi. «Ama bu işle kendim uğraşabilirim sanıyorum. Şu sıra, salt benim düşüncemdir bu. Erkeklerin işleri başlarından aşkın. Bana kent plânlaması konusunda bazı kitaplar önerebilirsiniz, diye düşünmüştüm. Bu konuda bazı şeyler okursam, ötekileri de bu düşünceyle donatabilirim belki!»

Profesör Brown kitap rafına doğru giderek, iki kitap çıkardı aldı. «İşte iki ilginç eser. Size seve seve ödünç veriyorum bayan Greer. Plânınız konusunda gerekli incelemeleri yaptıktan sonra, bana yine geleceğinizi umarım.»

«Teşekkürler ederim. Pek yakında onları geri getiririm size!»

«Kocanıza ve Milo'ya selâmlar sunarım!»

Kendini daha iyi hissediyordu. Güzel şeyler yapmanın tutkusuyla dolmuştu.

Eve döner dönmez, yatak odasına girip kitaplara daldı. Kitaptakilerin çoğunu anlıyacak gibi değildi.

Ama bir kentin oluşumunu sağlayan genel çizgiler, hayâllerini coşkulu bir noktaya ulaştırıyordu - Geniş caddeler, ağaçlar, kütüphaneler, kilise, okullar, pazar merkezleri ve özenle hazırlanmış sulama projeleri, düzenleri - gibi şeyler.

O kadar işine dalmıştı ki, Bessie'nin son durumunu bile izliyemiyordu. Ertesi sabah, Dan kendisine haberi verdi. Bessie bir oğlan doğurmuştu.

«Adını Loren koymak istiyorlar!» dedi Dan. «Dört kilo. Bubayı görmelisin Lucy!»

Kitabından başını kaldırdı. Yine incelemelere girişmişti. «Alışılmamış bir ad bu. Ama, kulağa hoş geliyor. Loren Greer. Hoşuma gitti. Durumu nasıl?»

«Anneyle çocuk iyiler. Stu biraz afallamış gibi.»

«Bill'le Belle'de kutladı mı doğumu?»

«Öyle görünüyor. Whiskers onu yine tavlada bulmuş.»

«Bu kez onu hoş görelim. Babalık kolay mı yani. Sen de Cicely doğduğunda heyecanlanacaksın! Heyecan duymazsan, hakaret sayarım kendime.» Dan öptü onu. «Hastaneye gidip çocuğu görmek istiyoruz.»

«Gelirim!»

«Ne okuyorsun böyle?»

«Yolda sana anlatırım Danny. İlginç.»

«Güzel! Buba da bizle geliyor. O da dinliyebilir mi?»

«Tabii. Umarım herkes beni kaçık yerine koymaz!»

Az sonra, Ethan'la Dan ona hiç de kaçık gözıyla bakmadıklarını ortaya koydular.

«Çok güzel, güzelim!» dedi Ethan. «Kitapları kimden aldın? Ben de onları kendim okumak isterdim.»

«Profesör Brown'dan aldım. Onun, plânsız kurulmuş bir ilçedeki yer kaybı konusunda konuşmuş olduğunu hatırlamıştım.»

«Buba!» dedi Dan. «Lucy'ye, Houston'daki kent yapımdairesine gitme görevini verelim. Kendisiyle görüşebileceğimiz bir uzman gönderip gönderemeyeceklerini sorsun.»

«Güzel!» dedi Ethan. «Bir mühendis önereceklerdir, inanıyorum. Dan, onun maaşını ben kendim ödemek isterim ama. Dar görüşlü muhasebecin bana izin verirse eğer!»

Dan güldü. Babasının, büyük mali işlemlerin titizlikle deftere geçirilmesini isteyen muhasebecinin karşısında ürperti duyusu hoşuna gidiyordu. Ethan önceleri sıkı muhasebe işleriyle hiç ilgilenmezdi.

Lucy'nin sırtından sıcak terler akıyordu. Eulalee Anna Marie'yle anlaşp sonuçlandığı şu mali işlemi onun nasıl defterine işliyeceğini, kendi kendine sorup duruyordu.

Bay Bend ili sınırında polis memuru tarafından duduruldu. Önlere geçerek, Dan'a selâm verdi.

«Yine birşey oldu, Dan!» dedi ve ekledi: «Selâm, Ethan!» Arkada oturan Ethan'ı görmüştü.

«Ne var, ne oldu Gus?» diye sordu Dan.

«Stuie'nin tabelâsını yere indirmişler. Niye bunu yapıyorlar, anlamıyorum!»

«İndirmişler mi?»

«Direk yere indirilmiş. Kimseler birşey duymamış, görmemiş. Tecim odası onu yeniden yerleştirecek yerine tabii. Bu kez, betona dikilecek demir bir çubuk üstüne asmak istiyorlar tabelâyı. Çok üzgünüm. Bizim başkanlıkça, bir bilmedir bu!»

Lucy, Dan'a baktı. «Evet, gerçekten bilmece!» dedi Dan.

«Stuie'ye söyle, hemen yerine koyacağız onu. Hastaneye gidersiniz diye düşünmüştüm. Sizlere durumu iletmek için ossaat buraya geldim.»

«Üzme kendini, Gus!» dedi Ethan.

«Karımla birlikte ziyaretine geleceğimizi Bessie'ye söyleyiverin. Kimbilir ne sevinirsiniz artık Ethan!»

«Bugün pekçok şeyler gururlandırdı beni!» dedi Ethan ona.

«Tabelâyı düşünmeyin artık!»

«Bilmem ki ne demeli bu işe!» dedi polis ve uzaklaştı gitti.

Ama Bessie, ne diyeceğini biliyordu. Camlı bölmedeki çocuğu gördükten sonra, hepsi Bessie'nin yatağı çevresinde biriktiler ve o onlara durumu bildirdi. Tabelâ söylentileri hastaneye kadar ulaşmıştı. «Çok açık bu,» dedi Bessie ve kocasının elini tuttu, «burda Stuart'ı hiç çekemiyen biri var!»

Otuzüçüncü Bölüm

Milo, en ilginç yönünün kurnaz görünmek olduğunu sanıyordu. Gerçi bu, tam kesin olarak saptanamazdı. Ama, şurası muhakkaktı ki, insan yükseklere tırmanmak İSTERKEN tüm bilinçli davranmazsa, yeniliyordu. Her yönden yeniliyordu: Meslekte, sevgide, oyunda...

Phoebe Philips'in yanında huzur buluyordu. Bir başka deyişle, onunla olan ilişkisi rahatlatıyordu kendisini. Ve bu konuda yeterince kurnaz olamadığından korkuyordu. Phoebe, istenildiği zaman yatağa gelen, bir kadının olması gerektiği kadar tatlı-hoş bir dişiydi. Ona, kendisinin evlenecek bir erkek tipi olmadı-

ğını söylemişti. Gerçi kadın da evlenmeği düşündüğünü belirten tek söz etmiyordu. Ama son zamanlarda, sabırla beklemekte olduğunu belli eder gibiydi. Adamın, inadını kırarak kendisine geleceğinden sanki emindi. Milo, vicdanının korkutucu sesini duyuyordu. Amacını ilk fırsatta yinelemek düşüncesindeydi. Ama kadın, ona bu olanağı vermemeğe kararlıydı sanki. Korkunç dikkatliydi. Milo gibi, kurnaz olmağa mı zorluyordu kendini acaba? Olamazdı. Yoksa hâlâ bekâr kalır mıydı? Pişkinlik sözkonusuydu bir de. Ama bu ilkeye ya tam bağlanılırdı ya da aldatmacaya başvurulurdu.

Ve şimdi, Houston'un yakınlarındaki bir motel odasında kadının yanında yatarken, şu çetin konuya kestirmeden girmeğe karar vermişti.

«Phoebe!» dedi bilerek kabaca. «Benim, evlenmek amacını taşımadığımı bilirsin, değil mi?»

Kadının gülüşü saf ve kendiliğindendi. Tutumunun da yapmacıksız oluşu gibi. Usulca konuştu: «Aynı fikirdeyim, Milo. Yoksa, şu korkunç güzel dostluğumuz bozulurdu.»

Bu durumda ne yapacağını şaşırmıştı. Nereden işe gireceğini kestiremediği zamanlar, müthiş bozuluyordu.

«Bu, benle evlenmeği istemediğin anlamına mı geliyor?» diye sordu kadına ve tehlikeli soruyu geri alabilmek istedi hemen. Böylesi dikkatsizce sorularla sonuç alamazdı insan, battıkça batardı.

«Öyle demedim!»

«Ama!» diye hızla girdi ve tehlikeli oyunu sürdürdü. «Dediğin gibi, ya dostluğumuzu bozarsa bu?»

«Diloy bayım, dıloy! BENLE evlenmek istemiyeceğini niye söylüyorsun ki? Bana daha başta anlatmıştın ya durumu!»

«Öf be, öf be! Başka biri mi var arada sanıyorsun?»

«Bilmem Milo. Senin dostlarının kimler olduğunu nerden çıkarayım! Ama, başka biriyle evleneceksen, senle yatmak istemezdim tabii. Zinadan anlamam ben. Belki bu modası geçmiş bir düşüncedir ama, ben böyle düşünüyorum işte, ne yapalım!» dedi ve güldü.

«Phoebe, ciddiym ben!»

«Biliyorum. Şaşıtığım da bu işte. Pek zeki olmadığının farkındayım. Ama senin, benim malım olmadığının da biliyorum. Seni bağlamak istemedim hiç. Değil mi?»

«Hayır... evet! Doğru davran Phoebe. Bu gibi bir ilişkisi olan her kadın dener bunu. Bekâr kadınları söylemek istiyorum. Uzun süredir fikrini açıklamamış olman, denemeye girişmemiş olduğunun kanıtı değildir!»

«Rica ederim Milo!» Tatlı tatlı güldü. Gıcıklayıcıydı ve de gülüşü.

«Tuhaf bir şey mi var?»

«Hiç bir şey yok!»

«Niye güldün öyleyse?»

«Lütfen cevap bekleme benden. Ben kötü bir yalancıyım.»

Ama Milo cevap bekliyordu.

«Peki.. Son zamanlarda bir duyguya kapılmıştın. Kendinle savaşıyordun sanki. Ama, böyle bir şeyi düşünmediğini söyleyince sen, rahatladım. İkimiz de aynı şeyden korkmuş olacağız. Gülüşümün nedeni, buydu.»

«Demek ki, sözkonusu olanın sen olacağına yine de inanmışsın!» dedi adam hızlı hızlı.

«Kötü bir yalancıyım ben, dedim ya!»

«Ne zaman yalan söyledin? Senin hakkında konuşmamdan korktuğunu söylerken mi? Yoksa, senin hakkında konuşacağımı bilmediğini söylerken mi, ha?»

«Milo, seni yaralamak istemiyorum.»

Bir süre konuşmadan kaldı ve kadını düşündü. Belki de Phoebe KURNAZIN tekiydi. Kendisiyle evlenir, evlenmezdi. O başkaydı. Ama, aralarındaki dengeyi kendiliğinden sağlamıştı işte. Evcilik oyununu düşünmüyorduysa, ya neden her çağırdığında hazır nazır oluyor, geliyordu çağrısına?

Kadın ayağa kalktı, perdelerin iyice kapalı olduğunu görünce, lâmbayı yaktı. Çırlıçıplaktı. İstifini bozmadan dolaşıyordu. Kurumlanmıyordu bile. Çıplaklıklarını sergileyen bir çok kadınlara benzer bir tutumu da yoktu. Giyinikmiş gibi davranıyordu. Olasıydı ki, çırlıçıplak golf bile oynayabilirdi.

Çekmecedен bir sigara paketi çıkarıp, adama sigara tuttu. Adam onu süzüyordu. Boyu bosu yerindeydi. Yalnızca, duruşu, yürüyüşü kötüydü. Hareketleri çocukcaydı. Golf oynarken hoyrattı, yüzüşü, yürüyüşü hantaldı. Ama sıkılgan değildi. Kendi kendine, onu sevimli kılan şeyin bu hoyratlığı olup olmadığını sorup durmuştu sık sık.

«Sağol!» diyerek paketten bir sigara aldı. Yaktı. Çırlıçıplaktı. Kadının kendisine, giyinikmiş gibi bir gözle davranabilmesine şaşıyordu. Acayip geliyordu bu. Kadında barbarca bir duygu var gibiydi.

Susup, ilk adımı onun atmasını beklemeğe karar verdi. Cephe hücumu kâr getirmemiş görünüyordu. Bu kez saldırıyı ondan bekliyecek, savunmaya çekecekti onu.

Bir mindere yaslanarak, sağlıklı-diri bacaklarını iyice uzatmış ve sigara içmeğe başlamıştı. Artık da-

yanamıyordu adam. Akıllıca davranmadığını bildiren bir içsenin ihtarına aldırmadan, konuştu: «Phoebe, şunu apaçık diyeyim ki, ben evlenmiyeceğim. Eğer böyle bir şeyi bekliyorduysan, kafandan iyce silip atmalısın. En iyisi budur.»

Öfkelendiğinde, Phoebe'nin sol gözkapağı hafifçe titreşirdi. Aylardır dikkatle izlemişti onu. Sözü'nün etkisini bekliyordu. Ama kadın, gülümsiyerek sigarasını tütürüyordu.

«Bana bunu söylemiştin Milo. Sana inanıyorum.»

«İçine tükürdüğümün işi be! Normal bir tepkide bulunamaz mısın?»

«Gözyaşlarımı mı koyvereyim? Yoksa: 'Ah Milo, bana böyle davranma!' mı diyeyim? Benim öyle bir iip olmadığımı biliyorsun!»

«Üzülmedin mi? Bir erkekle yatıp kalkan bir kadın itibarından çok şeyler kaybeder ama. Yanlış mı yani?»

Phoebe tatlı tatlı güldü. Milo mestoldü. Konuşmadan baktı kadına. Yanında beden açlığını doyuran sessiz bir orospu muydu acaba? Kendisi, bedence çok güçlüydü. Ve gününü gün etmekten başka şey düşünmeyen bir kadın için yeterince çekici SAYILMALIYDI. Phoebe de böyle biri miydi ki? Çıplaklığını hiçe sayıp kendisine bakabilen şu kadın? Birdenbire kadını kendine çekti. Kadın, dünden razıydı. İstekle ve tutkuyla verdi kendisini adama. Her zamanki gibi. Soluması da gösteriyordu ki, adam şahane bir aşk ilâhıdır.

Kentteki küçük bir kahvede kahvaltı yaparlarken, kadına: «Phoebe, delice fikirlerin olmalı kafanda. Ama, seni uyarmadığımı söyleyemezsin sanırım.»

«Milo, üzüldüğünü söyleme bu konuşmanın ar-

dından bana. Bu hafta sonu çok dayanılmaz oldun. Evde karşılaştığın güçlükler mi var?»

Nasıl anlamıştı acaba? Phoebe bazan kitap gibi içini okuyordu.

«Şu kodaman Albert May'dır bu, bahse girerim!» diye ekledi kadın. Ve - hücum işareti olan - sol göz-kapağı hafifçe titreşti.

Birgün ilkesini bozup, yattığı bir kadınla evlenmeğe karar verirse, bu kadın mutlaka Phoebe olacaktı. «Milo, şu adamdan hoşlanmıyorum ben. Namussuz ve arddüşüncelinin biri!»

«Tuttuğunu koparır bir işadamı. Duygusallıkla birşey elde edilmez.»

«Sen onun gibi değilsin. Ve başarısın herşeyi!»

Phoebe'nin yeni işalanlarını görmek için Greer Point'e gelmeğe canattığını biliyordu. Coşkuya kapılırdı gördüklerinden. Kereste fabrikası, sahilde Dan'la Higbee'nin hummalı bir şekilde yapımına çalıştıkları büyük tersane, Greer Point'de yüzen yük gemileri, şaşırtırdı onu.

Ama, kadını yanında götürmek istemiyordu. Onunla boşyere gezip tozmadığını anlatmış olurdu böylece ama, hoş olmazdı bu. Ve Milo, kadınlara karşı en azından ince ve nazik davranmak isterdi.

Al May olunca sözkonusu, iş değişiyordu. Öyle fazla ileri gidince onu kendine gelmeğe çağırır, silkerdi şöyle bir. İşin boktan yönüyse şuydu: Daha Al'dan öğreneceği çok şeyler vardı.

Phoebe'yi çiftliğe götürmek istemiyordu. Al'dan banka aracılığıyla satın aldığı kıraç topraklarda petrol araştırmaları için açılan sondajları da ona göstermek istemezdi. Bir kadının önüne yememesi gereken tatlıları koymak doğru bir davranış değildi. Greer Point'e dönmeden, şöyle biryol, yeni petrol araştırma-

ları yerine gitmek istiyordu. Böylece kadına, onu yalnız göndermek zorunda olduğunu anlattı.

«Olur, tamam!» dedi kadın. «Otel anahtarını lavaboda bıraktığın zaman, beni defedeceğini anlamıştım zaten.»

«Seni defetmiyorum.»

«Bir ölçüde, evet!»

«Hiç kızdıramıyacak mıyım seni ben?»

«Beni hiçbir zaman, birşey kızdırmadı!»

Yine dudaklarının ucuna, söylenmemesi gereken bir soru ilişmişti adamın. «Phoebe, beni hiç sevmedin mi sen?»

Kadın güldü yine. «Korkma. Beni sevemiyen bir adamı hiç sevmem ben. Yoksa, intihar ederdim. Ama küçük Phoebe'nin içinde daha bir dolu yaşama gücü var.

«Öyleyse neden kendini bana terk ediyorsun? Körolayım, şaşıyorum!»

«Peki, sen neden kendini bana veriyorsun, söylemene?»

«Yani neden, aynı neden mi demek istiyorsun?»

«Niye olmazsın?» Şimdi Milo'ya, o karşısında çırlıçıplakmış gibi bakıyordu... böyle kahveevinin ortasında... vay kurban, bu ne işti. «Otobüs durağına kadar taksiyle giderim.» dedi kadın. «Farketmez, kızmam!» Masadan kalktı. «Bir şey konusunda sözver bana!» ~

«Söyle Phoebe!»

«Bay iğrençten yağ çekmiyeceksin!»

«Kimden?»

«Albert May'dan. Sen ondan daha iyisin!»

Phoebe kapıya yöneldi. Milo hesabı görürken, taksiye binip uzaklaşmıştı bile.

Sondaj yerine giderken, hep kadını düşünüyordu. Phoebe gibi bir kızın ruhsal işkencelere katlanarak, nefsini körletmesine gözyumması ve bundan çekinmemesi acayıptı. Bir iş vardı bu işin içinde mutlaka. Bir kadının salt çiftleşme uğruna donunu sıyrıp çıkarması bir hastalık değil miydi ki? Eğilim ve sevgi olmadan hem? Bağımlı olmayı ve başka türlü davranamamayı saymazsak eğer.

Phoebe kendisini May'a karşı kıskırtmasaydı bile, sondaj iskelesinin ordaki Albert'in arabasını görür görmez kendisini kavgaya itecek müthiş öfkenin kabardığını duyacaktı. Al direksiyonda oturuyor ve parmaklarıyla sabırsızca kornaya dokunup duruyordu.

Milo ona, burada ne aradığını sordu. Al'sa ona, sondaj iskelesine çevrili bakışları acıma dolu, burada ne aradığını sordu. Al'ın jeologlarının işe yaramaz dedikleri bölgede hangi aptal budala petrol araştırmalarına girişebilirdi. «Evde, çiftliğin orda boğazına kadar işe batmışsın zaten, delikanlım. Şu berbat, bir şeye yaramaz, kullanamıyacağın şapkayı neden oturtun yani başına?»

Öfkeyle başını araba camından çıkaran Milo, gitgide yükselen sert bir sesle konuştu: «Al, sana bir şey diyeyim mi? Sen boktan bir hafiyesin! Paslı götüne bir tekme yerleştirip buradan siktirilip gitmeni sağlamak isterdim. Birşey daha diyeyim mi? Benim istemediğim yeri Greer Point'de sen ele geçiremiyeceksin, anlaşıldı mı? Senle casusun, gerçekten gizli gizli hafiyeliğinizi sürdürüyorsunuz. Kendi kardeşimin başını bütün gücümle derde sokmaya yardım etmem için beni zorluyorsunuz. Bak dinle! Benimle artık hiçbir zaman öyle konuşamıyacaksın. Benim ilk hisse senetlerimi çaldın ve onlar Bessie'de şimdi. Onları

aşırdığını biliyordun sen. Bütün mülkün beşte birine beşbin dolar! Toyluğumdan yararlandın. Ve bu konuda beni ilk kim uyardı, bilir misin? Senin ne hırsız dolandırıcı olduğunu ve gözden uzak tutulmaman gerektiğini söyleyen, ha? Stuie'ydi bu. Ve ona bunu kimin dediğini biliyor musun? Bessie, senin öz kızın! Çek arabayı artık, bas git! Karşındaki bir tüysüz değil artık! Senin sırtından gelişecek, hissedarlar hissedarı olacağım, anlıyor musun? Defol, bas git artık!»

Albert May'ın alt çenesi aşağı yukarı inip kalktı. Dudakları oynadı. Sesi dokunaklıydı. «Milo, kendi babamı aynı seninki gibi azarladığımı hatırlıyorum. Benim büyüdüğümü bir türlü anlamak istemiyordu. Bir oğlum olaydı, seninle şu anda öğündüğüm kadar öğünmezdim onunla. İnan...»

«Beni müthiş sıkıştırdın, be adam!»

«Şu sıra kafamda yığınla şey var. Ve... ve beni korkunç sıkıştıran öyle şeyler var ki!» Al elini uzatmıştı. Milo istemeden elini sıktı onun. İçinde gitgide büyüyen bir egemen güç vardı. Buna rağmen dizlerinin gevşediğini hissetti.

«Neye üzülüyorsun, rafineri olayına mı?»

«Hayır! Bessie'yle konuştum. Haklısın. Bana dayanamıyor.»

«Sana bunu söylememeliydim!»

«Tasarılarıma engel olarak, onların tam karşısını yapabilmek istiyor bu kız. Şu hisseleri ona sanki neden vermişim, bilmiyorum.»

«Fazla birşey ödemedin onlar için. O kadar üzülmeğe değmez demek ki!»

Milo'nun acılı alayı, yerine oturmuştu.

«Hakettim bunu. Yararlı oldu benim için. Bana bu konuda görüşlerini söyleyecek senin gibi biri gerek. Onu beğensem de bir beğenmesem de. Bağışla

beni Milo.»

«Bessie'yi işlemelisin ki, o da Stuart'ı çevirsin. İsterse, yapar Bessie. Ama, denemek bile istemiyor. Hoşuna gidiyor olmalı bu durum.»

«Stuie, korkunç bir sorun. Bilmem ki ne yapmalı onunla!»

«Ethan'ın onu dün gece Hot Springs'e götürdüğüünü biliyor musun?» diye sordu Al.

«Bakım için mi?» Milo şaşırmıştı. Olacağı buydu işte.

«Gece yarısına doğru yola çıkmışlar. Baba olalı-beri daha da kötüleşti. Oysa baba olmanın ona canlılık katacağını sanmıştım ben.»

Milo da böyle sanıyordu. Ama, şu son üç ay süresince Stuart bitmişti sanki. Dostları onu sarhoş, zilzurna olarak Bill'le Belle içkieviden alıp eve getirmişlerdi sürekli olarak.

Al May başıyla sondaj iskelesini gösterdi. «Hangi derinliğe ulaştınız, Milo?»

«İkiyüzseksen metreye. Dün akşam. Bakalım mı bir? Şaşakalacaksın, dur bekle hele!»

«Burda petrole rastlarsan, adamın biri kışına oturaklı bir tekme yiyecek!»

«Stuie'nin başından sallandığı jeolog mu bu?»

Kahkahayla güldüler ve sondaj iskelesine yöneldiler.

Al, Bessie'yi yola getirmesini rica etmişti ondan. Gerçi kadın Stuart'ı etkileyememişti ama, olsun, elinden geleni yapacaktı. Loren'in doğduğu haftalarda Milo, Stuart ve Bessie'yle eskisine oranla daha çok birarada olmuştu. Çocuğa ve Stuart'a hayran olduğunu belirtmek için elinden geleni yapmıştı. Yüzüne gülerek, tumturaklı sözlerle, övgülerle bezeme-

ğe çalışmıştı onu. Ama herkesin söylediği tatlı, övücü sözler Stuart'ı içinden katılaştırıyordu yalnızca ve şişeye sarılıyordu. Bazan çocuğa, nefretle bakıyordu sanılırkı.

Rejim, Ethan'ın Dan'la Milo'ya yazdığına göre, otuzbir gün sürebilirdi. Stuart gitgide daha az alkol alıyordu. İlk haftanın sonuna vardıklarında, içkiyi bırakmıştı. Bu arada iğne yiyor, güçlendirme ilâçları alıyor ve ılıcalarda banyo yapıyordu.

«Hekimlerin Stuart hakkındaki görüşleri, olumlu. diyordu mektubunda Ethan. «Ama bu rejimin de yararı olmazsa, New England'daki başka bir kliniğe onu yatıracağım!»

Milo Bessie'yle Houston'daki o sevdiği kanvede oturuyordu birgün. Kadın: «Hep saçma şeyler! Ay-yaşlık ruhsal bir hastalıktır. Yalnız fizikoterapi iyi eder bunu!» diyordu.

«Doktorlar onun iyi olup olmayacağını bilirler elbet.»

«Ah, siz Greer'ler!»

Bessie tuhaf bir şekilde omuz silkti. Acayip kir-piklerinin süslediği gözleri sevinçten kıvılcımlar saç-çıyordu. Stuart'ın yazgısı onu rahatlatıyor muydu acaba, anlaşılmıyordu. Milo kızmıştı. En son Phoebe'yle bu masada oturmuşlardı. Ve Phoebe kızdırmıştı kendisini. Tabii, başka nedenle.

«Biz Greer'lere,» dedi kabaca, «sen de dahilsin, bayan Bessie! Unutma!»

«Ama rastlantı sonucu ve evlilikle.»

«Rastlantıyla mı?» Gözleri sulandı kadının. Sandığından da deliydi şu kadın vallahi. «Stuart'la evlenmen rastlantı değildi. Koleje gitmeden önce bile, birlikte geziyordunuz!»

«Stuart cinsel yönden deli gibiydi ve ben de

daddy'min isteğine uyarak onunla evlendim. Görevim, bir Greer'le evlenmekti. Daha pek işletmeye açılmamış olan, sahildeki biricik tuzocağı sizindi. Daddy'min bildiği tek ocaktı bu yani. Ve ben, içgüdümlerimle hareket edip, gerekeni yaptım.» Bir süre sustu, boyalı gözkapaklarını indirdi ve sonra kocaman gözlerle baktı ona yine. «Stu'yla yatabilmek için onu ayartmam gerekiyordu. İmanım gibi biliyorum. Beni duran bir kadın yaptı. Başka türlü olamazdı. Tipi öyledir. Öteki erkekler, örneğin senin gibileri, tam karşıt tiplerdir sanıyorum. Kadınlar hissederler bunu. Bâkire kızlar hele!» Güldü. «Koleje gitmeden tavlamıştım Stuart'ı. Herşey o yazın, Alice Wilkerson kot-rasıyla burdayken ve Dan Lucy'nin aşkıyla yanıp tutuşurken oldu. Zavallı Stuart bütün üniversite hayatı boyunca vicdan azabı çekti. Ben hep, onu umutlandırmak için futbol seyretmeye giderdim... ve iyce yularından tutup çekmeğe...» Milo çarpılmıştı. Öfke doluydu.

«Öyle demek, ha!» diye mırıldandı. «Bessie, şunu mu söylemek istiyorsun yani: Futbol maçına gidiyordun ki... o kendini... senle dolaşıp, fingirdediği için suçlu saysın, ha?»

«Ah, yolculuk hoşuma gidiyordu.» dedi Bessie. «Diyeceğim, o zamanlar ben artık bâkire değildim.»

Kafasında birşeyler şekilleniyordu. Asıl düğmeyi bulunca, şu avratları elde edebilmek işten bile değildi. İlk sorun, insanın kendini bunların egemenliğinden koruyup koruyamamasına bağlıydı. Kadına daha çok hareket serbestliği verebilirse, pusuya yatıp, onun zayıf yönlerini yakalayabilirdi.

«Benim, kadınları kolayca tavlıyan tiplerden biri olduğumu nerden biliyorsun?»

«Bencilin tekisin!»

«Öyle mi sanıyorsun gerçekten?»

«Ve sen kendini beğenmişsin birisin. Bozduğun bir kızla hiç evlenmezsin sen!»

«Kızları bozmaktan hoşlanan bir tip değilimdir belki de. Bu durumu gözönüne aldın mı hiç?»

Adamın içini dışını görüyordu sanki - Phoebe'nin bazan yaptığı gibi, giysiler arasından değil de, derisi ve kemiğine kadar etleri arasından.

«Düşünmedim! Sen öyle bir tip değilsin tabii aslında Milo. Korkağın tekisin!»

O gün ilk kez içten gülüyordu.

«Demek ki ben... bencilim, kendini beğenmişim ve korkağım. Bayan Bessie, bugün ipliğimi pazara çıkarmış gibisin. Benim hiç iyi yönüm yok mu yani, sözü edilecek bir yönüm?»

«Var elbette. Ama söylemem. Bir kadın bir erkeğe niye yanaşsın ki? Eğer o erkekten birşeyler elde etmek isterse, yapar ancak!»

«En namuslucası da bu olmaz mı?»

«Namusluca değil, ama bir çıkış yolu olabilir!»

«Ya, öyle mi?»

Bessie'nin bakışları adamı yer gibiydi. Kadının KENDİSİNDEN isteyeceği birşey olup olmadığını sordu kendi kendine birden. Kışkırtıcı davranışıyla sabırsız bir bekleyiş içinde, kendisini ayartmak mı istiyordu acaba? Plânı buydu, açıktı. İstedikini elde etmek için şu an, Bessie gözünü kırpmadan bir erkekle yatabilirdi belki.

«Ne elde ETMEK isterdin Bessie? Loren'in amcasını aldatamazsın!»

«Öyle mi?» Kaşlarını kaldırdı. Kendi düşüncelerini belli etmeden, başkalarının düşüncelerini okumağa alışıktı. Kadını aynadaki gibi gören Milo, aradığı zayıf hedefin izinde olduğunu anladı.

Ve sonra ışıktaniverdi. Noel mumu kadar parlak. Ve öylesine ısındı. Bu avrat, istediğini elde etmek uğruna bir erkekle yatmağa gitse... birden şu Phoebe gibi çırpınıçırpınıverseydi örneğin...

«Milo, neşelendin birden! Kohinooru sanki bulmuşsun, öylesine gülüyorsun!»

«Nedir o dediğin?»

«Ünlü bir elmas.»

«Belki de onu bulmuşsundur.»

Güldü ve masaya öyle sert vurdu ki yumruğunu, bir çatal şingirtılarla sıçrayıp yere düştü. Onu yerden almak için eğilince, dizi raslantıyla kadının kine dokundu. Ama raslantı olmadığını, kadın dizini çekmeyince, anladı. Sessizliği, konuşur gibiydi.

«Senden ne istediğimi iyce anladığına inanıyor musun?» diye sordu kadın.

«Henüz değil!»

«Ama o şeyi benim elde edemiyeceğimi de biliyorsun sen, değil mi?»

«Evet, öyle bayan Bessie!»

O akşam herkes kızdırıyordu kendisini. Dan'la Lucy, Ethan'ın tuttuğu kent plâncısının yaptığı plândan sözediyordular. Bu aptalca hazırlanmış plân sonucu, Stuart'ın ve de Ethan'ın evinin yerlerinin değişmesi gerekirse, şaşmıyacaktı Milo.

«Gerekliyse, buba da katlanır bu sıkıntıya. İncelikle hazırlanan bu plânın geliştirilmesi, onun çok istediği bir şeydir. Kükürdü işletebilirsek, bundan yararlı bir iş olmaz tabii!» dedi Dan.

«Canı çeken istediğini yapsın!» dedi Milo. Bu akşam kereste fabrikasına gitmek istediğini açıkladı. Bessie'lerin eve baktı. Yalnız zemindeki Loren'in odasında ışık vardı. Noel ağacı gibi parlıyordu Bessie'-

nin evi. Henüz eve dönmemiş olacaktı. Kendisine, Houston'dan başka birisiyle birlikte eve döneceğini söylemişti. O erkeğin beyaz spor arabalı Joe Bagby olabileceğini düşündü. Birden, bir arabanın farları kapladı yolu. Araba durdu. Kadın inince, hemen hareket edip gitti yine. Arabayı tanıyamamıştı ama, beyaz spor araba olmadığına kalıbını basardı.

Yeni kereste fabrikası, tersanenin yukarsında, ırmağın bir tomruk havuzuna sularını akıttığı yerin yanbaşıda kurulmuştu. Milo oraya doğru yürüdü. Tersaneyi önünde görünce, yumruklarını sıktı. Tersanenin kısa sürede kurulacağına güvenmişti. Ve Dan'la Higbee, dayanıklı yapaytahtaları kendisinin üretebileceğinden de erken istiyorlardı. Hükümet sözleşmesi sağolsundu. Avrupa'daki savaş da üretimin iki katına yükselmesini sağlayabilecekti.

Fabrikaya gelir gelmez, katrağın üstüne çıkarak Bessie'nin evini görebileceği yere ulaştı. Bütün ışıklar yanıyordu. Bürosuna giderek, yazı masası üstündeki şişeden esaslı bir yudum çekti. Bir saat boyu kitaplarının üstünde oturdu. Sonra bir yudum daha aldı. Yere batsın şu karı, diye düşündü. Yine katrağın üstüne çıktı. Evi hâlâ parıl parıldı. Birinci kattaki yatak odasında kısa bir süre ışık yandı, sonra söndü. Bu, kendisine bir işaret gibi geldi. Beni bekliyor, diye düşündü. Madem ki istiyor... iyi, güzel. Ona, istediğini verecekti... Hattâ fazlasını bile.

Çimenleri geçerek, eve doğru yürüdü. Araba var mı yok mu, inceledi. İyice emin olunca, ilerledi. Eve yaklaşırken, müzik sesi duydu... ve Bessie şarkı söylüyordu. Arka kapıdan girip, camdan mutfağa baktı. İçerde dansediyor, plâtin sarısı saçlarını savuruyor, açık kurşun rengi kimonosunu uçuruyordu. İçeri girdi. Kadın istifini bozmamıştı. Elinde uzun bir bardak,

dansediyordu adamın çevresinde. İçkisini doldursun istedi adamdan. Canı çekiyorsa içsindi. Mırıltılarla dolaşıyordu çevresinde. Kabkacak raflarının yanından süzülerek, yatak odasına yöneldi.

Bir bardağa şarap doldurdu. Kadını izledi. Perdeler sıkı sıkıya kapatılmıştı. Plâk inceden ince çalışıyordu. Bessie bardağını küçük masanın üstüne koydu. Nakaratın yakarılı sözlerini söyleyerek, dansetmeğe zorladı onu.

Plâk bitmişti. Adamın kollarına sokuldu ve gü-lümsedi ona.

«Güzel şarkı söylüyor muyum?»

«Benim arka kapıda olduğumu nerden biliyordun?»

«Kafamın ardında gözlerim var!»

Kadını tutup öptü. Bessie kendine çekip sıktı adamı. Kucağına alıp, merdivenlere yürüdü. Kıkırdı-yarak terliklerini çıkarıp attı kadın. Yorganı açılmış-tı ve bir lâmba kısık ışıklarını saçıyordu.

Kadını şiddetle kendine çekti. Phoebe gibi so-luk soluğa bırakmak istiyordu onu. Azimliydi.

İş bittikten sonra kadın: «Evet... Loren'in amca-sı Milo, cinsel yönden pek aç değilmiş meğer. Me-rak ediyordum. Senin sürekli dostun kim olaki? Adı-nı duyduğum o ufak tefek tarih öğretmeni mi? Gider-ken, aşağıdaki ışığı lütfen söndürüver!»

«Ne demek bu?»

«Hasta kardeşine boynuz takacak kadar ahlâkça çürümüş olup olmadığını bilmek istiyordum. İstedіğ-i mi elde ettim. Gerçi sen tersini düşünürsün ama, ol-sun!»

Öfkeden kuduruyordu Milo.

«Hasta kocanı aldatmayı başarmana ne demeli peki?»

«Ona artık koca bile denemez. Sana söylememiştim. Onu mümkün olduğunca terk ediyor, böylece onsuz dengeyi sağlamağa çalışıyorum.»

«Bessie!...»

Acı bir gülüşle itti adamı ve gece lâmbasını yaktı.

«Kalk ayağa! Çekil git yatağımdan, çirkef herif! Ama gitmeden şunu söylüyeyim sana: Daddy'yle aynı perdenin arkasında saklandığın sürece, hissedar olarak hiçbir zaman seninle aynı paralelde olmayacağım. Stuart geri döner ve bir süre ayık kalırsa, onu yanına çekebilirsin belki. Bilmiyorum... bana vızgelir. Siz Greer'ler birbirlerinizi vurun, parçalayın. Ne elde etmek isterseniz isteyin, beni ilgilendirmez!»

«Burda kim karşılıklı vuruşmadan söz ediyor?»

«Bessie ediyor. Sizler de dünyadaki öteki ailelerden ayrı değilsiniz. Siz budalalar hayatınızın geri kalanında savaşıacak, yalanlar atacak, elinize geçince, birbirinize boynuzlar takacaksınız... Sonunda size kalanlar, para, yalnızlık ve kin olacaktır. Tanrı size acısın!»

«Deme! Senin gibi bir kadın nasıl olur da tanrıya inanır?»

«Tabii inanıyorum. Burda, Lucy'dir tanrısız olan kişi!»

Bir sigara yaktı. Dumanını gece lâmbasına doğru üfürüşüne baktı kadının. Yatağında uzun süre uzanık kaldı. Kadının nerde çırılçıplak güneş banyosu yaptığını düşünüyordu. Gülüyor, susuyor, kendini se-reserpe bırakıyordu. Sigaranın külünü memelerinin arasına silkiyor, sıcak kül canını yakınca, umursamaz davranıyordu.

«Niye öyle yapıyorsun?»

«Biraz acı veriyor ve bu hoşuma gidiyor. Ben mazohistin biriyim.»

«Mazohist ne demektir?»

«Senin tam tersin!»

«Dan'ı hep koruyorsun sen! Sana batırdı mı Bessie? Bütün kardeşlerle yattın mı böylece?»

«Onun öne geçmiş olabileceğine inanıyorsun galiba! Sana bir yararı dokunmaz bunun.»

«Niye onun yanını tutuyorsun?»

«Aslında, içinizden en namuslu olanı o. Lucy onu ayartmış. Ama, namuslu kalmak istemesi bile yeter. İlk kavgaya falan karışmak istememiş, sevgi içinde yaşamak ve payına razı olmak istemiş. Ama o da cinsel açlık içinde olduğu için Lucy'nin oltasına takılmış. Artık hiçbir zaman eski Dan olamayacaktır.»

«Bessie, sen bir...»

«Pikabı kapat, tamam mı? Sanırım, kapatmayı unutmuşum ben.»

Artık çabucak çekip gitmeliydi. Biraz daha hakaret etse, kadını tokatlıyacaktı. Küçük bir çarpışmaydı bu ancak. Gerçek savaş, Bessie'nin kendisini mutlaka bir kez daha görmek istediği zaman başlayacaktı. Ve dans ede ede gelecekti. Yakında.

Giyinirken, kadına bakıyordu durmadan. Gülüyor, sigara çekiyor, külleri memelerine döküyor ve ayak parmaklarını oynatıyordu.

Otuzdördüncü bölüm

Üçbuçuk kiloluk Cicely Lucretia Greer martın sonuna doğru doğdu.

Aynı gün Amerika Birleşik Devletleri başkanı borçlanma ve kira kanununu imzaladı ve Greer Point'-

deki tersanenin yeniden donatıma uygun olup olmadığını incelemek için, Amerikan deniz gücünden üç mühendis Greer Point'e geldiler. İnceleme çok gizli tutulacaktı. Lucy hastanede resmi üniformalı ziyaretçilerden durumu öğrenince, Dan'ı tersaneye gönderdi: Kendisi çocukların sorumluluğunu taşıyordu. Dan'sa, hükümet anlaşmalarıyla uğraşmalıydı.

Dan, Thomason'ların kızlarından birini çocuk bakıcısı olarak evlerine almayı tasarlamıştı. Ama onların haftalar önce Shreveport'a göçtüklerini Delilah'dan öğrendi. Evleri bomboştu onların. Ve bu yıl çiftliği işlemeğe kimseler yanaşmıyordu. Herşey ne kadar da değişmiş zamanla burda, diye düşündü.

«Ve ayrıca,» diye bildirdi Delilah egemen bir sesle. «Çocuk bakıcısı istemem ben şurda. Eşyalarını çocuklarla gönderttim. Ethan beyfendi, aşağıda çocuk odası bulunduğu için, orasının size daha çok yarasaacağını söylüyor. Bayan Lucy gelene kadar herşey düzene girmiş olacak. Cicely güzel bir isim, Dan beyfendi!

Bir iki gün sonra karısıyla kızını eve getirdiğinde: «Lucretia Greer, sana bir sürprizim var!» dedi karısına.

«Bana öyle seslenme!» diye tersledi Lucy.

«Hoşuna gitmiyorsa bu adı kızıminkine niye ekledin peki?»

«Lucretia kraliçe adı gibi. Ama kızım için öyle değil. Nasıl bir sürpriz hazırladın? Yeni bir anlaşma mı imzalandı?»

Tam Lucy'ce bir soruydu. Doğurduğu sıra bile aklını anlaşmalardan öteye çeviremiyordu.

«Henüz imzalanmadı. Ama yakındır. Yarın Vaşington'a gidiyorum. Geri döner dönmez, evini yaptıрмаğa başlayacağım.»

«Ne kadar kalacaksın?»

«Bir iki gün.»

«Neyle ilgili Danny?»

«Bana söylemediler.»

«Anlaşmayla uğraş. Ev önemli değil.»

Vaşington Dan'ın gözünde acayip bir yerdi. Politikacılar, işadamları, kara ve deniz subayları aynı amaçlarla ve anlaşılmaz bir acelecilik içinde otel salonlarında, lokantalarda ve barlarda öteye beriye gidip geliyorlardı. Sığırların kışöncesi çayırlarda öteye beriye koşuşmaları gibi. Otel komisi bavulunu yere koyup, odasını terkedince, hemen Lucy'ye telefon ederek kızının durumunu sordu. Bir saat sonra telefonu çaldı. Jim Willard St. Louis'den telefon ediyordu.

«Dan! Az önce Cicely'nin doğum haberini aldık. Candan tebrikler!»

«Jim, çok incesin. Benim burda olduğumu nasıl bildin?»

«Lucy söyledi. Bir iki dakika önce onunla konuştum. Bak dinle, eve dönerken mutlaka bize uğramalısın.»

«İsterim Jim. Gerçekten. Alice nasıl? Şimdi iki çocuğunuz var, değil mi?»

«Evet, biz çok iyiyiz. Son yıllarda Milo bizi bir iki kez ziyaret etti. Seni de yeniden görmek bizi sevindirecektir.»

«Korkarım başka bir zamana ertelememiz gerekecek bunu. Lucy'ye ev yapmak için, artık eyleme geçmem gerek. Bir kız ısmarlayıp ona kavuşan bir erkeğin, en azından yapması gereken bir şey bu.»

«Dan, sen bize gelmesen de, ben sizi ziyaret edeceğim. Milo bir iki kez çağırdı bizi. Önem verdiğim bazı konuları, senle konuşmalıyım. Belki Lucy'ye

ev yapımında yardımım dokunur. Benim plânlarım çok değişiktir.»

«Çok güzel olurdu. Alice de gelecek mi?»

«Fırsatı kaçırmı mı hiç!» dedi Jim Willard. Dan, bir kadın gülüşü duydu. Daha doğrusu, tiz bir kahkahaydı bu. Ürperdi. «Eve döndüğünde, yine telefon ederim Dan.»

«Cumaya evdeyim Jim!»

Sorumlu bir deniz binbaşısı Dan'la konuşuyordu. Bir daireyi yöneltmektense ülkesi uğruna bir gemiye kumanda etmek istediği izlenimini veren bir kişiydi bu. Neden geldiğini anlatıyordu: Belirli bir modele göre yapılacak tüm çelik gemiler ticaret filosuna katılacak ve özel bir görevle silâhlandırılacaklardır. Greer Point'deki, kısa bir süre önce açılan deniz trafiği yolu yeterince derindi. Ve denizgücünün isteğine uyuyordu. Orta büyüklükteki gemilerin burada yeni baştan düzenlenmeleri mümkündü. Dok havuzları kurduracak, büyük tersaneleri bu işlerle rahatsız etmek gerekmezdi. Sözü edilen gemilerin su geçirmez bölmelerinin ve güvertelerinin beş santimlik kalın tahtayla kaplanmaları zorunluydu. Madeni kaplama söz konusu değildi.

«Tersanenin yanbaşıda bir kereste fabrikasının bulunuşu, bizi sevindiriyor tabii.»

«Cephane taşıyıcı gemiler mi yapılacak?» diye sordu Dan.

«Şu sıra tipler üzerinde bir karara varmalıyım. Gizlilik gerek! İyisi de budur!»

Deniz binbaşısı sertçe güldü ve soruyu cevapsız bıraktı. Dan gitmeden önce, küçük tersanelerle yapılan anlaşmaların çoğunun uygun koşullara bağlandığını söyledi. Örneğin, yüzer atelyeler, denizal-

tılar ve haber gemileri yapımı plânlanmıştı. Silâhlarla donatılmış ticaret gemileri bir de.

Jim Willard gelişini önce işgereği, sonra Pearl Harbour baskını nedeniyle noel öncesine kadar ertelenmişti. «Lucy'yle ben sizi Houston havaalanında karşılayacağız.» demişti Dan telefonda. «Bizim için büyük bir gün olacak. İlk kükürt ocağımızın işlenmeye açıldığı zamana yetişiyorsunuz hem.» Havaalanından Greer Point'e kadar, Jim'in neden mutlaka gelmek istediğini araştırdı durdu. Ama çok geçmeden, Jim'in, aralarında yalnız kalıp konuşabilecekleri bir ortamı kolladığını anladı.

Huzursuzluk ve heyecan son aylarda yakalarına yapışmıştı. Petrol aramalarının tersine, ilk sondajlar yapılmadan toprağın iyice araştırılmasıyla bir tuzocığında kükürt bulunup bulunmadığını anlamak kolay oluyordu. Bu deneylerle kükürt bölgesinin genişliği yaklaşık olarak kestirilebiliyordu. Ve - herşey tıkırında giderse- kükürdün küçük tahta teknenin içine ne zaman fışkıracağı hesaplanabiliyordu. Sorumlu başmühendis o gün öğleden sonra saat ikide fışkıracağını söylemişti: Tam o an gelince, sarı akıntı mühendisin saptayışına uygun olarak çıkmıştı. Artık Greer kardeşler arasındaki, kükürt fabrikasına para sağlama yöntemi kavgası başlayabilirdi. Milo Stuart'la birlikte sondaj yerine giden dekovili sürüyordu. Bu arada Willard'a ve ötekilere, Stuart'ın şaşırtıcı yeteneğinden sözletmişti.

Lucy haftalardır, Milo'nun Stuart'ı büsbütün kendi yanına çektiğini söyleyip duruyordu. O konuştuğu, Dan susmasını emrediyordu. Bir keresinde bağırdı ona-evleneliberi ilk kez: Kör değilim ben!»

«Olma Danny. Lütfen kör olma...» diye usulca

cevaplamıştı Lucy. Kızacağına korkmuştu daha çok.

Albert May mühendisleri deneme-araştırma sondajları için tuttuğunda, bir kükürt fabrikasının mali portresinin ilk çarpışması başlamıştı. Birinci adımda yalnızca deneme sondajlarıyla yetinilmeyecek, Louisiana'daki bir kükürt ocağının kullanılmış araç gereçleriyle toprak burgulanacak ve işletilecekti. Bu noktaya kadar bütün masrafları Al tek başına üzerine alıyordu. Daha sonra, ilerdeki işlerine ne kadar para gerekeceğini oranlıyacaktı.

Mühendislerin kararları, durumu önceden açıklığa kavuşturmuştu. Büyük yatırım gerekiyordu. Oniki onbeş milyon yatırım öngörülmüştü. Al bu parayı gözden çıkarınca, kendisi ve parayı verenler denetimi üzerlerine alsınlar istiyordu. Dan, babasına durumu açıklamak istedi. Ama o, oğullarının kendi aralarında anlaşmaları fikrine bağlandı. Yorulduğu için değildi. Artık zamanın değerini biliyordu. Kargaşanın içinden gerekli mutluluğu koparmak istiyordu.

Stuart'a başvurmak niyeti yoktu. Rejimden döndüğünde, Milo'nun yörüngesine girmek için tam kararlı görünmüştü. Dan'a baktıkça, bakışlarıyla, Dan'dan utandığını belli ediyordu. Dan'ın gözünden düştüğünü ve saygınlığını yitirdiğini biliyordu. İçinden yaralı oluşunu Dan'ın sezdiğini biliyordu. Milo'ysa, ayyaşlığını düşüncesizlik, aptallık olarak görüyordu. Stuart gibi birinin her zaman terkedebileceği bir huy olmalıydı bu.

Saat ikiye geliyordu. Büyülü an. Mühendisler ocağı otuzaltı saat buhar altında tutmuşlardı. Greer'lerinki gibi kükürt ocakları, maden ocağı olmasına rağmen, petrol ocağı gibi burgulanırdı. Bazen çıkarılıp yukarı pompalanabilen akıcı maddeye rastlanacağına, sert bir maden damarına toslanırdı. Sanayileşmenin

ilk yıllarında bu sert damarlar yüzünden maden işletilememişti. Öldürücü kükürt buharı ve gazı, ellerinde kazma kürek bölmeler arasından geçerek depo yerine ulaşmağa çalışan herkesi öldürmüştü. Şimdi her yerde uygulanan yönteme göreyse, burgu borularına sıcak su pompalanıyor, kükürt sıvılaştırılıyordu. Bu sıvı kükürt basınçlı havayla borular arasından yukarı basılır, büyük tahta teknelere ya da çukurlara doldurulur, sertleşmeye terkedilir ve taşınabilmesi için küçük parçalara ayrılırdı.

Dan'ın yanında yürüyen Jim Willard: «Ne büyük iş olacak, Dan. Hiç anlamazdım şimdiye kadar bu işlerden!» dedi.

«Ben de, yavaş yavaş anlıyorum!» dedi Dan, onayladı onu.

Daha uzun süre döner borunun ucunda ısıklık çala çala akan sıvıyı düşünecekti. Küçük seyirci guru-bu, merak dolu bakışlarla, sevinçli haykırıışlar içinde şırıl şırıl akmağa başlayan kükürde bakıyorlardı. Sarı, sürekli akıntı açık kış güneşi altında parıldıyordu. Başmühendis süpabın başına geçmişti. Yapışkan kükürdün yığılıışına ve sertleşmesine gözlerini dikmişti. Daha sonra teknenin yanına gelerek, kükürdün ölçülü bir şekilde dağılıışını sağlamak amacıyla boruyu sağa sola sallaması emrini verdi bir işçiye. Eldivenli elinin parmağını, incelemek için yığına sürdü.

Greer'lerin tarihinde önemli bir yer tutucak iki manzara daha etkilemişti Dan'ı.

Birincisi şuydu: Milo sevinçle orada duruyor, gözleri hırsla parlıyordu. Çenesini öne doğru uzatmıştı. Al May düşünceliydi, şapkasını eline almıştı. Saygı yaratmak çabasındaydı. Ethan sapsarıydı. Biraz sıkıntılı, biraz sevinçli, başını sallayıp duruyordu. Whiskers'le Delilah yanyanaydılar. Delilah küçük Cicely'-

yi kollarında taşıyordu. Her ikisi de olayların tüm içindeydiler. Ama zenci oluşları herşeyden ayırıyordu onları. Pete'yle Geraldine Hunter başka bir köşeydiler. Hig'le Selma Swain de ayrı bir yerde. Raslantıyla hissedar olanlar, sevinçten kendilerinden geçmiştiler. Lucy iki eliyle Dan'ın dirseğine sarılmıştı, titriyordu. Gözleri yerdeki sarı yığına takılmıştı. Parlayan güzelliği içine çekmek ister gibiydi.

Anısına yerleşen ikinci şey, bu yeni olayın etkisiyle biraraya gelen gurubun tutumuydu. Milo kolunu Stuart'a dolamış, Bessie'den ayırmıştı onu. Ocağın üstündeki burgu iskelesini göstererek, Albert May'a doğru yürüttü onu. Pete Hunter karısını tek başına bırakmıştı. O da Milo'ya doğru yürüyordu. Selma Swain Geraldine Hunter'le arkadaşlık kurmuştu. Higbee içgüdüsel bir davranışla Dan'a doğru geliyordu.

Dan, dönüp babasına baktı. Gitgide büyüyen küçürt yığınınna dikmişti gözlerini Ethan. Ilgisiz gibi bir görünüşteydi. Akıllı sanki başka yerlerdeydi. Grace'in elinden tutmuş, çeviriyordu. Ethan'ın arkasındaki Bessie tekbaşınaydı. Pudra kutusunu açmış, küçük aynasına bakarak süsleniyordu.

Güçlerin dağılışını mı gösteriyordu bu manzara acaba? Gelecekteki güçlerin? Şu dostlar, yeryüzü zenginliğinin köleleri şunlar, birbirleriyle anlaşabilecekler miydi acaba?

Eve döndüklerinde, Jim Willard Dan'ın yanına geldi. Artık ensonu yalnızbaşarınaydılar. Lucy, Bessie'yle söyleşmek için geride kalmıştı.

«Dan, bir zamanlar kolejdeyken tanıdığım genç adamdan bazı şeyler saklıysa eğer hâlâ sende, şimdi zıt duygular içinde olman gerekirdi.»

«Bunu nerden çıkarıyorsun?»

«Burasını, şu bataklık yerleri ne kadar sevdiğini iyice hatırlıyorum. Bu yerler üstüne bana anlattıkların.şiiir gibi şeylerdi. Şimdi artık bataklık diye birşey yok. Ve sen zengin bir adam olmanın yoluna girmiş bulunuyorsun.»

«O kolejdeki gence şimdi ne kadar benzediğimi bilmiyorum. Onu pek iyi hatırlamıyorum. Ama, ancak bir iki dakika önce büyümeğe başladığımı sanıyorum... Benimle konuşacakların vardı senin!»

Jim içini çekti. «Burda bulunmak olanağına kavuştuğum için kendimi çok mutlu sayıyorum. Uzun süredir sevdiğim ve değer verdiğim bir ailenin en heyecanlı anlarıydı. Ama seninle konuşmak nedenim, aslında gereksiz olmuş oluyor. Önemini düşünüp durdum son zamanlarda... ve kendime, senin bu konudaki fikrinin ne olabileceğini sordum durdum. Bugün gördüklerimden sonra, durum daha da açığa kavuştu. Alice'in babası beni kendime getirdi. Belki de bunu sezmişsindir. Benim-onun dediğine göre-karımın... hastalığı sırasındaki bağıllığım, kendisini etkilemiş. Karımı da etkilediğini sanıyorum. Prefabrik evler yapımı işine girmeye karar verdiğim zaman, bana bir öneride bulundu. On yıl içinde belirli bir satış düzeyine ulaşırsam, Unico'yla birleşebilecek ve işi yöneten başkan vekili olacağım.»

«Çok güzel. Ama, savaş yüzünden ertelenmiyecek mi?»

«Süre, savaştan sonra on yıl üzerinden uzatıldı geçenlerde. Ama, bana kalırsa, gerçek şu: Aslında ağır sanayi adamı olacak şekilde kendimi ayarlamalıyım. Bu konuyu henüz düşünmedim. Bazı ciğersiz herifler sanayi ağası olmaya özeniyorlar. Ötekilerse, hayatları boyu yoksulların yanında olmak duygusunu taşıyorlar.»

«Ağır sanayi, kapitalizm iyce oturacaktır!»

«Savaşın sonunda Amerika'yı yönetecek olan, yine kapitalizm, yine ağır sanayi ağaları olacaktırlar. Ve Unico dev gibi gelişecektir. Öteki bir iki tröstle ve petrol kırıallarıyla birlikte. Kırıallarla birleşmek olanağın var senin Dan. Birleşecek misin? Yoksa kendinin kırıalı olarak mı kalmak isterdin? Seni yutmalarına engel olabilirsen tabii. Sen o aç kurtlar için çekici bir yem oluncaya kadar sürer bu. Zaman sorunu yani!»

Dan kısa bir kahkaha attı. «Burda kimse kendinin kırıalı olamaz Jim. Herkes birbirini yemek çabasındadır. Bir kükürt fabrikasının mali yönünü çözümliyelim helebir. Bakalım ne olur biter o zamana kadar, hangi kurtlar nerelerde yemlenirler!»

«Bu dediğin sorun değil. Şu Albert May leş gibi para kokuyor!»

«Petrolde kazancı iyi. Milo'nun da kazancına diyecek yok tabii.»

«Milo'nun mu dedin? Petrolle ilgisi ne?»

«Bir süredir çorak bir topraktan oldukça kazanç sağlıyor. Milo'yla Al bu fabrikayı bir iki dostlarıyla finanse edebilirler.»

«Ve seni, hakçası safdışı edebilirler.»

«Görünüş pek hoş değil!»

«Öyleyse resmi kanallara başvur ve parayı sağla. Yarım milyona küçük kapitalistlere yatır kıyıları, bölümlere ayırarak.»

«Yeterli oyum olaydı, yapardım. Ama çoğunluğu sağlıyacağımı sanmıyorum.»

Jim onayladı. «Bu cevap yeter bana. Tek kişi sultanının sınıfını ardında bulan her insan, kendinin kırıalı kalmaz.» Jim omuzlarını oynattı ve bir taş alıp attı. «Bu akşamki partiye şimdiden seviniyorum. Kutlıyacak pek çok şeyimiz var. Ve ben, yanınızda bulunabilmek-

ten korkunç mutluyum. Ethan'ın algısını alabileceğine inanıyor musun? O zamanlar, yazın bizim için çalmıştı. şu Quadrille dansını unuttum gerçi ama, küçük kardeşin Grace onu bana öğretmeye sözverdi.»

«Buba artık keman almıyor.»

«Yazık, üzüldüm...»

Otuzbeşinci bölüm

Noel yaklaşıyordu. Ve Grace Eula Marie'nin tokluğunu duyuyordu.

«Ben gidersem, arar mısın beni. bayan Grace?» diye sormuştu Eula Marie.

«Gitmeni istemezdim. Burda kalıp, Delilah'ın yanında oturabilirdin.»

«Birbimize düşünce elçilerini gönderebiliriz. Morelia teyze sağlar belki de bunu. O bilir işini.»

«Ne zaman döneceksin Eula Marie?»

«Galiba hiçbir zaman! Shreveport oldukça uzak olmalı!»

Thomason'lar gideliberi, kimseler yokluklarını duymamıştı onların. Grace'ı saymazsak. Belki biraz da Delilah'ı. Bir iki zenciye ve de. Birşeyler çürümüş olmalı, diye düşündü Grace.

Noel yaklaşıyordu. Grace yemekten sonra okul ödevlerini mutfakta yapmağa başlamıştı. Delilah o sırada kapkacak yıkıyordu. Odası çok sıkıyordu kendisini. Çoğu kez, Eula Marie'ye düşünce elçileri yollamayı denedi ve bazan cevap alacağına inanır gibi oldu. SENİN YANINDA OLMAK İSTERDİM BAYAN GRACE. SENLE ÇEVREYİ KOLAÇAN ETMEK, TARAK MAKİNELERİNİN BATAKLIKTAKİ KURBAğALARI KAIRIşINA BAKMAK İÇİN.

Makinelerin gürültülerle çalıştığı, kamyonların öteye beriye gidip geldikleri, işçilerin bağırıp çağır-dıkları ve her yerin kirpas içinde olduğu aylarda, Grace'a öyle geldi ki, ne kadar bağırlırsa bağırlısın kimsenin sesinin duyulamadığı ve ağaçları insanlar olan karanlık bir ormanda kaybolup gitmektedir. Babasıyla kardeşlerini, yemek dışında çok seyrek görüyordu. Konuştukları da savaş ve döküntü malzemesiyle diğer şeyler üstüneydi. Kimseleri ilgilendirmiyen şeylerdi bunlar. Bu arada, yapım işleri sona erince, zengin olacaklarını anlamağa başlıyordu yavaş yavaş. Şaşırdı buna. Yoksul olduklarını bilmiyordu. Hep zenciler yoksuldur sanıyordu. Ve Lucy de aylardır kent plânlarıyla ve bebeğiyle o kadar ilgiliydi ki, Grace onunla pek az konuşabiliyordu. Burada bir kentin ne gereği vardı ki? Bay Bend yetmez miydi? Delilah bile hep şöyle diyordu: «Çık, dışarda oyna bayan Grace. Beni oyalama!» Mary Gittle'i ziyaret etmekten de bıkmıştı. Yol uzaktı ve Mary'nin babası hep burada çalıştığı için, kendisini arabasıyla eve getiremiyordu.-Şimdi o bir çeşit müdürdü ama, hep eski görünüşündeydi. Ve Mary'nin keçisi yavrulamıştı. İki millik yolu almağa değiyordu işte bu. Hele Mary sürgit yavrudan söz-etmeyip oğlaklardan biriyle oynamasını sağlayınca, doyumsuz oluyordu.

Bir keresinde, Delilah kendisini kovmuştu. Korku içinde ama istiyerek küfretti. Ve Delilah kolundan yakaladığında, sanki yer titredi, sarsıldı. «Bunu söyleyecek kadar büyümedin daha bayan Grace. Küfre katlanamadığımı bilirsin sen hem!»

Grace boyun eğerek, ağzını yıkadı ve sonra: «Benle konuştun hiç olmazsa yine Delilah!» dedi.

«Ne demek oluyor, bayan Grace?»

«Artık kimseler benle konuşmuyor. Dün akşam

yemekte yokluğumu duydun mu?»

«Nasıl?»

«Beni çağıran olacak mı bileyim diye, odamda kalmıştım. Ve kimseler çağırmadı beni. Aç yattım. Nerdeyse açlıktan ölecektim.»

«Doğru değil bu dediğin! Üç sucuk yedin masa başında. Bir parça da gizlice yanına aldın ve dışarda, tараçada yedin. Ve ayla konuştun. Duydum seni ben. Ayla konuşmak bile kötülüğün dikalâsıdır. Tutmuş şimdi de yalan söylüyorsun. Neden yalan söyleme gereğini duydun bakalım, genç bayan?»

Grace kıs kıs güldü. «Orda bulunuşum kimsenin dikkatini çekmemiştir sanıyordum. Yalanım tutmadı, Delilah. Işığın yanıp yanmadığını anlamak için düğme çevrilirse, yalan olmaz bu, değil mi?»

Delilah karanlık bakışlarla baktı ona. Elleri beline dayalıydı. Ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

«Evet!» dedi en sonu. «Gerçek bir yalan olıyabilir ama, yalana çok yakın. Yemekten sonra niye aşığı inip, mutfakta ev ödevlerini yapmıyorsun?»

«Kaçıp gitmeden yaparım belki!»

«Nereye gitmek istiyorsun?»

Grace neşeyle güldü. «Belki Afganistan'a giderim!» dedi. Bundan sonra ev ödevlerini her akşam mutfakta yapmağa başladı. Delilah'ın yanında oturmak, izin verilmeyen şeyleri yapmaktan iyiydi. Arada-bir Mary Gittle'i, Eula Marie'yle giriştiği bazı serüvenlere itmeği denedi. İpte böcek uçurmak, danaların karnı altında dolaşmak ve önünden yabancıların geçtiği, içinde yüzen birini gördüğü ırmakta çıırılçıplak yıkanmak, gibi şeylere, Ama Mary, bunların zencilere ve çocuklara özgü oyunlar olduğunu söylüyordu. Grace'ın yaşındaki bir kız böylesi şeylerden utanmıyordu.

«Ayrıca,» dedi Mary bir yaz sabahı, «Bir erkek arkadaşım var benim. Artık küçük kızlarla oynamıyorum.»

«Benim de var!» diye bağırdı Grace.

«Yutturma bana!»

«Evet, var!»

«Kim ola ki?»

«Önce seninki kim, onu de!»

«Ağzını sıkı tutabilir misin?»

«Tabii.»

«Paul Millerton.»

«Aman be Mary! Yüzü domuza benziyor onun!»

«Grace Greer, senden öğreniyorum!»

Bu sözlerle Mary üstüne yürüdü. Grace gafil avlanmıştı. Mary'nin kavgayı kadınca yapacağına inanıyordu. Uzun süredir esaslı bir kavgaya girmekten kaçınmıştı. Ama şimdi tam sırasıydı, seviniliyordu. Geri çekilip, kendini korudu. Sonra iyice yanaştılar birbirlerine, yumruklaşmağa başladılar. Mary saçlarından tutup çekmeğe başlayınca kadar, yumruklaştilar. Sportmence değildi bu. Çünkü Grace'ın saçları uzundu. Ensonu, Mary'nin çenesine oturaklı bir yumruk savurmayı başardı ve Mary ağılıyarak uzaklaşıp gitti.

Ama, Mary Gittle'i dövmek, avuntu değildi. Oynayabileceği bir kimse kalmamış oluyordu. Çünkü Mary'le artık hiçbir zaman oynamıyacaktı.

Yolda, «Eula Marie kafasına girmiş, kendisiyle konuşmağa başlamıştı.

BAYAN GRACE, ERKEK ARKADAŞIN KİMDİR?
O UZAKTA, ÇOK UZAKTA OTURUYOR. BÜYÜK
BİR KENTTE.

GÖRÜNÜŞÜ NASIL?

AĞABEYİM DAN KADAR BÜYÜK VE GÜÇLÜ. VE

BUBAM KADAR AKILLI.

PAUL MILLERTON'UN YAŞINDA MI?

DAHA BÜYÜK. BİR ASLANA BENZİYOR, DOMUZA HIÇ BENZEMİYOR!

ADI NE? BAYAN GRACE?

SÖYLEMEM!

ÇÜNKÜ YALAN SÖYLÜYORSUN. ARKADAŞIN OLAYDI, BANA ADINI SÖYLERDİN.

PEKİ. JİM WILLARD. ÖĞRENDİN İŞTE.

Grace biraz sindi. Böyle bir yalan yüzünden kolayca cehennemlik olunabilirdi! Dan'la Lucy'nin konuşmalarından Jim Willard adlı birinin St. Louis'den kendilerini ziyarete geleceğini öğrenmişti geçende.

ONUN ADINI HIÇ DUYMAMIŞTIM BAYAN GRACE.

TABİİ DUYMAZSIN. EULA MARİE... BİR SIR SAKLAR MISIN?

ELBETTE!

İLÂHİ BİR DANSÖRDÜR O!

NERDEN BİLİYORSUN BUNU BAYAN GRACE?

BENİM İÇİN ŞİİR YAZIYOR VE BANA ÇİÇEK GETİRİYOR. ÇİRKİN GÜLÜŞÜMÜ MANTOSUNU ÜSTÜME GEREREK YOKEDİYOR.

ONUNLA EVLENECEK MİSİN?

TABİİ. İKİ ÇOCUĞUMUZ OLACAK.

BU YALAN YÜZÜNDEN HIZLA CEHENNEME GİDECEĞİNE BAHSE GİRERİM.

EULA MARİE! KAPA ÇENENİ! BEN YALAN SÖYLEMEM!

Sessizce ağlamaya başladı. Loş yoldan eve doğru yürüdü.

Jim Willard'ın adı çevresinde ördüğü büyü, o kadar güçlenmişti ki, gerçek Jim Willard'ın gelişini bek-

lemeğe sabrı kalmamıştı. Bir Alice Willard'ın da onunla birlikte geleceğini, onun Jim Willard'ın karısı olduğunu biliyordu. Ama Jim kendisinin arkadaşı olduğuna göre, Alice diye birinin varolmıyacağını düşünebilirdi.

Gerçek Jim Willard hayâlindekinden apayrıydı tabii. Kardeşleri kadar büyük değildi ve babasının saçları kadar sık ve kırlaşmış saçları yoktu. Onun saçları dökük ve kızılı sarı renkteydi. Ötekiler Willard'ları selâmlarken, Grace Eula Marie'nin sesini açıkça duyabiliyordu.

SENİN DEDIĞİN GİBİ DEĞİL HİÇ TE O, BAYAN GRACE. ÇILLI YÜZLÜ BİR ASLAN GÖRMEDİM DAHA BEN.

SAKİN OL, EULA MARİE. BÜTÜN ASLANLAR ÇİLLİDİRLER.

YANINDAKİ KADIN KİM?

BEN KADIN GÖRMÜYÖRÜM.

UZUN KARIŞIK SAÇLARI OLAN, ŞU KOCA BURUNLU İRİ KADIN.

SAÇMALIYORSUN. BEN KİMSEYİ GÖRMÜYÖRÜM.

«Ve bu da Grace olmalı!» dedi Jim Willard.

Grace tek söz söylemedi.

«Dilsiz mi oldun?» diye sordu Dan.

ÇİLLERİNİN ŞAHANE OLDUĞUNU DE ONA, BAYAN GRACE.

KES SESİNİ. SÖYLEMEM Kİ!

«Birini iyce tanıyınca kadar, çekingendir.» dedi Lucy, durumu kurtarmak için.

«Ama bir de iyce tanırsa, alışır!» dedi Bessie, su gibi konuşur onunla. Değil mi Grace?»

Hepsi güldüler. Grace müthiş sıkıldı. Bessie'yi öldürebilirdi. Ama daha sonra öyle bir şey oldu ki,

herşeyi değiştirdi ve kış gününü aydınlık, ışıklk kıldı.

Babası akşamki eğlenceden söz ediyordu. Jim Willard: «Buraya son gelişimdenberi hiç Quadrille dansı yapmadım. Unuttuğumu sanıyorum.»

Grace hemen atıldı: «Size öğreтейim Jim, isterseniz eğer!»

Canavar Bessie işe karıştı: «Ne dersiniz buna. Basitçe, Jim dedi ona. Biz Teksaslı'lar erken başlıyoruz flörte.»

Grace'ın soluğu kesildi. Bu aşağılanma karşısında, olduğu yerde ölmek isterdi. Ama Jim Willard, gerçek romantik bir kahraman gibi, hayatını kurtarmıştı. Yerlere kadar eğildi ve: «Doğru mu, bayan Grace? Bana şeref verirdiniz...»

O gün öğlensonu mutfakta Delilah'ın ayakları arasında dolaşıp durmuştu. Sonunda Delilah öfkeyle: «Banyo yapsan iyi olacak bayan Grace! Yavaş yavaş hazırlanmalısın. Ötekiler de banyo almak istiyorlar!» diye çıkıştı.

«Yine benden kurtulmak istiyorsun Delilah!»

«Çok doğru. Yapacak yığınla işim var. Ve senin aklın bugün yine havalarda dolaşıyor!»

Yukarı çıkıp banyo yaptı. Gül kırmızısı dans giysisini giymesi için vakit erkendi. Bu nedenle bluzuyla etekliğini giydi, yapayalnız ırmağın oraya gitti. Henüz yıkılmamış eski yapılardan biri olan eşya deposuna doğru yürüdü. Eski kapkacak odasındaki kirli bir sandığın üstüne oturdu. Küçük pencereden süzülen günün son ışıklarında örümcek ağının hafifçe ışıklanışını izledi. Kendi kendine, eğlenceye gitmezsem beni ararlar mı acaba, diye düşündü. Belki de kaçmalıydı... Afganistan'a gitmeliydi. Jim Willard kendisiyle dansetmek istediğini söylediği sırada, daha güzel şeyler de

söyliyecekti belki. Şeytan alsın şu Bessie'yi... şeytan alsın, şeytan alsın...

Birden sıçrayıp kalktı. Tavlaların önünden geçerek, usulca yürüdü. Bessie'lerin eve yollandı. Yemekten önce biraz çevreyi kollamak istiyordu. Uzun zamandır Bessie'yi gözlememişti.

Evin yakınında, özenle çevresine bakındı. Bir ağaca tırmanarak garajın damına çıktı. Oradan, perdeler iyice örtülmemişlerse, Bessie'nin yatak odasını gözetliyebilirdi. Daha doğru dürüst yerini almamıştı ki, aşağıda bir gürültü duydu.

«Grace!» diye bağıırıyordu Bessie. «Ne kaybettin orda yukarda? Bayan ve bay Willard'ı mı gözetlemek istedin? Hemen aşağı gel!»

Dünya başına yıkılmıştı. Babası, Bessie'nin yanındaydı. Dan'la Lucy de oradaydılar.

«Bayan ve bay Willard'ın odada olduklarını bilmiyordum!» dedi yavaş bir sesle ki, içerdekiler kendisini duymasınlar.

«Grace!» diye seslendi babası, «Hemen aşağı in!» Babasının sesindeki horlama, üzdü kendisini.

Karanlıkta Bessie'nin sesini duyuyordu: «Bu çocuk uzun süre zencilerle oynadı. Hepinizi uyarmıştım ben...»

Babası alıp eve götürdü. Odasına girdiler. Lucy'le Dan'ı gönderdi. Yalnız kaldılar. Divana oturdu, birşeyler söylesin diye sabırla bekledi. Ama çocuk susuyordu:

«Evet,» dedi babası ensonu, «Niye böyle şeyler yaptığını bana söyliyecek misin artık?»

Usulca başını salladı. Korkmamalıydı ne vardı bunda korkacak hem.

«Damlara çıkıp, pencereden başkalarını gözetmeği Eula Marie mi öğretti sana?»

Kafasını salladı yine. Eula Marie öğretmemiştii bunu kendisine. Nasıl casusluk yapılacağını kendisi Eula Marie'ye öğretmişti.

«Grace, beni çok şaşırttın sen. Susmanı iyi karşılamıyorum. Yaptığın şey namussuzluktur. Ve sen bunu açıkça biliyorsun. Suçu Eula Marie'ye yüklemediğin için gururlandım. Cezalanacağını düşündün mü?»

Başını eğdi. Başka ne yapabilirdi ki?

«Bu akşam odanda kalacaksın. Benim kızım, bu yaptıklarından sonra, hiçbirşey olmamış gibi eğlenceye giderek, dansedemez.»

Gözlerine yaşlar dolmuştu. Ama yine başını salladı. Doğrusunun bu olduğunu biliyordu. Kötü olan, Jim Willard'ın dansetmek için aşağı geldiğinde kendisini bulamayacağıydı. Nerede olduğunu soracaktı ve şu farfaracı Bessie, kendilerini gözetlediğini anlatacaktı ona. Öysa hiç te doğru değildi bu.

Bir iki dakika sonra Lucy odasına gelince, artık susamadı.

«Yemin ederim Lucy, bay ve bayan Willard'ı gözetlemedim ben. Onların o odada olduklarını bilmiyordum.»

«Biliyorum!»

«Bubama söyler misin? Bana inanmıyor o!»

Bessie'ye Stuart'ı gözetlediğini söylersem, ona da o kadar kızacaktır mutlaka!»

«Ben Stuart'ı gözetlemedim. Yalnız Bessie'yi gözetledim.»

«Bunu ona nasıl anlatayım?»

«Hiçbir şey söyleme. Cezamı çekerim. Jim zaten benle dansetmek istemiyor!»

«Seninle dansetmekten sevinç duyacağını Dan'a söyledi.»

«Doğru mu?»

Yeniden yüzü gözyaşlarıyla doldu. Kendini tutmağa çalışıyordu. Lucy'nin önünde ağlarsa, küçük bir kız yerine konmuş olurdu. Oysa, mutlaka büyümüş görünmek isterdi. Eğer Lucy aşağı inip Jim'le dansedebilmesini sağlayabilirdiyse tabii. Yoksa ikibin yıl çocuk kalsaydı, değişmezdi gözünde.

«Lucy!» dedi ve, «Cinsel ilişki ne demektir acaba?» diye sordu.

«Bunu bildiğini sanırdım Grace. Evli erkekle kadının sevişirlerken yaptıkları şeydir bu. O konuda konuşmuştuk hem.»

«Sapla ilgili şeyi mi?»

«Evet!»

«Sen, cinsel belirtiler demiştin ona.»

«Aynı anlama gelir!»

«Bunun başka biriyle sevişmek olduğunu söylemiştin.»

«Evet!»

«Ama daha ileri birşey olmalı bu Lucy. Mary Gittle'yle ben bir gazetede okuduk. Yirmiüç birlik üyesi erkek öğrenciyle cinsel ilişkide bulunan bir kız, mahkemeye verilmiş. Birlik üyesi öğrenciler kimlerdir?»

«Bunlar, bir kolejde aynı birliğe girmiş olan genç erkek öğrencilerdir.»

«Şu kız yirmiüçün tümünü de sevemezdi ama değil mi? Bütün kalbiyle!»

«Hayır. O... Grace, bazı kızlar sevginin ne olduğunu bilmezler. Onlara acımalıdır.»

«Peki, öğrenciler niye tutuklanmamışlar?»

«Bu gibi durumlardan kadınlar sorumludurlar! Onların bu işe girişmeden önce, sevdikleri kişiyi iyi seçmeleri beklenir.»

«Erkekler sevip sevmediklerini bilmezler mi?»

«Bazan, yazık ki bilmezler.»

«Bessie de tutuklanmalıdır. O, birçok erkeklerle cinsel ilişkilerde bulundu. Mary Gittle'in babasını onun odasında gördüm. Ayrıca Joe Bagby'yi, Milo'yu ve bir de bubamla Dan'ın bir keresinde kendisine bir-şeyler sattıkları iri, bıyıklı bir adamı gördüm.»

«Grace, Milo'yu görmüş olduğuna emin misin? Karıştırmış olacaksın mutlaka...»

«Hayır. Stuart ayıkken, Milo'nun onu kandırabileceğini söyledi. Ne demektir bu?»

«Neler söyledi başka, hepsini anlat bana.»

«Dan'ın ailedeki biricik namuslu kişi olduğunu söyledi. Sen onu kandırmışsın ama, Lucy. Ondan öyle öğreniyorum ki!»

«Başka neler söyledi?»

«Sonunda parayla kinden başka şey kalmıyacağını. Sen Dan'ı kandırmadın değil mi?»

Lucy onu kollarına aldı. Çok tatlı bir sesle konuştu: «Yapabilirsen eğer, hepsini unutmağa çalış bunların. İyi şeyler düşün. Şimdi aşağı inip babanla durumu yoluna koyarım ben.»

Yarım saat sonra Lucy geri geldi. Aşağı inebileceğini söyledi. Bessie artık hiçbir zaman kendisine kötü bir söz söyleyemeyecekti. Hiçbir zaman.

Jim Willard, kırmızı giysisiyle aşağı inerken, merdivenin ayak ucunda kendisini bekliyordu. Yerlere kadar eğilip, elinden tuttu.

«Bu dansı rica edebilir miyim, bayan Grace?»

«Ama bu, Quadrille dansı değil ki Jim!..»

«Farketmez bizim için. Vals de yapabiliriz, değil mi?»

«Tabii yapabiliriz!» diye haykırdı ve odada onun-

la dönmeğe başladı. Ne Bessie, ne de o aslında var olmıyan kadın kendisine tek söz söylediler o akşam.

YA, EULA MARİE! ŞİMDİ NE DİYORSUN?

ÇOK GÜZEL BAYAN GRACE, ÇOK GÜZEL!

Otuzaltıncı bölüm

Dan, eski dostu Jim Willard'ı gördüğüne yürekten sevinmişti. Dıştan değişmiş ama içi-kendisi gibiydi. Dıştan değişmiş ama içi-kendisi gibiydi. Aynı kalan dostuydu bu. Milo ve Al'la mali yönden girişeceği savaş sırasında St. Louis'de Jim'i ziyaret edebilirdi. Onunla yeniden karşılaşmak ve-henüz bu konuya eğilmediği için-Alice'in o telefondaki kahkahasının ne anlama geldiğini öğrenmek isterdi.

«Şu eski playgirl!» dedi Lucy. Dan'ın düşüncelerini öğrenmek ister gibiydi. «Neymiş meğer! Jimmy'-ciğe epey pahalıya patlamış olmalı malı mülkü.»

«Kadını sevdiği için onunla evlendiğine eminim.»

«O zamanki durumu çok ince ve akıllı bir tutumla değerlendirmiş. Alay etmiyorum hiç te. Şahane bir erkek o. Ama bu kadına karşı, mahzun bir sadık kişi rolünü oynuyor. Grace'la dansederken inceledim. Grace'a büyük insan gibi davranan ve öyle görünmeğe çalışan küçük bir delikanlı gibi geldi gözüme.»

«Grace'ın bir cezaya çarptırıldığını biliyordu. Onu oyalamak için öyle incelmış olmalı. Grace sana neler anlattı ki Lucy?»

«Bessie'yi boğazından çekip almamı rica etti ve ben de istediğini yerine getirdim.»

«Nasıl?»

«Grace garajın damından bazı şeyler görmüş. Durumu Bessie'ye sezdirdim.»

«Neler görmüş ki?»

«Hiç... Erkekler...»

«Şaşırmadım... Grace'ın bu gibi şeylere bakmak zorunda oluşu, berbat.»

«Çocukların çoğu bazı zamanlar gözetleme oyununu oynarlar. Zamanında vazgeçirilebilirlerse, iyi olur.»

«Kimi görmüş?»

«Dedikodu yapmış olmaz mıyız?»

«Senle Grace'ın sırrınız olarak kalmasını yürekten dilerim.»

«Kuşkun mu var ki yani?»

Cevap vermeden, güldü Dan. Lucy omuzuna dokundu. «Ne adamsın Daniel Greer! Biricik karın hakkında kaba düşüncelerin varmış.»

«Hayır, doğru değil bu! Son zamanlarda benimle geçinmenin güçleştiğini biliyorum. Lucy, hiç kendini incelediğin oldu mu... Özendiğin, kendisine benzemeyi kurduğun biri oldu mu? Sor kendi kendine helebir! Ben bunu yaptım. Kendim olmak için, Milo'yla yaptığım sonsuz savaşı sonuçlamak istedim. Ama şimdi, onu kazanmak için o kadar yaklaştığım şu sıra, öfkeli ve yaralıyım. Belki de çok dar görüşlüyümdür. Bu-bayla Stu'yu elinin içine almış. Ama vızgeliyor. Körolayım Lucy, bana vızgeliyor. Ama, savaşıyorum işte yine de!»

«Ama, vızgelmemeli. Grace'ın garaj damından gördüğü adamlardan biri de Milo'ymuş... Ah, çok zor birşey Danny. İnanki sana söylemek istemiyordum.»

Adam ona dik dik baktı.

«Grace görmüş mü?»

«Evet, Danny!»

«Vay hayın puşt...» dedi. Öfkeden kuduruyordu.

«Stuart'ın onu tuttuğundan tüm emin misin?»

«Küçük durumu bilseydi, çıldırırdı.»

«Milo'ya böylece gözdağı vermek istemez miydin?»

«Hayır, öyle olmaz. O zaman onun kadar adileşmiş olurdum. Bu olay burda unutulup, gömülmelidir. Anlıyor musun?»

«Evet!»

Lucy'nin bedeni sertleşti. Gözleri ateş saçıyor-du... onun için vazgeçmek diye birşey yoktu aslâ!

Al May yılbaşı arifesinde Dan'a telefon etmişti. Bir iki dostuyla Greer Point'e gelmek ve onlara, eski araç gereçlerle işlettikleri, tekne dolusu kükürdü göstermek isterdi. «Bu küçük şeker herifler, bize gereken fabrikayı kurabilirler!» dedi Al.

Dan, Al'ın asıl amacını biliyordu. Ana hissedarların öğleden sonra Milo'nun kereste fabrikasının bürosunda biraraya gelip, mali portreyi görüşeceklerine dikkatini çekmek istiyordu. Böylece, Greer Product'un geleceği kararlaştırılmış olacaktı. Al'ın yanında getireceği ve 'Küçük şeker herifler' olarak belirlediği kişiler, Tulsa ve Houston'daki petrol ağalarıydılar. Onların, Greer'lerden akıllı adamları vardı. O gün öğleden sonra, Milo ziyâretçileri gezdirirken, Dan tersanede ki odasında oturuyordu. Para ağalarına payını satıp, denizgücüne girmek isteğine Lucy'nin ne diyebileceğini düşünüp duruyordu. İnsan, gereken sermayeden yoksun olursa, paraları olan kişilere canını satabilirdi. Vicdan azabı çekmeğe değmezdi efendim. Değermiydi yani!

Kardeşinin erkek delisi karısıyla para aşkına yatan bir erkekten ne beklenirdi peki? Milo bunu başka bir nedenle yapabilir miydi? Ve sonunda Milo'yu Al yutmayacak mıydı?.. Ve o da bugün getireceği 'Şeker herifler' tarafından yutulmayacak mıydı?

Öyleyse neden onlara hisseleri hemen satıp denizgücüne girmemeliydi?..

Telefonu çaldı. Milo'ydu.

«Yanında biri var mı?»

«Hayır!»

«Al'la para ağalarını yukarda ocağın orda bıraktım. Toplantıya onlar gelmeden, senle konuşmak istiyorum.»

«Çıkar baklayı.»

«Şu boktan herifleri felce uğratalım mı?»

«Onları safdışı etmek, felce uğratmak mı dedin?»

«İyi anladın beni. Bu dolandırıcıları oldukça tanıyorum ve iyce düşündüm bu konuyu. Bubam, kendisiyle resmi emisyon işlemleri üstüne konuştuğunu söyledi. Benimle de konuşmanı bekledim!»

«Senin dinlemeyeceğini düşünmüştüm.»

«Dan, Al'ı durdurmağa hazırım ben. Yeter ki sen, biz menkullerle ilgili banka işlemlerini ayarlıyana kadar, beklemeyi öneriver. Bu nedenle Newyork'a gideceğim. Jim Willard, Hammit'le olan ilişkileri aracılığıyla bize yardım edecek. Bizi ziyârete geldiğinde, Jim'le bu konuyu görüşmüştüm.»

Dan güldü. Derin soluk aldı, iskemlesine yaslandı. Bazan başkalarının hayınlığının işe yaradığını sap-tadı. Şaşırmıştı.

«Seveseve öneririm bunu Milo... Ama sen niye yapmıyorsun? Al'a daha yakınsın sen!»

«Açık açık konuşalım senle. O, senden hoşlanmıyor. Bunun için, onu kızdırman birşeyi değiştirmez. Aileyi bir süre huzura kavuşturmak göreviyle yüklü olduğum izlemimi yaratacağım. Al'ı elde etmek ZORUNDA kalırsak, bunu ben başarırım.»

«Stu'yla konuştuğun mu?»

«Hayır! Herkesin, bunun senin düşüncen olduğu-

na inanmasını istiyorum. Stuart toplantıda benim arımdan gelecek. Bessie de bizi izliyecektir. Öyle sanıyorum. İzlemese bile, Al'ın nüfuzunu kırarız. Dolandırıcı kalp sektesinden zıbarır belki de... bize yalançı, hırsız ve bugibi yakıştırmalar yapacaktır. Samimi dostlarıyla burda olacak nerdeyse. İşin bitince burya gel. Pete gelmiş, dışarda. Buba da nerdeyse gelir. Stu Bessie'yi getirmeğe gitti.»

«Hig'le ben yarım saate kalmaz, ordayız.» dedi Dan. «Milo, sonunda bu noktaya ulaştığın için, seviyorum. Baştanberi istediğim şeydi bu.»

«Körolayım, aylardır onu izliyorum. Geçen yaz ben Al'a söyledim durumu. Dedim ki, Greer'ler tezgâhını yöneten sen olmyacaksın. Beni yıllarca müthiş baskı altında tuttu. Ama, bunun böyle olması gerektiğini bilmeliydi. O zamanlar, iktidar ondaydı. Şimdiyse, bize geçiyor. Ve biz ikimiz, birlikte başarırız Dan!»

«Stu'yla bubayı unutma!» diye ekledi Dan.

Kardeşi kahkahayı basmıştı. Gürültüsünden ahizeyi uzak tutmak zorunda kaldı.

«Dan, seni yavaş yavaş anlıyorum. Sen savaşçı bir kişisin. Uzun bir süre bunu anlıyamadım. Şu hükümet anlaşmasını yapıştaki akıllı tutumun beni şaşırtıyor. İkimiz, esaslı bir takım kuracağız. Kendime senden iyi iş arkadaşı seçemezdim. Elimi uzatıyorum!»

«Ben de!» dedi Dan. Altüst olmuştu.

«Benim nasıl duygusal bir aptal olduğumu anlıyor musun? Bunun farkına varmamıştın değil mi? Benimle iş arkadaşlığı yapmak istemediğini bildirmeni istemiyorum. Korkum bu. Onun için, burda kesiyorum!» Milo'nun kahkahası çınladı yine telefonda ve Dan ahizeyi yerine koydu.

Milo'nun davranış nedenini araştırarak zaman değildi. Şaşkın şaşkın başını sallayıp duruyordu Dan.

O kadar sevinçliydi ki, olan biteni toplantıdan önce hemen Lucy'ye iletmek için telefona sarıldı. Ama Delilah, Lucy'nin orada olmadığını söyledi. Şaşakaldı buna. Önemli birşey olunca, bir yere çıkmaz, evde huzursuzca kendisini beklerdi hep oysa.

Higbee'yle kereste fabrikasının bürosuna geldiklerinde, hepsi toplanmış, Stuart'la Bessie'yi bekliyorlardı.

«Şimdi gelirler!» dedi Milo.

Al May saatine bakıyordu. Görüldüğü kadar sabırsız mıydı, yoksa iki dostuna karşı mı öyle görünmek istiyordu, belli değildi. Hissedarlara şöylebir bakışından, şu yetersiz amatör topluluğun ona sıkıntı verdiği anlaşılıyordu. O, profesyonel bir insandı. İstedğini yapardı. Kendi açtığı yolda yürümeğe çabalayan şu silik insanlar, kendilerine yol açtığı için, şükretmeliydiler. Al'ı çevreleyen bir zafer duygusu da dikkati çekiyordu. Amacına erişmek için uzun süre beklemişti: 1929 danberi-onüç yıl-Ve şimdi kükürde kavuşmuştu. Dan, onun bu zaferi çok olağan bulduğu izlenimini verişinin de, kişiliğiyle ilgili bir durum olduğunu anlıyordu. Yoğun mücadeleler sonucu elde edilen petrol çalışmaları kadar zorlu olmamıştı bu mücadele. Sert mücadelelere giren her yönetici, amacına eriştiğinde, masası başından bile ayrılmadığını söyleyebiliyordu nedense.

Dan hazırды. Al ve şürekâsına önerisini sunabilirdi. Sonra hissedarlar öneriyi tartışsınlar diye, iki konunun geri çekilmelerini istiyecekti. Milo kendisini destekliyecek miydi gerçekten? Kardeşine baktı ve Milo belli etmeden onaylar gibi gözettti.

Telefon çalıyordu. Odadaki heyecan kırıldı. Milo, ahizeye uzandı.

«Sana Dan. Lucy arıyor!»

Dan, öfkeli Al May'ın küfrünü duydu. Lucy'ye bile küfredebilirdi şimdi.

«Danny..» Sesi buğuluydu. Ağlıyan küçük bir çocuğun sesi duyuluyordu.

«Ne var Lucy?»

«Stuart herşeyi kırıp geçiriyor. Loren, yaralı. Stuart Bessie'yi döğdü. Ve şimdi de evlerini yıkıyor. Ona durumu söyledim Danny... Oy, oy! Söylememem gerekirdi oysa. Loren yanımda, burda. Doktora götürmek geerkiyor...»

Dan ahizeyi attı elinden.

«Milo, Loren'e hemen bir doktor gerek. Bubanin evinde, Lucy'nin yanındaymış, Sen onunla ilgilen, olur mu? Ben başka yere gidiyorum. Bir süre için bağışla-manızı rica ediyoruz bizi, baylar...»

Dan Stuart'ın evine doğru koştu. Stuart onu, arka kapıda karşıladı. Elinde bir şişe vardı. Saçları dar-madağındı, soluyup duruyordu, gözleri yuvalarından fırlamıştı.

«İçeri girme, gelme!» diye bağırdı.

«Ne var, ne oluyor Stu?»

Dan zorla önünden geçip, eve daldı. Kapkacak ve şişeler yere saçılmıştı. Her yerde tavalar, tencereler... çevreye saçılmıştı. Bessie'nin iniltilerini duydu, onun yanına, oturma odasına girdi. Sofada yerde yatıyordu. Yüzü kan içindeydi, şişmişti. Bir gö-zü morarmıştı.

«Küçük... kardeşin...» dedi. «Çok öfkeli...»

Stuart önünden geçerek, merdivenlere yürümüş-tü. Dan, kırıntı döküntüye bakıyordu... Büyük bir aş-kın korkunç yıkılışıydı bu. Dan, böyle birşeyi yaşıya-bileceğine hiçmi hiç inanamazdı.

«Ne oldu?» diye sordu kadına.

«Lucy çocuğu alıp götürdü.»

«Milo doktor getirecek!»

«Stuart onu yaralamak istemedi. Loren'in üstüne düştü. Unutma Dan... bir kazaydı bu...»

«Bessie, anlat bana!..»

«Evet!» diye bağırdı Stuart merdivenlerin oradan. «Anlat ona bakalım!» Aşağı indi, tökezledi, merdiven korkuluğuna tutundu. Dudakları bembeyazdı. «Sana birşeyler anlatacaktır!» diye bağırarak, döndü, Dan'a doğru yürüdü. Elinde bir zarf vardı. «Ne zamandanberi sana yazmıştım. Günün birinde işe yaracağını biliyordum.» Soluya soluya zarfı getirip Dan'ın eline verdi. Sonra hızla döndü, Bessie'ye doğru gitti. Bacaklarını ayırdı birbirinden. «Son bir söz daha. Milo'yla birlikte bir kadının işliyebileceği en korkunç suçu işlediğini hiç unutma! Onunla evet, benle değil.» Şiddetle vurdu kadına. Başu uçar gibi fırladı yere kadının. Sofaya düştü boylu boyunca.

Dan onu tutmağa çalıştı, ama yeterince çabuk davranamamıştı. Stuart kapıya doğru fırladı.

«Bugün Milo'yu destekliyecektim Dan! Her zaman aptalın tekiydim ben!» Dışarı çıktı, arabasına bindi, hızla uzaklaştı.

Dan kendi arabasına koştu. Yola çıkarken, Stuart'ın ana caddeye dalıp Bay Bend'e doğru yolaldığını gördü.

Kentin varoşlarında Stuart'a yetişti. Ve olan oldu. Stuart arkaaynasından kendisini izliyordu. Stuart'ın arabası patinaj yapıyordu. Direksiyon yönetimini elinden kaçırmış mıydı, yoksa yolun yanındaki tabelaya bile bile mi toslamıştı, anlıyamadı.

Yolun oradaki çukurdan toz bulutu yükseldi, arabası havada perende attı. Korkunç bir ses çıkararak yere düştü, bir iki ay önce polisin tabelâyı yeniden

üstüne astığı betona oturmuş çelik direğe tosladı. Sallana sallana iki tekeri üstünde gitti. Takla atarak yolun yanındaki pamuk tarlasına daldı. En sonu, bir meşe ağacına çarparak durdu.

Dan arabasını çalışır bırakarak, dışarı fırladı. Stuart'a doğru koştu. Kardeşi, boynu burulu olarak enkazın içindeydi. Dan, durumu hemen anladı. Boyunu kırılmıştı.

«Sevgili Dan,» diye başlıyordu mektup, «Sana doktorun raporunu ekte sunuyorum. Loren'in benim oğlum olmadığını bilmelisin çünkü. Nefsimi yenerek senle konuşamadım bir türlü. Oysa, ne kadar da denedim bunu. Çocuk için, babasının kim olduğu önemli olmasa gerek bence. Ama baba için, çok önemlidir bu. Ve anne için de öyle OLMALIDIR. Rapordan da anlıyacağın gibi, daha Loren doğmadan durum belliydi. Bu bilgilerle ne yaparsan yap, sana bırakıyorum işi. Bessie belki de görüldüğü kadar kötü değildir. Ona çocuk veremezdim ben çünkü. Ve belki o, sanıldığından da zekidir. Onu yola getirmek elimde değil. Eğer bu işler sana düşerse Dan, benim isteklerime uymalısın. Loren hukuk yönünden bir Greer olmazsa, üzülürüm. Yoksa, piç olur çünkü. Ne tuhaf! Bizler ailemizdeki piçlerden nefret ederiz genellikle...»

Dan mektubu ve doktorun raporunu, hastanenin acil yardım koğuşu önünde beklerken okumuştı. Az önce, Stuart'ın öldüğü bildirilmişti.

Milo'yla Ethan bir iki dakika sonra gelmişlerdi. Ölüm haberi Ethan'ı şoke etmişti. Teskin edici ilâç verilerek, yatağa yatırıldı.

Milo, ilk yardım arabalarının giriş yerinde aşağı

yukarı dolaşıyordu. «Ufaklık sarhoş olmuş olmalı...» dedi.

Dan, kardeşine baktı. Anlaşmak için ne kadar ister acaba, diye sordu kendi kendine. «Bu kez sarhoş değildi o, Milo.»

«Ama, sarhoş olması gerekir. Evde yapmış olduklarını gördüm. Ve Bessie'ye yaptıklarını. Doktor, Loren'in kalçasının kırıldığını söylüyor.»

Dan'ın yüzüne yaşlar doluşmuştu. «Bessie'yle yaptıklarını Stuie biliyordu!» dedi.

«Ne, BENİMLE mi?...»

«Kafasını inceleyip, boynuzları gördü Milo!»

Milo'nun yüzü sararıyordu gitgide. «Sanıyor musun ki... inanabilir misin gerçekten, ki...»

«Senin mallarını satın alacağız!» dedi Dan. «His-selerini satacaksın ve biz sana değeri neyse ona göre ödeme yapacağız. Bulabileceğimiz kadar nakit parayı biraraya getireceğiz. Geri kalanı için borç senedi vereceğiz. Artık senin yerine avukatlarınla konuşup anlaşacağım bundan sonra.»

Milo, kuruyan dudaklarını yaladı. Yüzüne renk gelmeğe başlıyordu. Yükselen öfkesi, kıpkızıl kesmişti yüzünü. «Dinle şimdi, Dan... sen söyle...»

«İki erkek kardeş olsalar bile, birbirlerinden veba gibi iğrenebilirler. Birbirimizden nefret ettiğimizi kabullenelim. Yollarımız ayrılsın artık. Böyle yaşamak ikimiz için de iyi olacaktır.»

«Bir dakikacık bile inansan ki, sen...»

«Hiçbir şeye INANMIYORUM. Onları mutlaka satacağını biliyorum!»

«Öteki hissedarların onayı olmadan, mülkümü satınalamazsın benim...»

«Beni iyce dinle Milo! Bugün olanlardan sonra Bessie, ben ne istersem onu yapacaktır. Bubam da.

Kendisine Bessie'yle yatmış olduğunu Stu'nun ortaya çıkardığını diyeyim yeter. Ses etmeden satışı yaşırsan ve çekip yoluna gidersen, bubaya hiçbir şey demem. Stuart'ı sarhoşmuş sanıyor. Bu fikri çıkar-mam aklından.»

Milo dik dik baktı ona, elleri pantolonunun ceplerindeydi. «Kazandın!» dedi sonunda, topuklarının üstünde sallanıyordu. «Ama, seni uyarıyorum. Ben, kaybetmeyi sevmem. Benim işim değildir bu!»

«Buna rağmen, kaybettin!» dedi Dan.

Milo sertçe döndü. Dışarı çıkıp, park yerindeki arabasına yöneldi. Arkasına bile bakmadan, hareket etti gitti.

Lucy Ethan'ın evindeki tараçada Dan'ı karşılamıştı. Yüzü korkunç sarıydı.

«Danny... Loren'in kalçası kırılmış. Bana öyle bakma Danny! Ona bunu söylemek istemezdim... Bessie ayarttı beni!»

«Bessie mi ayarttı seni?» diye sordu adam.

«Milo toplantıda Stuart'ın oyunu kendine çekebilirdi. Bessie'ye, Milo'yla bir olup sana karşı oyunu kullanacağını söylemiş. Bessie'yle Milo'nun ilişkisini bildiğimden... Danny, bizim malımızı yutmalarına göz yumamazdım. Stuart'a anlattım. Dedimi ki...»

Dan patlıyacaktı. Serbest eliyle tokatı yapıştırdı yüzüne. Dudakları dişleriyle çarpıştı kadının. Ağzının köşesinde beliren kan çizgisine, tiksinererek baktı.

«Danny...» diye mırıldanıyordu. Sendeliyerek kapıya doğru yanaşıyordu.

«Seni gidi küstah, yerebatası karı!» diye bağıırıyordu. «Milo'yla ben az önce, Al ve yoldaşlarını siktiretmeğe karar vermiştik. Ama sen, o kafanla en kazançlı girişimi benim yöneteceğime bir türlü inanmı-

yorsun. Zengin olalım diye uğraştım durdum, Lucy... Seni zengin kılmak uğruna herşeye katlandım... Ama sen, hep tökezletiyorsun beni, entrikalar çeviriyorsun!...»

«Danny... yoksa Stuart?...»

«Öldü o!»

«Ah tanrım, oy tanrım!»

Lucy evin içine koşmuştu. Dan da içeri girdi. Geniş merdivenin üst basamağına oturdu. Milo'nun kendisinden, Lucy'yi eve geri götürmesi ricasında bulunduğu akşamı düşündü... Sonra o terkedilmiş kesimci evine gittikleri, sevgi ağlarını ördükleri geceyi düşündü... Onu cinsel yönden ayartıp ayartamayacağı, her istediğini uygulamak denemesini... Asıl amacının sevişmek olduğunu kabul ediyordu... Daha o zaman, kadına karşı duyduğu cinsel tutkunun kendisini hayatı boyu egemenliğine alacağını anlamıştı birden. Ve kadını, kendisine bağlanmış olduğunun gerçeğiyle donatmıştı. O evde çıplaklığıyla iyice doyurmuştu onu. Ondan istediğini elde etmişti... Şimdiyse düşünceleri o evden, Stuart'ın cesedinin yatığı morga doğru kayıyordu.

Dan ertesi hafta denizgücüne girmek için başvurmuştu. Stuart'ın cenaze töreninde Lucy kilisenin en arkasında durmuştu. Milo hiç ortalıkta görünmemişti. Lucy ayinden sonra hemen arabasına koşmuştu. Cicely'yi hiç görmemişti. Lucy kiliseyi terkedip Houston'a doğru yola çıktığında, kızını da yanında götürmüş müydü acaba? Hiç bilmiyordu. Savaş süresince hep Cicely'nin boş yatağını düşündü durdu.

Ve bazan da Lucy'yi tabii.

Ü Ç Ü N C Ü K E S İ M

Otuzyedinci Bölüm

Houston'da ve körfezin uzun kıyıları boyunca yayılan ağır sanayi gerçi savaş sırasında da gelişmişti ama, savaş sonrası yıllarında topraktan âdetâ fışkıрмаğa başlamıştı. Uzun süren bir yazı, denize açılan geçitleri ve devletin mülk vergisinden bağışık olan buralarda petrol ve gaz akıyordu bir yandan da. Petrol rafinerileri orman gibiydi. Kimyasal maddeler yapan fabrikalar, plâstik madde yapımevleri, kok, çimento, lâstik, cam, kâğıt fabrikaları bir zamanların sessizlik taşan otlaklarını, sımsıcak, pis kokulu lâbirentlerini şahane bir görünüşe bürümüş, geniş bir ufku sarmış sarmalamıştı.

Bu fabrikalar ormanı, Houston'dan bütün yönlerle doğru yayılıyordu. Daha çok Boytown, Teksas City, Galveston ve Stuart Greer yörelerinde kümelenmişler.

Bu gelişmede kendisinin de katkısı bulunduğu, 1960 yılında Dan'a sanki bir düş gibi geliyordu. Gelişen servetinin beyni olarak bütün yıl boyunca öylesine işle doluydu ki, büyüyen ufkun farkına bile varmıyordu.

Örneğin dün, her yıl nisan ayındaki hissedarlar toplantısında yapacağı konuşmanın üstünde çalışmıştı gece yarılarına kadar.

O gün toplantıya gitmek için hazırlanırken, Lucy'nin çalışma odasının kapısının aralandığını gördü.

Kendisini görmeden gitmesin istiyordu.

«Senin konuşman mı bu?» diye sordu ,elindeki not defterine bir gözatarak. Ancak şimdi Lucy'ye, konuşmasını okutmak isteyip istemiyeceğini sormayı unuttuğunu anlıyordu. Yıllık konuşmalarının hazırlanışında hep yardım ederdi oysa Lucy.

«Evet, Lucy... geç giriştim bu yıl işe...»

«Dan!» dedi dokunaklı bir sesle. Alışılmışın dışındaydı şimdi sesi. «Gitmeden önce Cicely'yle konuşmalısın!»

«Lucy, acele etmeliyim!»

«Lütfen Dan... Kendisiyle dalaşmak istemediğimi bilirsin sen. Doğru dürüst konuşulamıyor onunla. Bugün öğleden sonra Loren'le birlikte çekip Houston'a gideceğine kalıbımı basarım.»

«Loren tatilde bile evde durmaz mı?»

Lucy'nin yüzü iğrenmeyle dolmuştu. «Loren anasını benden bile az seviyor sanırım. Aradabir eve geliyor ki, Bessie kendisini ziyâret etmesin!»

Bessie'nin yeni evinin saray gibi bir villâ olduğunu öğrenmişti. Oniki mil ötedeydi ama, Dan hiç oraya gitmemişti. Loren tatilde eve gelince, Cicely'yi alarak birlikte Houston'daki koleje giderdi. Topallamasını çok olağan bulduğu için - Dan anlıyordu bunu - Cicely'ye karşı büyük bir eğilimi vardı 'Loren'in. Cicely'ye göre, topallığı normaldi. Aileden hiçkimse bunu başaramamıştı - Grace başta olmak üzere - Hepsi de, bacağını bilerek görmezlikten geliyordular.

«Cicely'yle tartışmak istemem!» dedi Dan. «Eğer evde kalmak canını sıkıyorsa, birşeyler düşünmemiz gerekir bu konuda, ne dersin?»

Lucy, kapı aynasına yaslanmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, adama kuşkuyla bakıyordu. Lucy hâlâ çok güzeldi... Her zaman belirtiyordu bunu. Saç-

ları, gençliğinde olduğu gibi karaydı hâlâ. Bedeni zayıf ve gergin, derisi pürüzsüzdü. Gözleri capcanlıydı. Cicely beş yaşına gelince, odalarını ayırmışlardı. Ama Lucy, Dan yatak odasına geldiğinde ayrı bir mutluluk duyuyordu. Çağırmasına gerek yoktu. Ve cilvesi de ölçüsüz değildi...

Lucy daha cevap arıyordu ki, telefonu çaldı. «Danny, dur hele, gitme n'olur!» dedi ve kendi çalışma odasına geçerek ahizeyi eline aldı. «Evet, Paul... Sabah gazetesinde okudum... Borsa açılmadan önce sana telefon edecektim zaten... Elbette isterim, beş-yüz senet satın alırım, ve Paul...»

Lucy, özel hisse senedi simsarıyla konuşurken, Dan odasında bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Sabırlı ve hoşgörölü sayıyordu kendisini. Ama, Lucy'nin borsadaki spekülâtif oyunları, kızdırıyordu onu. En çok buna öfkeleniyordu. Ve Lucy birçok işler çeviriyordu.

Onbeş yıl önce gözyaşları içinde barışıp birarada yaşamağa başladıklarında, Lucy zengin olmak düşüyle dolmuştu yine. Ve işe bizzat elatmıştı. Dan aslında onunla gurur duyabilirdi. Ama, kendilerini ayıran nedenin geçim kavgası değil de, savaş olduğunu ileri sürüşü hoş değildi. İyice hatırlıyordu Dan ve hiç unutmayacaktı. Stuart'ın ölüm günü onu tokatlamıştı. Ve Lucy'nin de tuvalet masası önüne geçtiğinde hep o günü hatırlıyacağından kuşkusu yoktu: Dudak boyası sürmediği zamanlar, dudağındaki küçük yara izi göze batır oluyordu.

«Evet!» dedi. Büyük işini bitirmiş, telefonu kapatarak geri gelmişti. «Cicely'yle kavga etmiyeceğim artık Dan. Tatili evde geçirmekten tiksiniyor. Onunla nasıl söyleseceğimi bilemiyorum. Bir anneden, neden kızıyla söyleşiyse dalması beklenir, anlamıyorum

zaten!»

«Lucy!» dedi Dan. «Sen beni burda on dakika beklettin ve...»

«Hadi, toplantına git öyleyse!» dedi uysal uysal.

Bir süre birbirlerine baktılar. Lucy'nin, kızlarının erkenden koleje dönmek istemesinden kuşkulanişının nedenini anlamıyordu. Artık herşeyi anlayacak çağda olduğu için onu kandırabilmenin zorlaşması mıydı neden acaba? Yoksa Teksas'ın Stuart Greer'inde Cicely Lane'deki, kumtaşından yapılmış güzelim evlerinin boş kalacağı mı?... O yokken biraz yalnız bir çift olacaklarından mı kuşkulaniyordu? Ya da Cicely'nin gidişine gerçekten üzülüyor muydu?

Lucy'nin telefonu yeniden çaldı. Dan omuz silkti ve arabasına yürüdü. Cicely'ye bürosundan telefon edecekti. Ama gitmek isterse eğer, ona engel olmiyacaktı.

Dışarda hava açıktı. İki uçak fabrika alanı üstünde dolaşıyordu. Biri kent havaalanının güneyine inişe geçmişti. Ethan'ın kente armağan ettiği ve kanyon çıkarılarak adı Stuart Greer konan yerdı orası.

Toplantı salonuna girdiğinde, salonun dopdolu olduğunu gördü. Uçak sesleriyle pencere sarsıldığı sırada, büyük masaya doğru ilerliyordu. Yönetim kurulu üyelerinin çevresinde sağlı sollu sıralandıkları masadaki yerine geçti. Bütün üyeler başlarını uzatılar. Bazıları pencereye seğırttiler. Yanına gelen bir üye, bir pırpırın şirketin park yerine indiğini ve içinden bir kadının çıktığını Dan'a bildirdi. «Zorunlu iniş olmalı!» dedi. «Bir aksilik yoktur umarım!»

Dan, sekreteri Mary Greenly'yi, birini aşağı gönderip, durumu öğrenmesi için görevlendirdi. Gelen kadının, toplantıya katılmak isteyen hissedarlardan bayan Clare Cotter olduğunu öğrendi. Park yerine in-

mesini kimsenin kınamıyacağını umduğunu söylüyordu. Orada yeterince yer bulunduğunu ve uçak alanının uzakta olduğunu ileri sürdü.

Şaşkınlık yaratan gelişi, büyük ilgi uyandırmıştı. Herkes kulaktan kulağa onun üstüne konuşuyordu. Kimseler başkanın raporuyla ilgilenir görünmüyordu. Dan'ın sıkıcı bulduğu ve de özenle hazırladığı konuşma, güme gidiyordu. Bütün toplantı süresince yalnızca yaşlı bir hissedarın övgüü sözleri dikkatle dinlenmişti. Toplantının bitimine yakın ayağa kalkarak, söz istedi. Servetin hızla yükseldiğine değgin coşku-lu söylevini çektikten sonra, sözü getirip bağladı: «Bay Greer, sizin ve yönetim kurulunun oyların yüz-de seksenyedisini alarak yeniden seçildiğinizi içeren kararı öne serersem, beni hoş göreceğinizi umarım. Ve şimdi, burda toplanan dostların en iyi dileklerle Bay Greer'in şerefine ve sağlığına kadeh kaldırmalarını rica ediyorum!»

Toplantı salonunu alkış sesleri doldurdu. Modern ve yüksek binanın en üst katını çınlattı durdu.

Dan alkışlara karşılık veriyor ve elinden geldiğince alçak gönüllü ve müteşekkir görünmeğe çalışıyordu. Aslında, kendini mutsuz buluyor ve nedenini anıyamıyordu. Servetin büyüyüp gelişmesine önayak oluşu kendisini sıkıyor muydu acaba? Yoksa bu hü-zünlü manzarayı oluşturan özel yaşantısı mıydı?

Elinden geldiği kadar çabuk kapattı toplantıyı ve el sıkı sıkı aralarından geçip, salonu terketti. Dengesini yeniden bulmak için hemen bürosuna gitti. Kapının önünde Clare Cotter yakaladı kendisini.

«Ben, parkalanına iniş yapan kadınım!» dedi. «Bir dakika sizinle konuşabilir miyim bay Greer?»

Kadını içeri almaktan başka çıkar yol yoktu.

«Benzininin bittiğini, ya da uçağımın motorunun

bozulduğunu söyleyebilirdim!» dedi. «Ama, yalan söyleyemiyorum. Sizin dikkatinizi çekmek istediğim için park yerini seçtim. Şirkete bir öneride bulunmak istiyorum.»

Pürüzsüz, müthiş tatlı sesi, Dan'ı etkilemişti. O-nu dinliyecekti. Kadının kim olduğunu bilmiyordu. Higbee Swsin toplantı sırasında, uçağı kullananın uzun bacaklı bir sarışın olduğunu fısıldamıştı kulağına. Deli olmalıydı mutlaka.

«Greer Product' şirketine bir öneriniz mi var?» diye sordu ve kulak kesildi.

Yazı masasının önündeki deri kaplı ziyâretçi koltuklarından birine oturmuştu. Bedeni, sesinin tersine bir görünüşteydi. Çelimsiz ve yanık tenliydi. Sarışın değildi, kırlaşmıştı saçları kadının. Otuzbeş yaşlarında vardı ve yaşını gösteriyordu. Giysisi yalındı. Zenginliği kolayca anlaşılıyordu ama, evlilik yüzüğü bile gösterişsizdi.

«Ailem beni deli sanıyor!» dedi açık yüreklilikle.

«Ve haklılar. Kartal vurulmasına engel olan herkes kaçıktır batı Teksas'da!»

«Niye önlemek istiyorsunuz bunu? Ve kartalın vuruluşuyla Greer Product şirketinin ne ilgisi var ki?»

Bir gazetede, yıllar önce kuşların yuvalandığı bataklık bir yerin kurutulmasına nasıl karşı çıktığını okumuştı Dan'ın. Av hayvanlarına karşı sevgisinin hâlâ sürüp sürmediğini anlamağa gelmişti. Luisiana'dan yeni Meksiko'ya kadar uzanacak bir özel koruma bölgesi kurmak istiyordu. Orada hiç bir kuş ya da hayvan avlamağa izin verilmeyecekti. Kendisi bizzat atmışsekiz bin hektarlık bir koruma bölgesi kurmuştu. Dan'ın ilgisinin büyük olacağını ve topraklarını, projesini uygulamak için kendisine sunabileceğini umuyordu. Kurşuni gözlerini merakla adama dikmişti.

«Bilanço'ya göre, yüzellibin hektarlık ormanımız ve tepelik arazimiz var kıyı boyunda.»

Greer Product şirketiyle ilişkisi olan bir yabancı'nın 'Bizim' diye konuşması, hep yaralıyordu Dan'ı. Ama yanlış da değildi. Bir anonim şirketin hissedarları onun gerçek sahipleriydiler. Ve herkese açık bir anonim şirketin içinde mal sahibi olarak pek çok yabancı bulunurdu.

«Bilmelisiniz ki, bayan Cotter,» dedi Yumşak, dostça, «Benle babamı saymazsak, yönetim kurulu üyelerinin hepsi avlanmayı çok seven kişilerdir. Size böyle bir söz verirsem, beni öldürebilirler. Ya da en azından bana komünist damgasını vururlar.»

«Ama, yönetim kurulu üyelerinin inandırılabilmesine güveniniz olursa, bu fikri destekliyemez miydiniz?» Soru o kadar çabuk sorulmuştu ki, birden donakaldı.

«Benim arazim sözkonusu olunca sizinle birlikte düşünüp, davranabilirim. Fakat, şirketin arazisiyle ilgili bir durumu yönetim kuruluna getirmem, anlamsız olurdu.»

«Söyler misiniz?» diye sürdürdü sözünü, «Yönetim kurulunun bu öneriyi ciddi olarak ele alabilmesi için ne kadar hissedarın imzası gerekir?»

«Korkarım epeycesinin!» dedi Dan sıkıcı bir gülüşle.

«Ben kendi başıma bu işi ele alıp, hisse sahiplerinin imzalarını sağlamağa çalışacağım Bay Greer!»

«Bunun mümkünü yoktur sanırım bayan Cotter!»

«Hisse sahiplerinin isimleri gizlidir, biliyorum.» dedi sessizce. «Yönetim kurulu izin verirse ancak olur bu. Yönetim kuruluna yazıp, listeyi istersem, ilk toplantıda bu isteğimin reddine karar verilecektir. Ama ikimiz de biliyoruz ki, genelgem şirketin hisse-

lerini dağıtan banka aracılığıyla gönderilebilir. Avukatımın bana söylediğine göre, otomatik adres yazıcı makine isim başına onbeş sente bu işi çözümliyebilir. Böylece o kutsal listeyi ortaya çıkarmaya gerek kalmazdı. Yönetim kuruluna bunu belirterek, yazarım belki de. Sizinle bu konuyu konuştuğumu da belirteceğim bay Greer. Sizin, bu girişime engel olmayacağınızı ve de!»

«Mektubunuzda, plânınızın yönetim kurulunca üzerinde konuşulmağa değer bulunmayacağını söylediğimi de belirtirsiniz belki ayrıca.»

«Evet, hepsini yazacağım!» dedi kadın. Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. «Uğruma vakit öldürdüğünüz için, teşekkürler sunarım!»

«Ve şunu diyeyim ki,» dedi Dan. Nedenini bilmiyordu ama, söyledi: «Benim arazim ve bölgem söz konusu olursa, düşüncenizin beni ilgilendireceğini unutmayınız!»

Kapının önünde duruyordu. Başını çevirdi usul usul ve omuzları üzerinden Dan'a baktı.

«Bu işle ilgilenen bazıları Houston'da, kumsalın ordaki evimde toplanacaklar. Siz de çağrılısınız kuşkusuz. Akşam yemeği yedi dolaylarında sunulacaktır.»

«Dışarı çıkabilir miyim, bilmiyorum. Ama siz listeden adımı silmeyiniz yine de lütfen.»

Gülümsedi. «Benim listemden kimseler silinmezler bay Greer.» dedi ve kapıyı arkasından kapadı.

Hemen bürosundaki çelik kasanın yanına gitti. Açtı ve hisse sahiplerinin adı bulunan defteri aldı: Clare M. Cotter, 5000 hisse. Bu kadar çok hissesi olan bir hisse sahibini hiç mi hiç tanımaması, garipti. Daha sonra, Julius Cotter adlı 5000 hisseli birinin varlığını hatırladı... Listeyi inceleyince Julius'un adına

rastlamadı. Öteki bölmeye baktı. Hisse satışlarının yazılı bulunduğu bir yığına elattı. İki defterdeki bilgilerin yardımıyla, ne zaman Julius Cotter adının kaybolup, ne zaman Clare'in adının ortaya çıktığını saptadı. Ama şaşılacak şey, defter asıl yerinde durmuyordu. Sekreterinin savsaklığından dolayı hemen dikkatini çekmeliydi. Hisse belgelerinin, ele alınmadığı zamanlar kasada yerliyerinde kapalı bulunuşuyla sorumluydu sekreteri. Onunla durumu konuşmak için otomatik konuşma aracına basacaktı ki, kızının telefonda kendisiyle çok acele konuşmak istediği bildirildi.

«Daddy,» diyordu Cicely, «Toplantı sona erdimi?»

«Evet, bitti. Sana telefon edecektim zaten.»

«Bugün öğlensonu koleje döneceğimi anam söylemiştir sanırım sana!»

«Ödevlerin nedeniyle dağları aşman gerektiğini mi diyeceksin!» Onun ödevlerini yapmamış olabileceğini düşünmek bile istemezdi.

«Bahane değil bu!» diye ayak diredi. «Loren beni götürüyor. O da geri dönmek istiyor.»

«Telefon ettiğin için teşekkür ederim.»

Konuşmasının, kızıyla her zaman konuşurken olduğu gibi, soğuk düştüğünü seziyordu. Olmasını çok istediği bağıntı noksandı ikisinin arasında.

«Her zaman böyle çabuk geri dönmen hoşuma gitmiyor!»

«Anamın işleri var. Ve ben, doğrusu sıkılıyorum burda. Kötü mü acaba bunu açıkça söylemem?»

«Hayır, gerçek olunca, değil!»

«Hoşçakal daddy!»

«Hoşçakal sevgili kızım. Seni yakında ziyârete gelirim.»

Yemek salonunda kahve, çay içip sandviç yiyen hissedarların yanına giderken, hep kızının gidişini düşünüyordu. Kızının durumunu iyice bir inceleyince kafasında, müthiş bir sonuca vardı: Kendisi de eve dönmek istemezdi hiç. Kendisinin de orada canı sıkılırdı. Bugün ilk kez gereğı kabul ediyordu kendine karşı. Düşündüklerini ne kadar da yalın açığa vuruyordu Cicely.

O akşam Houston'a gelişi sandığı gibi şaşırtmamıştı Clare Cotter'i. «Açıkçası,» demişti kadın, «Geleceğinizi umuyordum. Ama, yarı yarıyaydı bu umut.»

Altın sırmalı bluzuyla dar pantolonunun içinde ona sabah büroda gördüğünden iri ve genç gelmişti kadın. Konuştuğu kişilerden ikisi, çiftliklerinden para taşan iki pervasız sanayi ağası ve çiftliğini otuz yılı aşkın bir süredir kuşları koruma bölgesine çevirdiğine kuşku olmıyan yaşlı bir kadındı. Hepsi zengin kişilerdi. Yaşlı kadın sayılmazsa, ötekiler kuşlardan çok Clare'le ilgiliydiler.

Kuşlar üstüne konuşuluyordu. O kadar ki, Dan, bunlar hiç te çekip gitmiyecekler diye düşünmeğe başlamıştı. Clare'in bakışları, ötekilerin gitmesini beklediğini belli ediyordu. Saat dokuzbuçuktan sonra kokteyl vermedi kimseye. Bir saat daha geçmişti ki aradan, yaşlı bayan ayrılıp gitmek istedi. Clare, öteki iki zengini, yaşlı bayanı otele kadar götürmeğe incelelikle razı etmişti.

«Bu yaptığım kaba bir şeydi bay Greer!» dedi, «Ama, açık konuşayım, sizinle yalnız kalmak istiyordum!»

«Sanırım, beni yanlış anlamazsınız!» diye ekledi.

«Ben de umarım!» dedi adam. «Ama bana içecek birşey vermezseniz, yolumuzu bulamıyacağız hiç. Yoksa ilk önüme çıkacak içkievine dalıp, yalnız ba-

şıma içerim!»

«Kendi kendinizi ağırlayın lütfen, çekinmeyin!» dedi, güldü kadın. «Ve bana da doldurunuz. İki duble viski.»

Amerikan barda içkisini bardağa doldururken, elinin titreyişi dikkatini çekti - Greer Product'un yazgısını sıkıca tutan elinin - Clare'e doğru döndü. Kendisine bakıp bakmadığını anlamak istiyordu. Yukarıya, tıraşaya giden küçük salonun gölgeli yerinde duruyordu kadın. O da adama bakıyordu. İçinde buz parçaları dolaşan iki dublecik viski bardağını getirene kadar, hareketsiz durdu öylece.

Konuşmadan, şerefe kaldırdılar. Bir süre adama baktı heyecanla. İçinde kadınlığının ve acılı hüznünün oynadığı düşlü, büyük gözlerle baktı... kendi hüznüne benzer bir hüznle.

İki bardak daha içtikten sonra, konuştu: «Clare, eşsiz bir kadınsınız!»

«Teşekkürler, bayım. Bu okşayıcı sözünüze karşılık vereyim: Siz, kışkırtıcı bir erkeksiniz!»

«Sizin bu duyguya nasıl vardığınızı bilemiyorum. Ama, ellerimi hiç te sizden çekmek niyetinde olmadığımı söylemem gerek!»

«Çekme öyleyse!» dedi kadın. Birden beynine yıldırım gibi çarptı. Bu şahane yabancı kadınla kafasında yatağa girmişti bile.

İçini kaplıyan son düşünce olmuştu bu... Ve şimdi burada, Clare Cotter'in yatağında yatıyordu. Dışarda gün ağarmıştı.

Telefona uzanıp, Stuart Greer'deki bürosuna telefon etti. «Mary,» dedi, «Bugün gelmiyeceğim. Ben.. Dallas'dayım... Hayır, beni bulamazsınız!» Clare yanıbaşındaydı, kıkırdıyordu. «Karım telefon ederse,

ona, öğleden önce kendisini telefonla arıyacağımı söyleyiniz... bütün buluşmaları iptal edin. Hepsine de bir haftalık bir yolculuğa çıkmak zorunda olduğumu söyleyin... Evet, Nat Buford'a, babama ve bütün iş-yeri şeflerine... Hayır, beni bulup, buraya bağlayamazsınız. Birazdan yine telefon ederim.»

Ahizeyi yerine koydu, güldü. Clare, inanmaz bir şekilde bakıyordu kendisine.

«Sen, korkunç bencilsin!» dedi kadın.

«Az önce, bir hafta boyunca seninle birlikte olmağa karar verdim. Az bencilik midir bu? Senin, acele işlerin yoktur sanırım.»

«Bir hafta boyu kendi hayatından çıkıp, benimkine girmeğe karar vermeden benim plânlarımın neler olduğunu sorabilirdin!»

«Ve o zaman bana, bunun mümkünü yok, dedin!»

«Raslantıya bak ki, pek çok buluşmam var... En önemlisi, kardeşimle olanıdır örneğin.» Dostça bir sesle: «İşin olmayınca, müthiş canın sıkılacaktır Danny!» dedi.

«Bana Danny deme!»

«Başka biri de mi seni öyle çağırıyor?»

«Adı Lucy olan karasaçlı bir kız. Karım!»

«Körolayım, birinin karısı gibi görünmek istemezdim.»

«Clare,» dedi yemin eder gibi, «Beni burda hiç bulamazlar. Bırak kalayım.»

«Bu korkunç, müthiş birşey tek kelimeyle. Peki, iyi. Kalmandan yanayım. Ama, iyi olacağını sanmıyorum. Belki de senle uçağa atlarız. Sana bir iki kartal gösteririm. Benimle çiftliğime gelmek ister miydin?»

«Vay anam, vay! Sekreterime amortisman belge-

lerini nereye yollaması gerektiğini söylemeliydim...”

«Gördün mü? iki saat sonra, seni bürona dönmek zorunda bırakacak yüz neden bulacaksın.»

«Ama, gitmiyeceğim!»

«Senin için bir tek yol var şimdi: Dairene hiç mi hiç telefon etmemek. Bir hafta boyunca. Yokluğun yüzünden belirecek karışıklığı bilemiyeceksin böylece.»

«Tamam, oldu!» dedi.

«Ciddi misin?»

«Telefon antenini koparıp atayım mı?»

«Önce karına bir telefon et hele... Yoksa polise kayıp haberini verir tezelden!»

«Yokluğumu anlayacak son insandır karım!»

«Öğleden önce ona telefon edeceğini söyledin ya!»

«Ama hangi gün, bunu demedim!»

«Zavallı, mahzun, mutsuz, terkedilmiş, deli herifim benim... Yabancı oluşumuz ne korkunç güzel bir şey! Söyleyeceklerimiz, yapacaklarımız, birbirimizi tanıyıncaya kadar, hep yepyeni olacak. O zaman, birbirimize açılacağız. Derken ayrılacağız ve bu, sonumuz olacak!»

«Clare, şu acı felsefeye son verip, yanıma gelirmisin?»

«Duş almadan gelmem! Sık sık yıkanırım ben Dan!» diyerek, kayboldu.

Bu ansız serüvenin içine düşüşü, hangi acıya bağlanacaktı. Düşünüyordu Dan. O sıra, kadın banyodan çıkmış, geliyordu. Kendisine doğru dans ede ede, hızlı hızlı kurulanıyordu. Ensonu, havlusunu atıp, adamın yanına sokuldu. «Dan, sana birşey söylemeliyim. Bir daha ağzıma almıyacağım bir söz bu: Karından nefret ediyorum. Onu seviyorsun, eminim. Ama

ben, hangi nedenle olursa olsun, erkeğini öyle yalnız, terkedilmiş kılan her kadından tiksiniyorum. Bu en azından, namussuzluktur!»

«Clare, beni niye yanında tuttuğunu söyler misin bana? Mahzun bir erkek görünüşüm var diye olmamalı bu!»

«Asıl neden belki de şudur: Birisiyle yatarken, bunu kendimde olarak yapmam ben. Benim küçük bir özelliğim olmalı bu!» Adamın ellerini tuttu, bedeninde gezdirdi onları, kendinden geçti, ürpertilerle kıvrandı durdu.

Dört gün boyunca Clare'in kumsaldaki evinde kaldılar. «Seninle övünüyorum, gerçekten!» dedi kadın beşinci günün sabahında. «Telefona dayanamayacağını sanmıştım. Hiç tedirgin olmuyor musun? Bu arada, seni bulabilmek için yığınla insan harekete geçmiş olmalıdır!»

«İlk iki gün telefon etmek isteğini duyduğum oldu.»

«Bundan sözetmemeliydik. Ne dersin, dinlemek ister miydin?» diye soran kadının telefonu çalıyordu. Gülererek ilgilendiler. «Kaldıralım mı?»

«Ben telefon beklemiyorum.»

«Karın seni bulmuş olmalı!»

«Onun hiç sözünü etmiyecektin hani?»

«Bağışla... Amma da inatçıymış be! En iyisi bunu...»

Üstünden uzanarak, ahizeyi kaldırdı, dirseklerini göğsüne dayadı.

Çiftliğe gelemediği için, uygun bir dille durumu geçiştirdi. Bir anonim şirketin saygıdeğer başkanının yanına sokulmuş, yaşanmıştı.... Çok toprağı olan bir kapitalist... Kendisi de orada hisse sahibiydi raslan-

tıya bak ki. Hayır, aşk türküsü söylemiyordu, zavallı herifin karısı vardı, aile ve köpek, işte birbirine yakışan şey... Kuşlarla ilgileniyordu yalnız... Şirketinin hissedarı olarak ona baskı yapmak istiyordu... Evet, doğruydı... Koruma parkı plânı...

Gülümsiyerek ahizeyi yerine koydu. Göğsüne yaslandı adamın.

«Kardeşimdi!» dedi. «Onu dün atlatmıştım!»

«Adı nedir?»

«Ray Mitchell!»

«Bana onu anlat! Ondandır hoşlanıyor gibisin!»

«Hayır! Doğru değil. Onu kendime çekmek istiyorum. Kartalları öldürüyor.»

«Zevki için mi?»

«Erkeklik gösterisi için sanıyorum. Onları öldürünce çalım satıyor. Komşularına koşuyor, onlarla heryere girip çıkıyor. Kartallar odasında yüzden fazla kartal var. İçlerini samanla doldurup, odasına yerleştiriyor!»

«Çiftliği seninkine yakın mı?»

«Sınır oluyor benimkiyle. Herşeyi birlikte işletiyoruz.»

«Şimdiye kadar kaç kartal öldürmüş?»

«İkibinden çok!»

«Ooo, tek tüfekte mi?»

«Av tüfeği ve onluk kalibreyle. Uçağından nişanlayıp vuruyor. Uçak kullanmayı böylece öğrendim. Ben uçak kullanırken, avlamaz - iyi yönü! Küçük kardeşini öldürmediğine bakılırsa!»

«Av tüfeğiyle uçaktan ateş açarak... Duyduğum şeylerin en delicesi bu... Bana, eğer bir sakınca yoksa, bay Cotter'i anlatır mısın Clare?»

«Julius param için benle evlendi. Bilmeden belki de. Bilerek bunu yaptığını kabullenmeğe gururum

elvermiyor. Kendisini aşk ilâhı yapmağa ittiğimi sanırdı, zavallı Julius! Büyük avlar yapmıştı... Afrika'da, Alaska'da, Hindistan'da. Ray'ın iyi dostuydu... birlikte kartal vurdular. Üç yıl önce zatürreden öldü.»

«Çok içer miydi?»

«Hem nasıl! Mecburdu buna.»

«Niçin?»

«İyi sevgili olamıyordu. Ama hoş bir erkekti. Daha iyi bir kadını haketmişti.»

«Daha zenginini mi?»

«Ah, içine sıçayım, para kimi ilgilendiriyor ki?»

Clare ağlamaya başlamıştı birden. Kendini yatağa atıp, yüzünü yastığa gömdü.

«Üzgünüm!» dedi. «Bağışla beni, bayağı kadınlardan tiksiniyorum, inan. Ve ağlıyan kadınları SEV-MEM hem...»

İçini çekip duruyordu. Kadını yatıştıramıyordu. Denemeye kalkınca, kadın şiddetle itiverdi adamı. Banyoya fırladı gitti ve on dakika sürece ağlayıp durdu orada. Sonra, duşunu aldı ve kızarmış bir yüzle çıkageldi.

«Dan, ışığa ve havaya muhtacız galiba!»

«İşte, bir hafta bile dayanamıyanlardan sın sen de!»

«Burda yaşıyan ölü gibiyim. Koşmam... uçak kullanmam gerek. Dan, benle gel.»

«Kartallarına bakmaya mı?»

«Çiftliğime ve Ray'a. Ayrıca... anlıyorum seni... göze batmamak istiyorsun...»

«Gizliyecek bir şeyim yok benim Clare. Gereksiz bu... Kadın, aile, köpek, hayatta başarı kazanış - telefonda dediklerini dinledim.»

«Öyleyse giyin! Giysilerin orda, dolaptalar!»

«Giysiler mi?»

«O tahta askılara asılı, şurda... küçük kapının ardındaki kumaş yığınları işte!»

Otuzsekizinci bölüm

Clare'e uçağını sürmeğe hazırlanırken bakmak, Dan'ı heyecan içinde bırakıyordu. Bu özgür kadının tutumu bambaşkaydı. Onunla sorumsuzca dolaştığını biliyordu. Ve bu, heyecanını artırmadaydı.

«Ne düşünüyorsun?» diye sordu kadın. Gaz pedalını öne itmişti.

«Özel şeyler!» diye cevap verdi.

Kadın umursamazca omuz silkti, güldü ve freni boşalttı. Ufak uçağın tekerleği dönmeğe başladı, sıçraya hoplıya öne atıldı ve havalandı.

«Küçük çiftliğim Culbertson County'dedir.» dedi.

«Küçük çiftlik mi dedin? Atmışaltıbin hektar, küçük demek!»

«Benim payım küçük sayılır. Ray'inki dörtüzbün hektar büyüklüğündedir.»

«Hangi cins hayvanları besliyor, geliştiriyorsunuz?»

«Beni kollarının arasına almak mı istiyorsun?» diye sordu Clare. «Bayım, siz koyun besliyen bir bayanın yanındasınız. Seni elde edinceye kadar, söylemedim bunu. Teksas'da öyle insanlar var ki, koyun besliyeceklerine ölseler daha iyi, diye düşünürler.»

«Koyun beslemek de bir iştir!» dedi Dan. «Ve koyun besliyen kadın da başkadır.»

Batıya doğru uçarlarken, ona göstermek istediği kartal yuvasının Delaware Mountain'de, evlerinin arkasında bulunduğunu söyledi Dan'a. Yarın cipe atlayıp oraya gidebilirdiler. Gerçekten bir kaçık olduğu-

nu anlıyacaktı.

Kendisinin kartalları koruduğunu bile bile kardeşinin neden kartal öldürdüğünü sorunca, onun basit bir kişi olduğunu söyledi kadın. Öfke doluydu konuşurken. Daha sonra, kızdığı için üzüldü. Kendisini onunla tanıştırmadan kardeşi hakkında önyargıya varmasını istemezdi. Ray, yarın yanına gelecekti.

«Kendi evinden seninkine uçakla mı geliyor? Uzaklık ne kadardır?»

«Uçakla onbeş milden az. Karayoluyla yetmişsekiz mildir.»

Çiftliğin en geniş yeri altmış mildi kadının dediğine göre. Ikisinin çiftliği arasında engebeli bir tepe uzanıyordu. Ray'ın evinde büyümüştüler. Kendi çiftliği bir zamanlar Meksika topraklarındaymış. Büyükbabası satın almış hepsini.

«Vaktinin çoğunu... nerde geçirirsin sen?»

«Dallas'da da bir evim vardır. Ama, oraya sık gitmem!» Omuz silkti. Çenesi öne doğru uzandı. Söyleyeceği sözü düşünür gibiydi. «Orası da... çiftlik ve her yer gibi... sıkıcıdır.»

Clare çiftliğinin yakınındaki tepelerin üstünde bir yarım daire çiziyordu. Bir süre sonra geri döndürdü uçağı. Bir vadi boyunca sürdü. Aşağıda, kayalar ve ağaçlar arasındaki yuvayı gösterdi Dan'a. Vadinin içerlerine daldıktan sonra, uçağı hızla yukarı doğru havalandırdı, bir kez daha dolandı orada, keskin bir yamaç boyunca sürdü uçağı. Aşağıda, uçurumdan otuz metre kadar yüksekte geniş bir kaya yarığı uzanıyordu.

«Yarıkdaki çam ağacını görüyor musun?» diye sordu. «Şimdi dikkat et... sağdaki kümenin içine bak... ortadaki tepesi noksan ağacın orda bir yuva var... Ben yuvanın üstüne sürüyorum. İyce bakasın

diye. İçerde yumurtalar var. Ray'ın onları gördüğüne kalıbımı basarım.»

Uçağı yarığın yakınına yaklaştırdı, yuvanın oradan yukarı doğru dikeldi ve çevirdi.

Uçak geçip giderken, iri kartallar yuvadan fırlamış öte öte dolaşıyorlardı uçağın çevresinde.

«Bak Dan! Yavrular yumurtadan çıkmışlar!»

«Görebiliyorum. Orda yumurta bulunduğunu nereden biliyorsun sen?»

Clare tatlı tatlı gülerek, kuzeyi gösterdi. «Evim işte orda. Güneş iyce yükselmişse, burdan kızıl ışıklarla oynaşan çatısını görebiliyorum. Yarın yine bu yere geleceğiz!»

Geri döndürdü uçağı. Az sonra, teneke hangar gözlerinin önünde beliriverdi. Uçağı çevirdi kadın. Çınlama sesi yaygınlaştı. Tozlu, kestane rengi piste inişe geçmişti. Atlas çiçeklerinden temizlenmiş, taşsız bir yerdi alan.

Karanlık bastırıyordu. Hangarın önünde uçaktan inip, kadının cipine yollandıklarında, Clare, Ramon'u makinistine yollıyacağını ve makinistin uçağı gözden geçirip hangara götüreceğini söyledi. Uçması gerekince, hazır olmalıydı uçak.

Evi beşyüz metre kadar uzaktaydı. Meksika'lı uşaklar Josephena'yla Ramon burada oturuyordular. Kendisi bulunmadığında, evi onlar çekip çevirirlerdi. İspanyol tipi bir avlusu olan U biçimi bir yapıydı.

Kardeşi, sandığı gibi, ziyaretini yarına bırakmak istememişti. Adam, karanlık gökyüzünden uçağıyla inmeğe uğraşırken, Clare'in amerikan barına postu sermiştiler.

Onu cipiyle karşılayan kadın, Dan'ı barda yalnız bırakmıştı. Kadının, kardeşiyle mutlaka yalnız konuşmak dileği, Dan'ı meraka salmıştı. Açıkça anlaşılı-

yordu ki, kendisine hangara kadar eşlik etmesini istememişti.

Ray Mitchell derisine yapışık bir blucin giymişti. Büyük bir palaskası, kovboy çizmelerinin renkli konçları vardı. Göbeğine kadar, önu açılmış, rengi atık bir gömlek giymişti. Geniş kenarlıydı şapkası. Boyu uzun, çelimsiz ve biraz çarpık bacaklıydı.

«Biliyor musunuz, Greer...» dedi Ray selâmlaştıktan sonra, «Sizin gibi bir erkeği kıskanıyorum. İyi bir aile, güzel bir iş... Ve uzun bacaklı genç bir dulla dağlarda kartal yuvaları arıyarak vakit geçirme!» Meydan okuyan bakışlarından, alay edip etmediği anlaşılmıyordu. Karanlık yüzünde beliren küçücük bir çukur, şaka yaptığını gösterir gibiydi.

Az sonra, ispanyol tipi avludaki yemek masasına oturdular. Yemek sırasında Ray koyun üretiminden ve kartalların koyunlara saldırısından sözetti. Dediğine bakılırsa, kuzularının dünyaya gelişlerinin ilk haftalarında onları çiftliğinde, kuzuların üstünde uçarken görünce yumak gibi bir yere sermek isterdi. Kartal tehlikesine karşı batı bölgelerinde pek çok koyun yetiştiricisi, profesyonel, uçakla avlamasını bilen avcılar beslerlerdi. Kendisi arazisini kendi uçağıyla koruyordu. Çünkü, böylesi sinsî kuşları avlamak ona zevk veriyordu.

Kardeşine keskin bir bakış fırlattı. Dan'a üzülecek bildirmek isterdi ki, bazı kuşsever kişiler kartalları koruyan ve uçaktan onları avlamayı yasaklıyacak bir kanun üzerinde çalışmaktaydılar.

«Kuşkusuz,» dedi, «Zamanla Clare'in fesatçı dostları başarılı çıkacaklar. Duygusallık, çağımızın salgın hastalığı olacak gibi. Kartallar bazan kemirgenleri - kuzular kendilerine ağır gelince - öldürürler. Ve biz onları koruyalım, ha! Yavaş yavaş, üretime

yarayışsız ve yıkıcı şeyleri üretmek Amerikan yaşam tarzının vazgeçilmez tutumu olacaktır. Ama biz, övünç duyabiliriz Greer. Teksas, ülkede bu tutuma en uzun süre karşı çıkacak eyâlet olacaktır!»

«Üretime yaramaz şeymiş!» diyerek tersledi Clare onu. «Daddy'nin petrol işlerinde şansы yaver gitmiyeydi, bir tek çiftliğimiz bile olmazdı bizim.»

«Ama, şansы vardı işte!» dedi kardeşi. «Ve ben pazara onunkinin iki misli koyun götürüyorum ve üç katı fazla yün. Durumum Greer'inkine benziyor, değil mi?» Ray yeniden Dan'a döndü ve: «Cedlerinin kendilerine yığdıkları mülke elattılar ve sürülerle Amerikan ailesini içine alan bir mülk durumuna getirdiler onu. Ne kadardır bunların sayısı, Greer? Bin mi, ne kadar?»

«En azından!» dedi Dan. Ray Mitchell'e baktı. Ağzını peçeteyle silerek, ayağa kalkmıştı.

«Epey şeyler elde etmişsiniz! Sizle ilgili yazılar okudum - Ve şunu diyeyim ki, Clare'in dolaştığı kişinin siz olduğunuzu öğrenince, şaşakaldım.» Sonra, hızla ekledi: «Lütfen... Greer, inanın bana... böyle durumları anlayışla karşılarım ben!» Başını geriye atıp, güldü. «Yarın benim oraya gelmez misiniz? Yün kırpma zamanı başladı. Ayrıca bir televizyon ekibi koyun yetiştirme üstüne bir belgesel film çevirecek. Nasıl buldunuz?»

«Galiba benim Houston'a geri dönmem gerekecek. Çok sağol!»

Ray Mitchell güldü yine ve avluyu terketti. «Ramon beni hangara götürüp geri dönsün Clare. Artık gitmeliyim. Eğer fikrinizi değiştirirseniz, benim oraya gelin.»

Bir süre sonra, uçağının yeşil, kırmızı ışıklarını gördüler. Dağların ardından, batıya doğru kayıp gitti.

Clare, özellikle televizyon çekimi sırasında çiftliğinin yakınında bulunmak istediğini söyledi. Ray'ın kandırıcı tutumunun televizyon ekibini etkiliyeceğinden ve onları kartallara iyi davranmak konusundaki görüşünden uzaklaştıracığından korkuyordu. «Yukarıda uçağımla dolaşacağım ve gerekirse onu kartallardan uzak tutacağım!» dedi kadın. Sesinin tutkuyla çınlayışı şaşırtmıştı Dan'ı.

Ertesi gün erkenden, kartal araç gereçleri dediği şeyleri cipe koyup, Dan'la birlikte kayalıklara doğru yola çıkmıştı Clare. İzlediği yolu, Meksika'lı işçiler eski bir kızıl derili patikadan kayaları yarararak yapmıştı. Kayalık vadinin yanına vardıklarında, güneşin sıcaklığı duyulmağa başlamıştı. «Yuvamız işte orda!» diyen Clare aşağısını gösteriyordu. «Kırık ağacın içindeki yuvada. Dan, görebilmek için daha çok eğilmen gerek!»

Dan uçuruma daha çok yaklaşımağa çalışıyordu. Dün uçaktan görmüş oldukları kaya yarığında bulunan ağacın üstündeki yuvaya korkuyla ve gözucuyla baktı. Bu arada kadın yelkenbezi çantasından birini açmış ve bir sicim yumağı çıkarmıştı. Bir ucunu cipin tamponuna sıkıca bağladı, kayalığın yakınındaki bir ağacın gövdesine de bir iki ilmik attı. Ve bir ip merdiveni ipe iyice bağlayıp, sıkılaştırdı.

«Bana öyle bakma!» dedi. «İkimiz birden aşağı ineceğiz!»

«Ben delirmedim ama Clare...»

«Tabii delisin. Yoksa, benle buraya kadar gelmezdin!»

Kayalığa baktıkça içi bulanıyordu ama, yine de ip merdivenden aşağı inmeğe karar verdi. Son derece tehlikeli bir inişten sonra yuvaya ulaştılar. Daha yeni inmiştiler ki, Dan'ın şaşkınlık dolu bakışları al-

tında, ikinci bir ip merdiven kullanarak ağaçtaki kartal yuvasına çıkmağa başladı. Yumurtadan çıkan yavruları alıp getirecekti.

Yuvanın orada, bir örtünün üstünde yedikleri öğlen yemeğinden sonra, büyük kartallara bakmağa başladılar.

«Kuzu kaldırırken gördün mü hiç onları?» diye sordu Dan.

«Hayır! Ray da görmedi. Aradabir kuzuları öldürdüklerinden kuşum yok. Ama öyle çok değil yaptıkları!»

«Ama o, yerde sayısız yün yumağı gördüğünü söylemişti.»

«Onları kartalların öldürdüklerini tanıtlamaz bu. Yeni doğan kuzular çeşitli nedenlerle ölürler. Ama burdaki aptallar uçaktan ateş etmekten hoşlanıyorlar. Dan, ben müthiş kızıyorum bu işe. Suç kardeşimindir. Sana karşı dünkü davranışı yüzünden bütün gün kendi kendime utandım durdum!»

«Üzülme!» dedi Dan ve aşağıdaki uçuruma baktı. «Birisinin kendi KARDEŞİNİ yargılamasını istemedim!»

Otuzdokuzuncu Bölüm

Cicely annesiyle babasının yıllardır birbirlerini pek özlemediklerini biliyordu. Ama onların, bir zamanlar müthiş seviştiklerinin inancıyla donanmıştı. Bu inanç onun gözünde çok anlamlıydı; öyle bir dünyada yaşıyorlardı ki! Cinsel sevişmeler hızla örülüyor, romantik sevgiler modası geçmiş sayılıyordu.

Saatlerce piyano ve flüt çalan Cicely, yalnızlık

duygusunu öteye itiyordu. Özellikle Loren'in de hoşuna gittiği için, flütü çok seviyordu. Kendisi için çok güzel parçalar bestelemişti o. Bazan amcası oğluna duyduğu özlem, soyut bir boyut kazanınca kendini herkesten, Loren'den bile çekip kurtarıyor, sonra müthiş çekici arkadaşı Abbe Brown kadar güzel olmanın düşünüyordu.

Abbe de vaktinden önce tatilden dönmüştü. O akşam bir gençle buluşmağa gitmişti. Abbe'nin eve dönmesini bekliyen Cicely, aynasının önüne geçerek çekici arkadaşı gibi süslenip püslendi. Ve bu arada, saçlarının renginin pek öyle güzel olmadığını farkına vardı. Ne tarçın, ne kestane rengi ne de kıızıldı. Kara da sayılmazdı. Karaya çalan gargara suyuna benziyordu. Yanakları ince, burnu düzgün ve uzundu. Kendini tek kelimeyle çirkin buluyordu. Ağlamak için, uğursuz hatâyâ saplandı ve hüznünü bir süre amcaoğlu Loren'e bağladı. Kardeş çocuklarının evlenmesi, alışılmamış bir durum değildi. Ama kimse-ler kendisiyle bu konuyu görüşmek istemezdi. Hele Loren, hiç. Şimdi düşünüyordu, hayâlinde durmadan yaşattığı onunla evlenebilmesi, ancak şöyle gerçekleştirdi: Evlilik anlaşmasını bizzat yürürlüğe koymasıyla. Çünkü Loren, sakatlığı nedeniyle kendini değersiz bir kişi sayıyordu. Kendisi de, anne babasının bu girişimini hiç te onaylamıyacaklarını biliyordu. Onların bu anlayışsızlıklarına karşı, evde kalmış bir kız olarak yaşamalıydı. Ancak o zaman durumu belki kavrardılar. Bessie yengesiyle de sert bir savaşa girişmesi gerekirdi. Bu noktaya varınca, Cicely'nin düşünceleri çıkmaza saplanıyordu. Bessie yenge! Ve o korkunç köpekleri! Loren bir kez olsun annesine karşı gelebilseydi... Şimdi oğlunu gelecek yıl okuması için yabancı bir ülkeye göndermek istiyordu...

Sonunda, oda arkadaşı kızın aşağıda kapının orda pansiyon sahibesine, niye geç geldiğini anlatışını duydu. Ve, mümkünü olmıyan düşüncelerinden sıyrıldı. Lâmbasını söndürdü. Uyur görünmek istiyordu. Ve nedenini doğru dürüst bilmiyordu bu davranışının.

«Gir!» diye fısıldadı. Abbe kapıyı itiyordu. «Uyanığım henüz!» Yeniden ışığı yaktı. Abbe'nin dudak boyası silinmiş, sarı saçları dağılmış ve memelerini örten bluzu buruşmuştu.

«Oy ki, oy!» dedi, içini çekti Abbe. Mantosunu Cicely'nin yatağına bıraktı. «Daha şimdiden erkeklerden iğreniyorum. Ve de henüz kolejde birinci dönem-deyim.»

«Onların senden tiksindikleri pek söylenemez ama!» dedi Cicely.

«Herhalde katolik olup, bir manastıra gideceğim.»

«Ah, bırak şunu. Şaka yaptım. Yoksa her zaman böyle şeyler olmaz tabii.»

«Sen birşey bilmiyorsun. İnan, şu Bunk Phillips'in sekiz eli var.»

«Alvin ne oldu?» diye sordu Cicely. «Onu yoldan çıkaracaktın hani?»

«O dolandırıcı mı?» dedi Abbe. «Körolayım Cicely, nerdeyse o beni baştan çıkarıyordu. İki ders veriş yetiyor. Onun hakkında ne dediklerini biliyorsun. İlk buluşmada, senden ne istediğini söylüyor. Ve en geç ikincisinde elde ediyor onları - ya da bir üçüncü buluşma diye bir durum kalmıyor. Gerçekten de kendini beğenmişin biri. Ama, kabul etmeli ki, müthiş güzel bir erkek!»

Evet, diye düşündü Cicely, kabul etmek gerek. Ama güzelliğine karşılık, kaz kafalıydı.

Tiksintiyle doldu. Lâmbasını söndürdü yeniden ve öteye döndü. Abbe iyice uykuya dalana kadar su-

sarak kalakaldı öylece. Sonra ayağa kalkıp, babasına kendisi ve Loren üstüne yazmak amacıyla, masasının başına geçti. Korku uçuşan cümlelerin arasına durumunu döküverdi - Sonra mektubu yırtıp, yine yatağa girdi. Rahatsız bir uykuya daldı, karabasanlara boğuldu. Abbe'yi gördü. Genç delikanlıyla mücadele ediyordu. O da Abbe'nin giysilerini yırtıyor, götünü môtünü yoklayıp duruyordu. Bu düşte, bazan Abbe'nin yerine kendisi geçiyordu. Ve çoğu kez bu delikanlı, kendini sakındığı bu genç solgun benizli amcası oğlu Loren'e dönüşüveriyordu.

Ertesi gün, öğlenüstü - bir pazardı - üniversitenin bahçesinde dolaştı durdu ve Town tavernasına girdi. Burası kolejlin bira içilen, kahvaltı yapılan yeriydi. Yan duvardaki telefon kabinesine girerek, Loren'e telefon etti. Bessie yengesi telefona çıkarsa, hemen ahizeyi yerine koyacaktı. Tek söz etmeden. Bessie yenge çoğu zaman Loren'in odasında olurdu. Sıkıcı bir kadındı, her zaman sıkıcı. Cicely'yle Loren, Loren'in odasında ders çalışırlardı. Bessie yengesi yanlarına gelince, basitçe suçlamalarda bulunurdu, söz vururdu. Cicely, Bessie yengesinin Loren'in odasında bir kız görmekten hiç de hoşlanmadığı duygusuna kapılıyordu... Cicely'den başkası olunca bu kız, iş değişiyordu ama ne gariptir ki!

Telefona Loren çıkmıştı. Rahat bir soluk aldı.

«Alo, benim. Şaştın mı?»

«Alo, merhaba amca kızı!» Kendisine hep öyle derdi. Loren'le konuşurken kendini güvenli ve önemli buluyordu. Ama kendisine amca kızı demese, daha da hoşlanacaktı. «Telefon edecektim ben de!» dedi.. «Birşeyler göstereceğim sana!»

«Tavernadayım!»

«Orda kal. Hemen yanına geliyorum!»

Arkalarda تنها bir yere ilişti. Çevresinde şaka-laşıp duran öğrencilere bakmıyordu bile. Loren'den başka erkek arkadaşı olmadığı için, kendisiyle konuşup, öğrencilerin neşeli ortamına çekecek kimse çıkmıyor, yanına ilişen bulunmuyordu.

Yarım saat geçmiş geçmemişti. Loren arabasını parketmiş, bastonuna dayanarak usul usul tavernaya doğru yönelmişti. Onu gözleriyle izliyordu Cicely. Çocukluğunda uğramış olduğu ve ailede kimsenin sözünü etmediği kazaya lânetler yağdırıyordu. Sol bacağını kısaltan neden, omurilik iltihabıydı. Kalın tabanlı ayakkabısıyla her adım atışında bacağı bastona doğru bükülüyor, iri başı hafifçe sallanıyordu.

Onu her görüşünde, kalbi hoppedip duruyordu. Onun, kendisi için apayrı önem taşıyan bir delikanlı oluşu, su götürmez bir gerçektir. Ve Loren'in, topal olmasaydı, kendisinin yüzüne bile bakmıyacağını da biliyordu. Daha akıllı ve güzel kızlar çevresini alacaklardı. Ve o artık çelimsiz amca kızına bakmıyacaktı bile. Şu haliyle bile çevresini tümenle kız sarıyordu. Ama o, bunların yalnızca annesinin servetiyle ilgilendiklerini söylüyordu.

İçeri girmişti. Kızı görünce, yüzü şenlendi. Daha yaşı yirmibir bile değildi ama, yüzünde buruşuklar vardı. Ve ona yakışıyordu bu. Değişik bir kişi oluyordu böylece. Ona öyle bakınca, sevdiğini bağırası geliyordu içinden bazan.

«Merhaba, amca kızı!» dedi, bastonunu duvardaki asacağa astı, karşısına geçip oturdu. Gülümsedi. Piposunu çekiyor, düşünceli bakıyordu. «Bugün flütün bölümlerini bitirdim!» dedi.

«Ne güzel Loren! Umarım onu çalabilirim!»

«Tabii. O kötü kadansı çıkarıp attım.»

«Daha iyi çalınır artık.»

«O nedenle çıkarmadım. Uyacak parçayı bulabilseydim, sıkı öğrenmen gerekirdi senin. Şansın varmış.»

«Kemanın bölümleri ne âlemde?»

«Yavaş gidiyor. Şu korkunç parça beni bitiriyor. Ve bu arada bazı şeyler de öğreniyorum. Bu hafta profesör Foss'a bir bölümünü gösterdim. Bir hoş oldu!»

«Kızdı mı sana?»

«Hayır. Beğendi. Benim karşıt noktama ulaştı. Flüt sasinin cevaplı füğü hoşuna gitti.»

«Ne zaman görebileceğim?»

«Partisyonun bir bölümü yanımda.» dedi gülerek ve buruşuk kâğıtları ceketinin cebinden çıkardı, önüne, masaya koydu. Kompozisyonunun adı İKİ AYLAĞA. - PİYANO, KEMAN, FLÜT VE AMCA KIZI İÇİNDİ. Kıza adanmış, ince bir şarkıyla piyano düeti başlıyordu - Kıza sunduğu bölümün, özellikle basa uygun düşerek onun tekniğiyle bağdaşmasına dikkatle önem vermişti. Kalpleri çınlatan aşk çağrısı dediği konulu önsözden sonra, Loren piyanodan kemana geçiyor, o sırada kızın sesi neşeli - küçük bir varyasyonla sürüp gidiyordu. Bu parça, piyano ve keman için yazılmış romantik ve şen bir bölümle son buluyordu. Oraya kadar birlikte provasını yaptılar. Bir parçası yanında bulunan üçüncü bölümde Cicely, kendisinin kemanıyla melodi anlaşması kurarak piyanosunu çalacaktı. Bölüm, çalgıların kıskançça kavgasıyla başlayıp, sevgililer arasında oluşacak müt-hiş bir dalaşmaya doğru yükselecekti. Ve sonu, bütün beklenmez sonuçlara karşı aşkın zaferiyle bağlanan bir piyano düetini oluşturuyordu. Bütün bunları ciddiye almıyordu. Başkaları pazar günleri futbol oynamaya giderlerken, kendisi işte bunlarla ve böy-

lece zaman öldürmekteydi. Kıza günün birinde bu parçayı çalacak olan kişilerin ikisi olacağını söyledi. Ve yalnız kendi zevkleri için, tek başlarına çalacaklardı. Bu parçanın güvenlerini yükselteceğini söylediğinde, onun yüzünü kaplıyan mutluluğu görür gibi olmuştu kız. «Biz ikimiz,» diyordu, «Pek çok güven gücüne muhtacız. Bazı noktalarda birbirimizin aynıyız. Bir çok yeteneklerimiz aynı, ne yapalım. Eğer günün birinde yaşlanırsak Cicely, okul süresince birbirimize bazı katkılarda bulunduğumuzu anlatır dururuz. Belki yalnızlığı durduran bir çizgiye varırız. Senin ilerde iyi, başarılı bir politikacıyla ya da bir fabrikatörle evlenmeni umarım. Ben, güzel bir film oyuncusuyla evlenmek istiyorum. Aradabir, bir araya geliriz. Çocuklarımız uyuyunca, delice parçamızı çalar ve o yarımız demek olan evlendiğimiz kişileri kızdırırız.» Sonra, şakacı bir sesle ekledi: «Benim şu delice frivolomu çalarken, kırılla kırılice, kahramanlar, sanatçıyla şeytan olacağız her zaman.»

Daha sonra yüzünü kızıdan öteye çevirip, çalabildiği bir başka parçanın sözünü etmeğe başladı. Bu konuyu hemen değiştirmesi gerekti. Kıza yeniden yüzünü çevirip baktığında, sanki hiçbir şey olmamış gibi güldü.

Kız, önündeki partisyona gözgezdirdiyordu yine. «Çok güzel okunuyor Loren, hemen denemek isterdim ben!»

«İstersen eğer, deneyebiliriz. Profesör Foss'un stüdyosuna gidelim. Anam bugün benim evimde bulunuyor.»

«Stüdyosunu kullanırsak, profesör Foss kızmaz mı?»

«Bana, ne zaman istersem oraya girebileceğimi söyledi.»

«Senin kemanını alıp, getirebilir miyiz?» diye sordu kız ve birden, Bessie yengenin birlikte geçirecekleri öğlensonunu bozabileceğini düşündü.

«Kemanım arabada!» dedi Loren gülerek ve bastonunu aldı. «Anama anlattım. Sade bir kızla günümü kutlayacağımı söyledim. Harçlık olarak elime elli dolar sıkıştırdı.»

Kahkahayla gülerek, tavernayı terkettiler.

Kırkıncı Bölüm

Loren'in hayatı, güçlü yönüyle, güçsüz yönü arasında sallanıp duruyordu. Zayıf yönünden nefret ediyordu.

Her iki adımda bir bükülmemenin nasıl olduğunu hiç bilmiyordu. Bulûğa ereliberi gözlerinin çevresinde oynayan, bastonunun sallanıp durduğu sonsuz bir filmin içinde buluyordu kendini. Artık filmin topallıyan kahramanı çoğu kez umrunda bile değildi, aradan çıkıyordu. Heyecan duyduğu zamanlar, aşırı derecede direniyordu: Bazan kendini bastonlu erkeklerle eşitliyor ve içini duygulu ve de sert kılan bu yaraya şükrediyordu. Bazan da total kahramana kızıp duruyordu: Herkesler durmadan niye topallığını düşününlerdi ki yani! Ama, zavallı herifin bir suçu yoktu bunda. Bakışlarına millet dayanabiliyor muydu?!

Loren Cicely'yi yalansız seviyordu. Ama yalnız amcakızı olarak. Her zaman kendi kendine söylerdi: 'Cicely, babanın kardeşinin kızıdır. Cicely yalnızca, amcanın kızıdır!'

YALNIZ, ÖYLE Mİ?

Çoğu zaman kafasındaki bu düşünceyle alay ederdi. O zaman: 'Şansın yok ne yazık ki! Cicely se-

nin amcanın kızıdır!’ Kızın, kendisi hakkındaki düşüncelerini biliyor ve onu çok güzel buluyordu. O, tanıdığı insanların içinde en sevdiği kişiydi. Günün birinde tabii bu durum değişecekti. İlerde SEVGİLİ-Sİ yerine geçecek kadın, yalnızca amcasının kızı olan ve adını, gülüşünü, müziğini kanatlandıran şu Cicely’den daha büyük yer kaplıyacaktı içinde.

Cicely’yi sevmek mi? Hayırdı bunun cevabı. Mümkünü yoktu bunun.

«Aklının parası!» demişti Cicely, kemanı arabadan alıp getirdiklerinde. Kendisinin keman kutusunu taşıyordu Cicely - herşeyi çok doğaldı. Cicely, sıkılmadan yanında yürüyebilen biricik kişiydi.

«Sorma!» dedi.

«Niçin?»

«Bir sevgilinin aklıdır!»

Üniversite bahçesini geçerek yürüdüler. Adımları pazar gününün sessizliğinde beton yolda bir atın toynaklarının boğuk sesini andırıyordu. Kıza yandan baktı: Yüzünü, hafif kızıla çalan ve güneşin ince ışıklarında parlıyan saçlarını seviyordu. Güzel giysisinin üst bölümü küçük memelerini sıkıca örtmüştü.

«Paran nerde?» diye sordu sonunda kıza ve gözlerindeki şaşkınlığı gördü.

«Sorumu cevaplamak mı istiyorsun?»

«Az önce düşündüm ki Cicely, sen benim amcamın kızısın!»

Kız, açık açık baktı ona.

«Demek o, bir sevgilinin sembolü değilmiş. Bir amca kızının sembolü demek!»

«Tamam, öyle!»

«Loren, bana karşı pek doğru davranmadığını sanıyorum. Senin aklın bir amca kızını düşünmüyor pek. Yanındayken, bunu duyabiliyorum. Eğer yanı-

yorsam, sezgi gücüm zayıf demektir!» Sustu. Cevabını bekledi.

«Yalan söylemiyorum Cicely. Sezgin yanılmıyor!»

Kızın içine saldığı acı, sızlattı içini. Kızın, sevgisi uğruna ailesini, kenti, gerekirse kanunu bile zorlayabileceğini biliyordu. Ve bu sevgiyi akrabalık sınırları içinde tutmak istemediğini de biliyordu. Bu yüzden kıza, onu yanlış bir yere itmemek için, gizlice, sezdirmeden bakıyordu. Şimdi, parçasını çalmak için yolda olmasalardı, ona neler neler anlatabilirdi!

Kırkbirinci bölüm

Cicely büyülenmişti. Loren'in flüt partiyonunu daha iyi çalabileceğini anlamıştı. Güzel, ritmik bölümler hayran bırakmıştı kendisini. Flütle keman arasındaki müzikli kavgaya gülüp duruyordu. Bir süre sonra, izin verirse, flüte ara vereceğini, dudaklarının acıdığını bildirdi. Ve sonatı çalmağa başladılar. Kız piyanoya geçti, oğlan arkasında kemaniyla, çalmağa başladılar.

Loren yorulmuyordu. Sonunda, kız kanapeye oturdu ve onu dinlemeğe başladı. Oğlan kendisi için piyano çalıyordu. Ellerine, yüzüne, ince ağzına baktı onun... ve onu sevgi üstüne konuşulacak ortama getirebileceğini umdu.

«Dudakların nasıl?» diye sordu oğlan ve çalmayı bıraktı.

«Sızlıyorlar!» dedi kız. «Soluğum da kalmadı. Parçanın üstünde iyce çalışıp, gelecek kez daha iyi çalabileceğim onu.»

«Hoş bir parça, değil mi?»

Gururlandığını biliyordu oğlanın. «Çok güzel, şa-

hane. Günün birinde büyük bir besteci olacaksın.»

«Hiçbir zaman!» dedi oğlan. «Beni şaşırtamazsın. Sınırımı bilirim ben.»

«Bir solist olabilirsin. Kuşkusuz.»

«Öyle sıkı çalışmam ben hiç. İt hayatı bu. Ders vereceğim ve bu beni mutlu kılacak!»

«Emin misin?»

«Hem nasıl!» dedi. «Bunu çok açık görüyorum Cicely. Mutlaka para kazanmam gerekli değil. Foss'un bana yaptığı gibi, gençlere yardım etmek isterim. Güzel bir hayat bu. Foss, mutludur.»

«Sen, ondan da yeteneklisin.»

«Ben daha samimiyim, o kadar!»

«Loren - Benle başka şeyler üstüne... konuş!»

Oğlana baktı ve bir iç katılığına yöneldiğini sezindi... Kendi içindeki korku da gitgide boşucu oluyordu.

«Evet, başka şeyler üstüne konuşalım!» dedi.

«Gerçekten, yalnızca birbirimizin amca kızı, amca oğlu muyuz?» diye sordu kız. «Benim gözümde amca oğlundan çok değer var senin. Bunu bilirsin tabii.»

«Biz, aynı zamanda arkadaşız.»

«Hepsi bu kadar mı?»

«Yetmez mi?»

«Beni öpmek ister misin Loren? Hiç yapmadın bunu. Ve...»

«Hayır Cicely,» dedi oğlan ve bakışlarını kaçırdı. Kendi kendini horlar gibiydi. Kız, ağlıyacaktı neredyse. Ama, gözyaşlarını tutmayı bildi. «Ben son zamanlarda... gelecek üstüne düşündüm durdum.» dedi. «Kendimi zorlarsam, belki öğretmen olabilirim. Ve birlikte çalışabiliriz. Gençlere yardım için, diyorum. Oy, Loren, senin hayatını paylaşmayı ne kadar

isterdim - Seni seviyorum Loren. Ve sen, duy beni işte. Gerçeği saklamanın yararı yok herhalde, değil mi?»

Artık gözlerine yaşlar doluşmuştu. Ama onu iyice görebiliyordu - Bastonuna yaslanmıştı, yüzü bembeyazdı, sinir kesilmişti.

«Böyle konuşmamalısın!» dedi. «Bizler amca kızı, amca oğluyuz!»

«Biliyorum, güzel değilim,» dedi kız, içini çekti. «Ama sevgi girince araya, değişir iş sanıyorum.»

«Benim gözümde şahane güzelsin!» dedi oğlan. «Yalnız Abbe'nin güzelliğinin gerçek güzellik olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun. O, basitin biridir. Şehvet ve makyaj küpüdür. Senin güzelliğin müziktir, Cicely. Ve sen, sana yakışan erkeği bulacaksın. Kendini harcama.»

«Senin yüzünden mi?» diye sordu kız. «Bunu mu demek istiyorsun?»

Oğlan yine yere baktı.

«Bizler amca kızı, amca oğluyuz.»

«Hiç farketmez! Kutsal kitapta kardeş çocukları üstüne birşey yazmaz. İyice okudum. Eğer biri güçlük çıkarırsa, kutsal kitabı önlerine serip, onların yobaz kafalarına yerleştireceğim. Babamın ve Bessie yengenin hattâ.»

«Ama Teksas yasasında bu konuda bazı şeyler yazılı!» dedi.

«Demek ki, sen de incelemişsin. Biliyordum. O şahane frivolo'nu hiçbir zaman yaratamazdın, eğer ki...»

«Cicely!» diye bağırdı birden. «Bu körolasıcı, lânet parçadan tiksiniyorum. Duyuyor musun? Yanlış bir anlama neden oldu buna. Sana demiştim ben. Günün birinde evlendiğimiz kişiler için bunu çalacağı-

mızı söylemiştim işte. Değil mi? Bizler amca çocuklarıyız yalnızca!»

«Şu düeti bir kez daha çalalım mı, Loren? Haklı olduğumu anlıyacaksın. Şimdiye kadar dikkatini çekmemişse bile. Gel lütfen, yalvarırım!»

Ayağa kalkıp, piyanonun başına geçti ve partisonun yeniden ilk bölümüne geçti. Çalmağa başladı. Gözyaşları, yüzünden akıp gidiyordu.

Onun kendine doğru gelişini duydu. Şimdi arkasında durmuş, güçlü eliyle omuzlarından tutmuştu.

Çalışını sürdürdü ve onun ellerinin titrediğini duydu.

«Seni seviyorum Loren!» diye hıçkırdı. «Ve sen de beni seviyorsun. Müziğinde bunu ortaya sermişsin. Hısım olduğumuz için korkmuyorsun sen, seni başka birşey geri çekiyor, değil mi? Ayağın yüzünden utanıyorsun sen...»

Küfrederek, kızın kolunu tuşlardan çekti.

«Sus artık Cicely, yeter bu kadarı!»

Kompozisyonun yazılı olduğu kâğıtları çekip aldı ve piyanonun yanından uzaklaştı. Kız, ona doğru dönmüştü - sapsarıydı Loren.

Nota kâğıtlarını özenle biraraya getirdi. Küçük parçalara ayırarak, yırttı. Kız, korkuyla bakıyordu ona.

«Loren!»

«Sana gerçeği diyeyim Cicely! BİZ AMCA ÇOCUKLARIYIZ!» dedi. Yüzü acıyla burkulmuştu.

«O şahane frivolo'n...»

«Frivolo!» dedi acıyla. «Aptal, budalanın biriymişim! Değersiz, duygusallık numaraları. Böyle bir işe girdiğim için müthiş pişmanım. Gel hadi artık! Çekip koleje gideceksin hemen!»

Kırkikinci bölüm

Sabah saat altıda kalkmıştı Cicely. Bütün gece hiç uyumamıştı. Giyindi. Mutfaktaki aşçının dikkatini çekmemek için, parmaklarının ucuna basa, basa evi terketti. Bir taksiye binip, Stuart Greer'e sürmesini söyledi.

«Bay Bend'in ötesindeki yer olacak bu, bayan!»

«Evet! Önceden hesabı göreyim.» dedi kız.

«Kırk dolar isteyeceğim, bayan!»

Çantasını açıp, parayı verdi. Parayı alan şoför, omuz silkti ve sahil boyunca arabasını sürmeğe başladı.

Güneşin ışıkları parlaktı. O sıra araba, Loren'le birlikte buraya geldiklerinde hiç dikkat etmediği bir tabelânın önünden geçiyordu.

Teksas, Stuart Greer'e hoşgeldiniz.

Nüfus: 4470

«Dosdoğru gidiniz!» dedi şoföre. «Greer Product Building'in önünden geçin. Sola, ilk sokağa sapın. Sonra, köprünün üstünden geçip sağda Cicely Lane'e girin!»

Irmağın üstünden geçerlerken şoför: «Cicely Lane. Bu, Greer'lerden birinin adına kurulan sokak değil mi?» diye sordu.

«Cicely Greer benim!» dedi. «Orası, bizim eve giden yoldur. Sağa, meşelerin arasından sürünüz!»

Uzun giriş yolu çitler ve söğütler arasından bir çember çizerek, anne babasının evinin önündeki büyük çim alana ulaşıyordu. Evin bir yönü sarmaşıklar ve yaban üzümü tevekleriyle donanmıştı. Budanmaları gerekiyordu. - Bahçivana söylemeliydi. Taksiden inip, eve girdi. Çevre sepesessizdi. Mutfığı geçerek, arkadaki camlı taraçaya doğru yürüdü. Aşçı kadın

Maudie güneşli pencerenin yanındaki divana uzanmış, gazete okuyordu.

«Bayan Cicely, aman allahım!» Maudie hemen gazeteyi bir yana atmıştı. Miskin insanların yüzlerini kaplıyan bir suçluluk izlenimi ilişmişti yüzüne.

«Annem kalktı mı?»

«Kahvaltısını yapıp, tarım uzmanıyla birlikte cennet körfezine doğru yola çıktı.

«Daddy işine gitti mi?»

«O, iş gereği bir haftadır yollarda.»

«Nerede?»

«Bilmiyorum. Kahvaltı ettiniz mi?» Maudie merakтан çatlıyordu. Ama, saygısızca sorular sormuyordu.

«Aç değilim, sağol. Bir yol büyük babamın yanına varayım. Ben dönmeden annem gelirse, merak edecek birşey olmadığını söyleyiniz.»

Annesi durmadan yeni yerleşme plânlarıyla uğraşıyordu - sedirli çimenler, meşe bahçeleri, selvili sedirler ve şimdi de cennet körfezi. Önceleri mülkün çalışan organlarına satmıştı oralarını; mülk ve kent gitgide büyüyünce, başkalarına da. Spekülâtif her girişimi, ona kâr sağlıyordu. Ve toprak satışıyla uğraşmadığı zamanlar, pazarlama haberleri, gizli bilgiler ve hisse senedi listeleriyle gününü geçiriyordu. Lucy Greer komisyoncusunu sık sık telefonla arar, satış - alış işlemlerini bildirirdi.

Cicely'nin dört yıl önce felç geçirip, bir bölümü tutmaz olan dedesi, halası Grace'la birlikte, tekerli koltuğuna bağlı yaşıyordu. Evi sade, küçük bir çiftlik eviydi. Biricik süsü, evin yapımı sırasında dikilen fidanların büyümesiyle oluşan bir ceviz ağaçları kümesiydi. Eski evinin yerine yönetim binasının yapıl-

dığı yıllara rastlıyordu. Cicely bir keresinde annesine, dedesinin o çok güzel eski evinin resimlerinin albümlerden neden çıkarıldığını sormuştu. Bir yolunu bulup öğrendiğine göre, bütün kentin plânlanması aslında annesinin eseri idi. Irmağın taraklanıp, kazılıp, alçak yerlerinin dolduruluşundan önce buranın nasıl bir görünüşte olduğunu Loren'le birlikte tasarımılamaya çalışmıştı.

Dedesi tekerli koltuğunda ön taraçada oturmuş, yüzünü güneşe çevirmişti. Yüzündeki buruşukluklar ışıktan açıkça ortaya çıkıyordu. Onu, dünyanın en yaşlı adamı saydığı çok olmuştu.

«Hey, benim!... Cicely!» dedi.

«Seçebiliyorum genç bayan. Niye kolejinde değilsin?»

«Bugün astım. Hiç yapmadığım birşey!»

«Okuldan uzakta bulunmak iyi not kazandırmaz ama. Neden geldin?»

«Annemle ve babamla konuşmak için geldim. Ama ikisi de evde yoklar.»

Yaşlı adam, yoklar gibi baktı ona. Ve ak saçlarını karıştırıp, düzeltti. «Hoş olmiyan bir durum mu var?»

«Hayır! Evet, bir uyumsuzluk var. Ama, bilmiyorum kesinkes.» Adamın yanına oturdu. «Dede, bütün özlediklerimi elde etmiş bulunuyorum. Herşeyim var.. Ama, gözümde büyük değeri olan birşeyden yoksunum.»

«Nedir ki?»

Söylemeğe karar vermişti. «Loren'le evlenmek istiyorum!»

«Ama o senin amca oğlun, çocuğum!»

«Rica ederim dede... Sanki bunu söylemek gerekliymiş gibi! Bazı şeyleri bildirmek için buraya gel-

dim. Bunu duyan ilk kişinin sen. Annemle babam evde yoklar. Yoksa önce onlara söyledim. Eğer beni isterse, Loren'le evlenmek dileğindeyim. Heyecanlanma! Beni birinci kez reddetti o. Belki hep reddedektir beni. Ama ben, onun, sevdiğim biricik kişi olduğunu herkesler bilsin istiyorum. Başarabilirsem eğer, onunla evleneceğim. Herkes durumu bilirse, belki tutumu değişir, evleniriz!»

«Dikkafalılık Greer'lerin kanına işlemiştir!» dedi yaşlı adam. «Ama, amca çocuklarının evlenmesi işi henüz yürürlüğe girmemişti.» Koltuğunu çevirip, kapıya doğru seslendi: «Henry! Henry, burya gel!» Güçlü, genç zenci hemen kapıda belirmişti. Dedesinin uşağı ve bakıcısıydı. «Cassie'ye, Cicely'nin geldiğini ve bizle kahvaltı edeceğini söyle. Bir masa getir hazırla. Böylesi güneşli bir sabahta dışarda kahvaltı etmek istiyorum. Ve lütfen bayan Grace'ı uyanmamışsa daha, uyandır. Saat sekizi geçiyor!»

«Başüstüne Greer beyfendi!» dedi Henry ve kayboldu.

«Amca oğluyla evlenmek!» diye mırıldandı adam «Grace halan bir duysun bakalım, bekle!»

Babasının kızkardeşi, kendisiyle söyleşilecek kadar gençti. Cicely'nin en sevdiği akrabasıydı. Grace halanın başından iki başarısız evlilik geçmişti. Ama, bu acı sınavlarının sonucunda neşeli gülüşünü hiç mi hiç yitirmemişti. İkinci boşanışının ardından kolej öğrenimine dönmüştü. O yıllar süresince Cicely onu yalnızca tatillerde görmüştü.

Şimdiyse bir söylenti dolaşıyordu. Bessie yengesiyse annesi de bunu kendisinden gizliyememiştiler. Yılda bir iki kez buluştuğu evli bir Newyork'lu erkekle kırıştırıyordu... Neşeli yüzü bir maskenin ardına saklıydı.

«Sevgili Cicely, şu okul günü buralarda ne arıyorsun?»

Cicely ayağa kalkıp, kapının oradaki halasını selâmladı. Grace halası hep taze, temizdi. Özenle süslenmişti ve canlı yaşantısının içindeydi. Abbe kadar şahane bir sarıyordu. Ama onun gibi basit ve başıbozuk değildi. Bitmemiş bir şimdiki zamanla dramatik bir geçmişin hızla güçlendirdiği kendine güvenli tutumu, onu Cicely'nin gözünde erişilmez bir kadın yapıyordu. İki eski kocasıyla varlığı belirsiz - Ama gerçek - bir aşığı sayarsak, Grace hala üç değişik erkekle yatıp kalkmış demektir. Ve de yarınlar kadar bâkire görünüyordu hâlâ.

Dedesi, kendisinin yerine cevap vermişti. «Cicely, Loren'le evlenmek istediğini söylüyor Grace. Kafasına senin çekidüzen vereceğini söyledim. Konuş şu çocukla. Ona bir kızın ne kadar... gülünç duruma düşebileceğini gösterecek kişi, sensin!»

«Hele bir kahvaltı yapalım. Hiç kimseler boş mideyle başkasının iç düzenini kurtaramaz.» dedi Grace ve yaşlı adamın ak saçlarını selâm niyetine karıştırdı.

Kahvaltıdan sonra - dedesi tekerli koltuğunu Henry'ye itirmiş, gitmişti - halası Grace kendisine, ancak gülünç olan kişilerin, gülünç duruma düşmek tehlikesiyle karşılaşacaklarını söyledi. Başkalarına acı verip vermediklerini düşünmiyen benciller, bilmeden gülünçleşirlerdi. Kaçık gibi görünen insanlar öyle basit değildirler; onlara, duygusallar denirdi.

«Amcamın oğluyla evlenmek isteyişimi, kaçıklık mı sayıyorsun Grace hala?»

«Onu seviyorsan eğer, hayır! Ve o da seni seviyorsa!»

«Ama, bu kanuna karşı gelmek oluyor!»

«Her yerde değil. Bazı eyâletlerde, belki!»

«Loren beni seviyor, eminim.. Ama onun bunu açıklamasını engelliyen bir durum var. Galiba, bacağdır bu. İlgisini çektirebileceğim bir şeylerim olaydı, oy... gerekirse, savaşacağım bu konuda!»

«Öyleyse, savaş! Fakat, fikrini değiştirebileceğini de hesaba kat ve bunun kalleşlik olmayacağını bil!»

«Grace hala, kişisel bir sorum var. Küstahlık sayma bunu. Bir aşğın var mı senin?»

Halası hayretle kaşlarını kaldırdı.

«Ah, tanrım... kişisel mi dedin? Bir aşğım bulunduğunu duymuş olmalısın!»

«Evet!»

«Bessie yengenden mi?»

Cicely omuzlarını oynattı. «Galiba, herkes bunu biliyor!»

«Annenle baban, sana gerçeği söylememi istemezler. Fakat ben, buna rağmen söyleyeceğim. Cevabım, evettir!»

Cicely birdenbire kendini yaşlanmış buldu. «Düşünmüştüm bunu. Ama, Bessie yengenin fikirleri umrumda bile değil... Onun dedikleri bana vız geliyor.» dedi.

«Neden?»

«Kararlı olduğun belli senin... Hayat güçleşince, sevgi yalnız başına bir destek oluyor insana. Seni çok sevmeli o Grace hala. Dilerim ki...» Cicely'nin sesi titriyordu. Gözlerine yaşlar dolmuştu.

«Onun beni sevdiğini biliyorum Cicely!» dedi halası.

«Ne zamandanberi onu tanıyorsun? De bana lütfen!»

«Sormayı sürdürürsen güzelim, öyküm saçma gelecek sana!»

«Umutsuzca amcası oğluna abayı yakmış birine nasıl saçma gelebilir o!»

İkisi de güldüler.

«İyi, peki!» dedi Grace. «Onu tanıdığımda, onbir yaşıdaydım.»

«Öyle mi? Ve buna rağmen başkasıyla evlendin demek?»

«Yüzünü gördüğüm zaman, o çoktan evlenmişti bile!»

«Onbir yaşında mı?» diye sordu Cicely. İnanmaz gibiydi.

«O, onbirinde değildi.. bendim onbirinde olan. Karısı bulunan yetişkin bir erkekti o.»

«Şaka yapıyorsun herhalde, Grace hala.»

«Hayır. Tabii, ilkin çocuksu bir flörttü. Bana karşı çok iyi davranıyordu. Daha sonra, koleje giderken rastladım ona. Ve hâlâ şahaneydi. İki evliliğimin arasında sık sık gördüm onu. Ondan kendimi çekip kurtarayım dedim, olmadı. Onu ondokuz yıldır seviyorum.»

«Aranızdaki yaş farkı çok olmalı!»

«Babanla yaşıt o!»

«Grace hala... hiç elde edemiyeceği birini insanın sevmesi ne korkunç değil mi?»

«İnsanın, sevdiği kişiyi elde edebileceğine müthiş inanıyorum ben!»

«Ama sen onu ele geçiremezsin herhalde!»

«Ele geçirebilirim, güzelim!» dedi halası ve gözleri güvenle parladı. «Ve onu, çok yakında elde edeceğime inanıyorum. Sana en büyük sırrımı verdim. Onu, herkesin bilmesinde sakınca bulunmadığını söyleyeceğim zamana kadar saklamalısın. Ve şimdi... artık senin konuna eğilelim.»

«Benim... şimdi dilim tutuldu galiba. Müthiş et-

kilendim Grace hala. Senin mutluluğun o kadar sarsıtı ki beni, inan!»

«Ve aynı zamanda da sevgilim - senin deyimimle - çok yaşlı olduğu için bana acıyorsun. Sana durumumu anlattım Cicely. Anlattım ki, amca oğlunu sevdiğin için herkeslerin sana acıyacağını anlıyasın.. üstelik total bir amca oğlunu!»

«Bağışla beni ama, söylemeliyim!» diye haykırdı Cicely. «Onlar kendi dertlerine yansınlar. Bana vız gelir acımaları!»

«Haklısın!» dedi halası Grace. «Artık işime gideyim!»

«Arabanı alabilir miyim?»

«Tabii. Beni fabrikada indiriver.»

«Cennet körfezine gideceğim. Maudie, annemin tarım uzmanıyla birlikte orda olduğunu söyledi.»

Halasının jaguarına binerek, Greer Building'e gittiler. Grace, şirketin kadın personelinin şefiydi. Halası inince, Cicely direksiyona geçti.

«Grace hala, babamı şu sıralar gördün mü?»

«Hayır, yollardaymış.»

«Ne zamandanberi?»

«Geçen çarşambadanberi.»

«Bürosunda olmazsa, onun nerde bulunduğunu kim bilir her zaman?»

«Ben bilirim.»

«Ama şimdi sen de bilmiyorsun.»

«Nereye gittiğini kimseye söylememiş.»

«Annem mutlaka bilir!» dedi Cicely.

Cicely Bay Bend'e giden yola çıkmış, bir zamanlar Bill ve Belle adını taşıyan içkievinin bulunduğu yol kavşağına varmıştı. Bildiği, ölen amcası Stuart'ın içki yasağı yıllarında bu lokali tanınmış bir yer duru-

muna soktuğuydu yalnızca. Şimdi yerinde, üstünde kavşağa bakan çapraz bir tabelâ asılı boş bir alan vardı. Bay Bend'e giden ana yola ulaşan ve golf alanına varan bir şoseye bağlanıyordu.

Cennet Körfezi

Yeni bir ilçe

En uygun koşulları önerenlere

Telefon Stuart Greer, Teksas, 476-J2

Cicely sola, yeni caddeye girerek, annesinin siyah arabasının yanına ulaştı. Yanına parketti. Onu yeni düzlenmiş toprağın orada gördü arabadan inerken. Kısa bir süre önce bataklıktı buraları. Tarım uzmanıyla plânları inceliyorlardı.

Araba kapısının kapanış sesini duyan annesi başını kaldırmış, kızına hayretle bakıyordu. Cicely'nin neden kolejde değil de burada olduğunu sormak için yanına gelmeden önce, bir iki dakika daha plânlarına eğilerek, işiyle uğraştı.

«Okula gitmemenin önemli bir gerekçesi olmalı!» dedi Lucy Greer.

«Dün akşam Loren'e, benle evlenmesi ricasında bulundum anne. Ve o reddetti.» dedi Cicely kestirmeden. «Okulu asmak için yeterli bir neden değil belki ama, sana bunu söylemek istedim.»

Annesinin gözleri korkudan faltaşı gibi açıldı. Kızının omuzlarına yapıştı ve sarstı onu. «Demek ki..? Cicely, sen...! Loren, amcanın oğludur senin.»

«Ben de biliyorum!» diye haykırdı Cicely. «Niye bu durum kutsal bir vahiy gibi geliyor sizlere yani?»

«Cicely, bana bak. Sen...»

«Neyim ben?» diye sordu Cicely hayretle.

«Aman tanrım! Be çocuk, gebe misin?»

«Anne... Ben sana sevdalı olduğumu söylemek isterken, neler soruyorsun sen bana!»

«Ama Loren senin amca oğlundur! Aklını mı yitirdin?»

Cicely derin soluk alarak, gözlerini yakan yaşlarla savaşıma başladı. «Evet, o benim amcamın oğlu... Ve o da bunu biliyor, üzülme. Belki de aklımı yitirmişimdir. Seviyorum ve biliyorum ki, bu bir çeşit deliliktir. Hiç sevdin mi sen anne? Hukuka, aileye, dostlarına, geleneğe karşı gelecek kadar çok... sevdin mi?...»

«Saçmalamayı bırak ve bana cevap ver!» dedi annesi. «Loren'le... yattın mı?»

«Oooo!» Patlamıştı Cicely. «Keşki yapmış olaydım bunu! Sarsılmış bir insan gibi davranma... Seni artık ne sarsabilir ki anne?»

«Niye bana karşı öyle konuşuyorsun?»

«Sorunla, bunu hakettin çünkü!»

«Gebeysen eğer Cicely, kızmıyacağım. Sana yardım etmeğe çalışacağım. Onun için gerçeği bilmek istiyorum. Kavga etmiyelim, eğer...»

«Çocuğu aldırma yardım mı edersin? İlk düşüncen bu olur değil mi? Senin bir çocuk aldırıldığını biliyorum. En azından bir çocuk.»

Annesi dik dik bakıyordu ona. Gözleri daralmıştı. «Cicely, dünyanın en çirkef insanıymışım gibi konuşuyorsun benle!»

«Öyleyse sen de benle, ÇİRKEFMİŞİM gibi konuşma! Ben, beni en çok uğraştıran bir şeyi sana söylemek için bura geldim... Loren'in beni reddettiğini söylemek için. Ve buna rağmen hâlâ onunla evlenmek istediğimi... Senin ilk düşüncense, onun beni zorluklara ittiği. Anne, bazan iğrendiriyorsun kendinden beni.»

Cicely geri dönüp, annesinin siyah arabasının çamurluğuna dayanarak ağladı.

«Cicely...»

«Rica ederim benle konuşma!»

«Bana, gebe olup olmadığını iyce açıklamadın henüz.»

«Eğer öyleysem, bâkire-gebeyim demektir. Yeterince açık mı, anladın mı?»

«Güzel!» dedi annesi ve rahat bir nefes aldı. «Şimdi artık birbirimizi bağışlar ve akıllıca konuşmağa çalışırız.»

«Benim özür dilememe gerek yoktur!»

«Peki, iyi. Ben senden özür dilerim. Romantizmin de bir özü vardır. Ama bu yüzden uygulamadaki sorunları görmezlikten gelemeyiz. Evet, bir çocuk aldırıştım ben. Gebe olduğumda, evliydim - ilgilenirsin diye söylüyorum. Buhran sırasındaydı. Bugün herşeyi elde eden gençler, o zamanlar nelere göğüs gerdiğimizi, ne kadar az şeyimiz olduğunu bilemezler!»

«Daddy'yi sever misin?» diye sordu Cicely. «Yani, onun uğruna herşeyi göze alabilecek kadar. Yalan söyleyip, çalabilir... Ya da cinayet işler ve gammazlık yapabilir misin?»

«O kadar BİLİNÇSİZCE değil herhalde!» dedi Lucy zorlama bir gülüşle. «Sevgiyi belirtmek için, cinayet işlemek, uygun yol değildir. Babanı seviyorum elbette. Saçma konuşma!»

«Nerde öyleyse? Bilmediğine bahse girerim.»

«İş gereği, yollardadır!»

«Nerede?»

«Bana yerini söylemedi!»

Cicely hızla dönüp, dokunaklı bir sesle konuştu: «Endişelenmiyor musun? Geçen çarşambadanberi yollarda. Ve kimseler, evet kimseler onun nerde olduğunu bilmiyor!»

«Babanı oldukça iyi tanırım. Geri geldiğinde, ne-

den öyle birden yokolduğunun nedenini öğreneceğiz!»

«Ama o, kaçırılmış ya da hasta olabilir!»

«Babanın kendine güveni çoktur!»

«Niçin bir çocuk aldırman gerekmişti?»

«Ben... onu erkenden aile sorumluluğuyla bağlamak istemedim. Gerçek budur Cicely. Belki o zaman ona çok acı çektirdim. Ama, beni bağışladı. Baban çok uysal bir insandır. Bu, onda nerdeyse erdemsizlik durumuna dönüşen bir erdemdir.» Lucy saatine bakarak, şöyle dedi: «Bir dakika bağışla beni. Bir telefon görüşmem var. Onu çözeyim!»

İçinde bir telsiz telefon bulunan arabasına bindi. Borsa simsarına telefon etti. Bir kez daha saatine bakarak, Newyork borsasının yarım saat içinde açılacağını söyledi. Hangi hisseleri satın alacağını anahtarını verdi ona.

Annesi işini bitirip, yanına geldiğinde, Cicely şöyle dedi: «Seni bu yoğun işlerin sırasında rahatsız ettiğim için üzgünüm!»

«Umarım iğneleyici değildir bu sözün!»

«Hayır! Beni isterse eğer, Loren'le evleneceğimi daddy eve dönünce ona söyler misin?»

«Olur canım! Söylerim. Uzman seni Houston'a götürsün mü?»

«Hayır, sağol. Ben... Grace halamla yemek yiyeceğim. Loren öğleden sonra gelip beni alacak!»

«Cicely, Loren'i senin kadar severim. Flörte karşı bir tepkim yok. İkinizin karşılıklı davranışınızın... Greer'lerce olacağına güveniyorum...»

Cicely alaylı alaylı güldü. Annesi güldüğünü anlamasın diye, hemen döndü. Halasının jaguarına bindi. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Kendi kendine içinden konuştu: Bir Greer hangi yeteneğe sahiptir, bilemez

annen Cicely. Kendisi bir Graham'dır hem...

Kırk       b  l  m

Milo son on yıl içinde işyerlerinin çoğunu Wall Street'in otuz       katındaki bir daireye ba lamı tı. Özel bürosunun penceresinden a a ı East River'i ve Brooklyn'in büyük bir bölümünü görebiliyordu. Milo'nun kurmayı başında bir  ef sekreter, bir  ef sekreter yardımcısı ve bir özel uzmandan oluşuyordu.  ef sekreterle yardımcısı orta ya lı iki dul kadındılar.    nedenle onları seçmişti: Yeniden evlenmeleri d      miyecek kadar  irkindiler. Yoğun i lerin arasında, becerikli çalışmalarıyla göze batıyordular. Ve d   yoksulu kadınlardı bunlar. Kendisi buraya ta ınmadan önce de uzun bir süre bu dairede i i için  alı mı lardı. I lerinde ba arılıydılar. Her eye merak duymadıkları için, gözünde, vazgeçilmez kişiler mertebesine eri mi tiler. Bu nedenle onlara, başka yerde kazanabileceklerinden fazla para veriyordu.

Özel uzmanıyla henüz sekiz yıldır birlikte çalışıyordu. Georg Leander iyi g r n    , oldukça zeki ama korkak bir aile babasıydı. Çok gizli hükümet anla malarını yapan bir örgütteki ikinci müdürlük içinden, skandala benzer bir şekilde atılmış olacaktı neredeyse. Hayatının y r n  de i tiren bir iddia, devlet güvenliğini tehlikeye düşürücü bir kişi olarak sahne ı ıklarına atmı tı onu. Milo kendisine i  vermişti.    bin dolar sus parası ve seçim fonundan hatırı sayılır bir para vererek, adının açıklanmasına engel oldu.

Bu masraf onu, Milo'nun en iyi memuru durumuna getirmişti. Çünkü Georg minnet duygularıyla dolmuş ve tam güvenilir bir koz olmuştu. Alice Wil-

lard ını Milo'nun valesi olarak kutsamıştı. Ve bu ad, Milo'nun hoşuna gidiyordu. Zamanla Georg'un güvenilir ya da güvenilmez yönlerini öğrenmişti.

Milo yıllar önce bir tomar Greer Product hisse senedini Georg Leander'in adına satın almıştı. O zamandanberi Georg'u yıllık genel kurul toplantılarına gönderiyor, onun kendisine haberleri iletmesini ve babası, Dan, Hig Swain, Pete Hunter ve öteki müdürler konusunda gerekli bilgileri anlatabilmesini sağlıyordu. Greer Product'da kimseler Georg'un kimliğini bilmiyordu. Haberleri her zaman müthiş ilginç oluyordu.

Georg şimdi Milo'ya o yılki toplantının raporunu veriyordu... Toplantının sonuna doğru yaşlı bir hissedar ayağa kalkıp, Greer hisselerinin müthiş sağlamlığından söz etmiş ve sonunda salon alkış sesleriyle çınlamıştı. Milo'yla Georg kahkahalarla güldüler: Greer hisselerinin son yıllardaki borsa sağlamlığı, Milo'nun onları durmadan satın alması yüzündendi.

«Yarın beşyüz hisse satın al!» direktifini verdi Georg'a. «Yarım puvandan fazla yükselmezse, Cuma günü alımı sürdürürsün. Gelecek hafta belki daha çok almamız gerekecektir!»

Beş gün sonra pazartesi günü, Georg Leander şöyle dedi: «Bu sabah altıyüz daha satın aldım. Geçende uçakla geri dönerken kendi kendime düşündüm. Greer Product üzerindeki denetimi ele geçirmek için satınalma işlemine girişmek, hissedar oylarını elde etme savaşından iyi sonuç verirdi. Bir hırs firmamızın aracılığıyla bu öneriyi tezgâhlıyabilirsin. Kimseler birşey sezmez. Ve seninkiler ne olduğunu anlamadan, büyük bir olasılıkla denetimi ele geçirmiş olursun!»

«Ama denetimi tam ele geçiremezsem, hissedar oylarını elde etmek savaşım durmadan sürüp gider!» dedi Milo.

«Ama, yalnız küçücük bir bölümü için. Hissedarlar gitgide azalacaklar ve sen onların üzerinde büyük bir baskı kuracaksın. Bu çok güvenli bir durumdur. Yalnız hissedar oylarını elde etmeğe çalışmak, rizikoludur. Özellikle, sana karşı savaşacak profesyonelleri tutarlarsa Milo!»

«Haklısın!» dedi Milo, eli kapı tokmağındaydı. «Gerçek izin üzerindesin. Avukatlar alım işleminin duyurusunu kaleme aldılar bile. Bombayı patlatmak için en uygun zamanı bekliyoruz!» Milo kapıyı açarak, seslendi: «Bayan Walker, görevinizi savsaklıyorsunuz. Sifonlu şişelerim hani, neredeler?»

Milo, Georg Leander'den böylece kurtulmak istedi ve bu hoşuna giderdi. Newyork'lu olalıberi böyle züppece takılmalara alıştırmıştı kendini. Burada doğmuş büyümüş Alice Willard ve dostlarının temsil ettikleri şu büyük kent hayatının iniş çıkışları üstüne düşündükçe bazan, niye her zaman Newyork'lu olarak yaşamadığına kızıp duruyordu.

«Üzgünüm bay Greer!» dedi sekreteri. «Hemen bir kaç tane ısmarlıyayım. Ah, bay Greer... bayan Willard telefon etti!»

«Burda olduğumu ona söylediniz mi?»

«Hele bir bakayım, dedim!»

«Akıllı kızsın! Peki, telefonu bağlayın!» diye cevap verdi ve kapıyı arkasından kapadı.

İçki dolabını açarak, telefonun başına gitmeden önce, iskoç viskisini içti. Damağı eski bourbona alıştı. Bu alışkanlığını atıp, iskoça alışması zor oluyordu. Ama, aralarında olmaktan kıvanç duyduğu

Nevyork sosyetesinde, bourbon pröleter içkisi sayılıyordu.

«Teksas!» dedi kadın kalın bir sesle, «Seni önemli bir toplantıdan mı ettim?»

Bir derdi olduğunu anlamıştı Milo. Kendini ayarladıkça, sesi kalınlaşıyordu gitgide. Yıllarca ona Teksas diye seslenmemişti. Bir yıl önce, Jim'in evde olmadığı bir gece birlikte yattıklarında, - Jim iş gereği St. Louis'deydi sözüm ona - yine Teksas demeğe başlamıştı... Ama, hep yalnız olduklarında.

Jim Willard üstüne Intelligence Incorporated'den aldığı inanılır gizli habere göre o, bu hafta sonu iş gereği St. Louis'ye gitmemiş, vaktini Milo'nun kızkardeşi Grace'la Tuls'a'da geçirmişti. Bu, insan bağlılığının nasıl pamuk ipliğine ilişik bulunduğunun sınırsız olmadığını kanıtıydı.

Milo, dosyasındaki gizli haberlerden nice insanlarla ilgili bilgiler elde etmişti. Bazan kendi kendine bu rezalet dolu haberlerin kendisi için en iyi yatırım olup olmadığını soruyordu. Belirli işlerde çalışan dostlarıyla düşmanları üstüne elde ettiği bilgilerle kavuşabileceklerine kavuşmuştu. Şu küçük boktan Bessie May-Greer, savaş yıllarında kendisini ruhbilim konusunda uyarmış, aydınlatmıştı. Bu şehvetli orospu olmıyaydı, ömrü boyu böyle şeyleri hiç işitmiyecek, duymıyacaktı.

«Bil ki,» dedi Alice Willard'a: «Hiçbir kadın uğruna toplantıyı terketmem ben!»

«Bir kadın uğruna değil ama, Teksas, bir bayan için herşeyi herşeyi yapardın, kuşku yok... şerefli olduğu sürece tabii!»

Milo güldü. «Evet, bugün neye sıkıldı canın? Millet bana, şerefli bir insan olduğumu bildirmek için

telefon etmez!»

«Bugünün özel bir gün olduğu üstüne dikkatini çekeyim dedim. Bilmediğine bahse girerim!»

«Özel bir gün mü?» diye sordu. «Bilmiyorum!»

«Bugün doğum günün senin. Mutluluklar dilerim Teksas!»

«Vay be vay! Bugün aklıma gelmişti ama, gene unutmuşum demek!»

«Başka biri hazırlık yapmıyorsa senin için, pasta yapayım sana.»

«Kimse yok!»

«Jimmy burda değil. Ama pastayı burda yapmalıyım. Connecticut'a ne dersin? Eski köy lokantasında, ha?»

«Şahane!»

«Teksas, sana bir armağanım var. Herşeyi olan bir insan için uygun düşen bir armağan bu. Sana vermek için can atıyorum.»

«Jacques'da buluşalım. Ordan arabaya biner, gideriz!»

«İyi. Beş buçukta.»

«Olur, hadi hoşçakal.» dedi ve ahizeyi yerine koydu. Sabırsızlıktan patlıyordu. Aslında hoşla gitmiyen bir kadının insanı böyle mutlu kılışı ne tuhaf, diye düşündü.

Jacques'da martini içtiler. Alice, martini, viski ya da konyaktan başka şey içmezdi. Herşeyi olan bir erkeğin hoşuna gidecek armağanı sordu hemen Milo. Söylediği şeyin ilginçliği üstüne kafasını yormuş durmuştu bütün gün.

«Connetticut'da!» dedi kadın.

Arabada iyice yanaşmıştı Milo'ya. Yolboyu birbirlerine baktılar. Ama konuşmadılar. Alice bugün ne-

şeli ve de hüzünlü bir görünüşteydi. Onun mizacını artık iyice bilebiliyordu. Ve bu hoşuna gidiyordu.

Lokantada yemek sırasında Alice, Jim'den boşanmak istediğini söyledi.

«Bu mudur... bana vereceğin armağan?» diye sordu adam ve onu sıkan şeyi anladı. Midesi bulanıyordu.

Alice, son yıllarda az duyduğu cırlak bir sesle kahkahayı bastı.

«Hayır, zavallı sevgili. Seni şaşırttım, değil mi?»

«Yok canım!» Bu akşam çok içmemesi gerektiğini düşünmeden önce, iki duble rakıyı boşalttı içine. Kendini bulmak istiyordu. Çok içki içince, aşk sanatı çalışması dediği uğraşıda verimi epey düşüyordu. Şans eseri bu durumun erken farkına varmış, Alice'le yatmadan önce gereken tedbiri almıştı. Ama geçenlerde müthiş güzel iki kadınla yatarken, iktidarsızlık çekmişti çok içtiği için. Bu aşağılayıcı yaşantılardan sonra boğazımı kesseler daha iyiydi, diye düşünmüştü.

«... Avukatlarım Meksika'lı iki avukatla birlikte işi yoluna koyacaklar.» dedi kadın.

«Jeanne'yle Kathy bu işi hemen sonuçlamam gerektiği kanısındalar. Katy, şovu biter bitmez ayrılacak.»

Jeanne'yle Kathy, Willard'ın kızlarıydı. En tatlıları olan Jeanne Boston'da bir kolejde okuyordu. Kathy'yse, güzel ama küçük bir cadıydı. Genç bir televizyon yazarının tiyatroya düşkün yeteneksiz karısıydı. Kocasına maddi destek sağlayacak, o da buna karşılık tiyatro dünyasına tanıtacaktı kendisini.

Aileyi güçlüklerle karşı karşıya getirmişti. Önceleri reklâm filmleri çevirmişti. Milo hatırlıyordu, bir pazartesi akşamıydı, haftalık bir televizyon progra-

mında küçük bir oyuna çıkmıştı. Ve Milo, sıkılmıştı. Alice onun programını hep seyretmek isterdi. Bu yıl Milo'nun doğum gününün pazartesiye rastlaması canını sıkılmıştı. Milo, kızlarıyla biraraya gelmekten ve onları düşünmekten alıkoyuyordu onu. Analarıyla cinsel ilişkilerde bulunurken onlardan sözedilmesi, tuhaf bir duygu yaratıyordu içinde.

«Uzlaşmak mı dedin?» Dinlememişti ama, Jim'le mali bir anlaşmadan sözettiğini sanıyordu. Ve onun bilmek istediği ŞEY de buydu. Gizli haber servisinin verdiği bilgilere göre, Alice Universal Industrie'nin biricik hissedarıydı. Bu dev firmayı canavar babası demir elleriyle yönetiyordu. O koca mülkte hakkı olan şu zengin kadınla Connecticut'da küçük bir motelde yatacaktı.

«Jim, senin yediemin elindeki mülkünü yönetme işini sürdüreceksin mi yine?» diye sordu kadına. Babası yıllar önce onun bütün servetini konsolide ederek yediemine vermişti. Vasilik altındaki paralar mevcut koşullar altında kocası tarafından yönetilecekti - ondan boşanmasa bile hattâ. Yaşlı Wilkerson onu gururu kırık görmek istiyor demek ki, diye düşünüyordu Milo. Yoksa böyle bir şeyi tasarlıyamazdı.

«Tabii, servetin yönetim işini sürdüreceksin!» dedi kadın.

«Neden boşanıyorsun öyleyse?»

Omuzlarını oynattı kadın. «On dan bıktım. Artık onun sözünü etmiyelim. Sıkıcı bir şey ama, sana söylemem gerekirdi.»

«Öyleyse bana satınaldığın şu armağanı ver artık. Nerde ki?»

«Gideceğimiz yere varalım hele!» dedi. Güldü kadın. «Bana iskoç viskisiyle soda ısmarlar mısın Teksas? Kendimi biraz güçsüz buluyorum. Yirmi yıl-

dır, boşanma diye birşey bilmemiştim.»

Dikkat etmesi gerektiği kuralını bozarak, kendisi için de bir duble doldurdu. Bardak elinde, düşündü içinden. Jim'i şu berbat durumda gerçekten terketmeli miydi? Alice, uzun süre dul kalabilecek bir kadın değildi. Belki de Jim servetinin yöneticisi olarak akıllı davranır ve ona yetecek parayı verirdi. Böylece maddi yönü zayıf, ama işe yarar birini kendine çekebilip evlenirdi kadın da. Jim sinsinin teki, diye düşündü ve bir dikişte bitirdi içkisini. Can sıkıcı bir durum vardı... Kaçık bir kadınla serveti nedeniyle evlenip, sonra onu öteye itmek ama mali gücü hâlâ elinde tutmak, garipti.

Milo'ya kalırsa, zenginliğin en güzel yönü şuydu: Zengin olduğunu belli edecek çok az nedenler çıkıyordu hayatta ortaya. Birçok iş çevrilebiliyordu. İnsan, yüzeyden bile olsa büyük bir güçlülük duyabilirdi... Ama aşk işinde gerçek mutluluğun yerini geçici bir heyecan alıyordu. Birşeyler istemekten vazgeçince, ölürdü insan belki de... Ölmeği plânlardı. Ama insan, yatak odalarını hayatlarından tüm silip atarak, BÜTÜN güçlerini başkanlık odalarında toplayan kişilerle eşit olmak istemezdi. Bunlar, kendilerini zengin sayan kişilerdi belki. Belki de biricik amaçları olan parayı elde edince, iğdiş oluyorlardı. Milo'nun tüyleri ürperiyordu. Bu hadım kişilere hiçbir zaman gıpta edemiyeceğini biliyordu.

Yerlerine varıp, odalarına yerleşerek rahatladıklarında, kadın hazırladığı sürprizini çantasından aldığı bir kalın sarı paketten çıkardı. Afalladı adam ve şaşırdı.

«Bana büronda, bir gıda fabrikasının başkanı üstüne yazılı gizli bir raporu okuduğun günü hatırlıyor

musun? Kendisini, hissedarların oylarını kazanarak bir yana ittiğin adam üstüne olan!»

«Evet, hatırlıyorum!» Birden, hoş olmıyan bir duygu kapladı içini. Kadına bu durumu anlatırken içi ışımtı. Onu bu raporla allak bullak etmek istemişti. Bildiğinden çok şeyler anlatmıştı belki ona. Ama asıl demek istediği raporun en güvendiği bir organ olan Intelligence Incorporated'den çıkışındaki önemdi. Şirket, sermayesini neye bağladığını anlamıştı. Şirketin içini dışını deşivermişti. Böylece, güvenilir bir insan olan o başkanın boklukları çıkmıştı ortaya. Pisliğin pisliği yani.

«Günün birinde senin üstüne düzenlenecek bir raporu içtenlikle karşılayacağını söylemiştin. Ve bunun için sevgilim... herşeyi olan bir erkeğe mutluluklar dileğiyle!...»

Titreyen elleriyle paketi açtı adam.

«Nerden elde ettin bunu?»

«Satın aldım!»

«Sen Intelligence Incorporated'le anlaşmalı değilsin. Ve bu raporlar satınalınamazlar!»

«Çocuk olma! Dünyada ne varsa satınalınabilir. Senin hayatının güvesi işte. İnanmazsan, raporu oku. Onların FBI ajanlarıyla dedektiflerden yararlandıklarını bilirsin, değil mi Teksas?!»

Gülmeğe başlıyordu yavaş yavaş. Raporda neler yazarsa yazsın, kaçık bir kadının önünde korkusunu belli etmezdi Milo.

«Evet, eski FBI ajanlarından yararlanıyorlar.» dedi. «Haber almanın içyüzünü bilen bütün insanlardan. Olayları yorumlayan, deşen ve ortaya çıkaran ruhbilimcileri bile vardır. Nasıl da biliyorum!»

Kadın güldü ve televizyonun yanındaki koltuğa çöktü. Onun, kendisi hakkındaki iddiaları okurken ta-

kınacağı durumu görmek istiyor, heyecandan çatlıyordu.

«Sen bir dolandırıcısın Teksas! Servetimi yönetseydim, sana sevdalanabilirdim. Ama ne yazık ki, neyim varsa tümünü Jim yönetiyor!»

«Bayan Alice, bana aşık olman sana bir yarar sağlamaz. Ben, evlenmiyeceğim!»

«Biliyorum. Oku artık hadi!» dedi. «Ne alçak bir insan olduğunu, şu çığ kalbin anlasın!»

Kırkdördüncü bölüm

Milo, tepkisini kadına göstermemeğe çalışarak okumağa başlamıştı. Ama sonra yazılanlar kendisini o kadar bağladı ki, unuttu bu. Özel hayatı, oturduğu yer, ceza işlemleri, askerliği, öğrenimi, Greer Product Company'den ayrılışından sonraki çalışmalarını içeren bilgiler, hayat çalkantıları, krediler ve bankalar - hepsi raporun içindeydi. Bitirip gözlerini kaldırdı. Kadının kızının televizyon şovu sonuna gelmişti.

Sesini alçaltarak, şöyle dedi: «Evet, eski dost, aslan olarak nasıl buluyorsun kendini?»

«Sen şovunu izle!» dedi umursamaz gibi. Kadının kıs kıs gülüşü kızdırdı kendisini, ama belli etmedi.

«Gerçekten Milo, bazan güldürüyorsun beni!»

«Nasıl görünüyorum gözüne peki, bayan Alice?»

«Seni hiçbir şey yaralamamış gibi davranıyorsun, gülünçlüğü burda işte!»

«Herşeyi satınalma isteğimin beni kemiren güve olduğu nerde yazılı?»

«Raporun tümü baştan aşağı bunu belirtiyor.

Yanlış mı yoksa?»

«O görüşten yola çıkan biri yalnız bu iddiada!»

«Tuş oldun!»

«Neden bu raporu yazdırttın?»

«Nedeni, senin birgün böyle bir raporu okumak istediğini bana söylemiş olman. Doğru değil mi?»

«Bir bölümü oldukça doğru.»

«Toptan satınaldığın Greer hisseleriyle ilgili bölüm mü?»

Milo omuz silkti. Bunu kadına söyleyip, onaylamak istemezdi.

«Eksik bölümleri nerde raporun?» diye sordu Milo. Yeteneksiz kızından da kötü bir oyuncuydu şu kadın.

«Eksik mi? Ne eksik?»

Kadına doğru bir adım attı. «Bu raporun geri kalanını görmek istiyorum.»

«Başka birşey... daha mı var?» diye sordu kadın, «Sence başka neler olmalı bu raporun içinde?»

«Şimdi beni dikkatle dinle!» dedi. «Çünkü önemli şeyleri iki kez söylemeyi sevmem!»

«Dinliyorum!» Biraz kızgın, bakıyordu adama.

«Intelligence Incorporated,» dedi, «Raporlarını değişmez bir kalıba göre hazırlar. Dâvalarla ve raportörlerle ilgili bölüm olmalı. Hiçbir şeyi atlamazlar. Bir bölümü çekip aldın içinden, hepsini yeniden sıraladın ve fotokopisini çıkarttırdın!» Kadına dik dik bakıyor, cevabını bekliyordu.

«Bir kez daha tuş oldun!» dedi sakince. «Milo, o bölümde neler bulunduğunu söylemiyeceğim sana.»

İkisi de birden televizyona doğru döndüler. Şovun Katy Willard'la başlayacağını haberler bülteninin başında, önemli haberler arasında bildirmişti spiker.

«Milo, doğru mu duydum?» diye sordu Alice.

«Evet, galiba!» dedi Milo.

Spiker şöyle diyordu: «...Haberlerin sonunda Teksas'lı bir sanayicinin bir Teksas'lı kadını düşen uçaktan nasıl kurtardığını göreceksiniz. Bu heyecanlı sahneler, rastlantı sonucu orda bulunup, koyun yetiştiriciliği üstüne bir belgesel film çeviren renkli televizyon ekibince çevrilmiştir.»

Alice eğilerek, sesi yüksetti.

Film sahneleri gerçekten de heyecan vericiydi. Hareket eden renkli televizyon ekibi, bir dağın dibindeki ovaya yerleşmişti. Uçağıyla çiftliğin üstünde uçan koyun çobanı (Kovboy) Ray Mitchell'in filmini almak istiyorlardı çünkü. Bu arada, çekimler sırasında, koyunlara zarar veren kartalların yaptıkları üstüne bir konuşma yapılıyordu. Birdenbire gökyüzünde başka bir uçak belirmişti. «Dikkatle bakarsanız,» diyordu spiker, «Televizyonunuzun sol köşesinde uçağı göreceksiniz.» Uçak, dağa doğru yükselirken bir ağacın tepesine sürtünmüştü.

Bu ikinci uçağı - televizyon konuşmacısına göre - müteveffa Julius Cotterin dul karısı ve kovboyun kızkardeşi olan bayan Clare Cotter kullanıyordu. Uçağına binerek, dik yamaçlardaki kuş yuvalarını incelemeye çıkmıştı. Ağacın tepesi uçağın alt bölümünü yaralamış olacaktı ki, uçağı dağ yönünden geri çevirip, düz ama taşlı olan kuzey doğuya yöneltmişti. İnmeğe çalıştı ve yere konunca uçağı dönüp durdu olduğu yerde. Kalın bir toz bulutu arasında kırık bir kanat göze çarpıyordu.

Televizyon ekibi kaktüsler arasından hızla geçerek kaza yerine hareket etmişti... Dağın eteğinde beliren bir cip te o yana doğru gidiyordu. Televizyon alıcısını kullanan adam atik davranarak herşeyi çekmişti: Jipten bir adam fırlamış, uçağa doğru koşu-

yordu. Alıcının teleobjektifi ağır yaralı kadını kırık dökük arasından kurtaran Daniel Greer'in büyük bir resmini çekmişti. Spiker, San Antonio hastanesi haberlerine göre, kadının durumunun ağır olduğunu bildiriyordu. Beli kırılmış, yaralar almış ve yüzü gözü tanınmaz olmuştu. Bay Greer bayan Cotter'e son günlerdeki uçuşlarında eşlik etmişti.

Milo durum yargılaması yapıyordu. Alice Willard hâlâ televizyonun başındaydı.

Her zaman yanında taşıdığı, bütün şirketlerin uçuş plânlarını içeren çizelgeyi inceledi... sonra telefona gitti.

Georg Leander hemen telefona çıkmıştı.

«Televizyonda gördüm. Sana, eve telefon etmeği denedim Milo!»

«Sus ve beni dinle. Kalemin var mı?»

«Evet!»

«Önce, Rick'e telefon et ve ona, bombayı çarşamba ya da perşembeden geç patlatmıyacağımızı söyle. Hemen Houston'daki avukatları harekete geçirsin. Yarın sabah ilkönce ona telefon edeceğim.»

«Tamam, oldu.»

«İkinci olarak, bu hikâye pazar fiyatını belki biraz indirecektir. Yarın ne kadar bulabilirsen, hepsini satın al. Sana gerekli direktifleri vermeden, çarşamba günü hiçbir işe girişme.»

«Olur, peki!»

«Houston'daki Sand Dunes oteline telefon ederek, senin adına bir bungalov ayırt.»

«Houston'a mı gideceğim?»

«Hayır, ben gidiyorum; bayan Walker'le birlikte. Bayan Walker yarına uçakta yer bulabilirse tabii. Büyük - tekrar ediyorum - büyük bir bungalov ayırt onun için. Bayan Walker'e geniş yer gerekecek.

Mümkünse, benimkinin yanında olsun. Telefonları oraya bağlatmak işiyle ben uğraşacağım. Gıda maddeleri firmasıyla giriştiğimiz savaşta kendisine yardımcı olan o kızı da yanına alsın bayan Walker. Şu bayan Parson'u. Durumu ayarlayıver.»

«Olur!».

«Pete Hunter'e telefon et, Houston'da beni nerde bulacağını ona söyle. Dan'la, kuşseven oyun arkadaşı hakkında bilgiler edinsin. Ayrıca, bana Greer hissedarlarının oldukça yeni bir listesini bulmalı. Tekrar ediyorum, bulmalıdır. Nasıl bulursa bulsun, umrumda değil.»

«Vay anam vay! Olur, peki!»

«Ayrıca, La Guardia'dan bana bir motor kiral. Plâna göre, uçak yok. Sen şu kısa zamanda bir uçak bulabilecek misin bize?»

«Bir yolunu bulurum!»

«Yaşa! İki saate kalmaz uçak alanında olurum ben!»

«Peki!»

«Bana bir uçakta yer bulduktan sonra, hemen işe giriş, şu dediklerimi yapıver: Intelligence Incorporated'deki dostlarına telefon et, bayan Clare Cotter hakkında gerekli incelemelere girişmelerini sağla hemen. Dostlarına söyle, raporu bütün ayrıntılarıyla isterim, tekrar ediyorum, bütün ayrıntılarıyla. En geç çarşamba gününe kadar telefonla önbilgileri bekliyorum.»

«Milo, onlar o kadar çabuk...»

«Evet, çok çabuk sağlayabilirler, senin hatırın için. Onların çok hoşlarına giden bir iş yapmıştın geçenlerde sen, unuttun mu?»

«Nasıl?»

«Benim işlerim üstüne onlara yığınla bilgi ver-

din. Sana paradan çok borçları olduğunu bilmeliler. Yerlerine telefon et. Bu geceden başlayarak Teksas'lı adamlarını işe salsınlar hemen.»

«Milo, ben...»

«Ve Jim Willard üstüne en yeni bilgileri toplat.»

«Başüstüne!»

«Birşey kaldı yalnız. Kaç puvanımız var şimdi?»

«Yedi.»

«Sekiz olacak artık. Anladın mı Georg?»

«Evet, Milo!»

«Sen boktan herifin tekisin!»

Milo ahizeyi yerine koydu.

«Böyle kritik bir durumda şu küçük kozunla konuşman rizikolu değil mi?» diye sordu Alice. «Seni yeniden ve kolayca satabilirdi!»

«Hayır! Georg müthiş korkaktır. Kendisini öldürebileceğimden korkar. Bu rapor olayı kapanmıştır artık onun gözünde. Şu raporu ısmarladığın için, inan çok sevinçliyim. Ve raporun geri kalanını bir paket yapıp, Georg Leander, Sand Dunes oteli adresine postalamanı istiyorum. Uçakla. Hemen, yarın sabah!»

Küstahça omuz silkti kadın. «Sen... Teksas'a uçuyorsun demek. Köprülerden birinin üzerinden geçerek La Guardia havaalanına gideceğini ve beni eve bırakmak için vaktinin olmadığını düşünüyorum.»

«Eve yaya gidebilirsin sen!»

Saat gece birkırkbeşte La Guardia'da uçağa binmiş, sekiz buçuğa doğru Houston'daki Sand Dunes oteline ulaşmıştı. Saat dokuzbuçuğa doğru elektrikçiler bitişiğindeki, Georg Leander'in bayan Walker'e ayırttığı bungalova bağlanacak altı telefonla çıkagelmıştiler. Ve saat onu çeyrek geçe, bir yıl öncesinin - dediğine göre en yenisi olan - hissedarlar listesiyle

Pete Hunter belirivermişti.

«Birçok kopyası var bunun Milo. Şunu haftalardır büromda dosyaların arkasında saklıyordum. Canı çıkası sekreterim iki hafta önce listeyi bulmuş. Bana bu listeyi Dan'ın bürosundaki ateşe dayanıklı kasaya koymak için, geri götürüp götürmeyeceğini sordu. Ona, bu işi kendimin yapacağımı söyledim. Araştırırlarsa, kimin aldığını anlarlar!»

«Ne kuşkulu adamsın sen!» dedi Milo. «Kasaya geri götürüp bıraktın sen onu, bu kadar! Kimin aldığından haberin bile yok. Sana inanırlar. Yoksa müdür olmazdın şirkete.»

Pete Hunter yutkundu. Gözleri büyüdü. Korkuyor ama, hoşuna gidiyor bu durum yine de, diye düşündü Milo. İnsanın böyle sadık ve işbilir bir dostu olmalıydı her zaman.

«Aradıkları zaman, devir listesini bulamıyacaklar. Geçen yılkinin yüzde doksanını yokedebilmişim!»

«Akıllısın, Pete. Şimdi dinlen, rahatla bakalım. Oldukça heyecanlısın, değil mi?»

Pete yutkundu yine. «Ben senin yanıdayım Milo, bunu bilirsin!» dedi sırtarak. «Bunlar benim için biraz fazla, dayanılmaz şeyler. Ama, bizim işadamlı olmamızı sağlayan kereste fabrikasına sermayeyi sağlayanın sen olduğunu da unutmadım!»

«Güzel. Dan'la şu genç dul olayı nedir?»

«Kadınla kardeşinin batıda birer çiftlikleri var. Son genel kurul toplantısında uçağıyla gelip, park alanına indi. Toplantıdan sonra uzun süre Dan'ın bürosunda kalmış. Aynı gün öğlen sonu yokolmuş. Ertesi gün Dan, beklenilmiyen bir iş yolculuğuna çıktığını bildirmiş. Uçak düşüş olayı televizyona aktarıncaya kadar kimseler onun hakkında birşey duymamış artık. Karıkız peşinde koştugu anlaşıyor.»

«Şirkette herkes bu kanıda mı?»

«Bu sabah herkes fıkralar anlatıyordu... açıkça değil tabii. Kendi aralarında, özel konuşmalarda. Göze çarpacak birşey yapmamak için yönetim kurulu üyelerinden kimseyle konuşmadım.»

«Pete, Greer hisse senetlerini satınalma önerimizi yarın ortaya atacağız.»

«Yarın mı? Bir iki ay erken değil mi? Ben umuyordum ki...»

«Vuruş yarın! Piyasa fiyatından üç dolar fazlasına. Başkanı donuna sıçmışken, başkanlığı ele alayım. Fırsatı kaçırmak istemem.» Milo kahkahayla güldü, Pete de katıldı ona. «Denetimimiz altında olan Teksas General Industrie aracılığıyla. Ben tüm arka plânda kalıyorum. Perde arkasında benim saklandığımın kimse farkına varmamalı. Öneri, yarınki cuma sabahından gelecek cumaya kadar geçerlidir. Vuracağız! Sana göre, piyasa değerinden üç dolar fazla verirsek ne kadar hisse senedi öne sürülebilir? Şöyle bir oranlamayla?»

«Yığınla herhalde Milo. Şirket sarsılacaktır... önce Dan olayı, sonra bu müthiş vuruş!»

Bir süre ciddi ciddi baktılar birbirlerine, sonra birlikte güldüler.

«Newyork'daki büromdan da bugün öğleden sonra bir kadın buraya gelecek, listeyi ayarlıyacak ve doğuyla batı eyâletlerinin hissedarlarının adlarını ayıracaktır. Bulabileceğimiz her büyük hissedar not edilecek. Ayrıca, buranın, Newyork'un ve belki bir de batı eyâletlerinin gazetelerinde duyuracağız. Yerine git Pete ve kulaklarını aç. Benden kuşkulanırlarsa, hemen bana bildir.»

«İyi!» dedi Pete ve gitmeğe davrandı. «Belki istersin diye söylüyorum: McCutcheon acentası, ister-

sen, sana işbilir becerikli adamlar bulabilir!»

«Aferin akıllı dost!» dedi Milo. «Ayrıca, Unico araya girerse, bana nerdeysem telefon et, bildir, iki yıl önce, reddedilen bir birleşme önerisinde bulunduklarını biliyorum!»

«Bana kalırsa,» dedi Pete, «Jim Willard koşa koşa gelecektir. Çok iyi bilirsin herhalde. Senin ailenle... sıkı ilişkileri vardır!»

«Kızkardeşimle olan ilişkisini demek istiyorsun galiba. Birbirimizle her zaman açık konuşmalıyız. Hoşçakal Pete!»

«Buraya bir daha gelmesem iyi olacak, değil mi?»

«Evet, gelmemen iyi. Ama, günde en az iki kez telefon et bana. Herşey sonuçlanmadan buradan ayrılmam.»

Günün geri kalan bölümünde Teksas'la, New-york'daki avukatlarıyla ve Georg Leander'le telefonla konuştu. Leander 1800 Greer hisse senedi daha kapmıştı.

Bayan Walker, bayan Parson'la çıkageldiği sıra öğlen sonuydu ve elektrikçiler telefonları bağlamıştı. Hemen komutayı eline alıp, bir savaş gülü gibi otoritesini koydu ortaya. Otel menecerinden, her telefon için bir küçük masa istedi ve Milo'ya, yardımcılarını nerden elde edebileceğini sordu.

«Bir komisyoncuya telefon ettim. Sekiz kız gönderecek!»

«Çok güzel, bay Greer.» dedi bayan Walker. İçti içmişti.

Milo'nun bungalovundaki telefon çalışıyordu. Taraçadan geçip, oraya gitti. Telefonu kaldırdı. Gazetelerde yayınlanacak ve hissedarlara en çabuk yolla ulaştırılacak olan duyuruyu, hukuk işleri bölümü ha-

zırlamıştı. Bir grup kız zarfların üstüne adresleri yazacaklardı:

GREER PRODUCT COMPANY'NİN ADI HİSSE SENETLERİNİ ALIM ÖNERİSİ. HİSSE SENEDİ BAŞINA 30 \$.

«Teksas General Industries Corporation, Greer Product Company'nin adi hisse senetlerini, 29. Nisan 1960 cuma günü saat 17 ye kadar, hisse başına 30 dolara satın alacaktır. Teksas General Industrie Corporation önerilen Greer hisselerinden 250 000 adet satın alacak, alım giriş sırası gözönüne alınarak sürdürülecektir. Satın alınacak bütün hisseler, yukarıdaki öneriye göre ödeme yapılacaktır.

Bu durumda Greer Product Company hisselerinin kabulü için, ya:

1 — Hükümlere uygun devir belgelerini doldurup, tedavüldeki örneklerine göre düzenlenmiş resmi hisse belgelerinizle birlikte Teksas Ulusal Mercantile bankasına gönderiniz. Bu banka her Greer hissesinin devir işlemini de yapacaktır. Ya da:

2 — Büyük hisse senedi işlemlerini düzenliyecek bir simsarı ya da bankayı bu işle görevlendiriniz.

Teksas General Industrie Corporation
Dilwood L. Hawkins, başkan.»

Milo bungalovunun oturma odasının penceresinden dışarı baktı. Dışarda yıldız biçimi, büyük yüzme havuzunun kumunda oynaşan kuşları dalgın dalgın süzüyor, patlatacağı bombayı düşünüyordu. Artık tik-takları duyuluyordu... İki yıl sonra... ya da yirmi yıl! Ve de alını açık bir hayırseverdi kendisi. Hiçbir zaman temettü getirmemiş olan hisse senetlerine otuz dolar, iyi bir değer biçiş demekti. Genç bir dudu etkileyen kardeşine eziyet edişi öyle pek çirkin sayıl-

mazdı. Tatlı işkenceydi bu. Üstelik mülkünü ve ailesini savsaklıyordu o.

Şu Dilwood L. Hawkins Shreveport'da oturan Georg Leander'in karısının ikinci göbekten yeğeniydi. Yakında Greer Produst Company'nin denetimini eline alacaktı ve şirketin on hissesi onundu.

Kırkbeşinci bölüm

Doktorlar Clare Cotter'in yaralarının ölçüsünü hemen saptıyamamıştılar. İlk röntgen değerlendirmelerine göre, göğüste ve bel bölgesinde yaralar görülmüyordu. Şans eseri, kollarıyla bacaklarına birşey olmamıştı, hareket ettirebiliyordu onları.

Yüzüstü, sargıların içinde yatıyordu. Acıları ilâçlarla azaltılmıştı. Dallas'la Oklahoma'dan getirtilen ortopedistler, sırt omurgalarından dördünün kırıldığını saptadılar. Ameliyatın gerekli olup olmayacağını anlamak için bir iki gün beklemek gerekecekti. Yüzündeki yaralar - iki gözü de morarmıştı, biri kapalıydı - yürümeğe başladığı zamana kadar, çoktan iyileşmiş olacaktı... Ve yürüyebilecekti. Sinirlerinin bozulmaması, mucize sayılmalıydı. Dörtle altı ay arasında Amerikan sargılarının içinde yatmak zorundaydı.

Neşesi yerliyerindeydi. Alçak bir aynalı masa, yüzünün altında yerde duruyordu. Böylece ziyaretçilerini görebiliyordu. Millet gelip giderken, Dan ona aynadan bakıyordu.

Kardeşi, Dan'la birarada yalnız başlarına konuşabilsinler diye odayı terkedeceğini söyledi. Clare, dışarı çıkmasına izin verdi. Ray, kapıdan sessizce çıkarken, gülümsedi.

«Dan, lütfen... artık eve dön. Berbat bir durumdasın. Burda kalmak da bir şeyi çözmez. Daha berbatlaşır durumun!»

Hastane personelinin çoğu, televizyon programını izlemişlerdi. Durumunun boktanlığını seziyordu. Üzücü şeylerin daha şimdi başladığını anlamıştı.

«Gelecek hafta seni ziyarete gelirim Clare!»

«Hayır... gelmeni istemiyorum.»

«Belki kızkardeşimi de yanımda getiririm... senle tanışsın diye!»

«Dan, ikimizin de kalbini kırmış olursun. Uykum azaldı benim... düşündüm iyice enine boyuna. Olaylara bağımsızca karışabilecek bir erkek tipi değilsin sen. Yazıktır! Bu yüzden, ayrılmamız gerekir. Şimdi.. şu durumum da meydandayken!»

«Bağımsız olmak ZORUNLU mudur?» diye sordu.

«Evet! Çünkü karını hâlâ seviyorsun. Yoksa onun sözünü ederdin... aradabir hiçolmazsa. Ona dön ve aranızdaki uygunsuzluğu bul. Ben, iyileşinceye kadar kendimi toparlarım.»

«Clare, niye BAĞIMSIZ olmalı, anlamıyorum!»

«Çünkü, bir aşk oyununu sürdürerek mutsuz yaşamak istemiyorum. Bunu anlamıyacak ne var? Ray seni evine uçursun. Sen de kabul et lütfen. Kazada suç bendeydi, onda değil.»

Ne söyleyip, nasıl davranacağını bilemediği için, utanıyordu. Kapıya doğru gidip Ray'ı yine içeri çağırdı. Sonra ikisiyle de vedalaştı. Ray'ın kendisini eve götürmesini kabul etmedi. Fısıldar gibi, taksi kiralıyacağını söyledi. Düşünmek için zaman gerekti kendisine... Bunu yüksek sesle mi söylemişti acaba? Emin değildi.

Ellerinde uçları iyice açılmış kalemleriyle üç gazete muhabiri koridorda çevresini sardılar. Önle-

rinden geçip merdivenlerden inmek istedi. Sonra, gidemiyeceğini anladı. Gerisin geri kaçarak, Clare'in odasına daldı yine.

Ray Mitchell'in yüzü, sadistçe bir görünüş almıştı şimdi. Pencere pervazına dayandı. Gülererek bakmağa başladı.

«Şenliğiniz şimdi başlıyor Greer. Bizim gazeteciler artık eski gazeteciler gibi değiller. Kentlerde insanı yaka paça ederler. Ama burdakiler de şeytan gibi yavaşlar. Kamu oyu hakkının koruyucusudurlar. Kapalı geçirilebilecek bir skandalı, gözler önüne sermek hakkını savunurlar.»

«Ah, Ray sus canım!» dedi Clare. «Niye eve dönmüyorsun?»

«Ve sonra bırakayım şu casuslar senin kuşlar ve bu gibi düşüncelerin hakkında beni sorguya çeksinler ha?!»

Dan, kendine güvenini kazanmak istiyordu yine. «Bırakınız Ray! Olanları neden gazetecilere anlatmalıyım ki! Anlatmamak için bir neden yok...»

«Neden onlara anlatmadınız öyleyse?» Ray mutluluk doluydu, sırtıyordu. «Dediğime gelin Greer, aklınızı başınıza toplayın. Burdan uçup gidiniz. Arka kapıdan sıvışabiliriz tabii. Kalelerinize çekilin. Kendinizi ordan savunmanız ve açıklamalarınızı ordan yapmanız daha iyi olur. Karınızla birlikte bir iki hafta bizim oralarda boyatın. Ve gazeteler için bir iki resim çektirin. Bu durumu kurtarır ve düzeltir. Belki karınızın burnunu da kırmış olur!»

«Ray!» dedi Clare, «Sen ne iğrençsin...»

Ray güldü ve zile basıp bir hemşire çağırdı. Hemşireyi, hastanenin arka kapısından kendisini çıkarması için kandırdı. Dan, Ray'ın ardından bir kukla gibi sıvıştı.

Ray'ın arabasının park yerine varınca, Dan şöyle dedi: «Önerinizi kabul ediyorum Ray. Bana yardım etmek istediğiniz için size teşekkür borçluyum.»

«Güzel! En kısa yoldan bizim eve gidelim. İki saate kalmaz, uçakta oluruz!»

«Allak bullak oldum, kabul etmem gerek. Ama Clare'i seviyorum. Bunu bilmenizi istedim.»

«Be adam bunu bana değil...»

«Ona göre çok yaşıyım, ama değiştiremeyiz bunu.»

«Üzülmeyin. Siz, ağırbaşlı birçok erkeğin genç bir kadınla serüven yaşamak isteğinde oldukları yaştasınız. Kurtulursunuz bu durumdan!»

«Karımı bırakıp, Clare'le evleneceğim. Kendisi bunu ister istemez hem de!»

Ray Mitchell omuz silktili. «Hayallah! Bok kadar değeri olmıyan bir şey yüzünden bu ne heyecan!»

«O sizin kardeşiniz be adam!» diye haykırdı Dan öfkeyle. «Nasıl böyle konuşabilirsiniz?»

«Kızkardeşimdir, evet! Bok parçaları, bazılarının kızkardeşidirler. Hurma ağacına tırmanmayın hemen Greer! Gülünç olmanızı istemem. Clare de istemez. Eve dönün, karınızla anlaşın yine ve unutun onu.»

Çiftliğe vardıklarında, Ray'ın karısı, - Onun da bir karısı olduğunu unutmuştu Dan - Grace adlı birinin Stuart Greer'den telefon ettiğini ve Dan'la mutlaka konuşmak istediğini söyledi. «Hastaneden biri, belki de Clare ona, uçakla eve dönmeden önce buraya uğrıyabileceğinizi söylemiş.»

Dan başını salladı. Ama, kızkardeşine telefon etmek gereğini duymadı. Eve dönünce olan biteni anlamlardı. Bir erkek için paniğe kapılmak, yersizdi.

«Stuart Greer sizin amcanız ya da akrabanız falandı değil mi bay Greer?» diye sordu bayan Mitchell.

«Grace Clare'le mi konuşmuş? Hastaneden mi?» dedi Dan. Akli başında değil gibiydi.

«Geliniz... gidelim!» dedi Ray. «Kendi yüce bölgenize varınca, olan biteni sonuca bağliyacaksınız, gidelim!»

Kırkaltıncı bölüm

Dan'ın yüce bölgesine, Stuart Greer havaalanına indiklerinde, Lucy karşıladı onları. Dan, büyük hangarın yanındaki siyah arabasını görünce onun, ağzı kurudu. Kadını görünce de çenesi titremeğe başladı. Lucy, Grace'la kendisinin Ray'ın karısına bir kez daha telefon ettiklerini ve kendisini karşıliyabileceği yeri böylece saptadığını söyledi.

Çevre alacakaranlıktı. Havaalanı ışıkları her zamankinden parlak geliyordu Dan'a. Dünyanın biçimi değişmişti sanki: Herşey cırlak ya da sessiz, parlak ya da puslu, kocaman ya da çok küçük bir görünüşteydi gözünde gerçekten. Karısını Ray'a tanıştırdı. Sonra Ray'ı, evlerine gelip bir içki içmeğe çağırıacaktı ki, Lucy şöyle dedi: «Büronda toplantı var Dan. Seni bekliyorlar.»

«Toplantı mı?»

«Hemen oraya gitmelisin. Herhalde bay Ray kusura bakmaz!»

«Konukseverlikten ne kadar da uzaksın Lucy!»

«Rica ederim!» dedi Lucy. Konuşur gibi değil de, haykırır gibi konuştu: «Korkünç önemli bir durum! Şirketle ilgili ansız bir gelişme! Yönetim kurulu seni bekliyor.» Ray Mitchell'e şöyle bir baktı ve sözünü sürdürdü: «Bugün öğleden sonra kızkardeşinizle de telefonla konuştum bay Mitchell. Çok iyi bir insan ga-

liba. Tutumu çok güzel! San Antonio'ya gidince, selâmlarımızı iletin ona lütfen. Kendisine hepimizin sağlıklar dilediğimizi söyleyiniz.»

Ray eğildi hafifçe. Neşesini açık açık belli ediyordu. İlgisine teşekkür etti Lucy'nin. Lucy Dan'ı arabasına iterek, omuzları üstünden konuştu: «Bağışlayınız bizi lütfen, bay Mitchell!»

«Tabii, elbette bayan Greer!» Sırıtarak uzaklaştı Ray.

«Lucy!» dedi Dan. «Bilmeni isterim ki, Clare...»

«Danny!» diye cevap verdi kadın, hızla direksiyona geçti. «Sana kızmıyorum. Bayan Cotter ve öteki şeyler üstüne ilerde konuşabiliriz. Teksas General Industrie Corporation adlı bir şirket az önce Greer hisselerini satın alma önerisinde bulunduğu için, yönetim kurulu toplandı.»

«Satılma önerisi mi!» diye sordu.

«Hisse başına otuz dolar ve simsarlara elli sent. Piyasa değeri yarın otuzbuçuk olacak tabii.»

«Clare'la gerçekten konuştun mu Lucy?»

«Dan, aman allahım... en kestirme yoldan birşeyler yapmazsan eğer, şirketi satınalıp gidecekler. Beni dinliyor musun acaba? TEKSAS GENERAL INDUSTRIE, GREER HISSELERİ İÇİN BİR ALIM İŞLEMİ UYGULUYOR, Dan!»

«Vay anasını!» dedi adam, «Gerçek mi?»

«Çok şükür beni anladın... ve eve hoşgeldin!» diye bağırarak Lucy gaza bastı. Havaalanından doğrudan doğruya, milletin kendisini beklediği Greer Building'e yollandılar. «Kimseler şu Teksas General Industrie üstüne birşey bilmiyor. Hiç duymuş muydun bu adı?»

«Hayır!»

«Nat Buford araştırıyor. Bir Teksas şirketi olma-

diğını biliyoruz yalnız!»

«Otuz dolar!... tanrım! Ciddi demek!» dedi ve yavaş yavaş uyanıp kendine geimeğe başladı. «Tek kelimeyle, üzgünüm Lucy! Nerde oluşum sence önemsizmiş. İşyeri seni benden çok ilgilendiriyor. Benden birşeyler istediğin zamanların dışında, hiç Danny diye seslenmezsin bana!»

«Ben penguen değilim!» dedi kadın. «Nereye gittikleri önemli olmadığı için, arka arkaya yürürler onlar. Onları yalnızca, nerde oldukları ilgilendirir. Grace'da Jim Willard'ı almağa Houston'a gitti!»

«Jim bize yardıma mı koşuyor?»

«Soğuk şakaları bırak! Dul kadını kurtarma konusunda ilerde diyeceklerim olacak. Şu sıra, işimizi, mülkümüzü kaybetmek tehlikesiyle karşı karşıyayız. HAYATIMIZI Greer Product'a bağladık. Ve HİÇKİMSE ne yapılacağını bilmiyor. Ne yapabileceğini düşün, taşın, çıkar yol bul hele!»

Yönetim kurulunu biraraya getiren ve resmi olmayan toplantıda bütün gücüyle bir çıkar yol aradığı halde, herşeyin yere serili olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı Dan. Yeni üyelerin yedisıyla, eski başkan (Babası) da toplantıdaydılar. Kimse, Dan'a nerde olduğunu sormadı. Kimse kendisine, yokluğunun bu zor durumu oluşturduğunu söylemedi. Otuz dolar karşılığında ne kadar hisse senedi alınacağını spekülâtif konuşmaları, herkesi uğraştıran biricik şeydi..

Satış şubesi başkanı ve Dan'la birlikte biricik başkanlık divanı üyesi olan Higbee Swain, kurulun sekreteri Elmer Cole'yle acele görüşme olanağı bulunduğunu söyledi. Hisselerin ancak yüzde ondokuz kadarının yönetim kurulu, başkanlık divanı üyeleri ve yönetici memurların elinde bulunduğunu hesaplamış-

tılar. Onlar da belki bir süre sadık kalabilirlerdi. Bunun yüzde beşe yakını da, bayan Bessie'nindi. Ve - Dan ya da Ethan - Bessie'nin onları satıp satmayacağını bilirlerdi belki.

«Elbette satmayacaktır!» dedi Ethan ve tekerli koltuğunu çevirdi. «Kendi ailesini satmak istemez o. Bunu hakaret sayarım ben...»

«Ama yine de toplam yüzde ondokuz eder ancak!» dedi Dan ve öfkesini belli etti.

O sırada, kapı çalındı ve Grace, Newyork'lu Jim Willard ve şirketin yönetim müdürü Pete Hunter kapıda belirdiler.

«Grace geldiği sırada, ben de ulaştım buraya!» dedi Pete Hunter. Sinirli durumunu kimseler sezmemişti. Çünkü herkes sinirliydi burada.

Jim'le Dan selâmlaşırlarken, «Ben Lucy'yle dışarda bekliyorum!» dedi Grace.

Jim iki yıl önce ve bildir, şirketin Unico'yla birleştirilmesi önerisinde bulunmuştu. Görüşmeler sırasında çok güvenli görünmüştü. Eğer Dan'la babası muhalefet etmiyeydiler, yönetim kurulu belki de birleşmeye taraftar olacaktı.

Lucy o zaman şöyle demişti: «Bu sizin mülkünüz, sizin eseriniz. Niye bu şirket şimdi doğudaki o tröstün bir bölümü olsun?»

Jim'i Grace korumuştı. Jim, aileye kızmış, öfkelenmiş ve dokunaklı bir sesle, Greer Product'un devir için gereken olgunluğa eriştiğini söylemişti. Ülkedeki gelişmeye ayak uydurmaları gerekirdi. «Büyük tröstlerin savaşı sırasında ara yerde kalıp ezileceksiniz!» demişti. Ethan bunun üzerine sözalmış, öfkeyle konuşmuştu: «Ölelim mi yani? Bunu mu demek istiyorsunuz delikanlı?!» Ve böylece Jim Willard eli boş olarak gerisin geriye, doğuya hareket etmişti.

Bütün üyeler ihtarını hatırlamışlar, ona kuşkuyla bakıyorlardı.

Dan koltuğuna iyice yaslanarak, eski dostunu süzmeğe başladı. Belki de - evet belki de - yüzyılın en eşkiyaca manevrasını sahneliyenlerin içindeydi.

Jim'in somun sarısı saçları, şakaklarından başlayarak kırlaşıyordu. Mavi gözleriyle bir ona bir ötekine bakıyordu. Namuslu görünüyordu. Ama, oyunun bu aşamasında namusluca bakışlar, buzu kıramazdı. «Baylar, ilkin, hisseleriniz üstüne yapılan şu öneri hakkında bilgim olmadığına sizi temin ederim. Texas General Industrie diye bir şirketin adını ilk duyuyorum. Houston'da, telefonla öğrendiğime göre, Delaware'deki bir şirketmiş bu. Başkanı, Shreveport'lu Hawkins adında biriymiş!»

«Bay Willard!» dedi şirketin hukuk danışmanı olan Nat Buford, «Konuşmanızı sürdürmeden önce, buraya gelmenizi kimin istediğini bize söyler miydiniz?»

«Kimse benden böyle bir ricada bulunmadı!» dedi Jim. «Öneri bu sabah Nevyork gazetelerinde yayınlandı. Dan'la telefonla konuşma olanağını bulamayınca, geleceğimi karısına söyledim. Ve yer bulabildiğim ilk uçağa atlıyarak geldim!»

«Bu boktan alım işleminin ardında sizin bulunmadığınızı nerden bilelim bay Willard? Herhalde bunu kesinkes bilmemiz gerekecektir!» Nat Buford'un çökük gözleri ışıldamıştı. Ama Dan, onun oyun oynadığını anlamıştı. Nat, Jim'in dürüstlüğünden pek kuşulanmamıştı. Onun yalansız olduğunu öteki üyelerin gözleri önüne sermek istiyordu. Nat'ın, Jim'in fikirlerini destekliyebileceği anlamına geliyordu bu.

«Aramızda bir Truva atı bulunmasını istemediğimizi anlamalısınız!»

«Nat!» dedi Jim. Açık açık konuştu. «Sizi kandıramam! Sözüme, Teksas General Industrie hakkında ayrıntılı ve tam bilgiler elde edinceye kadar inanınız!»

«Neden geldiniz?»

«Unico, sizin şirketle birleşmeyi hâlâ istiyor. Greer hisseleri için özel bir öneri sunmaya hazırız!»

«Ve öteki cellâtlarla birlikte cesedimizin çevresinde savaşmaya!»

«Unico'yla birlikte çalışmak isterseniz, ceset olmazsınız Nat! Bize olanak tanıyınız. Bir şansınız olacaktır mutlaka.»

«Bir başka deyişle,» dedi yönetim kurulu üyelerinden biri, «Plânınıza sahip çıkıp onu KORUYALIM ki, ötekiler bizi ele geçirmesinler!»

«Baylar, bize bağlanmanızın size sağlayacaklarını bir an için düşünelim gelin...» dedi ve Jim onlarla en inandırıcı bir tonla konuştu. Greer Product şirketinin denetimini kendi tröstüne kaydırabilmek için o kadar ateşli davranıyordu ki, sanki bir zamanlar Alice Wilkerson'u elde etmek isteğiindeki çılgın ateşle sarılmıştı. Dan, Jim'in bir sözünü her zaman hatırlar dururdu: «Aç kurtların avı olup olmamak, zamana bağlıdır!» demişti ilk kükürt ocakları işletmeye açıldığında. Ve işte şimdi de, aç kurtlar hakkındaki önyargısının doğruluğunu tanıtıyordu...

Unico, diyordu Jim, kesinkes bağımsız çalışacak olan bu şirketi şubesi olarak kendine katmak istemektedir. Yönetici memurlar yerlerinde kalacaklardı böylece. Bazı yönetim kurulu üyeleri, Unico'nun da yönetim kurulunda görev alacaklardı. En azından buradaki iki üye Unico yönetim kuruluna gireceklerdi. Unico'nun bir şubesi olarak şirket gelişmesini sürdürebilecekti: Yeni ürünler üretecek, yeni fabrikalar aç-

bilecek, daha büyük satışlar yapacak, daha çok işyerine sahip olabilecek... kent daha da büyüyecekti...

«Ama,» dedi Nat Buford, «Bu birleşme tasarısı şu sıra henüz bir kuram halindedir, değil mi?»

«Bu nedenle işte bugün sizinle görüşüp, konuşmak istedim.» dedi Jim. «Bizim komiteyle sizinkinin geçen yıl görüştükleri birleşme koşulları konusunda uyum sağlarsanız ve hissedarlarınıza böyle bir birleşmeye katılmayı salık verirsiniz, biz Greer hisseleri için yeni bir alım önerisi ortaya atacağız. Şirketinizin değerini biliyoruz ve onu korsanlara kaptırmak istemiyoruz. Evet, bizim gözümüzde onlar, korsandırlar. Size ne tuzaklar kurduklarını tanrı bilir. Şirketinizin yönetim kurulu bizi desteklerse... Unico bu riske girecektir. Yoksa, durumunuz umutsuzdur!»

Dan, yazı masasına doğru eğilerek, şöyle dedi: «Jim, sana çok eski bir dostun olarak bir soru sorayım diyorum. Mücadeleyi bırakmayıp, savaşı sürdürsek ve hissedarlarımızı, senetlerini satmamak konusunda uyarmağa çalışsak, şansımız nedir acaba?»

«Dan, bu sorunun tüm anlamsız olduğunu sen de bilirsin!» dedi Jim ve bir el hareketiyle reddetti. «Şansınız sıfıra eşittir bana kalırsa... hisseleri satın alacak parayı biraraya getirebilerseniz, o başka tabii. Birşey demem. Şimdi artık... aranızda tartışınız, yalnız bırakıyorum sizi. Yarın sabah saat dokuza kadar olumlu bir cevap almazsam, hemen uçağa atlayıp geri döneceğim. Yitirecek bir saniyemiz bile yok!»

Jim Willard'ın bu önerisine karşı pek itiraz eden olmadı. Kent ve sermaye sahipleri için, şirketin tanınmış bir tröstle birleşmesi daha kârlı olurdu. Yoksa bir çetenin ağına düşüp yutulmak vardı işin içinde.

İki yönetim kurulu üyesi sabaha karşı bire doğ-

ru ayrıldılar. Bitmiştiler. Öteki üyelerin çoğunluğu isterse, kabul edeceklerdi bu öneriyi. Buna benzer bir açıklamayla saat ikiye doğru bir başka üye terketti toplantıyı. Saat üç sıralarında, oyunun Dan'la babasının çevresinde oynandığı konusunda birleşildi. İkisi birleşmeye karar verirlerse, büyük bir olasılıkla yönetim kurulu toptan onların arkasında olacaktı.

Şaşkına dönmüş ve öfkeli Ethan, tekerli koltuğunu çevirip duruyordu. Homurtuyla konuşuyordu: «Ben mücadeleye taraftarım ve her zaman böyle kaldım. Ama hiçbir zaman, en iyi kaybın hangisi olabileceği konusunda karar vermek zorunda kalacağımı düşünmemiştim. Dan neyi uygun görürse, onu yapacağım. «Bu, şu demek oluyor...» dedi, yorgun ve hüzünlü yüzünü oğluna çevirdi: «Senden, kararı vermeni rica ediyoruz!»

Dan kapıya yöneldi ve Jim Willard'ı içeri çağırdı. «Jim, düşündük taşındık.» dedi, «Bir çözüm yolu göremedik. Cevabımızı yarın dokuza kadar mı bekliyeceksin?»

«Konuşmalarla yitirecek zamanımız yok bizim!»

«O zaman şöyle diyelim: Unico'nun önerisini kabul ediyoruz. Yalnız, yarın saat dokuzbuçuğa kadar hakkımız bağlı kalacaktır. İki yönetim kurulu üyesiyle daha konuşmam gerek. Bana bir yarım saat daha verebilir miydin?»

«Tabii!» dedi Jim. Birbirlerine baktılar. İkisi de gülemediler.

Kırkyedinci bölüm

Dan'ın evde de yüzü gülmüyordu. Ama Lucy pek neşesiz değildi. Jim Willard Grace'la Ethan'ı alarak,

onların evine gitmişti. Dan, Grace Jim'le fingirdeyip durmak olanağı bulamadığından, için için seviniyordu. İkisi de sahne ışıklarının ortasındaydılar. Lucy'ye bunu söyleyince, o gülmeğe başlamıştı.

«Artık Clare Cotter konusunu görüşebiliriz!» dedi Dan.

«Uyursan, daha sevinirim. Önümüzdeki günlerde güçlü kuvvetli olman gerekecek!»

«Konuşur, rahatlarsam, belki uyuyabilirim!»

«Öyleyse hadi, anlat!» Lucy iki bardak bourbon doldurdu ve söze başlamasını kolaylaştırmak istercesine, şöyle dedi: «Telefondaki sesinin tonuna göre, hoş bir kadın. Yaralandığına çok üzüldüm. Bildiğim kadarınca, koyun çiftliğinin orda, dağlar arasındaki kartal yuvalarını görmeğe gidiyordunuz. Tam sana uygun bir iş. Alay etmiyorum, ciddiylim!» Onunla hemen kavgaya başlamıyacak kadar akıllı ve güvenliydi kadın. Beklemeğe karar vermişti. Dan, viskisini yudumladı.

«Lucy, seninle karşılıklı konuşmadan önce, olayın elâlemce duyulması beni üzdü.»

«Kimse başka şeyler düşünmüyor bu konuda. Millet, senin kuşları seven bir kişi olduğunu anlamış. Ve herkes, yıllar önceki bataklık yerlerden senin ayrılmanın, sana ne ağır geldiğini biliyor!»

«Milletin benle alay ettiğine ve sana acıdığına eminim!»

«Başkalarının ne düşündükleriyle hiç ilgilenmedim. Bunu böylece bilesin. Lucy Greer'e acımak gerektiğini sananlara, acırım ben!»

«Ciddi ama!»

«Sen ve Clare Cotter birleşmesi mi?»

«Evet!»

«Uzun zamandanberi mi... onu tanıyorsun?»

«Genel kurul toplantısındanberi!»

«Demek on gündür?»

«Çok şeyler oldu bu süre içinde!»

«Belli!»

«Ağır yaralı ama, düzelecek!»

«Kaç yaşında?»

«Tam bilmiyorum. Benden genç. Bunu saklamak istemem!»

«Senden genç... ya da benden!»

«Benden! Senden de tabii.»

Lucy derin soluk aldı. Ve şaşılacak şey, soluk yüzüne renk geliyordu. Gözleri canlandı. Neredeyse gülecekti. «Çok şükür!» dedi.

«Niçin?»

«Onun benden genç oluşunu düşünmediğin için!»

«Peki, ne anlamı var bunun?»

«Şu demek ki, bu sorun senin çözmen gereken bir sorundur. Benim sorunum olacağını sanıp, korkmuştum!»

«Bilmece gibi konuşuyorsun!»

«Sana kızmadığımı havaalanında söylemiştim. Ve gerçekten, kızmadım. Ama, artık uyumalısın. Çok yoruldun.»

«Bu olanları umursamadığının izlenimini veremezsin ama!»

«Kesinkes umursamaz değilim, inanabilirsin!» dedi kadın. «Vazgeçmiş değilim. Servetimizin geleceğiyle ilgili bir savaş öncesinde, saat sabahın dördünde seninle bu konuyu tartışmak istemiyorum.»

Şaşkındı ve Lucy'nin bu evlilik suçunu zararsız buluşuna kızmıştı. Bir duble içki daha doldurup, içini ısıttı. Kendisi de kavga istemiyordu. Ciddi olduğunun bilincine varmasını istiyordu. Havada bir olay de-

ğildi bu; serüvenlere atılacak bir tip de olamazdı kendisi.

«Cıngar çıkarmak istemiyorum!» dedi kadın. «Ama sen, istersin! Öyle olur olmaz şeylere karşı heyecanlanmadığım için, duygusuz bulursun beni. Ama, daha söyleyeceklerim bitmedi! Dinle: Bu karı, seni benden çekip alamıyacaktır! Eğer iş bu noktaya gelirse Danny, herhalde onu öldürürüm. Şimdi nasılsın, rahatladın mı?»

«O kadar iğrenç olma!» diye bağırdı ve boş bardağını yere fırlattı. Bardak gürültüyle kırıldı ve kırıkları yerlere saçılıverdi.

Lucy ona baktı, başını salladı ve şöyle dedi: «Bırak kalsın! Maudie yarın temizler!»

Bir süre kırıklara baktı ve böyle bilinçsiz davrandığı için kendi kendine kızdı. Gözlerini kaldırdı ve Lucy'nin kendisine bir hastaya bakar gibi baktığını gördü.

«Düşündüğün şeyi söyle!» dedi kadına.

«Söyliyemem!»

«Neden?»

«Seni yaralamak istemem!»

«Canına yandığımın işi. Bilmek istiyorum!»

«Rica ederim... Peki! Erkeklerin de biz kadınlar gibi bir çeşit buhran dönemleri olduğuna inanıyorum. Heyecanlanma! Yıllardır aynı kadınla yatan bir erkeğin, cinsel yaşantısının cansıkıcı olduğuna inandığını ve belirli bir yaşa gelince, bazı duygularını ortaya dökmesi gerektiğinin bilincine vardığını düşünüyorum. Genç bir kadınla hem de!»

«Konuş!» dedi ve dik dik baktı kadına.

«Genç erkeklerin, yaşlı kadınlara düşkünlükleri bilinir hep. Çapkınlık yapmak isteyen olgun erkeklerse, bu işi daha genç kadınlarla yaparlar. Ve bu du-

rumun her tipten erkeğin başına geldiğini düşünüyorum. Belediye başkanı, vali, banker, ressam, avukat, hepsinin. Bu kadar!»

«Demek ben eski günlük yaşantıma döner dönmez ve şu - adı neydi hastalığın? - erkek buhran yılından kurtulunca, Clare'i unutacağım ha? Bunu mu söylemek istedin?!»

«Kesinkes! Aslında hiçbir şansı yok onun. Ona acıyacağım nerdeyse!»

«Dostça bir düşünce değil bu!»

«Ne düşündüğümü bilmek istedin. Artık yatacağım. Danny, ben çok ilkel bir kadını; akılsız, kaba ve apaçık. Yanıma gelmek istediğinde, nazlanmadım hiç... Yatağımıza başkasını almak uğruna savaşmalıydık biz.! İnan bana, bir vantilâtörümüz olaydı, hemen açardım. Aircondition sevişme sahneleri için, şiir gibidir. Biraz ter ve eski vantilâtörün vızıltısı içimi gıcıklardı hep!»

«Evet, nazlanmadın hiç!» dedi adam. «Ama, ne zamandır ki, heyecan da duymaz oldun cinsel ilişkide, tuhaflaştın!»

«Yanılıyorsun! Yaşlandıkça, heyecanın şekli değişiyor, birbirimizi daha çok tanıyoruz, dünyadaki yerimizi biliyoruz. İçinde heyecanlar bile yüzse, cinsel istekler durgunlaşıyor. İşte bu, heyecanın en yüce noktası oluyor! Şimdi yukarı çıkıyorum. Beni ziyaret etmek istersen, yatağıma hoşgeldin derim! Her zaman hoşgeldin ve bundan sonra da hep hoşgeldin!»

Mutfağı terketti ve yukarı çıktı. Banyodan sesi geliyordu.

Raftan yeni bir bardak aldı, viski doldurdu ve yuvarladı. Sonra bardağı yeniden doldurup, oturma odasına gitti. Divana oturdu ve bir sigara yaktı. En sonu, birden uyudu. Maudie odayı temizlemeğe gelirken,

uyandı ancak. «Aman allahım; bay Greer!» dedi Maudie, «Yatağınıza girmemişsiniz bile!»

Maudie kaldırınca, divanda uyumuş olduğunu anladı. Yeniden uzanıp yatmanın yollarını aradı. Dizleri uyuşmuştu, omuzları ağrıyordu. Şu şirketi ele geçirme velvelesi, karışıklıklar falan sona erinceye ve Clare iyileşinceye kadar yukardaki yatağına uzanıp, üstüne yorganı çekerek bir uyuyabileydi. Lucy'yi de yoluna koyması gerekecekti sonra... Bunu yapabilir miydi? Kendi yaşındaki bir insan - ve kendi kişiliğinde - koskoca kızının anası olan bir kadını, otuz yıllık evliliğinin kadını, uzun bacaklı bir dulun yüzünden terkedebilir ve... sus, diye emretti içinden bir ses, deli olma... Cinsel açlık değil bu be adam... Herkes cinsel nedene bağlıyacaktı işi. Şehvet ve yaşlılık! Ama, doğru değildi bu. Lucy cinsel yönden doyuruyordu kendisini. Ve Clare'den de yaşlı görünmüyordu. Lucy'nin bedeni ince, gergin ve kırışıklıydı. İyi süslenirdi, kavgacı değildi, vazgeçilmezdi... Niye, evet akli başında bir erkek böyle bir kadını niye terketsindi? Kadını ilk kez gördüğü halde, hangi iblis kendisini onun yatağına çekmişti? Öyle bir şeyi başaracağını bilmiyordu bile. Lucy haklı mıydı yoksa? Yaşlanan bir erkeğin sonsuz gençliğe özleminin kurbanı mı olmuştu kendisi de? Lucy'nin çalışma odasından sesi geliyordu. Lucy yine şu boktan cennet körfezi plânlamasıyla uğraşıyordu. Üç saat ancak uyuduktan sonra ve de!

Yarı açık kapıya yöneldi. Bir süre baktı oradan ona. Yazı masası başında oturuyordu. Banyo almış, süslenmişti. Üstünde buz mavisi bir pamuklu giysi vardı.

Adamın, arkasında durduğunu sezmişti. Döndü. «Tıraş olmalısın!» dedi.

«Wall Street mi yoksa cennet körfezi mi seni böyle erkenden yatağından kaldırdı?»

«İkisi de! En acele işleri bitirip, gerektiğinde her an şirkete yardımcı olabilecek duruma geleyim, diye düşündüm!»

«Ne yardımı düşünüyorsun?»

«Mümkün olan her konuda. Kahve, kola getirmek v.b. gibi!»

«Lucy, ne kadar paran var? Sakıncalı mıdır bunu bana söylemen?»

«Muhasebecime diyeyim. Ne zaman istersen defterleri sana göstereyim. Şimdiye kadar bu konuyla ilgilenmediğini sanırdım.»

«Aşağı yukarı bir bilgin olmalı ama senin!»

«Tabii. Ama herşey, değerlendirmeğe bağlı. Bankadaki nakit paramın sözünü etmek istemiyorsundur sanırım. Değil mi? Çok az nakit param var. İşletmeyi yeğ tutuyorum.»

«Anlıyorum. Net değeri sormak istedim. Ne kadardır? Bir milyon kadar var mı?»

Lucy, gülümsedi. «Servetimle senetlerimin yaklaşık olarak bir milyon tutacağını sanıyorum. Likide etsem, bu değere erişemem tabii. Bunu mu soruyordun?»

«Bu tempoyla yakında milyonu dolduracaksın galiba.»

Gülümsemesi geçti birden. Adama sessizce baktı ve şöyle dedi: «Çok sürmiyecek. Cürüm gibi bir şey!»

«Sonra ikinci milyonun peşine takılacaksın galiba?»

«Böyle bir düşüncem yok, inan!»

«Nasıl bir düşüncen, amacın var peki? Bir plânın, ileri amacın, bir düşün olmalı.»

«Eğer sana bunu açıklarsam, alay edeceksin benle. Onun için cevap vermiyeyim daha iyi.»

Başıyla onayladı. Umutsuzca döndü, yukarı, yatak odasına çıktı. Soyundu, uzun bir sıcak banyo aldı. Sonra soğuk suyla duş yaptı. Tıraş olup, dişlerini fırçaladı. Havluyu boynuna doladı, banyodaki telefondan, son geceki toplantıda bulunmayan iki yönetim kurulu üyesini aradı. Biri Houston'da banker, öteki bağımsız petrol fabrikatörüydü. Onlara toplantıda konuşulanları anlattı, yönetim kurulunun kararı kendisine bıraktığını söyledi. Jim Willard'ın plânına karşı çözüm yolu göremiyordu. Şimdiki yönetim kurulu hisselerin tümünü satınalabilecek kadar para bulursa, değişirdi tabii. Bunu, ulaşılabilecek bir çözüm yolu saymadığını bildirmek zorundaydı. Ötekiler de, aynı düşüncede olduklarını söylediler.

Şu boktan durumda en acısı şuydu: Unico'nun yardımını olmadan da gerekli sermayeyi kolayca biraraya getirebilecek durumda bulunan yönetim kurulu üyeleri, parayı vermek istemiyorlardı. İşletmenin sahibi Dan Greer'in yönetiminde oluşuyla, başka bir şirketin şubesi olarak yönetilmesi birdi gözlerinde. Onları yalnız, Greer Product'daki yatırımlarının en kârlı bir şekilde işletilmesi ilgilendiriyordu. Geçen yıl, mali yönden güçlü yönetim kurulu üyelerinden çoğunun Unico'yla birleşme önerisini çok olumlu karşıladıklarını sezmişti. Şimdi Unico'nun önerisine kolayca yanaşacaklardı. Ve doğrusu da buydu... Çünkü Unico kazanınca, herkesin parası güvenli ellerde olacaktı. Niye soyut duygusallık numaralarıyla rizikoya girsindi insan? Böbürlenme möbürlenme, doğum yeri şövenizmi gibi şeyler vız gelirdi onlara.

Ecza dolabından üç aspirin alarak, yuttu ve çı-

rılçıplak yürüdü yatak odasına. Lucy yatağın ucundaki divanda oturuyordu.

«Kapıyı çalmadan mı girdin?» diye sordu.

«Gerekli miydi bu yani?»

Dan, omuz silkti. Konsolun gözünden çamaşırlarını ve çoraplarını çıkararak, giyindi.

«Unico'nun plâni kabul ediliyor mu?»

«Evet. Bırak ders olsun!» Elindeki ayakkabıyı ona doğru yönelterek: «Eğer paran pulunla halk huzuruna çıkacaksan Lucy, milyarder olmak umudun varsa, şansın parlak! Aslında işin başındasın ve dayanaksızsın ve her zaman da arkasız kalacaksın. Kendini sakın! Yoksa gizli amacına hiç ama hiç ulaşamazsın!»

Alaylı tutumunu belli etmemeğe çalışarak, göz kırptı kadın. «Yardı mı istemez misin? Mücadele sırasında, bir yığın yazışma falan gerekeceğini söylüyor Grace!»

«Grace nereden biliyor bunu?»

«Dün Jim'le havaalanından buraya gelirken konuşup durmuş. Jim'le pek çok konuşup görüşüyor. Onun Wall Street'den uzmanlar getirteceğine inanıyor!»

«Evlenecekler mi acaba?»

«Herhalde! Sen de onaylamalısın Dan. Grace iyi bir koca yüzü görmedi... Jim'in de son yıllarda karşılaştığı güçlükleri biliyoruz.»

«Çok yaşlı o Grace için...» Birden, sözünün bilincine varınca, yanakları kızardı. Sıkılarak döndü hemen, giysi odasına daldı. «Jim'in mücadeleyi nasıl sonuçlandıracağını bilmiyorum Lucy. Uzmanları alıp getirebilir, umurumda değil. Olan biten bana vız geliyor, inan. Şirketteki payımı satmaya ve silinip gitmeye hazırım nerdeyse!»

«Peki sonra ne yapmak istiyorsun?» diye sordu kadın.

«Kara leylekleri gözetlerim yine.»

«Ya kartalları!»

«Evet! Ve kartalları!»

«O zaman, senin ardından gelirim.»

«Cennet körfezinden vaz mı geçeceksin?»

«Evet, gerekirse!»

«Buna pek inanmıyorum.»

«Houston'da, seninle garajın üstündeki evde oturmuş olduğumu unutur gibisin. Ve bunu ben İS-TEMIŞTİM... hatırlamıyor musun artık?»

«Milo seni kıcıüstü bırakmıştı.»

«Ama o geri geldi. Ve ben, onu elde edebilirdim.»

«Ne çare ki, benle evliydin o zaman.»

«Bir evliliğin çok mu anlamı vardır yani?!»

«Şu budalaca sözlerinle ne demek istiyorsun?»

«Budalaca mı? Soruyu haklı bulmadın mı?» dedi

Lucy.

Konuşmadan kırıvatını bağladı. Ceketini giydi, yatak odasına geri döndü. Lucy gözleriyle onu izliyordu. Hâlâ divanda oturuyordu. Bacaklarını uzatmış, ayak bileklerini üstüste atmıştı.

«Cicely bu hafta bir gün okulunu astı ve buraya geldi. Söyleyecek sözü varmış.»

«Ne istiyormuş?»

«Loren'le evlenmek!»

«İçine tüküreyim be, şimdi sırası mı!...»

«Senin nerde olduğunu bilmediğim için bana kızdı bağırdı. Senin yokluğuna üzülüyordu. Loren'le evlenmek istediğini sana bildirmemi söyledi.»

«Bu, aptallığın dikâlâsıdır. O kendisinin amcası oğludur!»

«Loren'in, amcası oğlu olmadığını biz biliyoruz

ama Dan!»

Kadının çevresinde dolaşmağa başladı. Stuart'ın bıraktığı mektubu kimselere göstermemiştir. Bessie mektupta yazılanı sormamıştır hiç. Ve Lucy böyle bir mektubun varlığını bilmiyordu bile.

«Bildiklerimiz aynı şey değildir!»

«Bana kalırsa evet, aynıdır!»

«Demek... Bessie'nin parası o kadar çekici ki, bu düşünce aklına yatıyor senin, ha? Kendi kızın hakkında hem de demek ki!»

«Sen beni GERÇEK bir orospu sanıyorsun herhalde, haksız mıyım?»

«Ben böyle kelimeler kullanmam. Sen kendine yakıştırıyorsan, yakıştır. Fakat, şunu aklından çıkar-
ma: Loren - ister Greer olsun, ister olmasın - Cicely'yle evlenemeyecektir!»

«Beni yanlış anladın. Loren'in onunla evlenmek istediğini söylemedim. Kızımızın onunla evlenmek istediğini söyledim.»

«Sen mi saklanıyorsun... yoksa Bessie midir perde arkasındaki?»

«Ama Dan, başkalarının hakkında böyle kötü düşünmen hoş değil!»

«Dinle şimdi! Ölünceye kadar nefret edeceğim Bessie'den. Stuart'ın ölümünden sen de suçluydun. Ve seni bağışladım. Paraya olan tutkun yüzünden kaza oluştu. Ama ben, anlayış gösterdim ve seni bağışladım. Bessie'yi bağışlamadım ve hiç bağışlamıyacağım. Onunla ilgili herşeyden tiksiniyorum. Ve kızımın, o aptal piçiyle dolaşmasına izin verdiğim için üzülüyorum!»

«Danny!»

«Ciddiyim. Ve Cicely, Loren'in asıl akrabası olmadığını bilmemelî. Anlaşıldı mı? Zaten aslında bu,

bir kabul, bir kuşkudur!»

«Onları amca çocukları oldukları düşüncesiyle başbaşa bıraksak bile, birşey değişmez. Oğlan kendisini isterse, kızımız onu reddetmiyecektir.»

«Peki, peki! Eğer bugünden ona yardım etmek istersen, Houston'a git ve onun aklını başına toparla!»

«Bir iki gün önce denedim bunu. Benden iğrendiğini söyledi. Herhalde senin onunla konuşman gerekecek. Senin iş gereği yollarda olduğun anlatıldı kendisine. Niye yanına gidip, Batı Teksas'da yaptıklarını ona anlatmıyorsun? Ve ona, sevdiği gençle evlenmemesi gerektiğini söylemiyorsun?...»

Elinin tersiyle vuracaktı nerdeyse. Hızla odadan çıktı, merdivenlerden inerek arabasına yöneldi. Yıllar önce, artık Lucy'ye hiç vurmamak konusunda büyük yemin etmişti.

Kırksekizinci bölüm

Jim'le Grace bürosundaydılar. Telefonun başına oturmuşlar, şehirlerarası telefon konuşması yapıyorlardı. Demek ki zorbalar yönetimi ele almışlar, diye düşündü onları görünce. Yazı masasının üstünde duran, toplantı salonunun telefonuna bağlı küçük mikrofondan - şaka olsun diye zırlı kutusu denirdi - sesler geliyordu. Jim'le Grace'ın not ettikleri yarım yamalak emirler veriliyordu.

«.....Hissedarların en yeni ve noksansız listesi.»

«Tamam, olur!» dedi Jim.

«Kartlardan yararlanarak, aynı eyâletlerin hissedarlarının adlarını çıkarabilir misiniz?»

Jim Grace'a baktı. Kadın, başını salladı.

«Tamam, yaparız!» dedi Jim.

«Ayrıca, son iki yılın hisse transferleri listesini istiyorum. Böylece, rakiplerimizin kimler olduğunu belki çıkarabilir, ellerindekini hesap edebiliriz.»

«Size bunları hazırlıyacağız. Karl, bir dakika sözünüzü kesebilir miyim? Dan Greer az önce içeri girdi. Onun bürosundan konuşuyorum. Dan, sana hisse senetleri uzmanı Newyork'lu Karl Binder'i tanıştırayım!»

«Merhaba, bay Greer!»

«Merhaba!» dedi Dan beyaz plâstik kutunun içine.

«Karl'ın firmasını, bize yardıma çağırdık. Yeşil ışık yakarsanız tabii.» Jim saatine baktı, kaçık bir gülüşle donandı dudakları. Dan'a, saat dokuzbuçukta kararını bildirmeğe sözverdiğini söyledi.

«O iki yönetim kurulu üyesiyle konuştum bile!» dedi Dan. «Yeşil ışık yakıldı.»

«Güzel!» dedi zırlı kutusundan gelen ses. «Zaman kaybetmek istemiyorum bay Greer. Yarım saate kadar bir helikoptere yetişeceğim. Size Jim gerekli bilgileri verecektir. Şu anda üç işle birden doluyum. Yitirecek zamanım yok bu yüzden. İlerde, daha yakından tanışacağız. Anlaştık mı?»

«Bana göre hava hoş!» dedi Dan umutsuz bir gülüşle.

«Jim... Houston'daki bir otelde adıma üç yer ayırtiver. Bugün öğleden sonra oraya iki kişi göndereceğim. İsimler... benimki, John Miller ve Charlie Rogers.»

«Tamam, ayırtırım!» dedi Jim. «Beni şaşırtan, Houston'dan işleri yönetmek istemeniz!»

«Hissedarların çoğu Houston'dadır. Siz ne dersiniz?»

«Evet, doğru tabii!»

«Bay Greer'in adamları ordaki hissedarlarla uğraşırlar. Pek çoğu zaten işletmeyle aynı görüşte olacaklardır. Benim Houston, Dallas ve Neworleans'da yetkili adamlarım var. Bu iki kişi yetmezse, daha başkalarını da getirtirim. Ve şimdi, Jim - bu çok önemlidir - listeyi aşağıdaki sınıflara ayırarak, hızla tamamlayınız: Güney batı, Nevyork bölgesi ve öteki eyâletlerdeki hisse senedi sayılarını ve yüzde oranlarını belirleyiniz. Önce bu sayıları elde ediniz. Sonra onları beş ya da altı merkeze göre ayırarak, bölümleyiniz: Batı sahilleri, New England, Atlantik eyâletleri, orta batı ve bu gibi. Altı bölge bir listenin yüzde doksanını oluşturur. Sizin bölgede yüz ve daha çok hisse senedi olan hissedarları aradan çıkarıp, bir kaç kızı bu işle görevlendirerek, onların telefon numaralarını buldurtun ve kartlara geçirin. Anlaşıldı mı Jim?»

«Tamam, anlaşıldı!»

«Sizinle bu akşam bir saatte görüşürüz bay Greer!»

«Öyle mi bay Binder?»

«Belki haşın bir kişi izlenimi bırakıyorumdur. İleriki günlerde de, nazik ve ince davranışlar içinde görüşme olanağı bulamıyacağız. Onun için, şimdiden özür dilerim. Yönetim kurulunuzun olağanüstü toplantıya çağırılması konusunda gerekli statüyü gerektiği gibi plânlamamışsanız henüz, işe girişerek hemen toplantıyı düzenleyiniz. Birleşme kararını mümkün olan çabuklukla veriniz. Ve olağanüstü toplantının tarihini saptayınız ki, hissedarlar bu oylamayı olumlu sonuçlandırabilsinler.»

«Tamam, ayarlarız!» diye cevap verdi Jim Wilard onun yerine. Dan öfkeden kuduracaktı. Bastırmağa çalışıyor, başaramıyordu.

«Akşam buluşuncaya kadar, hoşçakalın!» dedi. Zırlı kutusu bir çat sesiyle sustu.

Dan'ın koltuğunda oturan Jim Willard şöyle dedi: «Elmer Cole paniğe kapılmadan mücadeleye katılabilir mi?»

Elmer, korporasyonun sekreteriydi. Zayıf, yumuşak görünüşlü ak saçlı bir adamdı. Huzurun ta kendisiydi. «Öyle kolayca ılımını yitirmez!» dedi Dan.

«Onu telgrafları çekmekle görevlendirelim. Lütfen ona telefon eder misin? Unico'nun girişimini bildireceğimiz hissedarlara telgraf çekmek istiyoruz. Hadi, otur geç yerine!» dedi. Dan'a koltuğunu geri verdiği için, öylesine sevinmişti.

UNIVERSAL INDUSTRIES CORPORATION, GREER PRODUCT COMPANY HISSE SENETLERİ İÇİN BİR ÖNERİDE BULUNUYOR : YIRMİDÖRT SAAT İÇİNDE İLETECEĞİMİZ ÖNERİMİZİN İÇERİĞİNİ ÖĞRENİNCEYE KADAR, HIÇBİR GİRİŞİMDE BULUNMANIZI SALIK VERİRİZ.

**UNIVERSAL INDUSTRIES CORPORATION
HARLOW WILKERSON, BAŞKAN.**

Dörtbin telgrafı yazmak uzun işti. Ama, Elmer Cole paniğe kapılmadı. Bugün herkes soğukkanlıydı. Önlerindeki görevi gerektiği gibi yapıp bitireceklerdi. Aceleye kapılmadan, ama kararlı ve soğukkanlı.

Grace Lucy'yle listeleri çıkarıyordu. Evde duramamıştı Lucy, besbelli. Bürolarındaki kızlardan çoğu hissedarların listelerini düzenliyorlardı. Jim Willard hemen hemen günün tümünü telefonda geçirmişti. Unico'nun avukatlarıyla görüşmüş ve resmi işlem konusunu yoluna koydurmağa çalışmıştı. Dan, şirketi-

nin büyük bir sanayi tröstüyle birleşmesi konusu için biçimsel yönetim kurulunu toplamış, kararı çıkartmıştı. Güneşli bir nisan günü verilen bu kararla Daniell Greer, Greer Product Company'nin başı değildi artık... giyotinin kafayı bedenden hızla ayırışı gibi, baş üyelerinden ayrılıvermişti.

Dan'la Jim Houston havaalanında Karl Binder'in gelişini bekliyordular. Gece yarısıydı nerdeyse... alacakaranlık bir nisan gecesini, diye düşündü Dan.

«Şu acayip kuşu iyice tanıyor musun?»

«Çok iyi tanırım. Firması yıllardır Unico için çalışıyor. Dan, bütün bunların sana çok ağır geldiğini biliyorum. Ve Karl'dan hoşlanmadığının farkındayım. O, profesyonel bir kişidir. Onu, zulüm derecesinde gerçekçi olmaya zorlayan bir dünyanın içinde yaşıyor. Sana uymaz bu dünya, O, dobra dobra konuşur. Ne yapacağını iyi bildiğini kanıtladığı için, politika yapmaya da gerek duymaz. Apaçıktır.»

«Ondan hoşlanıp hoşlanmamam önemli mi? O senin için çalışıyor, benim için değil!»

Karl Binder ufak tefek, güçlü, dazlak kafalı bir insandı. Çerçevesiz bir gözlük takmıştı, sakalı vardı. Yürürken, koşar gibiydi. El sıkışmadan önce, Dan'ı bavul ileten şeride doğru çekmişti. Bir arada konuşurlarken, önlerine geçerek park yerine doğru koşmuştu.

«Bana Karl deyiniz!» dedi. «Herşey tamamlandı mı Jim?»

«Evet, galiba!»

«Yönetim kurulu toplandı; değil mi Dan?»

«Evet!»

«Tutanağın bir kopyası yanınızda mı?»

«Daha yazılmadı.»

«Bir tane postayla buradaki adresime ve bir ta-

ne de büroma gönderiniz tutanaktan. Transfer dosyaları ne âlemde?»

«Yanımızda onlar. Açıkçası, henüz toparlanamadık. Korporasyon sekreterimiz ve iki başkan yardımcısı bizimle birlikte çalıştılar. Teksas General Industrie konusunda da hiç bir bilgimiz yok. Hissedar değiller... Karmakarışık bir durum.»

«Yıllık toplantılarınızda ne kadar hissedar oyu elde ediyorsunuz?»

«Yüzde seksenden çok. Bu yıl seksenyedi virgöl iki.»

«Postayla mı topluyorsunuz oyları? Şirketin ricası falan olmadan mı?»

«Evet, öyle!»

«Birileri size tuzak kurmuş!»

«Arabam şurda!» dedi Dan.

Havaalanından otele giderlerken, Karl Binder, adamlarının önce büyük hisse sahiplerinin listesini sonra da yüzer hissesi olanlarınkini düzenliyeceklerini söyledi. Zaman kalırsa, daha küçük hissedarlarla da uğraşacaklardı. Greer Product'un yönetim merkezinden büyük dayanak bekliyordu. Yönetim kurulu üyelerinden, listeyi inceliyerek, tanıdıkları kişilerin adlarını bizzat ortaya çıkarmalarını istiyordu. Merkez yöneticileri, bu kişilerle ilişki kurmalıydılar.

«Sekreterimiz Elmer Cole'yle, başkan yardımcıları Higbee Swain ve Pete Hunter otelde bizi bekliyorlar.»

«Uzun süredir onlarla birlikte mi çalışıyorsunuz?»

«Çok uzun bir süredir. Hig'le Pete, işletme kurullarıyla çalışıyorlar.»

«Otele varmadan önce, bazı şeyler öğrenmek istiyorum Dan.» Sözlerini ayıklar gibi seçiyordu. «Bu

mücadele, seçim savaşına benzer bir plân ister. Bazı yönlerden, oldukça temiz çalışılır. Ama, çoğu yönü kirlidir mücadelenin. İstemediğin bazı şeyleri yapmağa yönelmeden, kazançlı çıkmazsın. Önümüzdeki günlerde şiddetle direnmek isteyeceğiniz bazı durumlar beliriverecektir. Size önceden söyliyeyim. Geri çekilip, duygusallaştığınız, hakarete uğradığınızı sandığınız an öldünüz demektir. Dinamit lokumunun fitili yanıyor şimdi. Düşmanlarınız o öneriyi yayınlayınca, alev aldı fitil. Yanan fitili kesmeyi başaramıyan yığınla şirket... bu yöntemle havaya uçuruldular. Kiminle savaşıldığının bilincine varılırsa, ulaşılır, akan kanlar durdurulabilir. Ama şu durumda, karanlıkta **yürüyo-**ruz. Teksas General bir maskedir, besbelli. Fitili kesmiyeceğimize göre, düşmanlarımızinkinden daha etkili bir bomba yapmamızdan başka çıkar yol kalmıyor. Onların ve bizim fitillerimiz günbegün kısalıyor. Gelecek cuma saat beşte süre dolmuş olacak. Herşey havaya uçmuş bulunacak... millet bankalara hücum edecek. Hisse senedi belgeleri her yönden çıg gibi kopup gelecek. Sepetler dolusu. Bu arada bazı hisse senetleri damla damla düşecek elimize. Ama, süre çok kısadır. Simsarların müşteri çekmelerini gözliyecek kadar güçlü değil kozumuz. Kazanıp kazanmamamız iki şeye bağlıdır. Birincisi; şu önümüzdeki çok kısa zamanı iyi değerlendirmeliyiz.»

«Sizce durumumuzun berbat yönü hangisidir?» diye sordu Dan.

«Henüz kesinkes bilmiyorum. Her zaman bir aksilik çıkar. İkinci; hangi yanın sonuca etkili hatâ yapacağıdır. Tökezledikleri an, paraları saçmamız gerekir. Yoksa oturup, centilmenlik oyunları oynamakla yürümez iş!»

«Ben kendimi centilmen sayarım!» dedi Dan.

«Ama, böyleyim diye, şu bir iki gün için mutlaka nazik olmam gerekmez!»

«Şu olay kapanıncaya kadar,» dedi Binder, neşesiz bir sesle: «Bir centilmen olduğunuzu unutunuz! İlkelerimize bağlı kalalım. Telgraflar çekildi mi?»

«Evet!»

«Şu bir iki gün içinde çoğunu geri gelmiş, teslim alınmamış göreceksiniz. Üzülmeyeceksiniz. Her listede yazılı olanların yüzde üçle beşi arasını telgrafla bulmak mümkün olmayabilir. Bu oyunda yalnızca yüzde ölçülerini kullanacağız. Yüzde beş zaten, karışıklıkta kaybolur gider. Şimdiye kadarki borsa gelişmesi nasıldı?»

«Sağlam ve artan bir çizgide!»

«Ne zamandanberi?»

«Şöyle böyle iki yıldır.»

«Teksas General'li dostlarımız gizlice hisseleri satın almağa başlıyalıberi galiba!»

«Nasıl anladınız bunu?»

«Hisselerinizin sağlam kalıp, durmadan yükselişinin başka nedeni var mı ki? Pek çok işyeri iyi çalışıyordu ve pek çok işletme iyimser oranlamalar yapıyordu. Ama gelişme eğrilerine bakılınca, şu gerçek apaçık göze çarpıyordu: Bir iniş bir çıkış, bir iniş bir çıkış! Peki, sizin eğriniz niye hiç düşmeden hep yukarı fırlayıp durmuş? Kazancınız gözle görülür bir şekilde sürekli artıyor mu?»

«Hayır! Uzun bir periyotta incelenirse, evet, ama...»

«Ve siz temettü de ödemiyorsunuz!»

«Ödemiyoruz!»

«Küçük dostlarınız yakanıza yapışmış olabilirler!»

Jim'in ayırttığı otel odaları Karl Binder'in hoş-

na gitmemişti. Üç oda birbirinden ayrı ve başka katlardaydılar. Olmaz gibi görünüyordu ama, Karl Binder on dakika içinde iki yataklı bir odayla, bitişiğinde tek kişilik bir oda ayarlamıştı.

Dan, Pete Hunter, Hig Swain ve Jim Willard'la salonda duruyordu. şu Nevyork'lu kararlı küçük adamın istediğini elde edişini, saygıyla izliyordular. Dan, Binder'e hayran olmuştu bile... ama böyle bir adamla hiçbir zaman dost olmak istemezdi.

İki kişilik odada biraraya geldiklerinde, Karl Binder onlara iki yardımcısını sundu. İki, ciddi yüzlü adamdı bunlar. Biri oldukça genç, öteki orta yaşlıydı. Rahatlamak amacıyla dondurma, soda, bourbon ve iskoç viskisi şişelerini hazır bulunduruyorlardı.

Binder Dan'la adamlarına, hissedarlar listesinde kendilerince bilinen adları aramalarını söyledi. Kendisiyse, transfer dosyalarını inceliyecekti. Ama daha iki dakika dolmadan, boş not defterinin yanında masada duran kalemini alıp fırlattı. Küfrü bastı. Herkes hayretle ona bakarken, Binder'in tutumu birdenbire değişmeğe başlıyordu. Birşeyler söyleyip, bağıracak gibi görünüyordu. Ama, öfkesini bastırmasını bildi ve Dan'ın ondan umduğu kadar yumuşak bir sesle konuşmağa başladı.

«Baylar, bağışlayın beni. Bugün uçakla beşbin millik bir yol aldım. Buraya gelmeden önce de, Nevyork'la Kaliforniya'da bazı işleri ayarladım. Odamda bu kadar insanı görünce, kendimi toparlıyamıyorum. Sanırım bay Swain, bay Hunter ve bay Cole eve dönseler daha iyi olacaktır. Listeleri özel olarak hazırlanacak kişilerin adlarını bulsunlar. Umarım bana kızmazsınız.» Karl Binder sabırsızca, onların gitmelerini bekledi. «Ve listeyi bu gece hazırlamalısınız, unutmayın!» dedi onlara.

«Benim kalmamı ister misiniz?» diye sordu Dan.

«Evet!»

«Yarın büromda buluşuruz!» dedi Dan. Üç kişi vedalaştılar ve kararsız bir şekilde ayrıldılar.

Karl Binder merakla Dan'ı süzüyordu.

«Bana bu kadar güvenmenize seviniyorum, Dan. Çünkü sizden yakışıksız bir ricada bulunacağım.»

«Durma, hadi Karl! Zaten kendimi deliler evinde sanıyorum.»

«Hayır, sanmayınız!» dedi Binder. Kapıya yöneldi. Biraz araladı kapıyı, dışarı baktı ve sonra kapadı. «Adamlarınızın gidişinden emin olmak istedim. Ve şimdi... bir iki dakikalığına dışarı çıkar mısınız? So-kağa gitmeyin. Koridorun öte ucuna ulaşp, yine dönerek geliniz!»

Dan omuz silkti. Binder, dışarı çıkması için ona kapıyı açtı. Sonra kapadı. Dan, koridorda tek başına kalmıştı. Anahtar deliğinden bakmak istedi. Ama sonra, koridorun alt ucuna doğru yürüdü. Binder'in, emin olmak için yeniden kapıyı açışını duydu. Kendisinin kapı ardında olup olmadığını inceliyordu herhalde. Dan, acı acı güldü. Koridoru bir baştan bir başa dolıştı durdu. Usul usul asansörlerin bulunduğu köşeye gitti. Bir pencere yanında durdu. Sigara yaktı. Ve sonra, geri döndü. Öfkesi kabarıp duruyordu. İçinden, şu kahrolası maymunu Wall Street'den kapı dışarı etmek geçiyordu. Bir Teksas'lının neler yapacağını öğrenirdi o zaman. Sonra kendi kendine, başka şeyler düşünmeli, dedi.

Ama, kimi düşünmeliydi? Clare'i... hayır Cice-ly'yi. Vay körolası şey, Loren ve Cicely! Lucy, ricasına rağmen, kızın yanına gitmemişti. Ama, belki de haklıydı. Annesinin kendisinden tiksineceği kadar utanmazdıysa Cicely, o zaman...

Jim Willard çıkagelip, girmesi için eletti.

«Karl, bir hayırlığın izinde. Benden, sana güvenilip güvenilmeyeceğini duymak istedi.»

«GÜVENMEK Mİ?» Dan'ın sesi koridorda çınlamıştı. «Kendi kendimin şirketine...?»

«Unutma ki Dan!» dedi Jim Willard, «Karl, Unico için çalışıyor, Greer Product için değil! Bu akşam sen kendin söyledin bunu hem!»

Karl Binder viski sodasını yudumluyordu. Çerçevesiz gözlüğünün ardındaki gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

«Hoş olmıyan şeyler şimdi başladı!» dedi. «Biraz uzun sürecektir. Bana kalırsa Dan, bu işteki tutumunuz kökünden yanlış. Eğer ben - bir yabancı olarak - beş dakika içinde boka batarsam, kökünden yanlış olmalı bu işler!»

Dan'ın kalbi hızlı hızlı çarpıyordu.

«İşime ne kadar ciddi olarak eğildiğimi anlıyorsunuz istedim.» dedi Binder. Birdenbire sesinin tonu değişmişti. «Oda işinin üstüne düşmem, kuşkuya doladı onları. Belki de, Jim'e nasıl bir oda istediğimi önceden söylemem, bu karışıklığı önliyebilirdi, diye düşünmüşlerdir. Ben, bunu yapmadım. Çünkü bu gibi karışık işlerle uğraşırken, odalarımı son dakikada değiştiririm. Odamda, mikrofon bulduğum günler olmuştur. Ve ben kendim de aynı taktiği uyguluyarak, kuşkulu durumlarda odalara mikrofon koydurmuşumdur. Bu güven tedbirleri size çok gibi görünür belki ama, bilseniz ki...» Karl Binder güldü.

«Konuşun!» dedi Dan.

«Hisse senetleri transferleriyle ilgili dosyayı bir grupta birlikte incelediğinizi söylemişsiniz bana!»

«Evet! Gönderdiğiniz o adamlarım da birlikteydiler.»

«Öyleyse, ya belgelerin büyük bir bölümünün eksik olduğunu bilmiyorsunuz, ya da bunu bana söylemek istemiyorsunuz. Birinci şıkka inanıyorum ben.»

«Hayır, bilmiyorum. Emin misiniz?»

«Şaşırdığım olur bazan ama, hep eminimdir!»

«Transfer işlerine pek dikkat etmem ben.» dedi Dan. «Belki bu bir savsaklama, boş vermedir. Ama..»

«Çok az işletmeler buna dikkat ederler. Çoğu kez bir yıkım olan boşverıştır bu. İşletmenizde çalışan biri bu belgeyi puştluk edip almış. Herhalde bu kişi resmi belgeleri tek tek kasaya koyan sekreter kız değildir!»

«Onları oraya benim sekreterim Mary Greenlee bırakır.»

«Sekreterler pek bu işlere burunlarını sokmazlar. Şirketinizdeki bir müdürle aşk ilişkisi falan var mı onun?»

«Sanmam!»

«Güzel! O zaman, sizin şirkette bir casus olduğuna karar verdik demektir. Belki de bir gruptur bunlar. Sizinle konuşmadan, işte bu nedenle onları geri yolladım. Bu kişilerden hiçbiri hakkında kötü konuşmıyacaksınız tabii. Ama size şunu diyeyim: Benim gözümde kimse kimsenin sorumluluğunu yüklenemez. Kendime bile güvenim yoktur bazan.»

«Benle Jim'e güvenmeğe karar verdiniz anlaşılan.»

«Yardımaınıza muhtacım çünkü; Transfer çizelgelerinin bankadaki eksiksiz kopyasını istiyorum.»

«Hazırlatabilirim...»

«Bu gece ama.»

«Rica ederim mantıklı konuşunuz. Ve...»

«Size söylediğim küçük fitil gece gündüz yanıyor.»

Dan saatine baktı.

«Sabahın ikisi. Ve siz, bir transfer çizelgesinin kopyasını elde etmek uğruna bir memuru yatağından kaldırıp, bankaya göndereyim istiyorsunuz ki!»

«Kayıtlara göre, şirketinizin değeri nedir, Dan?»

«Şöyle böyle otuz milyon.»

«Ama, gerçek değeri daha fazladır, değil mi?»

«Tabii!»

«Ve siz, küçük bir banka memurunu bankaya göndermekten çekiniyorsunuz, öyle mi?»

Bir saat sonra Binder'e, gerekli çizelgeyi sağlamıştı. Sayılar eğrisine bakınca, şaşırıp kaldı. Bürosun da elinden geçen toplamın büyüklüğü ve Greer hisse senetleri işlemlerinin hacmi karşısında gözleri büyüdü.

Binder eğriyi inceledi, çabuk çabuk çevirdi yaprakları ve bir iki not aldı. Elinde not defteri, telefona yöneldi ve Newyork'la konuşacağını bildirdi.

«Joey!» dedi en sonu. «Kusura bakma, seni uyardırdım... Teksas'tayım... Evet, işkence, her zamanki gibi... Joey şu adların birbirleriyle ilintisi var mıdır? Wilbert and Company... Thatcher O'Boyle... Newyork Wire and Electtonics...» Listedeki çıkardığı bir bölük ad daha sıraladı. Sonra bir iki dakika dinledi söylenenleri. «Bunu düşünmüştüm ben. Ama, hele bir iyice inceliyeyim demiştim... Evet aynı simsarlar grubu sökün ediyor hep!» Bir kaç tane menkul değerler simsarlık bürosunun adını sıraladı. Sonra yine kulak kesilip, dinledi. «Evet, yapacaklar. Yoksa bırakırım bu işi. Tabii elimdedir bunu yapmak.» Jim'e baktı, sonra Dan'a. «Tabii, biricik yol budur. Hemen saman çöplerini buğdaydan ayıkliyaacağız. Yat, uyu yeniden Joey. Ve güzel bir mirasın düşününe dalıver!» Ahizeyi

yerine koyup, Dan'a döndü. «Sizden bir ricada daha bulunacağım. Bu gece son olacak bu!» Bu kez artık gülmüyordu.

«Size, kendimi deliler evinde sandığımı söylemiştim.» dedi Dan. «Konuşun aranızda.»

«Aşağıda, salonda Jim'i bekler misiniz? On dakikaya kalmaz yanınıza gelecek!»

Dan salona indi. Giriş kapısının yakınına oturdu. Halıyı temizliyen kapıcıya baktı... ve yazı masasının başında tatlı tatlı uyuyan ötekine. Cicely'yi düşünmem gerek, dedi kendi kendine. Daha yeni yeni düşüncelere dalmıştı ki, elinde çantasıyla Jim bir asansörden çıkmış, yanına gelerek koltuğa oturmuştu.

«Dan, rakibin Milo'dur!»

Dan ona dik dik baktı, dili tutulmuştu.

«Karl bu işlerin sihirbazıdır. Wall Street'te hemen herkesi iyi tanır ve hemen hemen kesinlikle, kimin kime kanca takmak istediğini çıkarır. Karl gece boyunca geri kalan devir işlemlerini tamamlayacak. Yarın, Milo'nun ne kadar hisse senedine sahip olduğunu bize bildirmeğe çalışacak!»

Dan'ın çenesi titriyordu. Kendini toparlamağa çalışıyordu.

Kırkdokuzuncu bölüm

Eve döndüğünde, Lucy kendisini bekliyordu. Ama o, Lucy'yle konuşmak istemiyordu. Jim, Milo'nun yaklaşık olarak ne kadar hisseyi elinde tuttuğu gerçeği ortaya çıkmadan, buluşları hakkında kimseye birşey söylememeleri konusunda inandırmıştı onu. Lucy'ye şeytan gibiydi. Her şeyi her zaman bilmek isterdi. On-
dan kurtulmak düşüncesiyle, Binder'in bazı ipuçları

elde etmek için hisse senetleri transfer çizelgesini incelediğini söyledi. Ama, umudu zayıftı. Ve kadına, çizelgelerden bazılarının yitip gitmiş bulunduğunu söylemedi.

Yatağa uzanınca, hemen uyudu. Oysa, uyuyamamaktan korkmuştu. Ve ilk kez, Lucy'den önce uyanmıştı. Onun soru hücumlarına uğramamak için, duş aldı ve aceleyle giyindi. Sonra, kahvaltı etmeden hızla evden ayrıldı ve arabasına yöneldi.

Bürosuna doğru arabayı sürdü. Küçük imparatorluğum, dediği yerlerden geçiyordu. Milo'nun, işletmeye açarak zengin olmayı kurduğu ilkel tuzocaklarının yerine ilk kereste fabrikasının kurulduğu zamandan bu yana, otuz yıl geçmişti. Bu süre içinde bütün gücünü ve buluş yeteneğini şu işlere yöneltmişti. Küçük fabrikası kurulmuştu, tomruklama ve kereste yapım işleri genişletilmiş, denizgücünün yeniden düzenlenmesi sonucu bütün gemi tiplerinden, kotraya kadar gemi yapım çalışmalarına girişmiştiler. Bu yıllar hayatının en iyi yıllarıydı... ya da en kötü!

Milo ve avanesi buraların denetimini üzerlerine alınca, işletmeye el atarak canlı bir ilçenin kalbini yönetmeğe başlar mıydı? Yoksa burasını likide mi ederdiler? Ya da başka bir şirketle mi birleşirlerdi? Ya şu Karl Binder neciydi? Wall Street'deki ağaları, Greer Product'un neler ürettiğini de biliyorlar mıydı? Bir ilçenin yazgısını belirlemek için, Binder'in bunları bilmesine hakçası gerek yoktu.

Sürprizler, Dan'ın hayatında normal şeyler oluyordu artık. İş saatine bir saat kala bürosuna gelip, Jim'le Grace'ı sekreterinin odasında iş başında buluverince, içine çöktü ilk kez bu duygu. Bir bakış, onların geceyi yatakta birlikte geçirdiklerini anlamağa yetiyordu. Ethan'ın evinde - onun çatısı altında - se-

viştiklerinin çirkin imgesi aklına takılmıştı. Ama, bunun kendisini ilgilendirmediyi de biliyordu ayrıca. Jim'in hayatı berbat geçmişti. Grace'ın da koca konusunda şansı ters gitmişti. Niye birbirlerine sunabilecekleri şeyleri sunmasınlardı ki?

«Günaydın!» dedi Grace neşeyle ve daktilosunun üstünden baktı. Yazı yazıyordu.

«Neler yapıyorsunuz burada?»

Jim ona cevap yerine bir kâğıt uzattı. Bir çizelgeydi bu. Kâğıtta imzaları bulunan Greer hisse senedi sahipleri birleşme kararına değgin oy haklarını, geri alınamaz bir şekilde Unico temsilcisine devrediyorlardı.

«Bunun yararı olmaz!» dedi Dan. «Geri alınamaz, denilen oy devri bağlayıcı değildir. Hisse senedi sahibinin, ileri bir tarihte yetkisini karşı yan için kullanmasını önlemiyorsunuz.»

«Yine de ruhsal bir değeri vardır. Bütün yönetim kurulu üyelerinin bu çizelgeyi imzalamalarını rica edeceğiz.»

«Yığınla insanı kızdıracaksınız. Bizim yönetim kurulu üyelerimizle, yönetici memurlarımız namuslu kişilerdir. Onlara yetkinin tüm devrini içeren yazıyı imzalatırsanız, dürüstlüklerinden kuşkulanıldığını sanırlar. Binder'le bu konuyu görüştün mü?»

«Onun fikridir bu. Örnek cetveli o bana verdi. Gerekli düzeltmeleri yapmamı söyledi. Grace daktilo ediyordu az önce.»

«Daha başka şeyler de plânladığınızı mı demek istiyorsun?»

«Evet! Bankanın kullanabileceği özel bir çizelge hazırlamağa çalışıyoruz. Şirket mensuplarının tümünden genel kurul toplantısı sona erinceye kadar, senet belgelerini (Sertifika), bankanın yatırımları (Mevduat)

bölümünde bir kasaya bırakmalarını rica edeceğiz. Bu durumda, satamazlar. Tabii, bizi saymazsak. Ve bizim, onların oylarıyla birleşmeğe karar vermek hakkımız vardır.»

Bu şu demekti: Transfer belgelerinde değişiklikler yapılanların, belgeleri Milo'ya satmaları önleniyordu... Belgesini yatırmak istemiyenin hayınlığı meydana çıkmış olacaktı.

«Binder'in bu davranışının nedenini Grace biliyor mu?»

«Evet, anlattım ona!» dedi Jim.

«Rakibimizin kim olduğunu biliyor mu?»

«Evet!»

«Bense, kimseye birşey söylememek için anlaştığımızı sanıyordum.»

«Grace'dan gizli şeyim yoktur benim. Bana... yolumu bulmam konusunda yardımcı oluyor.»

Bu, kendi kendilerine evlendiklerine işâretti. Onlara baktı. Jim'in yüzü kararlılık doluydu. Grace'ın gözlerindeyse, kara sevda bulutları uçuşuyordu.

«Evlenebileceğinize gerçekten inanıyor musunuz?»

«Cevabım,» dedi Jim, «Evetir. Alice'le anlaştım en sonunda.»

Dan başını salladı. Evlenmelerini istemiyen bir duygu kaplamıştı içini. Bu bağıntıya karşıydı. Jim yaşıyordu ona göre. Hiçbir erkek, gencecik, körpe bir kadınla evlenerek...

«Binder'le bu konuyu dün gece konuşmuş olacaksın. Peki neden bana söylemedin?»

«Ah Dan!» dedi Grace, «Seni büsbütün şaşırtarak, allak bullak etmek istemiyor işte, anlasana!»

Telefon çalmağa başlamıştı. Grace ahizeyi kaldırdı.

«Alo... Kim var telefonda... Buyrun. Oo, günaydın bay Binder. Kendisi burda.

Dan, ahizeyi aldı.

«Günaydın Dan! Jim de orda mı?»

«Evet!»

«Beni, bürodaki konuşma kutusuna bağlatır mısınız?»

«Tabii. Bir dakika.»

Dan'ın bürosuna gittiler ve konuşmayı zırlı kutusuna bağladılar.

«Kim dinliyor bizi?» diye sordu Binler.

«Jim'le kardeşim Grace. O, herşeyi biliyor.»

«İyi. İki önemli şey var. Hesabettik. Oranlamayla sonuca vardım. Rakibinizin büyük bir avantajı var. Paketinde yaklaşık olarak ikiyüzelli bin hisse senedi var. Ortalama olarak her senede ne kadar ödeme yapmıştır, bilmiyorum. Ama, şöyle böyle yirmi dolar olmalı. Demek ki, beş milyon dolarını bu işe yatırmış. Ve böylece şirketinizin dörtte birine yakınıni elde etmiş. Şirket yönetiminin denetimindeki sayı yüzde yirmiden az oysa. Biz şimdi bu yüzde yirmiyi sıkıca kendimizde tutmaya çalışmalıyız. Hazırlanması gereken çizelgeler tamamlandı mı?»

«Teksir yapacak biri gelir gelmez, çoğaltılacaklar.» dedi Jim.

«Güzel! Dan, dinliyor musunuz?»

«Hâlâ bitmedi mi sorularınız?»

«Bitmedi! Çizelgeleri imzalamak için adamlarınızı toplamak, sizin görevinizdir. Biz de bu arada tek tek hissedarların dökümünü yapacağız. Bunun ne berbat bir uğraşı olduğunuzu bilir misiniz?»

«Onlara yol gösteren olursa, iş kolaylaşır, anlarlar!»

«Dan, bu benim ikinci görüşüm. Olan bitenin üs-

tünü örtmek, tehlikeli bir şeydir.»

«Neden? Bu, benim biricik savunmam olacaktır. Mantıklı bir neden göstermeden onlardan yetkilerini alırsam, hakarete uğramış sanacaklar kendilerini!»

Plâstik kutudan, Karl Binder'in sigarasını yakışını duydular. «Size dün gece söyledim. Uğursuz bir hatâ yapmıyan, kazanacaktır bu mücadeleyi. Galiba, kardeşiniz bir hatâ yaptı bile. Tam emin değilim. Ama, bu yoldan yürümem gerek. Oyunda, rakibin hatâsından yararlanıp, hemen sermayeyi yaymak gerekir.»

Uzun bir susuş. Sonunda, Dan konuştu: «Söz konusu olan nedir, söyler misiniz?»

«Hay hay! Kartları açık olmalıydı onların!»

«Doğru!» dedi Dan. «Bu bizim ona karşı kullanacağımız biricik kozumuzdur. O, arkadan saldırıyor. Ve hele bir lekelen sin, suçu çıksın bakalım ortaya...»

«Bir süre düşününüz bunu. Örneğin, babanızı ele alalım: Rakibin, kendi oğlu olduğunu anlayınca, kimin yanında olacaktır dersiniz?»

«İkimizden, benim tabii!»

«Böyle bir seçim karşısında kalmıyacak. Milo'yla Unico arasında karar vermesi gerekecek. Olayın şimdiki gelişmesine göre, Teksas General adlı şirketle Unico arasındaki yeğlemesi sözkonusu. Ayrım nedeni, o gizli şirkettir onun gözünde. Üzerinde düşününüz bu konunun.»

«Hemen başlayayım mı, ne dersiniz?» dedi Dan. Bir sigara aradı.

«Önemli bir karar arifesindesiniz!» diye sürdürdü sözünü Binder. «Daha açık konuşayım mı?»

«Şimdiye kadar hep açık konuştunuz zaten!»

«Yapacaklarınız: Babanızın birleşme konusundaki kesinkes onayını elde ediniz ve rakibin kim olduğunu öğrenmeden, senet belgesini (Sertifika) alıp kapa-

tınız... Yoksa ona rakibinizin adını verip, sonra mı onayını almak isterdiniz? Cevabını ben veremem bunun. Ve böyle bir ayırım yapmak zorunda olmadığım için doğrusu, mutluyum.»

«Nerdeyse...» Dan, Grace'a baktı ve onunla birlikte acı duyarcasına konuştu, «nerdeyse, perdenin arkasındaki kişiyi keşki söylemiyeydiniz, diye düşüneneğim!»

«Ben söylemedim size!»

«Evet, Jim söyledi bana. Siz beni...»

«Onun bu konuda sıkı durmasını söylememe rağmen. Şu oyların kesinkes bizim yana devri işlemi, ya rakiplerimizin ellerini bağliıyacak ya da sırlarını açığa vurdurtacak... Ve Milo'nun hatâsından yararlanacağız, bir hatâysa tabii. Ve hatâdır bu sanıyorum. Adamlarım, Teksas General adlı firmanın salt bir maske olduğunu ve asıl güçlerin perde ardında kalmak istediklerini her zaman saptıyabilirler. Teksas'lı hissedarları aslında suçlamamız gerekir. Çünkü, böyle bir firmanın var olmadığının farkında bile değiller bu kuzular. Size hakaret etmek istemem Dan. Ama Teksas'lılar bu gibi şeylere tepki gösterirler. Öteki hissedarlara da Unico'nun köklü, güvenilir bir şirket olduğunu, güney batıya doğru yayılışının olağan bir durum sayılması gerektiğini söyleyebiliriz. Ve, kuşkunuz olmasın, sizin şirketin kesinkes onayıyla başaraacağız bunu. Hisseleri yıldan yıla yükselenler, daha ne isterler!»

Dan, sekreterinin dışardaki yazı masası başına gitti. Grace'ın daktilo ettiğı oydevir çizelgelerinin bir kopyasını aldı. Kızkardeşine dönerek, şöyle dedi: «Ne kadar çıkardın bundan?»

«Şimdilik dört beş kopya. Bir bölümünü teksir

ettireceğiz şimdi.»

Dan, oluru imzaladı. Ve Grace'a imzaya hazır olup olmadığını sordu.

«Tabii. Kopyalardan birini imzalayayım mı?»

«Aslı gibi değerlidir o da.»

«Güzel!» Kâğıtlardan birini alarak, itirazsız imzaladı.

«Senet belgeni teslim işini Jim'le ayarlıyabilirsin. Benimki evde, kasamda... onu alıp geleyim. Buba uyandı mı?»

«Buba her zaman erken kalkar.»

«Onu ziyarete gidiyorum. Geri gelince, Pete Hunter'i bulacağım. Milo'nun adamıdır o sanırım. Onu duvara çivilemekten zevk duyacağım.»

Dan, Higbee Swain'in özel numarasını çevirdi.

«Hig, çok acele buraya gelebilir misin? Herşeyi bir yana bırak gel. Bana yardımcı olmalısın. Pete'yle bir işim var. Birisinin transfer belgelerini arakladığını saptadık. O mudur, bilmiyorum. Ama, anlıyacağım. Çabucak buraya gel ve birşey belli etme, olur mu?»

Ellerinde kâğıtlar, arabasına yöneldi. Babasının evine doğru yola çıktı. Ethan doğu taraçasında oturmuş, güneşleniyordu. Gelişinin nedenini anlattı. Ve ona imza çizelgesini uzattı. Babası iyice okudu. Ve Dan, hüzünlü bir sesle, Unico'nun bu mücadele için milyonlar akıttığını ve bu davranışlarını anlayışla karşılamak gerektiğini söyledi. Emin olmaları haklarıydı. Greer Product kendilerini yaya bırakırsa, kazanmaları güç olacaktı.

«Hepimizi imzalamaya çağırdılar buba. Ben imzaladım bile. Grace'da imzaladı.»

«Kuzeylilerin birbirlerine güvenleri yok. Yoksa böyle bir işe girişmezdiler. Yazacak bir şeyin var mı oğul?»

Dan dolma kalemını çıkardı ve babası imzaladı.

Sonra, işletmenin elindeki hisseleri, herşey sonuçlanıncaya kadar emanete bırakmaları gerektiğini anlattı.

«Senle Grace, uygulıyacak mısınız bunu?»

«Evet!»

Ethan tekerli koltuğuyla kapıya doğru gitti, yatak odasına varan koridoru geçti. Büyük bir kasa vardı içerde. Kilidin yanında durdu. Numara diskini çevirdi, açıp bir dosya çıkardı, Dan'a hisse belgesini verdi.

«Bunun, senin için ne zor olduğunu biliyorum Dan. Ve sen mert bir erkeksin... Çünkü Unico gibi sağlam bir şirketle çalışıyorsun. Ve şirketimizi, bir eşkiya çetesinin eline geçmekten kurtarıyorsun. Bu yaptıkların değerlendirilince, bütün ilçeliler sana müteşekkik kalacaktır.»

«Sağol!» dedi Dan. Babasının bakışlarından kaçırıldı kendini, «Gitmeliyim artık!» dedi.

«Oğul... bu olayın etkisinden kurtulduysan,» dedi Ethan, «Batıya yaptığın yolculuktan söz edesin isterim. Uçak kazasını ve öteki şeyleri anlat bana. Gerçeği söylemek ister misin?»

«Evet!»

«Düşüncesizce bir davranışta bulunmamamı isterim. Artık savruk bir delikanlı değilsin sen. İlk fırsatta yanıma gel. Birlikte yemek yiyelim. Olur mu? Artık seni çok az görüyorum oğlum!»

«Geleceğim, buba!»

«Yakında ama, duydun mu oğul?»

Park yerinde, büroya girmeğe çalışan Pete Hunter'e rastladı. İşletme müdürü olarak şirket için, hep canını dişine takıp çalışmıştı. Milo'nun, Stuart'ın ölü-

münden sonra hissesini sattığı zamandanberi kendisinden kuşkulanılmıyacak bir sağlamlıkla çalışıp durmuştu. Pete'nin, Milo'nun hisselerinin bir bölümünü satın almasını bile onaylamıştı Dan ve uygun bulmuştu.

Ama şimdi sorular beliriyordu. Milo, Pete'nin bağlılığına dayanarak, yıllarca beklemişti. Dan, iyi hatırlıyordu. Pete kafayı çekince, çevresindekileri yanına çeker ve Milo'nun erdeminden sözeder dururdu.

«Dün gece ne zaman eve döndün?» diye sordu Pete.

«Çok kalmadık. Şu Binder büyüğü bir herif. Herşeyi yapabileceğini sanıyor. Belki de yapabilir, bilmem ki!»

«Hig'le birlikte atmışa yakın hissedar listesi çıkardık.» dedi Pete. Dan'ın ardından binaya giriyordu. «Onlarla ilişki kurmağa hemen başlayabilirdik. Başka yapacak iş yoksa tabii.»

«Küçük bir iş var. Bir iki dakikada biter.»

Dan'ın bürosuna girdiler. Bu arada Higbee Swain de sekreteriyle çıkagelmişti.

«Baytown'da biner hisseli iki hissedar var.» dedi Pete. «Onları tanırım. Yarın yanlarına gideceğim. Ne yapmamı istiyorsun şimdi senin için?»

Dan yetki devir çizelgelerini Pete'yle Higbee'nin ellerine tutuşturdu. Okudular. Pete'nin yüzü kaskatıydı. «Ne demek bu? Bize güvenleri yok mu?»

«Karl Binder, kendine bile güveni olmadığını söylüyor. O, ancak bu koşullarda Unico'nun anlaşma yapacağını söyledi. Ve Jim, bu belgeleri imzalamamız için ricada bulundu. Jim için çok şanssız bir durum. Ama, başka ne gelirdi elinden!»

Pete Jim'e acı bir bakış fırlattı. «Şu dolaplar için o herife kimbilir ne paralar ödüyorsunuz. Bize haka-

rettir bu!»

Jim umursamaz davrandı. Ve Dan şöyle dedi: «Ben imzaladım bile. Bubamla Grace'da imzaladılar. Imzalı belgeleri masasına yaydı. «Şu işi bitirelim!»

Higbee Swain şöyle dedi: «Evet, insan namuslu bir kişi olacağına yemin eder ve OLMAZSA, zararı dokunmaz bunun. Okulda çocuklar hergün bağlılık yemini ederler.» Çizelgeye kargacık burgacık imzasını kondurdu ve ötekilerin yanına koydu onu. Sonra, Pete'ye kalemini sundu.

Pete huzursuzca, birinden ötekine baktı. Dudaklarını yaladı. «Şu herife ne kadar para veriyorsunuz ki, böyle budalaca şeyler icat ediyor Jim?»

«Eğer bu yaptıklarından başka işe girişirse, tek kuruş ödeme yapmazdım.» dedi Jim. «Hoş olmıyan bir durum. Ama, Binder ısrar ediyor.»

«Birisinin satabileceğinden mi... kuşkulanyor?»

«Sanmam. Bu bir güven işidir yalnız.»

«Pete, niye karşı koyuyorsun be adam?» diye tersledi Dan. «Hepimiz hakarete uğradık.»

«Karşı koymuyorum!» dedi Pete hızlı hızlı. Hig'in elinden kalemi aldı. Ve imzaladı. Ağzının çevresinde terler belirmişti.

«Sağol!» dedi Dan. «Ve şimdi gerçekten tatsız bir yere geliyoruz. İnanın bunu sizden içimden gelecek istemiyorum: Senet belgelerinizi, olaylar kapanıncaya kadar bir bankadaki özel kasaya bıraktırmamız gerekecektir. Babamın belgesi işte burda. Benimkini daha sonra alıp getireceğim. Grace hemen getirecek. Seninki nerde Hig?»

«Evde!» dedi Hig.

«Dağı aşındıncaya kadar onları bankaya bırakalım mı?»

«Tabii. Buna neden gerek duyduklarını anlıyabi-

liyorum. Bu işe paralar döküyorlar. Emin olmadıkları kişiler yüzünden batmak istemezler. Hemen kendimin-
kini getireyim.»

Dan, Pete'ye döndü. «Sen ne dersin bu işe?»

«Benimkiler avukatımın bürosundadır.»

«Andy Lathom'da değil mi?»

«Evet!»

«Bir yol bize uğrarız, ordan Andy'nin yanına giderek seninkini alırız.»

«O... bir balıkavı partisinde... Ancak pazartesi dönecek. Dönünce, alır getiririm.»

«Sekreteri alıp, sana verebilir ama!»

«Olmaz... Andy onu kapıdışarı eder. Zavallı bir büro memuresinin başına iş açmaya hakkımız yoktur. Pazartesi oraya gideceğim. Bütün yönetim kurulu üyeleri uygun buluyor mu sahi?»

«Dürüstlüğünden kuşku duyulmasını istemiyen herkes, bunu yapmalıdır.»

«Bana kalırsa, çoktan doğruluğumuzdan kuşku-landılar onlar!»

«Genel olarak, haklısın. Ama tek tek değil he-nüz!»

«Hisse belgelerimi ancak pazartesi elde edebileceğim. Şimdi hemen baytown'a giderek, oradakilerle konuşsam iyi olacak sanırım!»

«Hadi öyleyse!» dedi Dan ve bürodan kaçarcasına çıkan Pete'yi izledi.

«Alçak herif!» dedi Grace.

Dan sekreterine, Andy Lathom'a telefon etmesini söyledi. Andy bakalım balıkavı partisinde miydi? Değildiyse, işletme müdürünün koltuğu hemen boşaltılmış olacaktı.

Mary Greenlee bir iki dakika sonra durumu bildirdi: «Sekreteri, onun balık avına gittiğini, pazarte-

si döneceğini söylüyor. Haber bıraktırayım mı?»

«Hayır Mary!» diye cevap verdi Dan. Önce Hig'e, sonra Grace ve Jim'e baktı. Elllerinde kanıtları yoktu. Ancak pazartesi zarlar atılacaktı. Bakalım Pete'nin bağlılığı nereye kadardı. Ama o zamana kadar durumunu herhalde ayarlardı.

«O benim gözümde dolandırıcının biridir yine de!» dedi Grace.

Jim güldü. «Galiba hepimiz dolandırıcıyız. Ama, onun alçağın biri olduğu görüşüne katılıyorum. Onu suçlu buluyor musun Dan?»

«Tabii. Ne diyorsun Hig?»

«Doğrusu,» dedi Hig ve geniş alını kırışıklandı. «Olan biteni pek anıyamıyorum. Birisinin hisse sene-di cetvellerini aşırıldığını mı iddia ediyorsun?»

«Bazıları eksik!» dedi Dan. «Ve Teksas General Industrie'nin ardındaki kişiyi bulduk. Bu, Milo'dur. Bunu henüz kimselere demedik. Ama, örneğin senin gibi, benim yanıma tutan herkesin bunu bilme hakkı vardır. Sağol Hig!»

Ellinci bölüm

Milo cuma sabahı, hisse senetlerinin bankalarına yığılmağa başladığı haberini alınca, güldü. Plân doğru olunca, iş yürüyordu. Bungalovunun tıraşına çıkarak, otelin yüzme havuzu yanındaki kumda yatan ve güneşlenen iki tatlı kıza bakmağa başladı. Tam kendi göz hizasında idiler. Kendi kendine, Phoebe Philips şimdi acaba Houston'da mıdır diye sordu. Şu ufak tefek tarih öğretmeni bir bilmeceydi. İlişkileri nerdeyse iki yıl sürmüştü. Sonra birden, Dan'dan ayrılmasına az kala, terketmişti onu. Bir daha görmek

bile istememişti. Bir yıl sonra, düzenlediği tarihsel sayılarla ilgili televizyon programları başarılı olmuştu. Daha sonra, İspanyol isimli, uzun sırık gibi bir erkek-
le evlendiğini duymuş, resimlerini görmüştü. Belki de Meksika'lıydı adam. Buna gülmüştü Milo.

Hisse senetleri böyle yığılırken - yığılmaması için bir engel mi vardı hem? - bir iki günlüğüne kafasını dinlemek ve kadınlar dünyasına bir gözetmek isterdi. Belki Phoebe'yi de ziyaret ederdi. Hâlâ oralarda oturuyorsa ve şimdiki adını bulabilirse tabii. Phoebe kendisini hatırlardı elbette.

Telefon çalıyordu. İçeri girip, ahizeyi kaldırdı. Pete Hunter'di. Sabahın erinde... ve her zamanki gibi heyecanlı.

«Seni görmeliyim Milo!»

«Ne var ne oldu?»

«Yanında görünmememi söyledin gerçi ama, seni görmeliyim!»

«Gelme buraya. Kendini toparla şimdi ve olan biteni bana anlat!»

«Kuşkulandılar, iyice biliyorum. Bana, Unico'yla birleşme belgesini imzalattılar. Geri dönülmez bir karar bu. Herkesin imzalaması gerekiyor.»

«Wall Street'den tuttukları kişinin kimliğini öğrendin mi?»

«Binder adında biri. Onunla tanıştım.»

«Karl Binder, çok güzel!» Milo'nun sesi müthiş heyecanını belli ediyordu. İnatçının biriydi Karl. Bu herifi yenmek için ne yapmalıydı ki?» Herkes imzalamak zorunda olduğuna göre, senden neden kuşkulansınlar yani?»

«Benden kuşkulandıklarını söylemedim Milo. Ben de sanmıyorum bunu. Ama, kendimi iyice temiz çıkarmam da gerekiyor. Yoksa benden KUŞKU-

LANACAKLAR!»

«Heyecanlanman, gereksiz. Düşün hele Pete. Önce şunu bil: Unico'yla birleşme gerçekleştikten sonra ancak yetkiler işlemeğe başlar... Ama, o zamana kadar denetimi ele almış olacağız. İkincisi, geri dönülmez gibi görünen oy hakkını devir işlemi, bağlayıcı değildir. Sana bunu söylemiştim ya! Binder yalnızca moral önceliği veriyor onlara.»

«Bir şey daha var Milo. Senet belgelerimizi alıp, bir kasaya kilitliyecekler. Belgelerimin avukatımda olduğunu ve onun bir balıkavı partisine çıktığını söyledim. Aklıma gelen en uygun çözümdü bu. Gerçekten de o balıkavına çıkmıştı. Ama, senet belgelerim onda değil tabii.»

«Öyleyse onu ara bul ve senetlerini ona ver. Seninle birlikte çalışsın. Ona iyi şarap ısmarla... Moruk hisselerini onlara mı veriyor?»

«Ethan mı? Tabii!»

«Bessie ne durumda?»

«Kimse onunla konuşmadı.»

«Heyecanlanmana neden yok Pete! Ama, belgelerini yatırma oraya. Dikkatli ol!»

«O zaman benden kuşkulanırlar Milo!»

«Bırak olsun! Şunun farkında değiller: - Ve garanti veririm ki bilmiyorlar Pete - şirketlerinin yüzde otuzunu elime geçirdim bile. Şimdi dön, gözünü ve kulağını iyice aç. Ama hiçbir zaman belgelerini onlara verme. Eğer gerekirse, doktorundan rapor al, hastaneye git.»

«Hissedarları Unico'ya bağlamak için, aslında yola çıkmam gerekiyor.»

«Öyleyse Galveston'da birini ziyaret et ve hastalandığını bildir. Ama onlar seni sıkıştırırsalar bile, bilincini yitirme Pete. Bu, eski bir atasözüdür. Pete,

herşey olup bitince, Nevyork'a gelesin isterim.»

«Orda yaşıyamam!» dedi Pete. «Hiç yaşıyamam. Plânını benim üstüme kurma!»

«Yalnız ziyarete gelmek mi?... dinine yanayım be! Teksas'da kalıp, şirketi yönetirsin. Anladın mı?»

Pete Hunter Nevyork'da... aman allahım... Korkaklaşırsa, onu defetmek bile gerekecekti belki...

Ellibirinci bölüm

Bessie, dolambaçlı girişten tantanalı evine doğru arabasını sürerken, köpekleri arabasına saldırmaya başladılar.

«Dikkat edin be pis itler!» diye tersledi köpekleri. Köpekler arabasına üşüşürlerken, hiç yavaşlamayı düşünmezdi. Tekerlerin altına girerlerse, kendi suçlarıydı. Weymar'lı Lidya, en saldırgan olanıydı. Kötü alışkanlıkları, Danimarka cinsi dok köpeği Haskeel'e bulaşmıştı. «Kesin havlamayı! Dayak istiyorsunuz galiba!» Ama Lidya'yla Haskeel, o gün öğleden sonra getirdiği leziz lokmaları önlerinde buluncaya kadar havlıyacaklardı. Onun kendilerine ne zaman birşeyler getirdiğini anlıyorlardı. Kadının üstüne sıçrayıp, ince ince uludular. Bessie elinde paketle inmeğe çalışıyordu arabadan. Bir kaç şiddetli tekme savurdu. üzerlerine, gerilediler, sinerek inlemeğe başladılar.

Önlerinden geçerek, mermer sütunlarla süslü eşiğe girdi. Oradan bakınca çiftliği görmek mümkün oluyordu. Çiftliği, Greer Product arazisinin yukarsında ırmağın kıvrım yaptığı yerin kuzeyinde başlayıp, on iki mil kadar uzuyor, ve Joe'den ayrılmak için satın aldığı Bagby'nin eski çiftliğinin orada sona eriyordu.

Oda hizmetçisi Maybelle kapıyı açmıştı. Zayıf, yirmiiki yaşlarında, müthiş güzel bir kızdı ve Bessie bu nedenle onu kovmayı bile düşünüyordu. Çünkü Bessie şişkoydu ve bu bütün hayatını etkiliyordu. Şişmanlığı kabul etmez, yağ bağladığını söyler ve iğrenirdi yağ bağlamaktan. Bunun bezelerle ilgili olduğunu söylediklerinde, çok yemek yediğini kabul ederdi. Zayıflamak istediğini, yemek yemek tutkusu bastırıyordu...

«Siz gidince, Dan Greer beyfendi telefon etti bayan Greer!» dedi Maybelle.

«Bak hele! Ne zaman?»

«Yarım saat kadar önce. Sizin az sonra döneceğinizi söyledim. Yeniden telefon edeceğini söyledi.»

«Eğer yeniden telefon ederse, kendisiyle konuşmak istemediğimi haber ver ona!»

«İyisi mi, gelmediğinizi söylüyeyim.»

«Hayır Maybelle, ona, kendisiyle konuşmak istemediğimi söylemelisin. O zaman, artık telefon etmez!»

Bessie, şişmanlamasına karşı Loren'in en küçük bir tepkisini görmüyordu. Lidya'yla Haskell'in kendisine baktıkları gözle bakıyordu. Dört yıl öncesine kadar ilişkileri ana - oğul ilişkisi çerçevesinde oluşuyordu. Ama artık gerçek ortadaydı; Loren'e hakaret etse, kızsas, kendisinden korkunç nefret ettiğini söyleyecekti o. Bu durumu biliyordu ve derinden yaralıydı.

Evi yaptırırken, Loren için bir stüdyo tasarlamıştı. Ama şimdi, Houston'da oturmak daha hoşuna gidiyordu onun. Kendisiyle bir daha birlikte oturmayacağını anlamıştı. Bir bakıma, Cicely'yle olan ilişkisi yüzünden Houston'a taşınmıştı. Bessie bu bağıntıya karşıydı. Ama oğlunun aşk hayatına karışamıyordu. Onunla bu yaz Avrupa'ya gitmeyi tasarlıyordu. Belki

canı çeker, orada okumak isterdi.

Maybell odaya girip, Dan Greer'in telefonda kendisini beklediğini bildirdi.

«Kendisiyle konuşmak istemediğimi söylemedin mi?»

«Söyledim. Sizinle mutlaka görüşmek istiyormuş. Eğer konuşmak istemezseniz, buraya, yanınıza gelecekmiş. Telefonu kapatayım mı, ne yapayım bayan Greer?»

Bessie, giysi odasındaki masanın üzerine koyduğu paketi açmakla uğraşıyordu. Öylece bıraktı onu ve telefona gitti. Kalçası her adımda hop edip duruyordu ve bu canını sıkıyordu.

«Alo!» diye bağırdı telefonda.

«Alo Bessie!» Onun sesini duyunca içi gıcıklandı. Dan Greer, kendisiyle yatmak istediği erkeklerin en birincisiydi. Ama onu elde edememişti. Onu, pek de doyurucu gibi görünmeyen erkekliği yüzünden mi yatağına isterdi, bilmiyordu. Belki de kendisi, adama cinsel yönden çekici gelmiyordu. Beş yıl kadar önce, bir belgeyi kendisine imzalamağa getirdiğinde, ondan kendisiyle yatmasını istemişti dobra dobra. Ve şu boktan herif, kendisiyle alay etmişti. Acısı yüreğini yakmıştı bu davranışının.

«Ne istiyorsun?» diye sordu telefonda.

«Seninle önemli bir konuyu konuşmalıyım. Şirketin başına gelenleri gazetede okudun mu?»

«Şirketin başına gelenlerin beni ilgilendirmeyeceğini bilmen gerek!»

«Senin imzana ihtiyacım var. Bessie, Loren'in ve senin geleceğinizle ilgili.»

«Saçma!» dedi kadın. «SENİN geleceğinle ilgili. Bencilliğini belirleyen bir neden olmasa, üç metrelik bir kalemle bile bana dokunmak istemezsin!»

«Yanına, oraya geliyorum Bessie!»

«Köpeklerimi üstüne salarım!»

«Senin sapık köpeklerinden korkmam! Bir saate kalmaz oradayım!»

Ahizeyi yerine koymuştu adam. Eli titremeğe başlayıncaya kadar, tuttu ahizeyi kadın. Kendisinden çok acele birşey istediğine göre, belki... Ama, hayır, Dan kendisini hiç bu kadar yağ bağlamış görmemişti.

Bessie'nin kalbi gümbürdüyordu. Belki de kalbi zayıflıyordu. Ama bu nedenle doktoruna gitmek istemezdi. Mutlaka tutar tutar, rejim önerirdi kendisine.

Lidya giysi odasının kapısında hafifce uluyordu. Masanın üstünde açılmamış duran pakete bakıyordu iki köpek te.

«Ah... dilenciler! dedi onlara.

Masaya yürüdü. Paketlerden birini açtı. İçinde iki büyük ve taze sığır kalbi vardı. Bessie itlerine hep burada yukarda yiyecek verirdi. Yiyeceklerini kadının elinden alırlardı. Unutursa kendilerini, tanrı acımalıydı onlara.

Bir arada kapının kapanış sesini duydu. Evin zili çaldı.

Köpekleri hemen kulak kabarttılar. Oda kapısını açıp, dışarı seslendi:

«Kim bu adam? Kim bu gelen?»

Köpekler büzüldüler ve havlamaya başladılar.

«Hadi Lidya... Haskell! Tutun onu!» diye bağırdı. Maybell'in cümle kapısını açtığını duymuştu. Köpekler önünden geçtiler, merdivenlerden inerek, hızla ileri atıldılar Bessie oyunu izlemek için, merdivenin üst basamağına gitti.

Ulaştığı sıra, köpekler kapıdan fırlamışlar, adamın üstüne yürüyorlardı. Ama yakaladıkları adam,

Dan Greer değildi. Hayret, gelen uzun zamandır kayıplara karışmış olan Milo kardeşti.

Köpekleri ondan ayırmak için hızla aşağı indi Lidya adamın ayaklarına yapışmış, Haskell üstüne fırlamıştı. Milo şimdi saçağın altında, sırtüstü uzanmıştı. Dok dişlerini gıcırdatarak üstüne atılmış, boyuna saldırıyordu. Elinde zincirli tasmayla bahçıvan Cotton gelmişti. İkisi birden köpekleri çekerek eve aldılar. Milo oturdu ve kadına dik dik baktı.

«Vay anam vay! Bessie bu kadar mı korkuyorsun ki, şu isyancı vahşi köpekleri besleme gereğini duyuyorsun?»

«Onları senin üstüne ben saldırttım Milo. Üzgünüm. Seni Dan sanıyordum.»

Sırıtiyordu adam... aç ve öfkeli bir sırıtış, diye düşündü kadın.

«Ciddi mi?»

«Burda ne arıyorsun?»

«Seninle konuşacaklarım var. Sana bir armağan getirdim.» Elinden düşen bir kutuyu özenle yerden aldı. «Umarım kırılmamıştır. Al Bessie!»

Bessie kutuyu aldı. İkibuçuk kiloluk çikolataydı bu.

«Belki,» dedi adam ve süzdü kadını... «belki de çiçek getirmem gerekti. Sen... biraz kilo almışsın, şu...»

«Bas git burdan!» diye bağırdı kadın. «Seni artık hiç görmek istemediğimi yıllar önce söylemiştim!» Çikolata kutusunu ona doğru fırlattı. «Defolup gitmen için bir dakkan var. Gitmezsen, köpeklerimi yine üstüne salarım.»

«Ama Bessie, ben...»

Kadın eve girerek, köpeklerle geri döndü. Tasmalarından tutmuştu ve ikisi de adama hırlayıp, sal-

dırıyorlardı.

«Defol!» diye bağıırıyordu. «İstediğini de elde edemiyeceksin!»

Sonra köpeklerini serbest bıraktı. Adama saldırılar. Arabasına atladı adam, kapıyı kapadı. Pence-re-den hâlâ saldırmaya çalışıyorlardı. Ama kendini kurtarmıştı. Motoru çalıştırdı ve hızla ordan uzaklaştı. Köpekler kızgın kızgın havlıyarak arabanın ardına takıldılar.

Dan geleceğini bildirmişti ama, hâlâ ortada yoktu. Gün bitene kadar da telefon etmedi. Ama pazar-tesi günü onu yakalamıştı Dan. Köpeklerini kuzey otlaklarında gezdiriyordu. Her sabah yapardı bunu. At pantalonu içinde berbat göründüğünü biliyordu ama, at sürmek onu neşelendiriyordu. Ve kendisini mutlu kılan biricik şey de işte, köpekleriyle dolaş-masıydı.

Dan o sabah kadının binek atlarından birine bin-mişti, ona doğru ilerliyordu. Köpekleri onun üstüne saldırtmadan, atından atladı. Elindeki bir paketten irice iki kemik çıkartarak, birer birer köpeklerin önü-ne attı. Bessie kızıyordu ama, köpekler kendisini din-lemediler. Sunulan kemikleri alarak, bir iki metre sü-rüdüler ve çimene bıraktılar.

«Kurnaz davrandın!» dedi Bessie.

«Milo'nun iki gün önce uğradığı durumu gör-düm!»

«Gördün mü?»

Kadına anlattı. Tam evine yaklaştığı sıra, ara-basıyla içeri giren Milo'yu görmüştü. Köprünün ora-ya giderek, olan bitenleri izlemişti.

«Demek ki, kardeşini yeniden görmüş öldün?!»

«Geri dönerken, köprü altına saklandım. Onun-la konuşmak istemiyordum. Ben seni görmek istiyor-

dum, onu değil. Ama baktım ki, yanlış saat seçmişim.»

«Atlarımdan birine binmek iznini kim verdi sana?»

«Kimseden korkmam ben. Seyisinden aldım, şaşırıldı adam, korktu.»

«İzimi bulduğuna göre, ne istiyorsun?» diye sordu.

«Milo şirketimizi üzerine almak istiyor.»

«Buna karşı ne yapabilirim peki ben?»

«Milo'nun denetimi üzerine almasından önce Unico'yla birleşebilmemiz için gerekli bir çizelgeyi imzalamalısın. Böylece hisse oylarıyla bizi desteklemiş olacaksın.»

«Oyunu yitirdiğini mi söylemek istiyorsun? Seçim Milo'yla Unico arasında mıdır?»

«Evet! Beni yendi ensonu.»

«Şimdi ne yapacaksın?»

«Pek bilmiyorum. Şirketi, Unico'nun şubesi olarak yönetirim belki. Milo'yu yenersek ve isteğim olursa.»

«Jim Willard'da arkasında mı?»

«Şirketin Milo'nun ellerine düşüşünü önlemek, onun plânıdır. Bu, gerçekten de ilçemiz için gereklidir. Bizim fabrikalarımızla yaşıyor ilçe Bessie... şu kıyı boyu uzanan bölge bizlere bağlıdır.»

«Demek ki bu serveti Jim'in istediği yöne bağlıyorsunuz!»

Dan sıırttı. Ama, bakışları ciddiydi. Acaba bedenime mi bakıyor, diye düşündü kadın. Gücünü kuvvetini gözden geçirmek ister gibiydi... at pantolonu içindeki tuhaf görünüşünü.

«Bir imzamı istiyorsun demek ki sen? Yanında mı?»

«Evet!»

«Senden, peki benim durumum ne olacak diye sorsam, hemen cevap vereceksin ve diyeceksin ki; senin Greer hisse senetleriyle elinde bulunan dev servetin Unico'da, Milo'ya oranla daha güvenli ellerde olacaktır.»

«Senin servetin ve Loren'inki!»

«Benle Loren'i düşünüp, bizim uğrumuza bütün şu olanlara katlandığını söyleyerek, gözlerimi yaşartmak istemezsin sanırım.»

«Bessie, çok açık konuşayım. Biz ikimiz birbirimizi sevmeyiz. Ama Loren'e bir diyeceğim yoktur. Cicely onu seviyor.»

«Asla evlenmiyecekler!» dedi Kadın. «Onlar amca çocuklarıdır.» Kalbi hızla çarpmaya başlıyordu. Başı dönüyordu.

«Onlar amca çocukları değildirler Bessie. Ama Loren buna inandığı sürece, Cicely'nin düşüncelerini ciddiye almamak duyarlılığıyla donanacaktır. Cicely'ye gelince o, Loren isterse onunla hemen evlenmek istediğini söylüyor.»

«Ve... niçin Loren kendisinin...»

«Bir belge var elinde. Stuart öldüğü gün verdi bana. Bu doktor raporu. İçinde, Stuart'ın kısır oluşu yazılı. Bunu kimselere göstermedim.»

«Sana o zaman verdiği şey mi bu?»

«Evet! Bana yardım edersen, onu yok ederiz!»

«Lucy gördü, değil mi?»

«Kimse görmedi onu!»

«Loren'in, Stuart'ın oğlu olmadığını biliyor!»

«Sanıyor, ama tam bilmiyor. Bu raporu birlikte yazacağız!»

«Onu benim yakmıyacağımı mı düşünüyorsun? Bana güvenin yok mu?»

«Bessie, benim artık kimselere güvenim kalmadı.»

«Onu... bir akşam buraya getirir misin? Küçük bir kutlama yapalım...»

Dan onun gözlerine baktı ve şöyle dedi: «Hayır, olmaz! Senet belgeni getirdiğinde, büromda yakacağız onu. Şimdi, yetki devir kâğıdını imzalayabilirsin artık.» Kadına çizelgeyle bir kalem verdi.

Bessie hızla okudu yazılanı ve şöyle dedi: «Senet belgemi kilit altında tutmak istiyorsun ki, sana çelme takıp hisselerini satmıyayım. Aklın başına geliyor artık.»

«Pek emin değilim. İnan bana.»

«Ama, kardeşini yenmek uğruna kızının mutluluğunu satmağa hazırsın, değil mi?»

«Aynı şeyi Lucy de söylerdi. Eğer şu yaptığımı göreydi!...»

«Durumu kızına anlatırım belki! Ben bir kadını, bilirsin. Milleti kan içinde görmek, beni sevindirir!»

«Cicely'yle Loren'in amca çocukları olmadığına değgin bir kanıt bulunduğunu söylemeden, kızıma anlatamazsın bunu.»

«Onların evlenmelerine engel olurum Dan!»

«Öyleyse şu kâğıdı imzala ve belgeni yarın bana, büroma getir!»

İmzaladı kâğıdı ve geri verdi. Dan atına atladı ve sürüp gitti. Köpekleri hâlâ kemikleri yalayıp duruyorlardı. Bir süre onlara baktı. Ve kalbinin atışlarının yeniden düzeldiğini anladı. Günün birinde kalp sektesinden gümleyip gidecekti. Ötesi yoktu bunun.

Ellikinci bölüm

Milo uykusuz bir pazar gecesi geçirmişti. Yat-

madan önce Oasis klübünde berbat bir şov izlemişti. Çalgıcıların yanında yalnız başına bir süre oturan kızıl saçlı bir kadını tavlamağa isterken, saçları yakalarına kadar düşmüş bir herif kendisinden önce davranmıştı. Yılların verdiği deneylerle, bir kadını yatağa atıp işini bitirdikten sonra, terketmek gerektiği sonucuna varmıştı... Kendiliğinden çekip giden profesyonel bir orospu değilse bu kadın tabii.

Bazan sevişme sırasında, dişil hücreleri eşil hücrelere dönüştürmek gerektiğini düşünürdü. Kimyasal yollarla sağlanabilirdi bu belki de. Ne güzel olurdu bu. Ütopya! Ama, Alice Willard gibi insanın gücünü kesen bir kadın, insanı böylesi olmaz düşüncelere salardı işte. Bir de, insanın birdenbire o an düşündüğü kişiyi yanında bulabilmesi, ne şahane olurdu. Yalnızlık duygusuyla savaşmak için, o geceyi uyanık geçirmişti. Alice'i düşündüğü sırada. Newyork'dan Alice telefon etti.

«Teksas, bir iki güne kadar uçakla Meksika'ya gideceğimi söyleyeyim dedim. Boşanmam perşembe günü gerçekleşiyor!»

«Demek gerçekten kararlısın buna, ha?!»

«Elbette. Sevgilim! Şu sportmence mücadeleni kazanıyor musun, yoksa yitiriyor musun?»

Milo güldü. Uçakla Houston'a gitmek zorunda kaldığı gece onu o köy motelinde tek başına bıraktığını hatırladı. Demek ki, hiç kızmamıştı kadın.

«Meksika'da bir araya gelip kutlayalım mı? Artık o zaman özgür bir kadın olacağım. O durumda orospuluk etmek meşrulaşır artık!»

«Orospuluğun meşruluğu yoktur. Bilmiyor muydun?»

«Ama, Meksika'da meşrulaşır. Öyle sanıyorum!»

«Ve şu işi kaybedersem, hüznümü içkiyle dağı-

tırız, ha?»

«Sen kaybetmiyeceksin. Bu sana uygun düşmez. Unutma... senle ilgili herşeyi biliyorum. Gizli araştırmalarımın göre...»

«Raporun geri kalanını hâlâ bana göndermedin!»

«Belki Meksika'ya giderken, sana uğrarım ve onu kendim getiririm. Gizlidir çünkü.»

Uyanmıştı artık. Raporun bir bölümü kadındaydı demek. Ve kalanı kendisine göstermeğe hazırdı. Şu kadın, deliydi. Hem de zırdeli. Ama, birşey kesinkes-ti. Meksika'ya, yanına gitmiyecekti onun.

«Bayan Alice, nerde olduğumu biliyorsun sen. «BAYAN Alice!» dedi kadın. «Acayip geliyor şu seslenişin Milo.» Kıkırtılı bir gülüşle telefonu kapattı.

Tam da Alice'i düşündüğü sıra, telefonunu almıştı. İtin lâfını et, deyneği al eline, demişler. Yatağında dönüp durdu ve kadının Meksika'ya giderken kendisine uğrıyacağına sevindi.

Alice'le Bessie arasındaki karşıtlığı düşündü. Bir süre, Bessie'nin daha sıcak ve heyecanlı olduğuna inanmıştı nedense...

Bessie'yle Newyork'ta raslantıyla karşılaşsaydı, tanımazdı, onu. Ve Newyork'da Bessie kadar çirkin görünüşlü bir kişiye rastlamak bile olanak dışıydı. Ya köpekleri! Sıcak soluklarını hâlâ duyar gibiydi. Kendisine saldırırlarken ağızları kanlıydı ve pisti. Ve işte onları üstüne saldırtan şu şişko cadoloz karı şirketin yüzde beşini elinde tutuyordu...

Pazartesi sabahı, başağrısıyla kalktı. Bankalar-dan gelen içaçııcı haberler bile ağrısını dindiremedi. En kötü haberi öğlene doğru aldı. Sabah süresince avukatlarıyla görüşmüş ve telefonu yeni yerine koymuştu ki, telefonu yeniden çaldı... Bessie'ydi.

«Milo!» dedi, «Seni bulmak amma da zormuş!»

«Bana yaptığın yetmez mi Bessie?»

«Ah, şu korkunç köpeklerim, şu reziller! Öyle davranmalarını istememiştim. Lidya tek kelimeyle, müthiş sinirli. Haskell'i de peşine takıyor. Oldukça soysuzlaşmış.»

«Epey güçlü kuvvetli bir köpek!» dedi Milo.

«Nerde oturduğunu öğrenmek için bürona telefon etmek zorunda kaldım!»

«Büroma mı?»

«Nevyork'a!»

«Yalan atma Bessie. Büromdan kimse nerde olduğumu söylemez. Ama madem buldun beni, de bakalım, ne istiyorsun?»

«Senle konuşmak istiyorum!»

«İşte birbirimizle konuşuyoruz ya!»

«Geçen gün niçin geldiğini biliyorum. Senle iş çevirebiliriz sanıyorum. Namuslu oynarsan oyunu tabii.»

«Ne yapabilirim?...»

«Telefonda konuşamayız bu konuyu. Bu akşam bana yemeğe gelir misin?»

Göğüslerine çıkan göbeği ve giysisinin altında patates çuvalı gibi görünen kalçası gözlerinin önün-boyatmıştı. Dedi ki: «Bugün öğleden sonra belki zamanım olur Bessie!» Ve umutsuzca bekledi.

«Öğleden sonra evde işlerim var. Saat altıbuçuktan sonra gel. Köpeklerimi de deliklerine tıkacağım o zaman, söz veriyorum.»

«Peki, iyi Bessie...»

Başka ne diyebilirdi ki? Köpeklerin aç ağızlarından kurtulduktan sonra, yüzde beşi gözden uzak tutamazdı artık...

O akşam ellerinde çiçekler, kadının yanına git-

ti. Altın gibi parlıyan giysisi vardı. Kapıda çiçek demetini eline verdiğinde, onun iç çamaşırı giymemiş olduğunu sezdi. Çıplakken gül kırmızısı bir balona benzemeliydi. Çiçekleri, vazoya koyması için hizmetçi kıza vermeğe giderken, her yeri hop hop ediyordu.

Birlikte amerikan bara gittiler. Martinileri hazırladı kadın. Bardakları karıştırırken, kalçası ve memeleri oynayıp duruyordu.

«Bayan Bessie!» dedi. «Bizim orda Nevyork'da derler ki, martiniyi çalkalıyan vermutu elde edemez!»

«Siz nasıl yapıyorsunuz ki?»

«Biz karıştırıyoruz!»

«Pek farketmez bu!» dedi Bessie. Memeleri adamın yüzüne doğru yönelikti. Çalkalama işini sürdürüyordu. Memeleri hâlâ hop hop edip duruyordu. Kadına böyle bakarken aklına, et yiyici bâkir orman bitkileri geliyordu. Önünde dans ederek, martiniyi tezgâhın üstündeki bardaklarına doldurdu.

«Ve şimdi,» dedi ve bardağını hazırladı, «Şeref... ne kadar zaman geçti ki aradan?»

«Dört gün!» dedi ve suçlayan bir bakışla baktı ona. Dudaklarını kalınca, kirpiklerini kabaca boyamıştı. Gözkapakları acı yeşil vadiler gibiydi.

«Demek istediğim, GERÇEKTEN aradan geçen zamandır Milo!»

«Yılları sayan kim?»

«Yılların şerefine!»

İki duble içki daha içmişti kadın. Saçma sapan konuşup durdu. Yemek boyu gevezelik etti. Yine de çabuk yemişti yemeğini. Ondán önce bitirmiş, parmaklarını yalamış ve adama bakmağa başlamıştı.

Yemek bitince, plâk çalmağa ve odada adamlarla dansetmeğe başladı. Yüzelli kilo çeken sanki kendisi

değildi. Milo'yla yatmak istedi. Durumu anlamıştı. Hisse senetleri işini konuşmadan önce, onun isteğini yerine getirmek gerektiğini biliyordu.

Çevresinde şarkı söyleyip dansederken, gönlünü hoş etmeğe karar verdi. Taşımak zorunda kalmadan yukarı çıkarırdı. Bir keresinde onu kucaklamış, merdivenlerden yukarı taşımıştı... ayakkabılarını atıp, ayak parmaklarını oynatarak zevklendiğini hatırlıyordu.

Ama bütün terslikler sanki bu geceye rastlamıştı. Hizmetçi kız çekip gidince, Bessie isteğini bildirdi. Kendisini kucaklıyarak, merdivenlerden çıkarmalı, yumurta biçimi yatağına götürmeliydi. Kadının bedeninin çirkin görünüşü, daha çok içmesi gerektiğini gösteriyordu. O zaman ancak onu taşıyabilirdi belki. Ya da hiç taşımamalıydı. Ama bu, yarın akşam yeni külfetler yükliyecekti kendisine. Durumu boküstün boktu. Greer Product'un denetim ve yönetimini ele almak, bütün şunlara katlanmağa değer miydi acaba, diye sordu kendi kendine.

Hızla kararını vererek, kadını kolundan tuttu ve bir hamlede kaldırdı. Ağırlığı altında sallana sallana merdivenlere yürüdü. Kıkırdıyordu. Bir an bırakayım mı, diye düşündü. Ama vazgeçti. Üzerleri halı kaplı merdivenlerden yukarı çıkarken, kadın ayakkabılarını çıkarıp atmış, ayak parmaklarını oynatmağa başlamıştı.

Eskiden olduğu gibi, ışığı söndürmesini yine istemedi kadın. Avizeyi sevdiğini söyledi... karanlıktan iğreniyordu... ya kendisi, bir delikanlı mıydı ki artık! Altın rengi giysisini çıkarmak için, onu iki kez çevirdi yatakta. Aşağıda, girişte düşündüğü gibi, iç çamaşırı falan yoktu. Bedeninin aklığına şaşakaldı. Müt-hiş şişkoydu ve de.

Görevini yerine getirdi. Göbekleri yağlı bir deri gibi birbirine yapıştı. Ayrılınca Bessie sinsi sinsi güldü.

«Milo!» dedi. «Son günlerde çok kereviz yemiş olmalısın!»

«Ne demek istiyorsun?»

«Sen bir erkeksin, bir çaylaksın! Defol, bas git yatağımdan!»

Öfkelenmeğe başlıyordu. Kadına baktı. Pişmiş kelle gibi sırtıyordu. Yalnız yüzü değil, sanki bütün bedeni sırtıyordu. Uzamış meme başları korkunç iki kanlı gözlerdi. Derin göbek deliği, çirkin burun deliklerine benziyordu. Sarkık kalçaları ve karnının altında bir kalçasından ötekine çekilen hilâl şeklindeki parçalar, alaylı ağızlar gibiydi.

«Gitmeden bazı şeyler konuşmalıyız senle!» dedi adam.

«Hisse senetlerini Dan'a verdim bile. Unico'ya yatırılacak!»

«Seni gidi iki yüzlü orospu! Sen büsbütün...»

«Çenenî kapa ve defol!»

Elinin tersiyle kadına vurdu. Yarı yarıya sönmüş dev bir balon gibi düştü yere.

Keskin bir sesle küfretti kadın. Banyo odasının kapısına doğru seğirtti. Köpekler içeri girdiler, üstüne atılıp yataktan atıldılar onu. Korkunç hayvanlar boğazına saldırırlarken, yatağa çıkmağa çabaladı ve çarşaflardan medet ummağa başladı.

«Yeter!» diye bağırdı Bessie. Hiç duymadığı bir sestir bu. «Yeter! Lidya! Haskell! Çekilin!»

Havayı bir ses yardı. Yatak çarşaflarına sarılıyordu adam. Yatağın yanında, elinde kamçıyla duran kadına baktı. «Çekilin diyorum! Ayaklarımın dibine gelin!»

Köpekler sinerek yataktan indiler, homurtuyla kadının yanına gelip çömeldiler.

«Hep kendime sorardım,» dedi kadın, «istediğini elde etmek uğruna ne kadar alçalır acaba, derdim. Şimdi artık giyin Milo. Ve defolup git!»

«Bessie, bana açıklıyacağın şeyler var senin. Borçlusun...»

Ama sözünü sürdürmeği denemedi. Kamçısını savuran ve kana susamış iki köpeğe komuta eden çıplak şişko bir kadının karşısında mantıklı konuşamazdı.

Giyindi ve çabucak uzaklaşıp gitti.

Elliüçüncü bölüm

Ertesi gün Dan bürosunda oturmuş, Bessie'nin tutumunu düşünüyordu. Milo'yu yenebilmek için, Loren'in mutluluğunu takas edeceklerdi. Loren'in damadı olabileceği olgusunu Bessie düşünmemeliydi bile. Loren'e her bakışında, önünde Joe Bagby'yi görüyordu. Loren daha küçük bir delikanlıyken, benze-yiş dikkatleri çekmeğe başlamıştı. Bessie'ye bunu elbette çok önceleri sezmişti. Bu yüzden işte, Joe Bagby'nin çiftliğini satın almış ve onu defetmişti...

Birara, Karl Binder telefon etmiş ve arkadaşlarının çalışmalarını kapsıyan önraporu vermişti. Dan'la Grace Binder'i cankulağıyla dinlemiştiler.

«Listedekilerin yüzde yirmibeşini bu bölgede ve yüzde kırkını öteki eyâletlerde saptadık. Sonuçlar birbirini tutuyor. Yazmak ister miydiniz?»

«Evet!» dedi Grace. Kalemle not defterini eline aldı. «Başlayınız bay Binder!»

«Kesin olarak birleşmek isteyenler: Yüzde otuz-

yedi. Hisse senetlerini Unico'ya satmak ya da Unico'ya oy vermek isteyenler: Yüzde otuzbeş. Kesin olarak Teksas General'e satmak isteyenler: Yüzde beş. Satılmış olanlar: Yüzde onyedi. Karârsızlar, yansızlar ve çekimserler: Yüzde altı.

«Aman allahım, ne güzel, değil mi?» dedi Grace. «Yüzde otuzbeşi bize satmak istiyor. Yüzde otuzyedi de bizi onaylıyacak. Birarada yüzde yetmişiki eder.»

«Ama bu sayıya simsarların ellerindeki hisse senetleri dahil değildir. Onların çoğu rakibinizin elinde. Onlarla eşit duruma gelmemiz için, tek hissedarların yüzde sekseninin oyuna muhtacız bana kalırsa. Şimdi lütfen beni dinleyin: Bizzat tanıdığınız herkesi, listenize çekmeğe çalışınız. Her hisse senedi hesaba girer. Yönetim kuruluyla, size bağlı kişilerin senet belgelerini elde ettiniz mi?»

«Sam Sayes, Pete Hunter ve Bessie Greer'inkilerin dışında, hepsini elde ettik.» dedi Dan. «Bessie kendisininkini bugün getirecek. Pete Hunter dün akşam Galveston'da hastalanmış. Onunkini elde edemeyeceğiz. Karl, onun Milo'nun adamı olduğundan eminim.»

«Milo'nun rakibiniz olduğunu ona söylediniz mi?»

«Hayır!»

«Öyleyse senet belgelerini yine de elde etmeğe çalışın siz. Belki küçük düşer ve kendisini temize çıkarmak için vermeğe yanaşır. Her hisse önemlidir bizce.»

«Güzel! Deneriz!»

«Şu Sayers kim ola?»

«Bir yönetim kurulu üyesi. Çizelgeyi imzaladı. Ama o da hasta. Belgesini yarın ya da öbür gün getirecek.»

«Tutumlarını değiştirip başka yere göçüyorlar demek!»

«Sam yapmaz! Onu yıllardır tanırım...»

«Pete Hunter'i de yıllardır tanıyorsunuz, değil mi? Bessie Greer'in önemini size söylemek gereğini duymuyorum. Şirketin yüzde beş hissesi onundur.»

«Biliyoruz!»

«Şu Elmira Thomason'un hissesi ne kadardır? Binden fazla senet yerleştirmiş cebine.»

«Dün size söylemiştim. Bu, kuruluş hisselerini içeren yüz hisse senedi paketidir. Babam otuz yıl önce onu bir zenci ailesine verdi. Aile kayıplara karıştı. Ve hisseler devredildi. Senetlerin aslı bulunmazsa, hisseler hazineye kalacaklar.»

«Bizden hızlı çalışan rakiplerimiz izlerini bulunca, onların ellerine geçecektir. Gerçi bu adı dedektiflerime verdim ben. Belki birşeyler elde edebilirler.»

«Dedektiflere mi?»

«Arkadaşlarımdan adlarını telefon ya da adres rehberinde bulamadıkları hissedarları bulmakla onları görevlendiriyoruz. Clare Cotter'in elinde bulunan beşbin hisse senedine ne dersiniz? Adamlarıma bu işe burunlarını sokmamalarını söyledim. Bu işi siz düzenler misiniz Dan?»

«Olur, ilgilenirim!»

«Senetlerini kasaya koydurtabilir misiniz?»

«Dedim ya, bu işi bana bırakın!»

Binder bir süre sustu. Sonra konuştu yine. «Ayrıca, Milo'nun bankalarından bazı bilgiler aldım.»

«Nasıl başardınız bu işi?»

«İşimizi etkilemez. Ama gerçek şu ki, hisse senetleri durmadan akıyor bankalarına. Bessie'yi de elde ederlerse, işimiz bitiktir!»

«Elde edemezler!»

«Kardeşiniz asıl hatâsını hâlâ anlamadı. Adamlarım buna şaşır duruyorlar. Perdenin arkasından öne geçerse, şansı artacaktır. Kime karşı mücadele verdiğimiz kimseye söylemediniz mi?»

«Yalnız Bessie Greer biliyor!»

«Gözden uzak tutmayın onu. Bugün öğleden sonra sizdeki liste hakkında bilgi verir misiniz bana?»

«Olur!» dedi Jim. Bir çıt sesi duyuldu ve kutudaki ses kesildi.

İşletmenin memurları normal işlerine gidip geliyorlardı... Ama, müdürlerin telâşını özenle izliyorlardı. İlçenin sakinleri aralarında fabrikaların ve Greer ailesinin geleceği üstüne konuşuyorlardı. Ve her yerde söylentiler dolaşıyordu. Greer Product'un telefonu sık sık meşgul çalıyordu. Dan sekreterine, odasında olduğunu bildirince, hissedarlar telefonu açıp Dan'ı soru yağmuruna tutuyorlardı. Nevyork'daki gazetelerin iktisat sayfalarında ve tüm Teksas gazetelerinde Greer Product'un büyük mücadelesi üstüne makaleler yayınlanıyordu.

Bessie saat onbuçukta belgeleriyle birlikte çıkmıştı.

Jim'le Grace, Dan yalnız başına onunla konuşabilsin diye, gizlice büroyu terk ettiler. Beyaz bir giysi giymişti, elinde de beyaz eldiven vardı. Yeşil gözlerinin altı hemen Dan'ın dikkatini çekmişti. Gözlerinin morunu boyayla giderememişti. Tam soruyu yönelteceği sırada: «Attan düştüm!» dedi. «Avukatım, belgelerimin yerine bir makbuz almamı söyledi.»

«Sana bir makbuz veririm.» dedi Dan. «Senet belgelerin özel kasaya konunca, banka makbuzunu hazırlıyacaktır!»

Belgeleri aldığıında, yaptığı numaralamaya göre hazırladığı bir alındı onay makbuzu yazdı. Sonra, yazı masasının gizli gözüne sakladığı ve kendisine Stuart'ın 1942 yılının o berbat gününde verdiği zarfı çıkardı. Doktor raporunu içinden aldı ve kadına verdi. Okuması bitince, kâğıdı geri istedi ve kibriti çakıp ateşledi. Bir sigara tablasının içine koydu. Kâğıt yandı.

«Bunun fotokopisinin sende bulunmadığını nasıl bileyim?»

«Bilemezsin tabii. Ama, inanmak zorunda olduğumuz durumlar vardır bizim!»

«Bana vereceğine, neden onu yakmağı uygun buldun? Onu birgün Loren'e karşı kullanabileceğimi mi sandın?»

«Onun varlığı beni üzüyordu. Ve şimdi bu rapor yokoldu, rahatladım.»

«Senden nefret etmiyorum ben Dan!»

«Oysa ben hep nefret ettim senden Bessie!»

«Olsun, ne yapalım! Nefret etmek konusunda kararsızım!» Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. «Loren'le Cicely'yi ayırmak konusunda bana yardımcı olacaksın ama!»

«İnan bana. Elimden geleni yapacağım!»

«Onu, topal bir piç olarak görüyorsun, değil mi?»

«Onu, senin oğlun olarak görüyorum!»

«Özel bir sorumu cevaplar mısınız? Yalnız bir sorumu?»

«Çıkar bakalım!»

«Lucy'yi o batıdaki kadınla kandırdın mı?»

«Bu konuda konuşmamayı yeğ tutarım!»

«İşemeğe giderken bile eldiven taktığına bahse girerim!» dedi ve kapıdan çıkıp gitti.

Clare Cotter'i terkedeli altı gün olmuştu...

Varlığının temelini sarsan günlerdi.

Clare'e hemen teelfon etmeğe karar verdi. Aslında, Ray Mitchell kendisini onun hasta yatağından alıp uçakla evine getirdiği andanberi hep telefon edecekti. Ama, şimdiye kadar erteleyip durmuştu.

Clare, ilk tanıştıkları andanberi hoşuna giden tatlı bir sesle cevap verdi. Bir süre, uzun bacaklarını üstüste atmış, bürosunda karşısında otururken gördü onu hayâlinde... Sıcak, her yönüyle kendisine sunduğu yumuşak bedenini hatırladı...

«Clare, nasılsın?» diye sordu. O zamanlar uçağıyla indiği park yerine baktı pencereden.

«Kemiklerimi geliştiriyorum. Çok kolay gerçekten. Yalnızca uzanıp yatmak yetiyor.»

«Doktorların yeni raporları ne diyor?»

«Hepsi de iyi!»

«Hâlâ o amerikan sargısının içinde bmisin?»

«Evet! Bir süre karnımın üstüne yatmam gerekiyormuş.»

«Sana telefon ediyorum... çünkü şirketimiz kötü bir durumda şimdi.»

«Duydum! Bu kadar güçlüklerle karşılaştığın için üzgünüm!»

«Hisse senetlerin konusunda sana başvuran oldu mu?»

«Denediler. Onları satmak istemiyorum. Nakit para istemem. Reddetmek olanağı varsa, ederim.»

«Öyleyse, tut onları. Hissedarların oyuna başvurulunca, oyunu Unico'yla birleşme yönünde kullan.»

«Senin yandaşların benle henüz ilişki kurmadılar!»

«Onlara, seni rahat bırakmalarını söyledim. Ray ne yapıyor?»

«Sanırım kartal avındadır. Onu görmedim. Çoğu çoğu Dallas'lı bir dost geliyor ziyaretime. Beni rahat bırakıyorlar. Düşünecek bol zaman buldum. Dan, söylediğim her söze bağlıyım yine. Artık bana telefon etme. Ve beni unut... Duygusal bir acıma değil bu. Sen böylesi olaylara karışacak...»

«Sus Clare! Seni aslâ unutmıyacağım...»

Pencere camına yansıyan bir hareket, çevresine bakmak zorunda bırakmıştı kendisini. Lucy kapıda durmuş, dinliyordu. Gözleri alev alevdi. Ama, kendini tutuyordu. Her zaman tutuyordu o kendini.

«Clare, beni bekliyen biri var. Konuşmama son vermem gerek!»

«Hoşçakal.» dedi Clare. «Lütfen bırak da elveda diyelim!»

«Sen eşsiz bir insansın Clare.» Lucy'ye baktı. Bakışları buluştular. Soğukkanlı davranışı sinirine dokundu... Ve birden, onun daha ne kadar dayanabileceğini ortaya çıkarmak isteği kapladı içini. Telefonda, kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla düşüncesiyle şöyle konuştu: «Sana HİÇBİR ZAMAN elveda demeyeceğim!» Ahizeyi yerine koydu. Eli titriyordu.

«Senden ayrılmak mı istedi?» diye sordu Lucy. «Sanmam!»

«Duymak hoşuna gidecekse, diyeyim işte: Beni korkunç zorluyorsun.» Yüzü gevşemiş, gözleri uykusuzluktan morarmıştı. Ama, güvenini ve kararlılığını hiç yitirmemişti. Gücü, burdaydı işte.

«Ne istiyorsun?» diye sordu Dan.

«Grace aradığınız şeyi söyledi bana!»

Dan'ın masasının yanına gelmişti. Üstüne bir zarf bıraktı. Dan zarfı açtı ve Elmira Thomason adına yazılı eski Greer şirketinin iki hisse senedi belgesiyle karşılaştı.

Belgelerin üstünden baktı: Lucy, önünde dimdik duruyordu. Yüzü beyazdı. Onu hiçbir zaman bu kadar korkmuş görmemişti. «Demek, hep senin elinin altındaydı bunlar?» diye sordu inanmazmış gibi.

Cevap veremiyordu. Ahizeyi kaldırıp, Karl Binder'e, Houston'daki otele telefon etti. Binder'in yardımcılarında biri telefona çıkmıştı. Binder'in Şika-go'ya gitmiş olduğunu söyledi. Dan kızmıştı. Binder kendini çok dağıtıyor, dedi. Adam kendisine, Karl Binder'in Greer Product Company'nin işini üstüne almadan önce yürüttüğü üç mücadeleden ikisinin yoluna girdiğini söyledi.

«Galiba onun bu tutumu beni yerimden oynatacak!»

«Onu demek istemedim!»

«Öyledir, öyle! Listenizdeki iki adı silebilirsiniz. Elmira Thomason'un senet belgeleri bendedir. Bu olayla ilgilenen dedektifinizi geri çağırabilirsiniz artık!»

«Özgünlerini mi buldunuz?»

«Evet! Ayrıca Clare Cotter'in beşbinini de silebilirsiniz.»

«Senet belgelerini yatırdı mı?»

«Böyle bir şeyi yapması olanak dışı... Ama, onları saklıyacak ve Unico'yla birleşirken bizi destekliyecek. Söz aldım ondan. Karl'a söyleyin. Dönünce bana telefon etsin!»

«Olur! Size telefon edecektir bay Greer.»

Lucy hayretle sordu: «O kadının beşbin hisse senedi mi var?» Sesi keskindi.

«Senin her zaman olmak istediğin kadar zengin Lucy. Şimdi lütfen bana ta baştan, bu belgeleri nasıl, nerde ve ne zaman bulduğunu söyle. Bubamın bunu Blinky eski köprünün orda ölünce, onun annesine

verdiğini biliyor muydun?»

Thomason'ların hisse senetlerini nasıl elde ettiklerini bildiğini söyledi. Dan'a olan biteni anlatırken, cümleleri kopuk kopuktu, umutsuzca sağa sola bakıyordu. Aile Greer Point'den göçüp gitmeden önce onları Eulalee Marie'den satın almıştı. Thomason'ların nereye gittiklerini bilmiyordu. Delilah'la Whiskers ailenin başından geçenleri bilirlerdi. Ama onlar ölmeden, kendilerine bu konuda soru soran çıkmış mıydı ki? Dan kayıp belgeleri aramadan önce, bir ke-recik olsun o ailenin nerde olduğunu, ne yaptığını sormuş muydu hiç?

Evet, kabul ediyordu, yapmamıştı bunu. Ama tanrı tanıktı, onları aldatmamıştı da. Eulalee Marie'ye ne kadar ödemişti acaba?... Ne kadar? Bunun kendisini ilgilendirmeyeceğini söyledi Lucy. Dan, şu boktan kibrini bırakmasını istedi iğneleyici bir sesle.

«İşleme konulmaları olanağı yok onların. Niye devir işini yaptırmadın ki?» diye haykırdı.

«Beni kollarına al öyleyse!» diye haykırdı kadın. «Anlamıyor musun, korkuyordum!»

«Öyleyse onları kandırmış olduğunu biliyordun!»

«O kadınla batı Teksas'a gidince, beni aldatmadın mı? Oysa, iş gezmesi olduğunu söyledin millete!»

«Lucy, sen böyle bir şeyin arkasına...»

«Ya Cicely?» diyen Lucy'nin demirden soğukkanlılığı gitgide yokoluyordu. «Onu da aldatmadın mı? Babasının namuslu oluşunu istemek hakkı yok mudur? Yaşlı babasının aldatışı ortaya çıkınca ve hele televizyonda da yayınlanınca, okul arkadaşlarının kendisiyle nasıl alay ettiklerini ve ona nasıl acıdıklarını hiç düşündün mü? Belki de alay edip durmuşlardır yalnızca!»

«Rica ederim! Herşeyi sırasına göre gözönüne alalım. Birbirimizle çok açık konuşacağız. Seni terkediyorum Lucy. Sen boktan bir para tutkusu içindesin hep. Kanın hesap makinesi yağı olup çıkmış senin artık.»

«Ah, lânet olsun. lânet!» diye bağırdı Lucy. «Ah-lâk meleği kesilemezsin! Benim yanımda hele, hiç! Adama, Thomason'ları aramaktan vazgeçmelerini neden söyledin? Çünkü hisse senetleri eline geçti nasıl olsa, değil mi? İstedliğini ele geçirdin. Özenle kitledin onları ve Milo'nun ele geçirmesini önledin. İşte SENİN ahlâk düşüncen! Danny, hepimiz de bir parça namussuzuz. Ama ben hiç olmazsa iyi kalmaya çalışıyorum. Nasıl bir bencil olduğunun farkında değilsin sen!»

«Söyle bakalım nasıl bir bencilmişim ben? Yataкта hisse senetlerinin iniş çıkış hesaplarını yapan bir kadından kaçarak, soyunduğunda dişiliğini belli eden bir kadının yanına gittim. Bu mudur bencillik?»

«Sana yalnızca tek bir sorum var! Ethan'a, senet belgelerini elde ettikten sonra, perde arkasında bulunan kişinin özoğlu Milo olduğunu söyledin mi? Kendi kurduğu şirketin hisse senedi belgelerini elinden alırken, ha?!»

Dan donakalmış, baktı ona. Elini kaldırmıştı. Yumruğuyla gözdağı verir gibiydi.

«Bunu ona dedin mi?» diye sıkıştırdı. «Bana, senin kendisine bir yetki devir yazısı imzalattığını ve senetler belgesini korumaya aldığıını söyledi. Milo'nun sözünü bile etmedi. Şimdi soruyorum sana... kardeşini bir kez daha devirmek uğruna, babanı kandıracak kadar bencil değil misin sen?»

«Perde arkasındaki kişinin Milo olduğunu nereden biliyorsun?»

Bir süre dik dik baktı adama, dudakları titredi. Zorlukla soluk alıyordu.

«Bana kendisi telefon etti. Eski bir hissedarlar listesi var elinde. Açıkça belli. Benim adım da yazılı. Ben pek çok Greer hisse senedi satın alıp tekrar sattım. Hisse senetlerimin çoğu simsarımın adına deftere geçirildi. Milo bunu bilmiyordu. Herhalde sen de bilmiyorsun!»

«Lucy... birşeyi açıklamak isterim: Şirket, perde arkasından yönetilen bir hücumu uğramışsa, yapılacak olanları namussuzca saymam... Saldırgan, kardeşmiş, değilmiş değişmez!»

«Başka bir deyişle: SEN yalan söylemeyi ahlâksızlık saymıyorsun!» Üzerine doğru fırladı ve yumruklarıyla masasına vurdu. «Ey kutsal Meryem, ey!... Dan... sen, sen kendin bile söylediğine inanamıyorsun! Başka bir soru daha sorayım mı sana? Bakalım ahlâk görüşün ne âlemde! Milo bana, Bessie'nin hisse belgelerini de senin korumaya aldığını söyledi. Karşılığında neler aldın bunun peki?»

«Hiçbir şey!»

«Dan Greer, ben seni tanırım! Ve bana yalan söylemene izin vermem! Herhalde bu Stuart'la ilgili doktor raporudur!»

«Bu raporun farkında olduğunu bilmiyordum senin!»

«Ortality karıştırdım. Yıllar öncesi. Benim nasıl bir insan oluşum, sır değildir! Ben, ırmağın öte yakasında oturmuş olan deli papazın kızı Lucy Graham'ım! Bazıları - belirli delikanlılar - ona, bataklı damın kızı derlerdi. Bazıları da onun, sekiz dokuz yaşlarında, babası tarafından işgal edilen çıplak ayaklı küçük bir kız olduğunu bilirdi. Ve bütün bunları, ilerde burjuvalar arasına girmek için örtbas etmeğe

çalışacaktı. O kız hakkında hepimiz herşeyi biliyoruz. Ama, senin hakkında daha da çok şey biliyoruz Dan Greer! Bessie'ye o raporu verdin mi?»

«Onu yaktım ben!»

«Loren'le Cicely'nin amca çocukları olmadığını kanıtlıyordu o. Dünyada kimseler Loren'e bunu kanıtlayamaz. Ve de Bessie'nin içini rahatlattın. Elde edeceklerine kavuşmak uğruna!»

«Rapor, Loren'in piçliğinin kanıtıydı, hepsi bu!»

«Onun piç olup olmayışının Cicely'yi ilgilendirdiğini mi sanıyorsun? Senin piç olup olmadığının da beni ilgilendirmeyeceği gibi!»

«Yeter artık Lucy! Ethan'ın oğulları ne olurlarsa olsunlar - Stuart zayıf bir insandı. Milo bir hayduttur. Ve beni ne sayarsan say -, piç çıkarmadı o ortaya hiç!»

«Öyle mi?» Lucy yüceleşmişti. Şöyle dedi: «Peki, kimdi kimdi Blinky'nin babası?»

Dan, koltuğundan ayağa fırlamış ve masadan Lucy'ye doğru uzanmıştı. «Lucy, sen bir!...»

«Blinky, Thomason'ların en açık renkli olanıydı, bilmez misin? Ve Ethan onun anasına hisse senetlerini verdi, yanlış mı? Sus payı olarak belki! Ethan'ın, öteki zencilerin yiyecekleri var mı yok mu umrunda bile değilken, Thomason'larla nasıl ilgilendiğini hatırlamaz mısın? Zencilerden hoşlandığını hep söyler ama, yalnızca Thomason'larla ilgilenirdi...»

Dan, onu en azından Stuart'ın ölümünden sonra tokatladığı kadar tokatlamak, şu korkunç açıklamayı sona erdirmek istiyordu. Bildiği kadarıyla, Lucy yanılmıyordu bu konuda. Zenciler beyazlar hakkında herşeyi derinlemesine bilirlerdi. Bu açıdan bakılınca, Lucy de onlar gibiydi.

Elinin sert ayası, kadının dudaklarını bulmuştu.

Kızıl bir kan sızıntısı çenesinden aşağı akıyordu.

«Danny, benim için hepsi birdir!» dedi. «Seni seviyorum ve seni bırakmam. Bir hatâ yaptığım için beni kolayca terkedip gidemezsin. Vur bir kez daha, vur istiyorsan. Ama, kendi kendini kandırmaktan vazgeç. Kibarlık taslamak falan gibi davranışlar sevdiğim Greer'ler ailesini öldürecek. Ve şu bitli Graham bu sorunu çözecektir... Sen ve Milo, yine de birarada çalışabilir ve şu Unico'yu bir yana itebilirsiniz...»

Yeniden vurdu adam. Bu kez sustu kadın. Adama nefretle baktı. Ama, sevgi doluydu içi gene de.

«Seni terkediyorum Lucy!» dedi «Beni anlamıyor musun hâlâ?»

Evet, anlamıyordu onu, anlamak istemiyordu. Ağız, sözleri şekillendirmişti: 'SENI BIRAKMAM... SENİ SEVIYORUM DANNY!...' Ama bu sözleri açığa vurmaktan vazgeçti.

Bürosunun kapısı önünde gürültüler artmıştı. Kapıya vuruluyordu. Ethan Mary Greenlee'ye, içerde olan bitenin kendisini ilgilendirmeyeceğini, oğluyla konuşmak istediğini bildiriyordu. Kapı birden açılıverdi. Henry'nin itmesine gerek kalmadan, tekerli koltuğunu içeri sürmüştü yaşlı adam.

Ethan'ın yüzü öfkeden kansızlaşmış, kurumuştur.

«Senet belgelerimi geri istiyorum!» diye gürledi ve Dan'a hışımla baktı.

«Onları elde edemezsin artık buba!»

«Elde EDEBİLİRİM. Ve elde edeceğim. Avukatıma telefon edeceğim. Milo'nun Unico'yla şirketin geleceği konusunda mücadeleye girdiğini anlarsam, onları hiçbir zaman sana vermiyeceğimi biliyordun!»

Dan babasına sırtını dönerek, pencereden dışarı bakmağa başladı.

«Yüzüne ne oldu?» diye sordu Ethan Lucy'ye.
«Yine mi seni döğdü?»

«Gideyim artık!» dedi Lucy.

«Hayır, kalacaksın! Belki onun aklını bir parça başına toplamaya çalışırız. Kör değilsin sen be kız. Batıda yaptıklarını biliyorsun onun, değil mi? Cevap ver Lucy?»

«Evet buba, biliyorum!»

«O kadını genel kurul toplantısının yapıldığı gün, burdan çıkarken görmüştüm.» Ethan kelimeleri kusal gibi çıkarmıştı. «Beni farketmedin, kadın çıkıp giderken burdaydım ben. Ve seni gözetledim Dan. O akşam nereye gideceğini biliyordum. Bütün haftayı nerde geçireceğini anlamıştım. Bir çıkmazdaki koskoca kızınla sen... çekip dışarda pasaklının biriyle sürtüyorsun!...»

«Buba!» dedi Dan ve babasına döndü yeniden.
«Sus lütfen, heyecanlısın!»

«Öyleyse belgelerimi geri ver!»

«Milo'yu bana yeğ tutuyorsun demek?»

«Sana değil. Sen bittin!» diye bağırdı Ethan.
«Ama Unico'ya karşı, evet! Şirketin yönetimini kendi ailemizde tutmak için herşeyi yapacağım. Bu, benim işletmemdir Dan! Ben kurdum onu. Sen tek başına hisse senetlerimizi onlara sunuyorsun. Milo'yla Al, şirketin kendi özel ellerimizde kalabilmesi için gerekli parayı bulabilirler. Ama senin kardeşine hiç güvenin yok ki! Şimdi bizi nerelere götürdüğünü görüyorsun!»

«Milo herşeyimizi çekip, aldı buba. O açgözlü bir...»

«Ya öyle mi? Senin dışında herkes açgözlüdür demek! Dur hele öyleyse. Sana Dan Greer'in açgözlülüğü üstüne bazı şeyler anlatayım!» Kolunu kaldı-

rarak, Dan'a doğru yöneltti. «Ta işin başındayken, servetler işletilmeden yatsın istedin. Sana kalırsa kü-kürtle petrol, pis pis kokuyordu. Tek başına hiçbir işe girişmedin. Ne zaman ki, Milo işlere elattı, onu durmadan baltalamağa giriştin. Onun ileri görüşü ve hırsı, kenti bu duruma getirdi. Herkesin ona teşekkür etmesi gerekir. Sana kalsaydı, hiç işletmeye açılmı-yacak olan toprak servetleri, şimdi yüzlerce aileyi ya-şatıyor. Milo'nun yaptığı yanlışlar, kimseyi ilgilendir-mez. Servet sağladı, topraktan çıkarıp aldı onları. Sa-na gelince, onu hep yere devirmeğe ve üstüne çıkarak dolaşıp durmaya çalıştın. İşte senin AÇGÖZLÜ-LÜĞÜN! Milo'yla mücadele etmekten vazgeçersen, yıllar önce satmış olduğun şirketi bizim ellerimize ge-çirecek. Ve seninle birlikte çalışacaktır. Öyle değil mi Lucy?»

«Bana söyledi bunu!» diye cevap verdi Lucy ve ağzını eliyle kapadı.

«Şimdi ikiniz de beni dinleyin!» dedi Dan. «Be-nimle HİÇBİR ZAMAN birlikte çalışamayacaktır o, hiç bir zaman. Beni, kendi YÖNÜNDE çalıştırmak, ona en büyük mutluluğu verecektir. Boktan herifin biridir ve hep öyle kalacaktır. Stuart'ı öldürüşünü unutmadım. Sen, unuttun mu buba?»

Ethan yumruğunu sıkarak, tekerli koltuğunun ya-nına vurdu. «Sana kalırsa, aileden herkes Stuart'ı öl-dürmüştür bir yerde. Önce Lucy onu öldürdü ve sen Lucy'ye vurdun. Sonra Bessie onu öldürdü. Çünkü o biçim bir kadındır o ve sen ondan nefret edersin. Şimdi de suçu Milo'ya yüklüyorsun. Stuart, güçsüz olduğundan kendi kendini öldürdü. Aslına bakılırsa, senin onu öldürdüğün bile söylenebilir. Onun zayıf kalışına yardım ettin çünkü. Onun senle Milo arasın-da bocalamasına göz yumdun ve o, hanginizi tuta-

cağını bilemedi.»

Acıyla bağırdı Dan: «Hiç değilse benim ÖTEKİ kardeşimi öldürdüğümü öne süremezsın buba. Yoksa?»

«Hangi öteki kardeşini?»

«Blinky'yi!»

«Blink...»

Dan parmağını bir tabanca gibi Ethan'ın kafasına yöneltti ve şöyle dedi: «Şu boktan hayatım boyunca, ahlâk lâflarını kulağıma üfledin durdun. Söyle şimdi, kardeşim Blinky'yi kim öldürdü? Çevrede dolaşıp beyazlara, kendisinin de onlar kadar iyi olduğunu söyleyen şu kara, ama açık derili kaçık kardeşimi öldüren kim? Ya anam, beyaz derili kocası ahlâklı tutumuyla dışarda pamuk tarlaları arasında dolaşıp, Elmira Thomason'un peşinden koşarken nerdeydi? Nerde? Buba, söyle!»

«Dan, bunu kimseler bilmez sanıyordum!» Ethan sözlerini zorlukla tamamladı. Konuşurken, soluğu kesiliyordu. Oturduğu yerden biraz kalktı ve bükülüverdi. Göğsünü tuttu. Sonra, yürüyen koltuğundan öne, yüzü üstüne devrildi.

Ethan'ın krizinde doktorların kesin anıyamadıkları, ona ne olduğuydu. Yardım arabasıyla hastaneye götürülmüştü. Dan, doktor kendisini çağırana kadar Lucy'yle salonda bekledi. Lucy de odaya girmek istiyordu. Ama doktor, Dan'la yalnız konuşmak istediğini söyledi.

Gerekeni yaparak, hızlı bir çalışmayla onu gözden geçirmişler ama, krizin nedenini saptıyamamıştı. Gerçi, bir kalp krizi geçirdiği su götürmez bir şekilde belliydi.

«Bilinci yerinde mi?» diye sordu Dan.

«Evet! Cevap vermiyor. Ama, isterse konuşabilir sanıyorum. Çok duygusal!»

«Onu görebilir miyim doktor?»

«Görün. Ama uzun süre kalmayın. Yarın onu bir kez daha gözden geçireceğiz.»

Dan babasının odasına götürüldü. Ethan ölü gibi sırtüstü yatıyordu. Çarşaf bütün yüzünü örtmemişti yalnız. Gözleri kapalıydı. Ama düzgün aralıkla solup alıp veriyordu.

«Nasılsın?»

Ethan susuyordu.

«Gözünü açtırmaya zorlama beni!»

«Çok hastayım!» dedi Ethan.

«Doktor, bir şeyin olmadığını söylüyor.»

«Ne diyor ki?»

«Kalp krizi geçirmediğini söylüyor.»

«Geçirdiğimi sanıyordum. Utancımdan hastalandım oğul. Nasıl anladın bunu?»

«Lucy söyledi bana. Görünüşe bakılırsa, bütün zenciler bunu biliyorlardı.»

«Utancımdan ölebilirim!»

«O nedenle ölünmez.»

«Kara cadıyla neden ilişki kurduğumu bilmek istersin sanırım. Sana, bunu anlatmak istemezdim... Ama şu zavallı namussuz yaşlı adamı dinlersen, bir şeyler öğrenmiş olacaksın!»

«Gözlerini aç buba!»

«Sana bakmak istemiyorum. Bir zamanlar çok renkli yaşantılar içindeydim. Durumu bildiğine göre, sana söyleyebilirim artık!»

Babasının 'GENÇLİK' yılları uçarılıklarını az çok biliyordu. Ama, bildikleri bölük pörçüktü.

Babası herşeyi itiraf ediyordu şimdi.

Ethan uzun yıllar örnek bir koca olmuştu. Ama

birgün kafasında bir düşünce belirivermişti - Hangi nedenle belirdiğini hatırlamıyordu -. Karısı kendisine karşı yatakta yalnızca ince görünmeğe çalışan bir kadın oluvermişti. Yavaş yavaş Bill ve Belle'e gitmeğe başlamıştı. Dan onun, Stuart'dan onbeş yıl önce içkiievini birbirine kattığını biliyor muydu? Gecenin gecinde atla eve gelirken, pamuk tarlalarından eski köprüye ulaşp tavlalara giden kısa yolu seçerdi.

Ve bir gece orada cadı Elmira Thomason'u, gazyağı çalarken yakalamıştı. Ama kadın pişmanlık duymamıştı bile. Fenerin altında öylece durmuş ve gülümsemişti. Gazyağının karşılığı olarak, sahip olduğu biricik şeyi vermeğe hazır bulunduğunu belli etmişti. Kadına kızmış ve bir daha çalmamasını, satın alamıyacak durumdaysalar, kendilerine kışboyu yetecek gazyağını verebileceğini söylemişti. Ve kısa bir süre sonra, onu yine çalarken yakalamıştı. Biliyordu, - evet biliyordu artık - çalmasının nedeni, yakalanmaktı. Ve gitgide isteği uyanıyordu... gülmeyi ve çalmayı sürdürüyordu hâlâ. Eve sarhoş döndüğü zamanlar, hep ona rastlıyordu artık. Ve sonra, lânet olasıca şey olmuştu işte. Tavlada, başlamaması gereken şey, başlayıvermişti. Durum öyle gelişmişti ki, onunla buluşmak uğruna içkiievini erkenden terketmeğe başlamıştı. Bazan, doğru düzgün içki bile içmeden yola çıkıyordu.

Sonunda Effie durumu sezmişti. Ve o zamandan beri hayatında hiçbir şey kendisini utandırmamıştı... şu ana kadar! Karısının kendisini terkedeceğini sanmıştı. Ama o yalnızca şöyle demişti: Ethan, nereye gidebilirim ki?...

«Fakat, bu annene bazı şeyler öğretti!» dedi Ethan güvenli bir sesle. En azından, inandırdı beni buna. Artık kendini bırakmışlığını yitirmiş, çekidüzen

kazanmıştı. Zaten öyle olmıyaydı, Grace doğmamış olurdu.»

Ethan bir süre sustu. Sonra yeni bir güç kazanarak, söze başladı: «Senle Lucy'nin de şimdi aynı durumda olduğunuza bahse girerim. Yıllardır kafamı karıştıran şeyi sana söylemek istiyorum Dan. Kadınlar erkeklere karşı birdenbire soğuk davranmazlar. Düşün bunu oğul! Onları bilinçsizce sevmeye alışıyoruz. Ve bu yanlışlığı biz yapınca, onlar da savsak davranmağa başlıyorlar. Bu bizi yaralıyor ve damızlık aygır gibi çayırlarda kısarak peşine düşüyoruz. Daha çok, olgunluk çağımızda artıyor bu davranışlarımız. Gençliğimiz gidiyor elden. Sana diyeceklerim bu kadardır oğul! Şimdi, yalnız bırak beni!»

«Peki buba! Ne zaman eve döneceksin?»

«Henry'yi başımdan attığım zaman! Ona para ver, çekip gitsin. Söylediğin sözlerin hepsini duydu. Onu çevremde görmek istemem artık.»

«Başüstüne!» dedi güldü Dan. «Bir şey daha var. Anam, Blinky'nin kimin çocuğu olduğunu öğrendi mi?»

«Akıllı bir kadındı. Bu cadıyla beni yakalamamış gibi bir tutum takındı ve öyle kaldı.»

«Niye o kadına cadı diyorsun?»

«Çünkü cadının tekiydi. Sen de batı Teksas'lı o kadına cadı diyeceksin birgün. Henry'yi defeder misin lütfen? Eve dönebileyim!»

Ellidördüncü bölüm

Dan bütün gününü bürosunda geçiriyor, şirket kantininde yemeğini yiyor, akşamları eve geç dönüyordu. Eve gelince, usulca odasına giriyor ve yalnız

kalmak istiyordu. Lucy ona görünmüyordu bile. Ama evdeydi. Onu duyabiliyordu.

Kendi üzüntülerini bir yana atmak için, Cicely'yi düşünüyor, içine kuşku doluyordu. Kızını yakında ziyarete gidecekti... Grace, Milo mücadelesinin dışındaki şeylerden söz etmiyordu pek. Jim Willard'sa özellikle hiç konuşmuyordu.

Cuma günü Dan, Jim ve Grace'la bankanın tahvilât bölümünde küçük bir büroda oturuyordu. Unico'ya satışları yapılan senet belgelerini hesaba geçirmekten sorumlu memur, onlara bu odayı vermişti. Bütün olanaklar zorlanmıştı. Karl Binder'in söylediği fitil, bombanın yanına kadar yanarak ulaşmıştı. Şimdi bekleme zamanıydı.

Grace hisse senetlerinin sayısını ayarlıyordu. Muhasebe memurları zaman zaman geçerli hisse senetlerinin sayısını bildiriyorlardı. Bütün gün boyunca Karl Binder'in de önceden söylediği gibi, simsarlık ve avukat bürolarından, banka kasalarından, posta kutularından ve diğer gizli yerlerden gelen kuryeler yüzlerce senet belgeleri getirmişlerdi. Binder'in hesaplarına uygun sayılar şöyle saptanmıştı: Üçyüzyirmi bin hisse senedi zafer demektir. İkiyüzelli bin hisse senedi sayısı, denetim üstüne oylama mücadelesini gösteriyordu. «Açık konuşursak,» demişti Binder bir akşam önce, «Bu durumdaki anlaşmazlıklar pek seyrek oylama mücadelesine dönüşür. Genel olarak bir yan kazanır, öteki çekilir. Milo kendine güvenirse, saat beşe beş kala satın aldıklarıyla çıkagelir ve onları bizim önümüze serer. Ortalama olarak her hisse senedine yirmi dolar ödeme yapmışsa, hisse senedi başına on dolar kazanıyor demektir. Önümüze sererse, şaşmayın. Sizleri uyarıyorum Jim.» Ama Jim omuzlarını silkerek şöyle dedi: «Bu olanağı da

hesaba kattık. Milo önerisini sınırlamıştır kuşkusuz. Ama Unico bu rizikoyu göze almağa karar vermiştir. Hepsini satınalabilmek ve şu işten sıyrılıp kurtulsak, daha iyi olurdu. Belki de Milo'nun baştanberi amacı, Unico'nun birkaç milyonunu cebine atmaktı. Biz ilk birleşme konuşmalarını yaparken, onun hisse senetlerini toplayıp yığma çalışmaları da başlamış olmalı...

Herkesin umutla beklediği sayı öğle vakti yüzbini geçmişti. Saat üçte ikiyüzbine ulaşmıştı. Sonra, hisselerin girişi üzücü bir yavaşlama gösterdi. Bütün gözler saate ilişmişti.

Milo görünürde yoktu. Zamanın dolduğu sıra, saat beşte, Unico'ya akan hisselerin genel toplamı 249500 adetti.

Binder, kendi deyimiyle 'Üretimine' gözetmek için tam saat beşte çıkagelmişti. Dan'ın hayret dolu bakışları altında, bütün öğlensonunu otelde, yatağında geçirdiğini söyledi.

«Bu oyunda uyumak gerekir. Uyunabilirse tabii. Kesin sonucu beklemekten başka işim de yoktu. Bakıyorum Milo bize herhangi bir öneride bulunmamış. Bu, onun oyundan henüz caymadığını gösterir. BIZIM de henüz oyun dışı olmadığımız anlaşılıyor.»

Dan, Binder Unico'nun Greer Product'a katılma oranını hesaplar ve sayıları toplarken, ona bakıyordu. Tam yüzde kırkikiydi oran.

«Milo tepeye ulaşmış olabilir.» dedi Binder. «Ama, ben kuşkudayım. Öyle olaydı, şu sayı yaklaşık olarak hissedarlar listesinin yüzde doksanikisini yansıtırdı. Ama, en azından yüzde onunun kaybolduğu hesaba katılabilir. Oylamayı bekleyenler ve ölmüş olanlar gibi.»

«Ya şimdi ne yapacağız?» diye sordu Dan.

Binder cevap vermeden önce, gözlüğünü sildi.

«Unico'nun hisselerin yüzde üçle dördü arasını daha satın almasını öneririm. Oylama mücadelesi, yığınla para ister. Hisse senetlerini, kaç patlarsa patlasınlar, satın alma yönünde kullanılacak para! Milo'nun hedefe ne derece yaklaştığını bilmiyoruz. Oranlamalar öne sürecek zaman da değil. Bu oyunun amacının adı: Denetimdir. Ve biz, amaca yaklaştık. Niye ona telefon etmiyorsunuz Dan? Belki anlamak ister. Ve öğrenebilirsiniz...»

«O boktan herife hiçbir zaman telefon etmem!» dedi Dan. Kızgındı. «Onunla görüşecek birşeyim yoktur. Ne şimdi, ne ilerde!»

«Amin!» dedi Grace.

Binder'in gülüşü ardniyet taşııyordu. «Bana iş çıkaran da bu işte.»

«Nerde olduğunu biliyor musunuz?» diye sordu Jim. «Ona telefon etmekten çekinmem. Onunla, sonunda görüşmem gerek hem!»

«Sand Dunes ötelinde kalıyor!» dedi Grace.

Jim hayretle ona baktı. «Seni de mi elde etmek istedi?»

«Tabii.»

«Niye bunu bize söylemedin?»

«Sizi üzme istemedim. Zaten işimiz başımızdan aşkındı.»

«Bayan Greer!» dedi Karl Binder. «Sizi seviyorum!»

Hepsi güldüler. Bu sözlerle gerilim uçup gitmişti.

«Bu durumda,» dedi Grace, «Bana Grace demeniz gerekir en azından.»

«Olmaz!» diye cevap verdi adam. «Bu işe giri-

şirsem, yakında sizi yemeğe çağdırmam gerekir. Ama bu oyun süresince, böyle bir davranışa vakit kalmaz.»

Yazı masasındaki telefon çalışıyordu. Binder ahizeyi kaldırdı ve sonra Jim'e verdi. «Size. Newyork'dan.»

Jim yüzünü buruşturarak, telefon edeni dinledi. Az sonra haber vereceğini bildirerek, ahizeyi yerine koydu.

«Birşeyler yapıyor. Sekreterimdi. Milo'nun benle ne zaman konuşabileceğini soruyorlar bürosundan. Yenildiğini bildiğine eminim.»

«En azından, siz öyle bilin istiyor!» dedi Binder ve yüzündeki geçici umut, eski kuşkulu görünüşüne büründü yine. «Ne zaman sizle konuşmak istiyor?»

«Bir hafta kadar sonra!»

«Hemen hisse senedi alımına girişseniz iyi olur!»

«Sand Dunes'e telefon ederek, benimle hemen buluşmasını önereceğim.»

Grace, telefon rehberinde numarayı aradı. Jim numarayı çevirerek, Milo'nun bungalovunu istedi.

«Alo... bay Greer'le konuşabilir miyim? Ben U-nico'dan Jim Willard. Newyork'daki bürosu beni aramış... ah, doğru mu?... peki, sağolun!»

Dan'ı korkutan şeytansı bir gülüş Jim'in yüzüne yayılmıştı. «Milo az önce Meksika'ya gitmiş. Bir hafta sonra ancak Newyork'a dönecekmiş!»

«Yok canım!» dedi Grace ve kahkahayı koyverdi.

«Bir dakika!» dedi Binder aceleyle. «Bu bir taktik olabilir!»

«Karl!» dedi Jim. «Adamlarınıza, hisse senetlerini otuziki dolara almaları direktifini veriniz. Gerekirse otuzbeş dolar verilsin. Başardığımıza inanınız tam oluncaya kadar, satın alın. Kararınıza ne kadar önem verdiğimi görüyorsunuz. Ama yine de bu dâ-

vada aslında yanıldığınızı size söylemek zorundayım. Milo'nun kısa bir tatile çıktığını sanıyorum.»

«Ben de!» dedi Grace. Gülerek Karl Binder'e doğru gitti ve adamı alnından öptü. «Sizi de seviyorum, kuşkulu adam. Aman allahım, Jimmy, öyle değişik bir dünyada yaşıyoruz ki!»

Telefon yine çalıyordu.

Bu kez Binder ahizeyi Dan'a uzattı.

«Danny!» diyordu Lucy. «Hemen eve gelebilir misin? Cicely... ağır hasta olarak... Morelia teyzenin orda bulundu.»

Ellibeşinci bölüm

O akşam Meksika'ya uçarken, Alice Willard'ın durumu sonunda kendisiyle evlenmek yörüngesine oturttuğunu düşündü Milo. Alice müthiş kurnaz davranmıştı. Onu çok beğeniyordu. Birlikte çalıştığı adamlar gibi, kozlarını düşünerek ve yerinde kullanıyordu.

Tanrı bilir, hakkındaki o gizli raporu bizzat okuyacağı zamanı ayarlamak için ne kadar beklemek zorunda kalmış ve ilk fırsatta çengeli takmıştı. Aslında Alice yetenekli ve yaratıcı gücü olan bir kadındı. Raporun bir bölümünü saklamış ve ondan zamanında küçük bir koz olarak yararlanmayı düşünmüştü. Boşanma zamanını da çok iyi seçmişti. Ve bir süre daha Jim'in servetini yöneteceğine, inandırmıştı kendisini... kuşkusuz, yanlış bir duyguya kapılmasını istemişti.

Bu cadı, kurduğu tuzağa düşeceğini iyice hesab ederek Teksas'a gelmişti.

«İşte biyografinin geri kalanı Milo!» demişti çar-

şamba günü öğleden sonra kendisine.

Eksik bölümde, okurken saptadığı gibi, önemli bir paragraf vardı: «İnanılır kaynaklara göre, sözü edilen kişi, önce büyük şirketlerden Universal Industries Corporation'un hisse senetlerini biriktirmeğe başlamıştı. Sonra, bilinmeyen bir nedenle, dikkatini küçük bir şirket olan Greer Product Company'ye çevirdi. İyi haber alan güvenilir bir kişi, Milo Greer'in kardeşini safdışı etmek istediğini buna neden olarak gösterdi.»

«Demek sen de Unico'nun peşine düşmüştün!» dedi Alice. «Vazgeçmekle iyi etmemişsin. Ama, hayatın boyu uğraştırırdı belki de bu iş seni!»

«Bunu, bana niye daha önce göstermedin?»

«Benim bu durumu bildiğimi anlamamalıydın!» Müthiş ciddileşmişti bakışları. «Son kozumu açık olarak oynıyabilirim artık. Belki bir hatâdır... ama her zaman bir çıkar yol bulurum. Umarım benle evlenirsin Milo!... Eğer evlenirsen, Jim artık uzun süre servetimi yönetmez!»

Belli belirsiz bir heyecan ürpertti Milo'yu. «Bana onun yönetimi sürdüreceğini söylemiştin.»

«Evet, ben yeniden evleninceye kadar. Mali yönden kocama bağlı kalacağım. Sevgili babam beni gözden çıkaramıyor, görüyor musun? Ama, hayatım işte böyle benim. Sana bir öneride bulunayım. Bende Unico'nun ikiyüzelli binden çok hisse senedi vardır. Unico'nun hisse senetleri hâlâ elindeyse... belki onları benimkiyle birleştirebilir ve Dan'a iki yönden saldırabiliriz. Milo, bu konuyla ilgilenmezsen eğer, Meksika'ya gitmem. Jim'in kollarında kalır ve hayatı ona zehir ederim yine... onu başka bir ERKEKLE değiştirmek istememe rağmen!»

Damarlarındaki kan kayınıyordu. «Alice, orda sa-

na bağı bir avukatın var mı?» diye sordu.

«Evet! Meksiko City’de Manuel Rodrigues. De bana... Daddy’yi devirebilir misin?»

«Onun devrilmesini ister miydin?»

Sınırsız bir doyum izlenimi yüzüne yayıldı. Sevişmenin en yüksek noktasındaymış gibi görünüyordu kadın.

«Kocamın servetimi yönetmesini bir türlü sindiremiyorum.» dedi. «Daddy öyle istiyor. Eğer çekilmeye... zorlanırsa... Jim’in de çekilmesi gerekir, tamam mı?»

«Apansız oldu bayan Alice. Ama ben cumadan önce Meksika’ya gelemem.»

«Biliyorum. O zamana kadar özgür olurum... kesin sözü söylersen eğer!»

«Oraya geleceğim!»

Kararını vermişti tabii. Daha akıllıca bir sonuca varabilirse, onunla evlenmiyebilirdi. Eski bir filozof, bir erkeğin cinsel ilişkinin yalnız ilk dakikalarında nesnel düşünebildiğini söylemişti. Ama o gün öğleden sonra, Alice Meksika’ya gitmeden önce onunla yatınca, kararını vermişti. Onun yediemin elindeki servetini kendi elindeki Unico hisse senetleriyle birleştirecekti. Dan da Unico’yla birleşeceğine göre, onu kolayca ağına düşürecek. Böylece güçlü bir tröst kurarak, Harlow Wilkerson’u Unico’dan kapı dışarı edebilirdi.

Ve sonra-zamana bağlıydı bu-belki Unico General Dynamic gibi koca bir şirkete dönüşebilirdi. Daha sonra da, diyelim ki, gözünü General Motors’a çevirebilirdi...

Niçin düşünüy büyük boyutlarda kurmasındı? Uzak görüşlü olmıyan nice kişiler şu dünyada birşey

elde edememiştiler. Örneğın Dan! Herkesin büyük hayâller peşinde olduğunu sandığı şu aptal budala, televizyonda boy göstermeden, çapkınlık bile yapamıyordu.

Bütün bunların, Dan'ın özel işleri olduğu da biliniyordu. Miskin şirketine yapılan saldırıyı, kardeşin kardeşe kını olarak görecekti. Bu yüzden işte muharebelerini kazanacak ama, savaşlarını kaybedecekti. Özel nedenlerle savaşıyordu. İnsan duygusal davranısa, Dan gibi bir kardeşine acıyabilirdi bile. Arkasından hañcerlendiğini sanıyor, bunu korkunç önemsiyordu. Oysa herkesin de görebileceğı gibi, rakipler tek değildi. İşin bitiminde belirli bir ödeme yapılmıyordu tabii. İşte şimdi, Alice'le olduğu gibi... evet, lânet olsun, ödeme yapmadan birşey elde edilmiyordu ki!

Konuşma sırasını beklediğı sırada, mikrofondan Houston'lu bay Milo Greer danışmaya, diye seslendiler. Orada kendine, Senyor Manuel Rodriguez adlı bir avukata hemen telefon etmesi gerektiğini bildir-diler.

Telefon kulübesine giderek, numarayı çevirdi. Rodriguez'i, telefonu sevindirmiş görünüyordu.

«Ben sabık bayan Alice Willard'ın avukatıyım bay Greer. Herhalde onunla evlenmek için buraya geldiniz!»

«Evet!» dedi Milo.

«Hele siz gelin bir. Düğününüz bu akşam burda benim evimde yapılacaktır.»

«Bayan Willard geldi mi?»

«Buraya doğru yola çıkmış!»

«Güzel! Taksiye atlayıp hemen geleceğim. Yol ne kadar sürer?»

«Bir saat kadar. Benim adresim yanınızda mı? Milo tükenmez kalemını çıkarıp, adresi yazdı. Sonra, senyor Rodriguez şöyle dedi: «Gracias, gracias senyor Greer!»

Milo telefon kulübesinden çıkınca, baktı ki, bavulunu çalmışlar. Hoş değildi bu. düğün sırasında böyle küçük şeylerle uğraşılmazdı. Alice için satın aldığı yüzük bavuldaydı... Şimdi tören için bir yüzük ödünç alması gerekiyordu. Bayan Rodriguez ya da komşularından biri bir yüzük bulabilirdi belki.

Ama ödünç yüzük verecek bir bayan Rodriguez yoktu. Senyor Rodriguez bir bekârdı. Altı papağanı ve bir çift akvaryumuyla küf kokulu bir evde oturuyordu. Ama, iki nedenle yüzüğe ihtiyaç kalmamıştı. Önce, evlenme yalnızca, Rodriguez'in ilgililere ileteceği bir anlaşmaya bağlanarak imzalara açılmıştı. Sonra, Alice görünürde yoktu. Kendisinden önce gelmiş, belgeleri Rodriguez'in yanında imzalamış ve çekip gitmişti yine. Milo, onun aceleyle yazılmış birkaç cümlelik yazısıyla yetinmek zorunda kalmıştı:

«Sevgilim, kızım Katy kocasıyla müthiş kavgaya tutuşmuş. Kızım televizyon çalışmasını yarım bırakıp, son anda bana gelmeğe karar vermiş. Ben burada Meksika'da olduğumdan, yardımımıla boşanmak istiyor. Bu akşam seni göremiyeceğim için üzgünüm. Belgeleri imzalayıver sen. Yeter, evlendik demektir. Zavallı Katy'yi, avukatlarının bulunduğu Cuernavaca'ya götüreceğim. Bu ilk boşanması onun. Çocuk gibi olmuş. Pazara yanına koşacağım ve o zamana kadar da hep seni düşüneceğim. Milo, bunları yazarken duyarlığım depreşiyor. Lütfen alay etme. Sen yukarıda, dağlık yerde balayımız için küçük bir villa sağlıyabilirsen, sevinirim. Yapar mısın? Seni seviyorum! Bunu sana şimdiye kadar hiç söylemedim galiba. Ne der-

sin? Ancak şu sırada bunu yerine getirdiğim için, bana kızma. Pazara kadar hoşçakal. Otelden çıkarsan, Rodriguez'e nerde olduğunu, seni nerde bulabileceğimi söyle. Garip bir adam o, değil mi? Altı papağanla yaşamak hoşuna gider miydi acaba sevgilim! Ne dersin?»

Milo avukata baktı. Merakla kendisini inceliyen Rodriguez, kalın gözlük camları ardından ciddi ciddi bakıyordu.

«şurasını imzalayıverirseniz, senyor Greer...»

«Burada olup, 'EVET' demesine gerek kalmadığını mı gösterir bu?» diye sordu Milo.

«O bu işi yaptı bile!» diye cevap verdi Rodriguez ve kâğıtları uzattı önüne. «şimdi yalnızca...»

«Bay Willard'dan ayrılmış mı bulunuyor artık?»

«Evet senyor! Dündenberi!»

Milo bir süre düşünmeyi denedi ama, açık seçik düşünemiyordu. Sonunda, umursamazcasına omuz silkti.

«Nereyi imzalıyayım senyor?» diye sordu ve kalemı aldı. «şu çevrede, kısa bir süre için kiraliyabileceğim bir şirin ev var mı acaba?»

Senyor Rodriguez'in eniştesi olan toprak simsarı senyor Hidalgo da Diego'yla tanışmıştı. Adam, hemen o sıra boşalmış olan bir ev bulmuştu. Dağlara bir iki mil uzakta, küçük bir kentin üst bölümünde bir kayanın üzerine kuruluydu ev. Çok eski bir yapıydı. Asil bir kişinin eski şatosuydu. şu yakınlarda yeniden onarılmıştı. Uşaklı ya da uşaksız kiralanabiliyordu.

«Size yürekten öneririm!» dedi senyor Hidalgo de Hispanzo. «Sizin ne istediğinizi iyi biliyorum!»

Milo evi bir aylığına kiralamağa karar vermişti. Bir iki gün kalıp, hemen uçakla Nevyork'a gidecek

ve Greer Product Company olayını kapatacaktı. Dan bir süre daha Unico'nun kazandığına inansındı. Sonra geri gelecekti. İşte o zaman gerçek balayları başlayacaktı.

Alice'in mektubu Milo'yu derinden etkilemişti. Belki de gerçekten bir parça duyguluydu. Ama hangi kadın düşününde uygulanmazdı ki? Kendi düşününün gecesinde boşanan kızının hizmetçiliğini yapmak, zoruna gitmiş olacaktı.

Komisyoncuya, evi uşaklarıyla birlikte kiralamak istediğini bildirdi. Onların, az çok ingilizce bilen iyi insanlar olduğunu duymuştu. Bir de, biber dolmasından başka şeyler de pişirebilen bir aşçı istiyordu.

«Olur Senyor!» dedi Hidalgo geniş geniş sırtarak. Ertesi akşam gelinin şerefine pazar akşamı müziği çalacak olan bir topluluğu da sağlayacaktı adam. Müzisyenlerin hepsi de Hidalgo'nun hısıımıydılar. Patio'da (İspanyol tipi avlu) palmiyelerin ardında, görünmeden çalgılarını çalacaklardı. Pazar günü yenecek yemeği düşünürken, aklına bir fikir geldi: Martiniden önce yenilmek için, guiche Lorraine sunulacaktı. Yeni gelin orada yukarda, Meksika dağları arasında sevdiği sıcak horsd'oeuvre'le jambonlu peynir pastasını önünde görünce, gözleri faltaşı gibi açılacaktı.

Hidalgo bir süre düşünüp durduktan sonra, muştuladı: «Tamam, quesero senyor! Şimdi buldum peynir tacirini!»

Arabasına binip, uzaklaştı. Bir saat sonra bir peynir taciriyle çıkageldi. Adamın, Hidalgo'yla hısım olup olmadığı belli değildi gerçi ama, sonunda Milo'nun ne istediğini anlamıştı. Tatsın diye, aşçıyla peynir taciri onun istediği çeşit pastayı yaptılar. Tadına baktı ve beğendi. Yarın akşama yapacakları da-

ha iyi olacaktı. Hem bu şimdiki, denemeydi...

Herşey Alice için hazırdı. Milo'nun neşesi yerindeydi. Bir kadın hergün bu kadar iltifata uğramazdı. Aşçı quiche lorraine âla Mexicana'yı hazırladığında, artık duramaz olmuştu. Kadının yüzünü görmek için can atıyordu...

Ama Alice, o pazar günü gelmedi. Senyor Rodriguez kendisine bir telgraf getirmişti. Kadın, zavallı Kathy'nin durumunun hâlâ kötüye gittiğini ve bu yüzden Acapulco'da daha bir iki gün kalmağa karar verdiklerini yazıyordu. Milo'nun bunu anlayışla karşılayacağına inanıyordu. Kathy hele bir iyileşsindi. Kendisini yakında Newyork'da görecekti. Telgrafta, aranınca nerede bulunacağını bildirmemişti.

«Söyler misiniz?» diye sordu yanında duran Rodriguez'e. «Onunla mutlaka konuşmak isterseniz, ne yapardınız?»

Rodriguez hemen cevap verdi: «Kızının sabık kocası belki birşeyler biliyordur!»

«Ben de aynı kanıdayım. Newyork'a bağlatıp, onunla konuşacağım.»

Bağlantı kurulmasını beklerlerken, Milo kendi kendine soruyordu: Kathy'nin kocası acaba evde miydi? Sabık kocası, diye düşündü. Saatine baktı. İkin-di vaktiydi. Newyork bağlanmıştı. Rodriguez bir zafer gülüşü içinde, ahizeyi Milo'ya verdi.

«Alo!»

«Kiminle konuşuyorum?» diye soruyordu bir kadın sesi. Alice'in kızını tanımıştı... Kathy'ydi.

«Siz misiniz Kathy?»

«Evet... siz kimsiniz?»

«Milo Greer. Ne zaman eve döndünüz?»

«Eve dönmek mi dediniz?»

«Evet! Sizin annenizle birlikte Acapulco'da olduğunuzu sanıyordum!»

«Acapulco'da mı?»

Birden, durumu anladı. Elindeki ahizenin ıslan-
dığını sandı. «Kathy, Alice'in nerde olduğunu biliyor
musunuz?»

«Hayır, onu görmedim!»

«Siz... Meksika'ya gitmediniz mi?»

«Tabii hayır! Annemi günlerdir görmedim. Boşan-
dıktan sonra, Acapulco'daki bir erkek arkadaşını zi-
yaret edeceğini söylemişti... Annemi tanırırsınız. Ben
o erkeğin, siz olduğunuzu sanmıştım!» Kathy çirkin
bir kahkaha koyverdi. O da anası gibi büyük bir ca-
dıydı işte.

Ahizeyi yerine koyup, dışarı çıktı. Bir mermer
sıraya ilişerek, düşüncelerini toparlamağa çalıştı. İçi-
ni öfke dolduruyordu. Ama, öfkesini bastırmasını bil-
di. Bu durumdan sıyrılıp çıkmak için, soğukkanlı ve
nesnel düşünmek gerekti. Ondan istediği ve henüz
elde edemediği, Unico hisse senetlerinin denetimini
ele geçirmekti.

«Rodriguez,» dedi. «Bu evlilik belgelerinin tam
geçerli olduklarını iyice biliyor musunuz?»

«Henüz işleme konmadılar!» dedi avukat umur-
samazca. «Sanırım onlar... tazminat karşılığında...
belki yırtılıp atılabilirler...»

«Hayır, yırtmayınız! Yarın erkenden, hemen on-
ları işleme koydurunuz.»

«Peki!» dedi Rodriguez. «Size başka yardımım
dokunabilir mi Senyor?»

«Hayır... evet! Beni havaalanına götürebilirsiniz.»

Nevyork'a uçakla dönerken, şu kadında insanı
büyüleyen şeyin ne olduğunu anlamıştı. Kendisinin,

evlilik anlaşmasını yırtıp atmıyacağını domuzuna biliyordu o. Her olanağı düşünmüştü kuşkusuz. Delinin tekiydi... Ama, şu körolası durumun otuz yıldır farkında değilmiydi ki?»

Aman canım! Yattığı bir kadınla hiçbir zaman evlenmeyeceğini hep söyler dururdu. Belki de korktuğuna uğruyordu şimdi. Hayatın ilkelerine sırt çevirirsen, güvenli durumun sarsılmağa başlar, diyordu eski Çin atasözü.

Ellialtıncı bölüm

Dan doktor Peters'e, kızını evlerinde bakımı altında tutmasını, hastaneye yatırtmamasını söylemişti. Kızının çirkin dedikodulardan böylece korunmasını sağlamak istiyordu. Doktor Peters'se Dan'a kızmıştı. Bu davranışının kendisini kanun gözünde suçlu kılacağını ve mesleğinden edeceğini haykırmıştı. Bunun üzerine Dan, yumruğunu masaya yapıştırmış, şu kara cadiya ne zaman kanuni işlemin uygulanacağını sormuştu. Şu yaşlı karıyı teşhir etmeli, tutuklanmasını sağlamalıydı.

Ensonu birlikte anlaşmaya vardılar. Kürtajın yapıldığı zamandanberi, kanuni kovuşturma sözkonusu olunca, bütün babalar ve doktorlar şu sonuca ulaşıyorlardı: Kürtaj yapılmış olan kız ya da kadın zenciye, kimseler araştırma yapmıyordu. Ama beyaz derili kızlar böyle bir şeyle karşılaşınca, olayın tezeliden örtbas edilmesi ve kızın adının kirlenmemesi gerekiyordu. Yine de, bir kızın adını korumak ve suçsuz ailesini töhmet altında bırakmamak için kim sorumluluğu üzerine almak isterdi ki? Doktorla Dan bir iki kadeh attıktan sonra, toplumlarda şu kara derili kürtajcıların yaptıklarından da kötü işler çevrildiğine ka-

rar verdiler. Ama şu kara derili kürtajcı karılar bulunduğu sürece, beyaz derili kızların onlara gidebilecekleri de apaçık bir gerçektir, diye fikir yürüttü Dan. Doktor Peters'in, Lucy'nin de Morelia teyzenin elinden geçmiş olduğunu bilip bilmediğiniyse, anlıyamamıştı.

Toplumsal çelişkileri açıklığa kavuşturamıyorlardı ama, filozofça konuşmalarının sonunda oldukça rahatlamıştılar. Doktor Peters, Cicely'nin bulaşıcı hastalığın etkisinde olduğunu saptamıştı. («Kırmızı biber ve yılan derisinden yapılmış tozifâç» diye haykırmıştı doktor. «Aman allahım!»)

Lucy konuşmadan evin çevresinde dolaşüyor ya da saatlerce çalışma odasında oturuyordu. Cicely'ye yardım edemediği için, umudu kırıktı. Ve Dan, onu yalnız başına, hüznüyle başbaşa bırakmayı uygun görmüştü. Peki, hafta arasında ona Houston'a gidip, Cicely'yle ilgilenmesini söyleyip durmamış mıydı? Kendisi kızının yanına gidemiyecek kadar işe gömülmemiş miydi? Lucy kızıyla uğraşacağı yerde, şirketin işlerine fazlaca burnunu sokmamış mıydı?

Jim Willard, cebinde Unico'nun zaferi, Nevyork'a dönmüştü. Grace, Cicely iyileşmeye yüztutunca, arkasından gelecekti. Sonunda, doktor Cicely'nin durumunun biraz iyileştiğini söyledi. Ve Grace yolculuğa kendini hazırladı. Dan onu alıp havaalanına getirmişti. Dan, mutluluğunu ister miydi acaba? Dileği, Jim'le evlenmekti. Ve Jim özgürdü artık... kesin olarak.

«Senin hayır duan, benimkidir de Grace! Başka ne diyebilirim ki?»

«Bu, hayır demektir! Hayır duan üstümde olaydı, bana mutluluklar dilerdin.» Dan'ın yüzünü çekip

öptü. «Çok hatâlar yaptım. Ama şimdi mutluyum, bunu üç kişiye borçluyum. Sana, Lucy'ye ve Delilah'a. Delilah benim acı tatlı dert ortağımdı. Lucy benim kraliçem ve sırdaşımdı. Ve sen benim kahramanımsın. Lütfen... lütfen Dan... düşünmeden hiçbir şey yapma. Yola çıkmadan Lucy'ye de bunu söyledim.»

«Elveda Grace! Jim'le mutlu bir hayat geçirmeni dilerim. Otuz yıllık dostumdu ve hâlâ öyledir.»

Grace ona gülümsedi. «İlkin, sen de sevdiğin için, Jim'i sevmiştim. Bessie de, küçük kızkardeşin pek de cahil değilmiş, değil mi?»

«Bessie'nin saçmalarına inanmayız biz!»

«Hayır... onun saçmalarına biraz inanırım ben. Ayrıca... Jim Willard adlı bir delikanlı seni şahane bir erkek olarak görmektedir!»

«Öyleyse, şirkete iyi bir müdür olacak demektir.»

«Senin şirketinde mi?» Grace'ın gözlerine yaşlar dolmuştu. «Lütfen, biraz yumuşamaya çalış... insanları sev, seni sevenleri, bağışlıyanları sen de sev.»

«Beni bağışlıyanı mı?» dedi. Ama kız, dev jete doğru seğırtmişti.

Günahlarının bağışlandığı düşüncesini Grace'a Lucy vermiş olmalıydı. Yolda midesi bulanmıştı. Lucy Morelia teyzeye gitmemiş olaydı, Cicely de gitmezdi. Sorunlarını kendisine söylerdi ve... kendisi çözer miydi onları acaba? Ona, daha iyi bir kürtajcı bulabilir miydi? Ya da Loren'i onunla evlenmeğe mi zorlardı?

Birden arabasını durdurdu ve inip caddenin yanındaki çukura kustu. Direksiyona yeniden geçtiğinde, midesi hâlâ isyan ediyordu. Sürgit böyle kalırsa, ülsere yakalanacak, doktorun eline düşecekti belki.

Eve geldiğinde, Lucy korkunç sarı bir yüzle kendisini karşıladı.

«Durumu yine ağırlaşıverdi... Doktor yukarda. Oy, oy Danny!»

Loren hasta olduğunu öğrendiği zaman, Cicely ölmüştü. O gün öğleden sonra kızı sormak amacıyla evlerinin önünden geçerken, Dan dili dolaşa dolaşa ve üzgün bir şekilde olan biteni anlatmıştı ona. Taraçada dizleri üstüne düşmüş, kendini yenemiyerek sarsıla sarsıla ağlamış ve elleri kanaya kanaya sarı kumtaşına vurmuş, vurmuştu.

Elliyedinci bölüm

Bundan sonraki günlerde Dan, hayatının en kötü anlarını yaşadı. Ne yapıp edeceğini bilmiyordu. Geçmiş ve gelecek acılarla gölgelenmişti. «Keşki, keşki...»yle başlayan acı cümleler düşüncelerini çığ gibi örtmüştü.

Adı çıkmasın diye, kızının hayatıyla oynamayıp onu hastaneye yatırıtsaydı. Lucy'yle kavga ederek, ailesinden kopmasaydı! Genel kurul toplantısının yapıldığı gün, kendisine telefon ederek canının sıkıldığını söylediğinde, onu ziyaret etseydi keşki...

Ensonu, bürosuna döndü. Şirkette ve dünyada olup bitenlere karşı ilgisizdi. İçine korkular salıyordu herşey. Cicely'nin gömülüşü üstünden altı hafta geçmişti. Jim Willard'ın telefonu, kendisine dünyanın durmadığını hatırlattı.

İşittiğine göre Milo, maliyecilerden, sanayicilerden ve öteki para babalarından oluşan bir grubun başı olarak geçenlerde Harlow Wilkerson'u alaşağı etmiş ve Unico'ya elatmıştı. Ve ardından hemen yeni

bir grup oluşmuştu. Milo'yu düşürmek plânlarını eyleme koymağa başlamışlardı.

Jim ayrıntıları anlatırken Dan ona, Milo'nun birgün gelip başa geçeceğini baştanberi nasıl bilmediğini sordu. Milo'nun ilk işi, tabii Jim'i fırlatıp atmak olacaktı. Jim'e onun Pete Hunter'i de kapı dışarı edeceğini söyledi. Mücadele en sert şekliyle sürüp giderken Pete şaşırıp kalmış, aklını yitirmişti. Bu gibi insanlara sabrı yoktu Milo'nun.

«Yüzünü görmeliydin Dan!» dedi Jim. «Benim, istifamı cebimde taşıdığımdan haberi yoktu tabii. Çektiği söylevi görecektin! Harlow'un kafasını işaret ederek, haykırdı: 'Yaşlı bir adamın çektiği işkenceyi duygusal davranışlarla uzatmak istemiyorum... Sizin, söy, sizin az önce tutuklanma kararınız çıkmıştır!' Zavallı Harlow! Tröstün denetimini Milo'nun eline geçirmesine yardım ettiğim için, kendimi yiyebilirdim. Ama bunu yapmıyacağım. Grace'la ben, balayımızı Afganistan'da geçirmek istiyoruz...»

Jim'in telefonu üstünden birkaç gün geçmişti. Dan'ın aklına saçma bir soru saplandı: Mat olan bir insan nasıl davranırdı acaba?

Bağırıp çağırarak, vurup kırmalı mıydı? Omuz silkip, gülmeli miydi? Acı acı sızlanmalı mı? Herşeyi olağan karşılayıp, umursamaz mı davranmalıydı? Yoksa, yenilgiyi kabullenip, beceriksizliğinin nedenini mi aramalıydı? Kişinin hayatında açıkça mutluluğunu ya da mutsuzluğunu belirliyen anlar var mıydı acaba?

Belki de Lucy'yle evlenmemeliydi... Onun tutkusu yüzünden, yapmaması gereken şeyleri yapmıştı.

KIMSEYE YARARI DOKUNMIYACAK TUTKUNU

DOYURACAKSIN. VE DÜNYA NİMETLERİNDEN YARARLANAMIYACAKSIN!

Belki de Milo'yla hiç mücadele etmemeliydi. Gururunu bir yana itebilseydi, Milo'yu başlangıçtanberi tutup bağrına basabilir, onunla bir olabilirdi...

PEKİ ONUN YOKSUL EMEKÇİLERİ SÖMÜRME-SİNE YARDIM MI ETMELİYDİ? AL MAY'LA PLANLAR KURUP, AİLENİN ELİNDEKİ GELENEKSEL HAKLARI ÇEKİP ALMALI MIYDI?

Bu düşüncenin verdiği acıyla kıvrandı.

SENİNKİNİ MI, YOKSA ÖTEKİLERİNİNKİNİ MI? HANGİ AHLÂK KURALI, BAŞKALARININ NAMUSU-NU KARARA BAĞLIYABILIRDI Kİ? YA KENDİNİNKİ-Nİ, PEKİ HANGİSİ?

Yüzünü ellerinin içine almış, düşüncelerini açmağa çalışıyordu. Kafasındaki düşünceler, Cicely'nin açtığı uçuruma yuvarlanacaklardı çünkü. Şu hü-zünlü son hafta içinde kızının ölümünün, Lucy'yi tokatladığı ana sıkı sıkıya bağlı olduğunu anlamıştı. Bu vuruş Lucy'ye kendisini büsbütün yabancı kılmıştı... ve kendi öz kızına.

Ona niye vurmuştu ki? Bir anlamı var mıydı? Tokat Stuart'ı geri mi getirmişti? Milo'yu ya da Bessie'yi değiştirebilmiş miydi? Vuruşunun, kendisini ailesinden uzaklaştırmaktan başka bir işe yaradığını öne sürebilir miydi? Sonunda kızının başında patlıyan uğursuzluğun hasadını biçmekten başka?

Yumruklarını sıktı. Kollarında güç kalmayınca kadar. Cicely'nin sesini duyuyordu: «Koleje dönüyorum daddy... açıkçası, burada can sıkıntısından öleceğim!» SENİ BİR İKİ GÜNE KADAR ZİYARET EDE-

CEĞİM, diye sözvermişti ona. Ve o, kendisinden büsbütün ayrılmıştı... büsbütün.

Lucy kapısına vuruyordu. «Girebilir miyim?» diye sordu.

Başını kapıya çevirdi. Sesi soluğu hiç duyulmamıştı, hep sakindi. Günlerini çalışma odasında, yatak odasında ya da iş kitapları arasında geçirmişti. Evde olduğu seziliyordu. Onun, yolundan çekilip gitmesi gerektiği duygusuna kapılmamıştı hiç. Belki de bileerek kendisini rahat bırakmıştı.

«Evet Lucy, girebilirsin!»

«Bir arada konuşabilir miyiz Danny?»

«Olur, konuşabiliriz!»

«Sana henüz söylemediğim bir gerçek var. Bilmiyorum... belki de yanıltır bu davranışım... Cicely gebe değildi...»

«Doğru mu söylüyorsun?»

«Okulu asıp, Loren'le evlenmek istediğini bildirmek için buraya geldiğinde, gebe olup olmadığını sormuştum. Bana, gebe olmadığını söylemişti. Ve ben de ona inanmıştım. Gebeyse, kendisine yardımcı olabileceğimi de söylemiştim. Bunun üzerine, kızarak bana bağırmıştı.»

«Çok şükür ki bunu yapmışsın Lucy!»

«Grace'ı havaalanına götürdüğü gün onunla bir kez daha konuştum. Korkunç kusuyordu. İlk kez yüksek ateşinin farkına vardım ve hemen doktor çağırdım. Loren'in kendisini bağışlıyacağını söyledi. Ve bunu, sayıklarken durmadan söyledi. Birşeyler yaparak, kendini Loren'e bağışlatmayı umuyordu. Onun topallığıyla eşdeğer olacak birşeyi. Danny, bugün Morelia teyzeye gittim. O da beni onayladı. Cicely'nin gebe olduğuna inanmadığını söyledi. Ama, Cicely ağlamış ve ameliyat etmesini isteyip durmuş.»

«Tanrı aşkına söyle peki, niçin?..»

«Seven kızlar delice şeyler yaparlar. Pervasızca şeyler.»

Dan dönerek, pencereye yanaştı.

Lucy arkasına yaklaşmıştı. «Seni seviyorum Danny, işte benim pervasız davranışım!»

«Ne pervasızlığı?» diye sordu Dan dönmeden.

«Seni serbest bırakmağa hazırım. Ne zaman istersen. Reno'ya ya da Meksika'ya giderim. Para falan istemiyorum. Elimdekiler de bana yeter!»

«Yeteceğinden emin misin?»

«Evet!» dedi. Ağlıyordu.

Kolundan tutarak, kendine çekti. Kolları arasına düşmüştü. Birbirlerine sarıldılar ve ağlaştılar.

«Seni dövdüğüm için beni bağışlar mısın?»

Ağlıya ağlıya şöyle dedi: «Sen bana vurmadın. O vurduğun herşeyi elde etmek isteyen aç gözlü bir bataklı damın kızıydı.»

Onu kendine çekti ve omuzlarını okşadı. «Hayatımızdaki şu krizi atlatırsak Lucy ve birbirimize bağlanırsak... o zaman yeniden umut var demektir, değil mi?»

Lucy anında cevap vermedi. Hıçkırıkları geçince, susup durdu.

«Değil mi?» diye ısrarla sordu.

«Beni bağışlar mısın Danny?»

«Bağışlıyacağım seni!»

Titremeğe başlamıştı. «Cicely'ye birgün şöyle dediğimi hatırlıyorum: Babanın bağışlıyabilme erdemi, erdemsizliğin sınırına yaraşmıştır nerdeyse. Ne yaptığını bildiğin sürece, herşey tıklarındadır!»

«Neyi... bildiğim sürece Lucy?»

«Evliliğimize sadık kalmadın sen. Ve yine de bağışlıyorsun beni!»

Yeniden titremeğe başlamıştı. Haklılığı karşısında ürkmüştü: Sadık kalmıyan kendisiydi. Nesini başışlıyacaktı onun!

SENDEN BAŞKALARI HEP TUTKULULAR demişti Ethan alaylı alaylı. BÜTÜN VARLIĞIMIZI YERDE YATAR BIRAKMAK İSTEDİN SEN... SANA KALAYDI, YERALTI SERVETLERİNDEN YARARLANARAK YAŞIYAN YÜZLERCE AİLE AÇ KALIRDI.

«Lucy, yirminci yüzyılın en büyük başarısız insanı olmalıyım ben!»

«Hayır, hayır! Sana müthiş hayran olan yığınla insan var. Ve ben de onlardanım!»

«Ne yaptık ki biz?» diye sordu Dan. «İşin başında başarılıydık, ikimiz de. Ama, yanlış bazı şeyler yaptık, temelden yanlış şeyler. Yoksa, şirketimizi, kızımızı... aramızdaki saygıyı yitirmezdik.»

Gözleri yeniden yaşlarla dolmuştu. Kadını kendine bastırdı.

«Danny, çok hatâlar yaptık... bunları herkes yapar ama. En büyük hatâmız, birbirimize karşı ilgisizliğimizdi.»

KADINLAR BİR ERKEĞE BIRDENBİRE SOĞUK DAVRANMAZLAR OĞUL. DÜŞÜN BU DEDIĞİMİ. ONLARI BİLİNÇSİZCE SEVMEĞE ALIŞIYORUZ! BUNU GÖZÜMÜZDEN KAÇIRINCA, ONLAR DA İLGİSİZLEŞİYORLAR.

Kadını iyice kendine çekti. Yeni bir güçle, şöyle dedi: «Lucy, yeniden sığır çobanlığı yapalım. Stuart'la bubamın bıraktıkları yerden yeniden başlıyalım işe.»

«Olur!» dedi kadın.

«Jim'le Grace'a da sorarız. Belki onlar da bizle

gelirler!»

«Niye olmasın? Hâlâ bir aileyiz bizler. Ve Danny...» Adamın gözlerinin içini görmek ister gibi, geriye doğru bükülmüştü. «Bir çocuğum olsun istiyorum!»

«Bu yaşta mı?»

«Şimdi, daha yeni başlıyoruz. Grace doğduğunda, Ethan da senin yaşındaydı.»

«Grace'ın annesi doğum sırasında öldü!» dedi Dan.

«Ben ölmiyeceğim!» Sesi gür, güçlüydü. Gözleri, yeniden doğmuş gibi parlıyordu. «Yitirecek... zamanımız yok. Artık genç kız değilim!»

Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Ellerini tutmuştu Dan'ın. İçinde müthiş bir güçleniş vardı.

Belki de Dan'ı bu bitmez gücü kendine çekmişti. Onu harekete getirmemiş olaydı, belki de hep hayâl içinde yüzen bir insan olarak kalırdı. Birden aklına geldi. Milo'nun onunla evlenmemesinin nedeni buydu. Milo, doğuştan hareketli bir insandı... Onun yanında Lucy'nin muhteşem gücü eriyip giderdi.

Bir gün şöyle demişti: DANNY, KALBINDE NEYSEM, İŞTE OYUM BEN. Ona hiçbir gün böyle derin bir gerçeği söylememişti. Kendinden utanıyordu.

«Danny!» dedi birden, sessizce. «Ciddi bir sorunum daha var!»

«Ne ola ki?»

«Şu Thomason'ların hisse senetleri. Onları ne yapayım, bilmiyorum!»

«Kendilerini birgün bulur ve senetlerini ellerine veririz.»

«Cehenneme gidersem, yalnız bu yüzden giderdim işte!»

Güldü kadına. «Bana biraz yardım etmeni istiyorum. Bir jest yapayım diyorum.... Clare'e karşı... ne dersin?»

«Niçin olmasın!» dedi kadın. «Ona çiçek göndeririz. Üstüne, bay ve bayan Greer yazılı bir kart iliş-tirerek.»

S O N

«ASLANLAR ŞİRKETİ» günümüz Ameri-
kan yazarlarından Thomas Fall'ın en ün-
lü romanıdır. Eser Amerika'da yayınlan-
dığı zaman büyük bir yankı yapmıştır.
Esas adı Snow Donald Clifford olan Tho-
mas Fall'un «ASLANLAR ŞİRKETİ» nin
dışında bugüne kadar üç romanı daha
yayınlanmıştır.

S. Salih Gör'ün Türkçesinden okuyacağı-
nız bu romanı beğeneceğinize inanıyoruz.